S|U|S|P|A|N|S

roman polițist

RAYMOND THORNTON CHANDLER s-a născut în Chicago, Illinois, în 1888. Abandonat de tatăl său, s-a mutat împreună cu mama în Marea Britanie în 1900, fiind întreținuți de un unchi. A studiat la Dulwich College în Londra, în același loc unde învățaseră P.G. Wodehouse și C.S. Forester. A urmat sporadic cursuri la universitate, alegând să-și petreacă timpul între Paris și München. În 1907 a fost naturalizat ca supus al Coroanei și a susținut cu succes examenul de intrare în Serviciul Maiestății Sale. După un an în slujba aparatului birocratic al Coroanei, demisionează spre consternarea familiei sale. Se angajează ca reporter pentru *Daily Express* și *Bristol Western Gazette,* însă nu reușește să-și construiască o carieră de succes ca jurnalist. Până la întoarcerea pe continentul nord-american publică douăzeci și șapte de poeme și prima sa povestire.

În 1912 revine în Statele Unite și se stabilește la Los Angeles, în 1913. După o perioadă de slujbe minore și lipsuri materiale, urmează un curs de contabilitate prin corespondență, grație căruia își găsește și un serviciu stabil. În 1917, anul în care Statele Unite intră în război, se înrolează în forțele canadiene pentru continentul european. Ajunge în tranșeele din Franța alături de trupele britanice, iar sfârșitul războiului îl găsește în Marea Britanie, urmând cursuri de pilotaj în Royal Air Force. După armistițiu se întoarce în Los Angeles, unde începe o relație cu Cissy Pascal, femeie măritată și cu optsprezece ani mai în vârstă decât el. Cissy divorțează în 1920, dar cei doi se vor căsători abia în 1924, după moartea doamnei Chandler, care nu era de acord cu relația fiului său. Cariera lui urmează un curs ascendent, devenind în 1932 vicepreședinte al sindicatului Dabney Oil. Un an mai târziu însă, Marea Depresiune, alcoolul și absenteismul duc la concedierea lui.

La vârsta de patruzeci și cinci de ani și la îndemnul soției sale, se dedică scrisului, abordând genul pulp. Prima sa povestire, „Blackmailers Don't Shoot“, va fi publicată în cea mai importantă revistă de gen, *Black Mask* (unde a publicat și Dashiell Hammett), în 1933. Iar primul său roman, *The Big Sleep (Somnul de veci),* va apărea în 1939, aducându-i un succes ce îl va propulsa ca scenarist la Hollywood. Colaborează cu Billy Wilder la scenariul filmului *Double Indemnity* (1944) și la *Strangers on a Train* (1951) regizat de Alfred Hitchcock. Deși nu era un autor prolific (între 1933 și 1939 a scris doar nouăsprezece povestiri), Chandler a încercat în permanență să depășească limitele genului pulp. Eforturile sale au fost recunoscute: în 1946 a primit Premiul Edgar pentru scenariu, iar în 1954 același premiu decernat de Mystery Writers of America pentru roman.

În 1954, a murit soția sa, după o lungă suferință, timp în care Chandler a scris *The Long Goodbye (Nu-i ușor să spui adio).* Singurătatea care a urmat i-a accentuat propensiunea spre depresie și alcool, afectând calitatea și cantitatea scrierilor sale. În 1955 a încercat să se sinucidă, anunțând în prealabil poliția în legătură cu planurile sale. Viața sa profesională și personală a fost în aceeași măsură ajutată și îngrădită de numeroasele femei de care a fost atras, printre care se numără Helga Greene (agentul său literar) sau Sonia Orwell (văduva lui George Orwell). După o scurtă călătorie în Marea Britanie, se întoarce la Los Angeles, unde se stinge din viață la 26 martie 1959. Este considerat întemeietorul romanului polițist modern american, protagonistul său Philip Marlowe (alături de Sam Spade, protagonistul lui Dashiell Hammett) fiind astăzi sinonim cu termenul „detectiv particular“.

RAYMOND CHANDLER

NU-I UȘOR SĂ SPUI ADIO

Traducere din limba engleză
Cornelia Bucur

NEMIRA

Coperta colecției: Dana MOROIU, Corneliu ALEXANDRESCU

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
CHANDLER, RAYMOND
Nu-i ușor să spui adio / Raymond Chandler ; trad.: Cornelia Bucur. - București : Nemira Publishing House, 2010
ISBN 978-606-579-112-1

I. Bucur, Cornelia (trad.)

821.111(73)-31=135.1

Raymond Chandler
THE LONG GOODBYE

Redactor: Nicoleta GHEMENT
Tehnoredactor: Alexandru CSUKOR

Tiparul executat de Monitorul Oficial R.A.

ISBN 978-606-579-112-1

La prețul de vânzare se adaugă 2% reprezentând valoarea timbrului literar ce se virează Uniunii Scriitorilor din România.

1

Prima dată când am dat ochii cu Terry Lennox era beat, într-un Rolls-Royce Silver Wraith, în fața terasei de la The Dancers. Băiatul de la parcare adusese mașina și continua să țină portiera deschisă, pentru că Terry Lennox stătea cu piciorul stâng încă atârnat în afară, ca și cum ar fi uitat că-l are. Avea un chip tânăr, dar părul îi era alb ca fildeșul. După ochi se vedea că e criță, altminteri însă arăta ca orice alt tânăr în smoching, care tocmai a cheltuit prea mult într-un local a cărui existență are acest unic scop.

Lângă el era o fată. Avea părul într-o minunată nuanță de roșu-închis și un surâs distant pe buze, iar nurca albastră de pe umerii ei aproape făcea Rolls-ul să arate ca un automobil oarecare. Dar nu chiar. Nimic nu poate face asta.

Băiatul de la parcare era personajul obișnuit, un semidur în sacou alb, cu numele restaurantului brodat pe piept cu ață roșie. Începea să se plictisească.

– Auziți, domnu', a zis el pe un ton aproape tăios, nu vreți să băgați piciorul în mașină, ca să pot să-nchid și eu portiera? Sau s-o deschid, ca să puteți să vă prăvăliți cu totul afară?

Fata i-a aruncat o privire care ar fi trebuit să iasă preț de cel puțin zece centimetri pe partea cealaltă. Pe el l-a durut fix în cot. Angajații de la The Dancers sunt din categoria care-ți distruge

orice iluzie cu privire la ce pot face banii pentru modelarea personalității.

În parcare a intrat la ralanti o mașină sport străină, joasă, decapotabilă și un bărbat a coborât din ea, aprinzându-și o țigară lungă cu bricheta de la bord. Purta o cămașă în carouri, pantaloni lejeri, galbeni, și cizme de călărie. S-a îndepărtat alene, lăsând în urmă nori de tămâie și fără să se ostenească să arunce nici măcar o privire în direcția Rolls-Royce-ului. Probabil i se părea demodat. La piciorul scării care ducea spre terasă, s-a oprit să-și înfigă în ochi un monoclu.

Fata a spus, într-o izbucnire de amabilitate fermecătoare:

– Iubi, am o idee extraordinară. Ce-ar fi să luăm un taxi până la tine acasă și să scoatem decapotabila? E o noapte minunată pentru o plimbare pe coastă, până la Montecito. Știu acolo niște tipi care dau o petrecere pe marginea piscinei.

Tipul cu păr alb i-a răspuns politicos.

– Îmi pare rău, dar n-o mai am. Am fost nevoit s-o vând.

Din glasul lui și din modul în care pronunța, n-ai fi zis că a băut nimic mai tare decât un suc de portocale.

– Ai vândut-o, iubi? Cum așa?

S-a tras mai departe de el pe banchetă, dar vocea ei s-a îndepărtat mult mai mult.

– A trebuit, i-a răspuns el. Ca să am ce mânca.

– Aha, înțeleg.

Dacă-i puneai o linguriță de înghețată pe piele, nu se topea. Tânărul cu păr alb era acum tocmai bine la îndemâna băiatului de la parcare: în categoria celor cu venit mic.

– Uite ce e, nene – i-a spus el – trebuie să parchez o mașină. Ne mai vedem data viitoare... poate.

A lăsat portiera să se deschidă. Bețivul a alunecat imediat de pe banchetă, aterizând pe asfalt drept pe turul pantalonilor. M-am dus să îl ajut. Probabil nu e niciodată sănătos să te încurci cu omul beat. Chiar dacă te cunoaște și te simpatizează, tot ai șanse mari să își adune puterile și să-ți tragă una peste bot. L-am apucat de subsuori și l-am săltat în picioare.

– Vă mulțumesc foarte mult, mi-a spus el politicos.

Fata a trecut la volan.

– Când ia la bord, e englez până-n vârful unghiilor, a zis ea cu un glas de oțel inoxidabil. Mulțumesc că l-ați adunat.

– Îl urc la loc în mașină, am spus.

– Îmi cer scuze, dar am întârziat la o întâlnire, a zis ea, băgând în viteză și lăsând Rolls-ul să alunece. E doar un câine de pripas, a adăugat, cu un zâmbet rece. Poate-i găsiți dumneavoastră o casă. E dresat... oarecum.

Și limuzina a rulat pe aleea de la intrare până pe Sunset Boulevard, a făcut la dreapta și a dispărut. Încă mă mai uitam lung după ea când s-a întors băiatul de la parcare. Și încă îl mai susțineam pe tânăr, care de-acum dormea buștean.

– Mda, e și ăsta un mod de-a proceda, i-am spus indianului în alb.

– Corect, a comentat el cinic. Ce rost are să le irosești pe-un bețivan, toate rotunjimile alea.

– Îl cunoști?

– Am auzit-o pe damă zicându-i Terry. Altminteri, n-am nici cea mai vagă idee. Dar sunt aici doar de două săptămâni.

– Adu-mi mașina, te rog.

I-am dat tichetul. Până să-mi aducă el Oldsmobile-ul, mi s-a părut că țin în brațe un sac cu plumb. Sacoul alb m-a ajutat să-l așez pe bancheta din față. Clientul a deschis un ochi, ne-a mulțumit și a adormit la loc.

– E cel mai politicos bețiv pe care l-am cunoscut vreodată, i-am spus băiatului în alb.

– Vin în toate formele și toate dimensiunile, cu toate purtările, mi-a răspuns el. Da' toți sunt niște prăpădiți. Am impresia că ăsta și-a făcut o operație estetică.

– Mda.

I-am dat un dolar și mi-a mulțumit. Avea dreptate în ce privea operația estetică. Partea dreaptă a feței noului meu prieten era țeapănă și albicioasă, acoperită cu cicatrice subțiri, albe. Pielea de-a lungul cicatricelor era lucioasă. O operație estetică, și încă una serioasă.

– Ce-ai de gând să faci cu el?

– Îl duc acasă și-l trezesc suficient ca să-mi spună unde stă.

Sacoul alb a rânjit către mine.

– N-ai decât, fraiere. Eu, în locul tău, l-aș lăsa într-un șanț și mi-aș vedea de drum. Aburii alcoolului fac din orice om o pacoste, fără pic de distracție. Eu am o teorie în domeniul ăsta. La concurența cu care ne luptăm în ziua de azi, e mai bine să-ți păstrezi forțele, ca să te aperi când ești în clinciuri.

– Și văd că o aplici cu mare succes, am zis.

A părut nedumerit, apoi a început să se enerveze, dar de-acum urcasem deja în mașină și mă pusesem în mișcare.

În parte, avusese dreptate, bineînțeles. Terry Lennox avea să fie o mare pacoste. Dar, la urma urmelor, cu asta mă ocup.

În anul acela, locuiam într-o casă de pe Yucca Avenue, în cartierul Laurel Canyon. Era o căsuță construită pe-o costișă, într-o fundătură, cu o scară lungă ce ducea până la intrare și un pâlc de eucalipți vizavi. Venise mobilată și aparținea unei doamne care plecase să locuiască o vreme în Idaho, la fiica ei, rămasă văduvă.

Chiria era mică, în parte pentru că proprietăreasa voia să poată reveni oricând, fără un anunț prealabil, și în parte din cauza scărilor. Era prea în vârstă ca să le mai înfrunte ori de câte ori se întorcea acasă.

Cum-necum, l-am urcat pe bețiv până sus. Era dornic să mă ajute, dar picioarele-i erau ca de gumă și tot adormea în mijlocul câte unei fraze de scuză. Am reușit să descui ușa, l-am târât înăuntru și l-am întins pe canapeaua lungă, am azvârlit un pled peste el și l-am lăsat să adoarmă la loc. A sforăit ca un cetaceu timp de o oră. Apoi s-a trezit brusc și a vrut să meargă la baie. Când s-a întors, s-a uitat la mine cercetător, cu ochii mijiți, și a vrut să știe unde mama dracului se află. I-am spus. Mi-a zis că îl cheamă Terry Lennox, că locuiește într-un apartament din Westwood și că nu-l așteaptă nimeni. Avea o voce limpede, în care se auzeau banii.

Mi-a spus că n-ar zice nu unei cești de cafea fără zahăr. Când i-am adus-o, a sorbit din ea ținând farfurioara aproape de fundul ceștii.

– Cum am ajuns aici? a întrebat el uitându-se de jur împrejur.

– Ai dat în primire la The Dancers, într-un Rolls. Prietena te-a abandonat.

– Aha, a zis el. Fără-ndoială, a avut toată dreptatea s-o facă.

– Ești englez?

– Locuiesc aici de ceva vreme. Nu m-am născut aici. Dacă reușesc să chem un taxi, te scutesc de prezența mea.

– E unul care te așteaptă.

La coborâre, s-a descurcat singur. Pe drumul spre Westwood n-a vorbit prea mult, în afară de a menționa că mă purtasem foarte frumos și că regreta că-mi dăduse bătăi de cap. O spusese, probabil, de atâtea ori și față de atâta lume, că devenise un automatism.

Apartamentul în care stătea era mic, sufocant și impersonal. Parcă abia se mutase în după-amiaza aceea. Pe o măsuță așezată dinaintea unei sofale tari și verzi stăteau o sticlă de scotch pe jumătate goală, niște gheață topită într-un castronel, trei sticle de apă minerală goale, două pahare și o scrumieră de sticlă plină cu chiștoace de țigară fără ruj pe ele. În tot apartamentul nu era nicio fotografie sau vreun articol personal. Ar fi putut fi o cameră de hotel închiriată pentru o întrunire sau o despărțire, pentru câteva pahare și o discuție, pentru o tăvăleală scurtă. Nu arăta ca o casă în care locuia cineva.

Mi-a oferit ceva de băut. L-am refuzat. N-am luat loc. Când am plecat, mi-a mai mulțumit o dată, nici ca și cum aș fi escaladat un munte de dragul lui, nici ca pentru un gest lipsit de importanță. Era un pic nesigur și un pic jenat, dar politicos din cale-afară. Nu știu ce-i lipsea, dar purtări alese avea, asta fără îndoială.

Nu mai pomenise de fată. De asemenea, nu pomenise faptul că nu avea nici slujbă, nici perspective și că aproape ultimul ban din buzunar îl dăduse pe nota de plată de la The Dancers, pentru o fufă fițoasă, care nu putuse nici măcar să aștepte să se asigure că nu-l saltă vreo patrulă a poliției ca să-l arunce la răcoare sau că nu-l ia vreun șofer de taxi pus pe rele, care să-l abandoneze pe un teren viran.

În timp ce coboram cu liftul, mi-a venit să mă întorc și să-i iau sticla de scotch. Dar nu era treaba mea și, oricum, nu folosea la nimic. Dacă vor neapărat, găsesc întotdeauna o cale de a pune mâna pe alta.

M-am urcat la volan, mușcându-mi buza. Se spune despre mine că sunt un dur, dar tipul ăsta avea ceva care îmi înmuia inima. Nu știam ce, poate părul alb, cicatricele de pe față, glasul limpede și politețea lui. Poate era destul. N-aveam niciun motiv să-l revăd. Era doar un câine de pripas, cum spusese fata.

2

Când l-am revăzut, era săptămâna de după Ziua Recunoștinței. Magazinele de pe Hollywood Boulevard începeau deja să se umple cu ciorciobute scumpe de Crăciun și ziarele începeau să susțină sus și tare că, dacă nu-ți făceai cumpărăturile din vreme, avea să fie îngrozitor. Îngrozitor avea să fie oricum; așa e mereu.

La vreo trei străzi distanță de blocul în care îmi am biroul, am văzut o mașină a poliției parcată pe banda a doua și, în ea, doi polițai care se zgâiau la ceva de pe trotuar, din dreptul unei vitrine. Ceva-ul era Terry Lennox – sau ce mai rămăsese din el, iar rămășițele nu erau prea atrăgătoare.

Stătea sprijinit de vitrina magazinului. Trebuia să se sprijine de ceva. Cămașa îi era murdară și desfăcută la guler, o parte sub sacou, o parte nu. Nu se bărbierise de patru sau cinci zile. Avea nasul roșu și fața atât de palidă, încât cicatricele lungi și subțiri abia dacă se mai vedeau. Și ochii îi arătau ca două găuri făcute într-un morman de zăpadă. Era evident că cei doi polițai din mașina de patrulă se pregăteau să-l salte, așa că m-am apropiat repede și l-am luat de braț.

– Stai drept și mergi, i-am spus, adoptând un ton aspru, dar făcându-i cu ochiul dintr-o parte. Poți? Ești turtă?

M-a măsurat pierdut din priviri și mi-a zâmbit în felul acela timid și strâmb.

– Am fost, a șoptit el. Acum cred că sunt doar un pic... cam gol.

– OK, numai dă din picioare. Nu mai ai mult și ajungi în celula pentru bețivi.

A făcut efortul și m-a lăsat să-l conduc prin mulțimea de pierde-vară de pe trotuar până la bordură, unde era o stație de taxi. Am smucit de portiera unei mașini.

– El e primul, mi-a spus taximetristul, arătându-mi cu degetul mașina din față, apoi a întors capul și l-a văzut pe Terry. Dacă vrea, a adăugat el.

– E o urgență. Prietenului meu îi e rău.

– Mda, mi-a întors-o șoferul. N-are decât să-i fie rău în altă parte.

– Cinci dolari, am spus. Și hai să-ți vedem zâmbetul ăla fermecător.

– Hai, treacă, a zis el și a băgat revista cu un marțian pe copertă în spatele oglinzii.

Am întins mâna și am deschis portiera pe dinăuntru. L-am urcat pe Terry Lennox și umbra mașinii de patrulă a blocat geamul de pe partea cealaltă. Un polițist cărunt a coborât și s-a îndreptat spre noi. Am dat ocol taxiului, ca să-i ies în întâmpinare.

– Stai un pic, nepoate. Ce-avem noi aici? Domnul cu rufăria jegoasă îți e prieten apropiat?

– Destul de apropiat ca să știu că are nevoie de un prieten. Nu e beat.

– Din motive financiare, fără îndoială, a spus polițistul.

A întins mâna, în care i-am pus autorizația. S-a uitat la ea și mi-a înapoiat-o.

– Aha, un detectiv particular care ia un client, a zis el și glasul i s-a schimbat, înăsprindu-se. Asta spune ceva despre dumneata, domnule Marlowe. Dar cum rămâne cu el?

– Îl cheamă Terry Lennox. Lucrează în industria filmului.

– Ce frumos – și, aplecându-se și băgând capul pe geam în taxi, l-a țintuit cu privirea pe Terry, așezat în colț. Eu aș zice că n-a prea lucrat în ultima vreme. Aș zice și că n-a dormit prea mult sub un acoperiș în ultima vreme. Aș zice chiar că e un vagabond și că ar trebui să-l arestăm.

– Nu se poate să fiți într-o criză chiar atât de mare de arestați, am spus. Nu la Hollywood.

Continua să-l privească pe Terry.

– Cum îl cheamă pe amicul tău, băiete?

– Philip Marlowe, a răspuns Terry rar. Locuiește pe Yucca Avenue, în Laurel Canyon.

Polițistul și-a scos capul înapoi pe geam. S-a răsucit și a făcut un gest cu mâna.

– Puteai să-i spui tu, acum.

– Puteam, dar n-am făcut-o.

S-a uitat atent la mine timp de o secundă sau două.

– De data asta, să zicem că te cred. Dar nu-l mai lăsa pe stradă.

S-a urcat în mașina de poliție și aceasta s-a îndepărtat. M-am suit în taxi și am parcurs cele trei cvartale și ceva până la parcarea mea, unde am schimbat mașinile. I-am întins șoferului hârtia de cinci dolari. S-a uitat țeapăn la mine și a clătinat din cap.

– Doar cât e pe aparat, prietene, sau rotunjește până la un dolar, dacă vrei. Am fost și eu la pământ. În Frisco. Nici pe mine n-a vrut să mă ia nimeni în taxi. Oraș cu inima împietrită.

– San Francisco, am spus mecanic.

– Eu îi zic Frisco. Mai dă-le dracului de minorități. Mulțam.

A luat dolarul și a plecat. Am intrat la un drive-in unde făceau hamburgeri care nu aveau gust de ceva ce-ar refuza până și-un câine. I-am luat lui Terry Lennox vreo doi și o sticlă de bere și l-am dus acasă. Treptele încă nu-i venea ușor să le urce, dar, zâmbind și gâfâind, le-a dovedit. Într-o oră era bărbierit și îmbăiat și arăta iar a om. Ne-am așezat, cu două pahare cu ceva foarte slab în față.

– Ce noroc că ți-ai adus aminte cum mă cheamă, i-am spus.

– Am avut grijă, mi-a răspuns el. Te-am căutat și în cartea de telefon. Puteam să nu fac măcar atât?

– Și de ce nu m-ai sunat? Aici locuiesc permanent. Am și un birou.

– De ce să te deranjez?

– Am impresia că ar fi trebuit să deranjezi pe cineva. Am impresia că nu ai prea mulți prieteni.

– Ba am prieteni. Oarecum, a completat el, învârtind paharul pe tăblia mesei. Nu e ușor să ceri ajutorul... mai ales când totul e din vina ta.

A ridicat privirea, cu un zâmbet obosit.

– Poate, într-una din zilele astea, o să pot să mă las de băutură. Toți spun același lucru, nu?

– Durează cam trei ani.

– Trei ani??

Părea șocat.

– De obicei atât durează. E altă lume. Trebuie să te obișnuiești cu niște culori mai stinse, cu niște sunete mai potolite. Trebuie să-ți îngădui câteva recăderi. Toți oamenii pe care-i cunoști bine or să ți se pară puțin stranii. Cei mai mulți dintre ei nici n-or să-ți mai placă, iar tu n-o să le placi lor.

– N-o să fie cine știe ce schimbare, a spus el, apoi s-a întors și s-a uitat la ceasul de pe perete. Am o valiză de două sute de dolari depozitată la autogară. Dac-aș putea s-o recuperez, aș putea cumpăra una ieftină, ca să o amanetez pe aia și să iau destul cât să-mi ajungă de-un bilet de autobuz până la Vegas. Acolo pot să-mi găsesc de lucru.

N-am comentat. Am dat din cap și mi-am văzut de băutura din pahar.

– Te gândești că e o idee care ar fi putut să-mi vină mai demult, a spus el încet.

– Mă gândesc că, dincolo de toate astea, e ceva care nu e treaba mea. Slujba e sigură sau doar o speranță?

– E sigură. Un tip pe care l-am cunoscut foarte bine în armată are un club mare acolo, Terrapin Club. E în parte mafiot, bineînțeles, toți sunt așa, dar în rest e un tip de treabă.

– Pot să-ți dau banii de bilet și ceva pe deasupra. Dar aș prefera să-i folosesc pentru un lucru care să-ți rămână mai multă vreme. Mai bine vorbește cu el la telefon.

– Mulțumesc, dar nu-i nevoie. Randy Starr n-o să mă lase-n drum. Nu m-a lăsat niciodată. Iar pe valiză pot să iau cincizeci de dolari. Știu din experiență.

– Uite ce e, i-am zis, îți dau eu cât ai nevoie. Nu sunt doar un prost cu inima largă. Așa că ia ce ți se oferă și zi mersi. Vreau să scap de tine, pentru că am o presimțire.

– Serios? a spus el, uitându-se în jos, la pahar; sorbea băutura cu înghițituri mici. Ne-am văzut doar de două ori și, de fiecare dată, te-ai purtat mai mult decât frumos cu mine. Ce fel de presimțire?

– Presimțirea că, data viitoare când o să dau peste tine, o să ai necazuri prea mari ca să te mai pot ajuta. Nu știu ce-mi dă sentimentul ăsta, dar îl am.

Și-a atins partea dreaptă a feței ușor cu două degete.

– Poate din cauza asta. Îmi dă o înfățișare cam sinistră, presupun. Dar e o rană onorabilă… sau măcar rezultatul uneia.

– Nu din cauza aia. Aia nu mă deranjează câtuși de puțin. Sunt detectiv particular. Tu ești o problemă pe care nu sunt obligat să o rezolv. Dar care există. Să-i zicem intuiție. Dacă vrei să fiu foarte politicos, să-i zicem capacitatea de a cunoaște firea oamenilor. Poate fata care te-a abandonat la The Dancers n-a făcut-o doar pentru că erai beat. Poate și ea a avut o presimțire.

A zâmbit stins.

– Pe vremuri, am fost însurat cu ea. O cheamă Sylvia Lennox. M-am căsătorit cu ea pentru bani.

M-am ridicat în picioare, încruntându-mă la el.

– Îți fac niște ouă jumări. Ai nevoie de hrană.

– Stai puțin, Marlowe. Te-ntrebi, dacă tot aveam probleme și Sylvia are bani, de ce nu i-am cerut ei să-mi dea. De mândrie ai auzit vreodată?

– Mă omori cu zile, Lennox.

– Serios? Mândria mea e altfel. E mândria unui om care nu mai are nimic altceva. Îmi pare rău dacă te calc pe nervi.

M-am dus în bucătărie, am pus la prăjit niște slăninuță canadiană, apoi am făcut jumări, cafea și pâine prăjită. Am mâncat în nișa pentru micul dejun. Casa era dintr-o epocă în care nu se putea fără o nișă pentru micul dejun.

I-am spus că trebuie să ajung la birou și că am să-i aduc valiza la întoarcere. Mi-a dat tichetul. Chipul i se mai colorase și ochii nu-i mai erau atât de duși în fundul capului, încât să trebuiască să sapi după ei.

Înainte de a pleca, am pus sticla de whisky pe masă, în fața canapelei.

– Folosește-ți mândria pe asta, i-am spus. Și sună la Vegas; dacă nu de altceva, măcar ca să-mi faci o plăcere.

S-a mulțumit să zâmbească și să ridice din umeri. Am coborât treptele, încă iritat. Nici eu nu știam de ce, după cum nu știam de ce un om ar prefera să rabde de foame și să doarmă pe străzi, în loc să-și amaneteze garderoba. Oricare îi vor fi fost însă regulile, le respecta.

Valiza era dată naibii. Făcută din piele de porc înălbită, când era nouă avusese o culoare crem pal. Accesoriile erau de aur. Era făcută în Anglia și, dacă ai fi putut-o cumpăra aici, prețul ei ar fi fost mai aproape de opt sute, decât de două. I-am trântit-o în față.

M-am uitat la sticla de pe măsuță. Nu se atinsese de ea. Era la fel de treaz ca mine. Fuma, dar fără prea multă plăcere.

– L-am sunat pe Randy, mi-a spus. S-a supărat că n-am făcut-o mai de mult.

– E nevoie de-un străin ca să te-ajute, i-am replicat. Cadou de la Sylvia?

Am arătat spre valiză. El s-a uitat pe fereastră.

– Nu. Am primit-o în Anglia, cu mult înainte s-o cunosc pe ea. Demult, foarte demult. Aș vrea s-o las la tine, dacă-mi poți împrumuta una mai veche.

Am scos cinci hârtii de câte douăzeci de dolari și le-am lăsat să cadă pe masă, în fața lui.

– N-am nevoie de gaj.

– Nici nu m-am gândit la asta. Doar nu ești casă de amanet. Numai că nu vreau s-o iau cu mine la Vegas. Și n-am nevoie de atâția bani.

– OK. Tu păstrează banii și eu păstrez valiza. Dar casa asta nu e greu de spart.

– Nu mai contează, a spus el indiferent. Nu mai contează câtuși de puțin.

S-a schimbat și am cinat la Musso, pe la cinci și jumătate. Fără băutură. El a luat autobuzul de la Cahuenga, iar eu am pornit cu mașina spre casă, gândindu-mă ba la una, ba la alta. Valiza goală era pe patul meu, acolo unde o deschisese pentru a-și transfera lucrurile într-una din ale mele, mai ușoară. Avea o cheiță de aur, într-o încuietoare. Am încuiat-o, așa, goală, și am legat cheița de mâner, apoi am pus-o pe raftul de sus al debaralei. Parcă n-ar fi fost goală de tot, dar nu era treaba mea.

Era o seară liniștită și casa părea mai pustie ca de obicei. Am scos jocul de șah și am jucat o apărare franceză împotriva lui

Steinitz. M-a bătut în patruzeci și patru de mutări, dar și eu l-am făcut să transpire de vreo două ori.

La nouă și jumătate a sunat telefonul și vocea de la capătul firului era una pe care o mai auzisem.

– Domnul Philip Marlowe?

– Da, Marlowe sunt.

– La telefon Sylvia Lennox, domnule Marlowe. Ne-am văzut puțin în fața la The Dancers într-o seară, cam acum o lună. După aceea am auzit că ați fost atât de amabil încât să vă asigurați că Terry a ajuns cu bine acasă.

– Așa am făcut.

– Presupun că știți că nu mai suntem căsătoriți, dar am fost puțin îngrijorată din cauza lui. A renunțat la apartamentul pe care îl avea în Westwood și nimeni nu pare să mai știe unde e.

– Am văzut cât de îngrijorată sunteți, din seara în care ne-am cunoscut.

– Uite cum stă treaba, domnule Marlowe. Am fost măritată cu el. Nu-mi plac prea mult bețivii. Poate am fost cam lipsită de inimă sau poate aveam o treabă importantă. Sunteți detectiv particular și putem pune totul în termeni profesionali, dacă preferați.

– Nu trebuie să punem nimic în niciun fel de termeni, doamnă Lennox. E în autobuz, în drum spre Vegas. Are acolo un prieten care e dispus să-l angajeze.

S-a înseninat deodată.

– Ah, la Vegas? Cât sentimentalism din partea lui. Acolo ne-am căsătorit.

– Probabil a uitat, am zis, altminteri cred că ar fi plecat altundeva.

În loc să-mi închidă telefonul, a râs. Avea un râs subțirel și plăcut.

– Întotdeauna sunteți atât de nepoliticos cu clienții?

– Nu sunteți clienta mea, doamnă Lennox.

– Dar s-ar putea să devin, într-o bună zi. Cine știe? Atunci să spunem cu prietenele.

– Răspunsul e același. Omul era căzut la pământ, mort de foame, murdar, fără un sfanț. L-ați fi putut găsi, dacă ați fi vrut. N-a vrut nimic de la dumneavoastră atunci și probabil nu vrea nimic de la dumneavoastră nici acum.

– Ăsta, mi-a întors-o ea rece, este un subiect despre care dumneavoastră nu știți nimic. Noapte bună.

Și a închis. Avea perfectă dreptate, desigur, iar eu mă înșelam întru totul. Dar nu aveam sentimentul că mă înșel. Aveam doar un sentiment de disconfort. Dacă ar fi sunat cu o jumătate de oră mai devreme, poate m-aș fi enervat suficient ca să-l bat măr pe Steinitz – atâta doar că el era mort de cincizeci de ani, iar partida era luată dintr-o carte.

3

Cu trei zile înaintea Crăciunului, am primit un cec la purtător pentru suma de o sută de dolari, de la o bancă din Las Vegas. Împreună cu el era un bilet, pe o foaie cu antetul unui hotel. Îmi mulțumea, îmi dorea un Crăciun fericit și tot felul de noroace și spera să ne revedem curând. Poanta venea la final, în post-scriptum: „Sylvia și cu mine începem a doua lună de miere. Te roagă să nu fii supărat pe ea pentru că vrea să mai încerce o dată."

Restul l-am aflat dintr-una din rubricile snoabe din secțiunea mondenă a ziarelor. Nu le citesc prea des, doar când nu mai am motive de enervare.

„A dumneavoastră corespondentă palpită la auzul veștii că Terry și Sylvia Lennox și-au reluat relația la Las Vegas, dragii de ei. Ea este fiica mai mică a multimilionarului Harlan Potter din San Francisco și Pebble Beach, desigur. Sylvia le-a comandat lui Marcel și Jeanne Duhaux redecorarea întregii case din Encino, din pivniță până la acoperiș, după ultimul strigăt al modei. Curt Westerheym, penultimul soț al Sylviei, i-a dăruit cocioaba cu optsprezece camere la nuntă, după cum poate vă mai amintiți. Și ce s-a întâmplat cu Curt, mă-ntrebați? Sau nu? Răspunsul este la St Tropez, și încă definitiv, aud. Ca și o anume ducesă franțuzoaică, de sânge foarte, foarte albastru și cu doi copii adorabili. Și ce părere are Harlan Potter despre această recăsătorire, poate vreți, de asemenea, să aflați? Nu putem decât să bănuim. Domnul Potter este o persoană care nu acordă niciodată interviuri. Cât de exclusivist poate fi un om, dragilor?“

Am azvârlit ziarul într-un colț și am dat drumul la televizor. După voma de câine din paginile mondene, până și luptătorii arătau bine. Dar informațiile erau, probabil, corecte. Într-o pagină de știri mondene, trebuiau să fie.

Aveam o imagine mentală a genului de cocioabă cu optsprezece camere care să se asorteze cu câteva dintre milioanele lui Potter, ca să nu mai vorbesc despre decorațiunile realizate de Duhaux în ultimul stil al simbolismului subfalic. Dar îmi lipsea imaginea mentală a lui Terry Lennox lenevind pe marginea piscinei în bermude și cerându-i majordomului prin intermediul aparatului de transmisie-recepție să pună șampania la gheață și potârnichea la frigare. Nu aveam niciun motiv. Dacă omul voia să fie ursulețul de pluș al cuiva, mie nu-mi păsa nici cât negru sub unghie. Doar că nu voiam să-l mai văd în viața mea. Știam însă că aveam să-l văd – dacă nu de alta, măcar din cauza blestematei de valize din piele de porc aurită.

Era ora cinci într-o după-amiază umedă de martie când a intrat în bazarul meu mental păduchios. Arăta schimbat. Mai matur, foarte treaz, sever și de un calm superb. Arăta ca un om care a învățat să încaseze pumni fără să-l doară. Purta un trenci și mănuși alb-sidefii, dar nu avea pălărie, iar părul alb îi era neted ca un piept de pasăre.

– Hai să mergem la un bar mai liniștit, să bem ceva, mi-a spus el, ca și cum acum zece minute ar fi plecat de la mine. Asta dacă ai timp.

Nu ne-am strâns mâinile. N-o făceam niciodată. Englezii nu-și dau mâna tot timpul, ca americanii, și, deși el nu era englez, avea o parte din manierismele lor. Am spus:

– Hai să trecem pe la mine pe-acasă, să luăm valiza aia fandosită. Îmi cam stă pe suflet.

A clătinat din cap.

– Mi-ai face un serviciu dacă ai ține-o la tine.

– De ce?

– Așa simt eu. Te deranjează? E un fel de legătură cu vremurile în care eram un om de nimic.

– Fii serios, i-am răspuns. Dar e treaba ta.

– Dacă te îngrijorează gândul că ar putea fi furată...

– Și asta tot treaba ta e. Hai să bem ceva.

Am mers la Victor's. M-a dus într-un Jupiter-Jowett ruginiu, cu capotă de pânză, sub care abia dacă încăpeam amândoi. Tapițeria era din piele deschisă la culoare, cu accesorii care păreau de argint. Nu sunt prea pretențios la mașini, dar după ticăloasa asta îmi cam lăsa gura apă. Mi-a spus că ajunge la o sută într-a doua. Avea un schimbător de viteze mititel și jos, care abia dacă-i ajungea la genunchi.

– Patru viteze, a spus el. Cutia automată care să meargă pe una din astea nu s-a inventat încă. Dar nici nu are nevoie. Pornește într-a treia chiar și la deal, iar în oraș oricum nu poți să mergi mai tare.

– Cadou de nuntă?

– Mai degrabă „o jucărie văzută într-o doară, într-o vitrină“. Sunt un tip răsfățat.

– Frumos, am zis. Dacă nu te costă prea mult.

Mi-a aruncat o privire scurtă, apoi și-a întors ochii către asfaltul ud. Ștergătoarele duble fâșâiau blând pe parbrizul mic.

– Dacă nu costă? De costat, costă întotdeauna, amice. Poate ți se pare că nu sunt fericit?

– Scuză-mă, am sărit calul.

– Sunt bogat. Cine mama naibii mai vrea fericire?

Avea în glas o amărăciune care, pentru mine, era nouă.

– Cum stai cu băutura?

– De o eleganță desăvârșită, bătrâne. Nu știu nici eu cum, dar mă descurc foarte bine. Dar nu se știe niciodată, nu-i așa?

– Poate n-ai fost niciodată cu adevărat alcoolic.

Ne-am așezat într-un colț al barului la Victor's și am comandat două sfredele.

– Nu se pricep să le facă aici, a spus el. Ce numesc ei sfredel e un pic de suc de lămâie sau chitră, gin, puțin zahăr și apă tonică. Un sfredel adevărat se face, jumate-jumate, din gin și suc de chitră Rose's, nimic altceva. Bate la fund orice martini.

– N-am făcut niciodată mofturi la băutură. Cum te-ai înțeles cu Randy Starr? Pe la mine prin cartier se-aude că e un dur.

S-a lăsat pe spate, cu o expresie gânditoare.

– Presupun că așa și e. Dar n-o arată. Ți-aș putea da câteva nume de tipi de la Hollywood, care activează în același domeniu, dar

la care rolul e vizibil. Randy nu-și bate capul. În Las Vegas, e un om de afaceri ca oricare altul. Cu prima ocazie, când treci pe-acolo, să-l cauți. O să vă împrieteniți.

– N-aș prea crede. Mie nu-mi plac pungașii.

– E doar un cuvânt, Marlowe. Așa arată lumea în care trăim. Am căpătat-o după două războaie și o s-o păstrăm. Randy, cu mine și cu încă un tip am fost odată la strâmtoare. Asta a format un fel de legătură între noi.

– Atunci de ce nu i-ai cerut ajutorul când ai avut nevoie de el?

Și-a golit paharul și i-a făcut semn chelnerului.

– Pentru că nu m-ar fi putut refuza.

Chelnerul ne-a adus încă un rând. Am zis:

– Pentru mine, astea sunt doar vorbe. Dacă se întâmplă ca un om să-ți fie dator, gândește-te și la perspectiva lui. O să se bucure să aibă șansa să se achite de o parte din datorie.

A clătinat ușor din cap.

– Știu că ai dreptate. Bineînțeles că i-am cerut să mă angajeze. Dar, cât am avut slujba, am muncit de-adevăratelea. Cât despre favoruri sau pomeni, nu.

– Dar din partea unui străin le primești.

M-a privit drept în ochi.

– Străinul poate să-și vadă de drum, prefăcându-se că n-a auzit.

Am băut câte trei sfredele, nu duble, care nu l-au afectat în niciun fel. O beție adevărată abia acum ar fi început. Poate, într-adevăr, se făcuse bine.

Pe urmă, m-a dus înapoi, la birou.

– Cina o luăm la opt și un sfert, mi-a spus el. Numai milionarii și-o pot permite. În ziua de azi, doar servitorii de milionari mai înghit așa ceva. Vine multă lume simpatică.

Începând din ziua aceea, și-a făcut un obicei din a mă vizita din când în când, pe la cinci după-amiaza. Nu mergeam întotdeauna la același bar, dar la Victor's ajungeam mai des decât la altele. Poate avea pentru el o semnificație pe care eu n-o cunoșteam. Nu bea niciodată prea mult, ceea ce îl mira și pe el.

– Trebuie să fie ceva cam ca malaria, spunea el. Când te lovește, e rău. Când nu ești în plin acces, e ca și cum n-ai fi avut-o niciodată.

– Ce nu-nțeleg eu e cum se face că un individ cu posibilitățile tale e dispus să stea la un pahar cu un detectiv particular.

– Faci pe modestul?

– Nu. Doar mă mir. Sunt un tip relativ prietenos, dar noi doi nu trăim în aceeași lume. Nici măcar nu știu unde locuiești, decât că stai în Encino. Presupun că ai o viață de familie mulțumitoare.

– Nu am niciun fel de viață de familie.

Beam iarăși sfredele. Barul era aproape gol. La tejghea, pe taburete, era garnitura obișnuită și nu prea numeroasă de băutori înrăiți care-și făceau încălzirea, genul care întind mâna foarte încet după primul pahar, cu multă grijă să nu răstoarne ceva.

– Nu pricep. Ar trebui?

– Producție mare, idei ioc, cum se spune pe platourile de filmare. Bănuiesc că Sylvia e relativ mulțumită, chiar dacă nu neapărat de mine. În cercul nostru, asta nu e important. Ai întotdeauna câte ceva de făcut, dacă nu ești silit să muncești sau să te gândești la cât te costă. Nu e tocmai distractiv, dar bogații habar n-au. Ei nu se distrează niciodată. Nu-și doresc niciodată nimic cu destulă tărie, poate doar pe nevasta altuia, iar asta e o dorință destul de palidă, dacă o compari cu felul în care își dorește nevasta instalatorului perdele noi la sufragerie.

N-am spus nimic. L-am lăsat să se desfășoare.

– În cea mai mare parte, îmi omor timpul, a continuat el, care moare foarte greu. Un pic de tenis, un pic de golf, un pic de înot și de călărie, plus plăcerea nespusă de a-i urmări pe prietenii Sylviei în timp ce încearcă să reziste până la vremea prânzului, înainte de a începe să-și omoare mahmureala.

– În seara în care ai plecat la Vegas, mi-a spus că nu-i plac bețivii.

A zâmbit strâmb. Mă obișnuisem atât de mult cu chipul lui marcat de cicatrice, încât nu-l mai observam decât atunci când vreo schimbare a expresiei îi accentua asimetria lemnoasă.

– Se referea la bețivii fără bani. Cu bani, sunt doar băutori de categorie grea. Dacă vomită pe terasă, spală majordomul.

– Dar tu nu erai obligat să procedezi așa.

Și-a terminat paharul dintr-o înghițitură, apoi s-a ridicat în picioare.

– Trebuie să fug, Marlowe. În plus, te plictisesc și, Dumnezeu mi-e martor, mă plictisesc și pe mine.

– Nu mă plictisești. Am învățat să ascult. Mai devreme sau mai târziu, s-ar putea să aflu de ce-ți place să stai ca un caniș în lesă.

Și-a pipăit ușor cicatricele cu vârful unui deget. Pe buze avea un mic surâs distant.

– Ar trebui să te întrebi de ce mă vrea ea, nu de ce vreau eu să stau și să aștept răbdător, pe pernuța de satin, să fiu mângâiat pe creștet.

– Îți plac pernuțele de satin, am spus, ridicându-mă să plec odată cu el. Îți plac așternuturile de mătase și clopoțeii din care suni și majordomul care apare, cu zâmbetul lui respectuos.

– Se poate. Am crescut la un orfelinat din Salt Lake City.

Am ieșit în atmosfera serii obosite și mi-a spus că vrea să meargă pe jos. Veniserăm cu mașina mea și, pentru prima dată, fusesem destul de rapid ca să înșfac nota de plată. L-am urmărit

cum se îndepărtează. Lumina unei vitrine s-a reflectat o clipă în părul lui alb, apoi Terry a dispărut în pâcla rară.

Îmi plăcea mai mult beat, înfrânt, flămând, călcat în picioare și mândru. Sau poate nu? Poate îmi plăcea doar să mă simt mai bun. Motivele pentru care făcea diverse lucruri erau greu de înțeles. În profesia mea, sunt momente în care trebuie să pui întrebări și momente în care trebuie să-ți lași omul să fiarbă în suc propriu, până dă pe dinafară. Orice polițist priceput știe asta. E ca în șah sau în box: sunt adversari pe care trebuie să-i împingi, ca să-și piardă echilibrul. Cu alții doar parezi pentru că, până la urmă, se bat singuri.

Dacă l-aș fi întrebat, mi-ar fi spus povestea vieții lui. Dar nu l-am întrebat nici măcar cum se alesese cu fața distrusă. Dacă l-aș fi întrebat și mi-ar fi spus, poate una sau două vieți ar fi fost salvate. Poate, nu mai mult.

4

Ultima dată când am băut ceva într-un bar a fost în mai, un pic mai devreme decât de obicei, pe la patru și ceva. Arăta obosit și mai slab, dar s-a uitat în jur cu un zâmbet ușor de plăcere.

– Îmi plac barurile când tocmai se deschid. Când aerul dinăuntru e încă răcoros și curat, când totul lucește și barmanul se mai uită o dată în oglindă, să vadă dacă are cravata dreaptă și părul aranjat. Îmi plac sticlele așezate ordonat pe polițele din spate, paharele care strălucesc frumos și așteptarea. Îmi place să-l văd pregătind prima băutură a serii, așezând-o pe un prosop proaspăt și punând un șervețel împăturit alături. Îmi place s-o degust fără grabă. Primul pahar liniștit al serii, într-un bar liniștit – e minunat.

Eram întru totul de acord.

– Alcoolul e ca dragostea, a continuat el. Primul sărut e magic, al doilea e intim, al treilea e obișnuință. După aceea, o dezbraci.

– Și e rău? am întrebat.

– Senzația e mai intensă, dar emoția e impură. Impură din punct de vedere estetic. Nu disprețuiesc sexul. E necesar și nu trebuie neapărat să fie urât. Dar trebuie întotdeauna ținut sub control. De glorificarea sexului se ocupă o industrie de miliarde de dolari și fiecare cent costă.

S-a uitat de jur împrejur și a căscat.

– Nu dorm prea bine în ultima vreme. Aici e plăcut. Dar în curând o să fie plin de parveniți, care vorbesc și râd tare și femeile vor începe să dea din mâini și să se maimuțărească și să zăngăne din brățările lor nenorocite și să își etaleze farmecul la cutie, care, ceva mai târziu, are să capete un ușor, dar inconfundabil miros de transpirație.

– Nu te ambala, am zis. Sunt și ele oameni, transpiră, se murdăresc, au nevoie la toaletă. Ce te așteptai să găsești, fluturi aurii plutind într-o ceață trandafirie?

Și-a golit paharul și l-a ridicat cu gura în jos, urmărind o picătură cum se formează lent pe buză, cum tremură și apoi cade.

– Îmi pare rău pentru ea, a spus el încet. E absolut îngrozitoare. Într-un fel distant, e posibil chiar să țin la ea. Într-o zi o să aibă nevoie de mine și o să fiu singurul bărbat de pe lângă ea care n-o să țină o daltă în mână. Și, cel mai probabil, tocmai atunci o s-o dau în bară.

Mă uitam pur și simplu la el.

– Da' știu că te pricepi să-ți faci reclamă, i-am spus după câteva clipe.

– Mda, știu. Sunt un tip slab, fără curaj sau ambiție. Am prins inelul de alamă și m-am mirat teribil când am constatat că nu e de aur. Un om ca mine are parte de o singură clipă de măreție în viață, un unic balans perfect la trapez. După aceea, își petrece toată viața străduindu-se să nu cadă de pe trotuar în rigolă.

– Asta pentru ce?

Am scos pipa și m-am apucat s-o umplu.

– E speriată. E speriată de moarte.

– De ce?

– Nu știu. Nu mai vorbim prea mult. Poate de taică-său. Harlan Potter e un ticălos cu inima de gheață. Tot numai demnitate victoriană pe dinafară. Pe dinăuntru, e lipsit de scrupule ca un mardeiaș al Gestapoului. Iar Sylvia e o boarfă. Și el știe și nu-i place și n-are ce să facă. Dar așteaptă și pândește și, dacă Sylvia o să fie vreodată subiect de scandal, o s-o frângă în două și cele două jumătăți o să le îngroape la o mie de kilometri depărtare una de alta.

– Ești soțul ei.

A ridicat paharul gol și l-a izbit tare de marginea mesei. S-a spart cu un țiuit ascuțit. Barmanul l-a măsurat din priviri, dar n-a comentat.

– Uite-așa, prietene. Uite-așa. Sigur, sunt soțul ei. Așa zice-n acte. Sunt cele trei trepte albe și ușa înaltă și verde de la intrare și ciocanul de alamă cu care bați o dată lung și de două ori scurt ca să-ți dea slujnica drumul să intri în bordelul de o sută de dolari.

M-am ridicat și am lăsat niște bani pe masă.

– Vorbești prea mult, i-am spus, și exiști prea mult. Pe curând.

Am ieșit, lăsându-l acolo șocat și alb la față, atât cât îmi dădeam seama în lumina aceea pe care o întâlnești prin baruri. A strigat ceva în urma mea, dar mi-am continuat drumul.

Zece minute mai târziu, am regretat. Dar, zece minute mai târziu, eram deja departe. După aceea, nu a mai trecut pe la birou. Deloc. Nici măcar o dată. Îl lovisem unde-l durea mai tare.

Nu l-am mai întâlnit timp de o lună. Când l-am revăzut, era ora cinci dimineața și tocmai se lumina de ziuă. Sunetul insistent al soneriei de la ușă m-a smuls din așternut. Am traversat greoi holul și sufrageria și am deschis. Stătea în prag, arătând ca și cum n-ar fi dormit de-o săptămână. Purta un pardesiu subțire, cu gulerul ridicat, și mi s-a părut că tremură. O pălărie neagră de fetru îi stătea lăsată pe ochi.

În mână ținea un pistol.

5

Pistolul nu era îndreptat către mine, îl ținea pur și simplu în mână. Era o armă automată de calibru mediu, străină, cu siguranță nu un Colt sau un Savage. Cu chipul acela alb, cu cicatrice, cu gulerul ridicat și pălăria lăsată, și cu pistolul în mână, parcă apăruse direct dintr-un film demodat, cu gangsteri bătăuși.

– Mă duci cu mașina la Tijuana, să prind avionul de zece și-un sfert, mi-a spus el. Am pașaport și viză și am aranjat tot, mai puțin transportul. Din anume motive, nu pot lua nici trenul, nici autobuzul, nici avionul din L.A. Crezi că cinci sute de dolari acoperă costul unei curse cu taxiul?

Stăteam în cadrul ușii, nelăsându-l să intre.

– Cinci sute plus tunul? l-am întrebat.

A privit în jos la el, absent. Apoi i-a dat drumul în buzunar.

– Ar putea fi un mijloc de protecție, a spus. Pentru tine, nu pentru mine.

– Atunci intră.

M-am dat la o parte, iar el a intrat cu o fandare istovită și s-a prăbușit pe un scaun.

Sufrageria era cufundată încă în întuneric, datorită tufelor dese pe care proprietăreasa le lăsase să crească pentru a masca ferestrele. Am aprins o lampă și mi-am luat agale o țigară. I-am dat foc. M-am uitat lung în jos, către el. Mi-am ciufulit părul, care era deja ciufulit. Am abordat zâmbetul obosit.

– Ce naiba am de dorm într-o dimineață atât de frumoasă? Zece și-un sfert ai zis? Avem timp destul. Hai la bucătărie, să pun de cafea.

– Am dat rău de tot de belea, copoiule.

Copoiule – era prima dată când îmi spunea așa. Dar se asorta cumva cu stilul în care își făcuse intrarea, cu felul în care era îmbrăcat, cu pistolul și cu tot restul.

– O să fie o zi de toată frumusețea. Briză ușoară. Auzi eucalipții bătrâni și scorțoși de peste drum vorbind între ei în șoaptă. Povestesc despre vremurile de demult, în Australia, când cangurii țopăiau pe sub ramurile lor și ursuleții koala se duceau unul pe celălalt în cârcă. Da, m-am cam prins că ai dat de belea. Dar hai să discutăm despre asta după primele două cafele. Imediat după ce mă trezesc, sunt cam buimac. Mai întâi hai să ne consultăm cu domnii Huggins și Young.

– Uite ce e, Marlowe, nu e momentul…

– Nu te teme, bătrâne. Domnii Huggins și Young sunt dintre cei mai buni. Ei fac cafeaua Huggins-Young. E munca lor de-o viață, mândria și bucuria lor. Într-o zi, o să mă asigur că se bucură de recunoașterea care li se cuvine. Până acum, n-au câștigat decât bani. Și e greu de crezut că asta o să-i mulțumească.

L-am lăsat sporovăind vesel și m-am îndreptat spre bucătărie, care se afla în partea din spate a casei. Am dat drumul la apa caldă și am dat jos filtrul de cafea de pe raft. Am umezit dozatorul și am măsurat cafeaua, pe care am pus-o în jumătatea de sus; apa începuse deja să fiarbă. Am umplut jumătatea inferioară a filtrului, pe care am pus-o pe foc. Am montat și jumătatea superioară, răsucind-o, ca să se fixeze.

Până să termin, venise deja după mine. S-a sprijinit o clipă de tocul ușii, apoi s-a strecurat către nișa pentru micul dejun și s-a lăsat să alunece pe un scaun. Continua să tremure. Am luat o sticlă de whisky Old Grand-Dad și i-am turnat o porție într-un pahar mare. Știam că are nevoie de un pahar mare. Chiar și așa, tot s-a folosit de ambele mâini ca să-l ducă la gură. A înghițit, a pus paharul jos cu o bufnitură și a lovit spătarul scaunului.

– Eram gata să leșin, a murmurat el. Parc-aș fi treaz de o săptămână. N-am dormit deloc azi-noapte.

Filtrul de cafea stătea să dea în fiert. Am făcut focul mai mic și am urmărit nivelul apei cum crește. A șovăit puțin pe fundul tubului de sticlă. Am dat flacăra mai mare doar atât cât să treacă de punctul mort, apoi am micșorat-o iar, rapid. Am amestecat în cafea și am acoperit-o. Am pus ceasul să sune peste trei minute. Un tip foarte metodic, Marlowe. Nu lasă nimic să-i strice tabieturile când face cafeaua. Nici măcar un pistol aflat în mâna unui individ disperat. I-am mai turnat o porție de whisky.

– Stai jos acolo, i-am spus. Nu scoate un cuvânt. Stai și taci.

A doua porție a manevrat-o cu o singură mână. M-am spălat rapid la baie și am revenit exact când suna soneria ceasului. Am oprit flacăra aragazului și am așezat filtrul pe un covoraș de paie, pe masă. De ce procedam atât de meticulos? Pentru că atmosfera încărcată făcea ca orice gest să pară teatral, fiecare mișcare distinctă

și extrem de importantă. Era unul dintre momentele acelea de hipersenzitivitate, când toate mișcările automate, oricât de reflexe, oricât de obișnuite, devin acte de voință separate. Ești ca un om care învață să meargă după ce a suferit de poliomielită. Nimic nu vine de la sine, absolut nimic.

Cafeaua era aproape gata și aerul a pătruns cu forța obișnuită, apoi lichidul a dat în fiert, după care s-a potolit. Am desfăcut partea de sus a filtrului și am așezat-o pe picurător.

Am turnat în două cești și în a lui am adăugat și o gură de whisky.

– Fără zahăr pentru tine, Terry.

Într-a mea am pus două cuburi de zahăr și puțin lapte. Începeam să-mi revin. Nu am mai conștientizat cum deschid frigiderul și cum scot cutia de lapte.

M-am așezat față în față cu el. Nu se clintise. Stătea proptit în colțul nișei, rigid. Apoi, pe neașteptate, capul i s-a prăbușit pe masă și el a început să suspine.

Nu mi-a acordat niciun fel de atenție când m-am întins peste masă și i-am căutat în buzunar, după pistol. Era un Mauser 7,65, o frumusețe. L-am adulmecat. I-am scos încărcătorul. Era plin. Nimic pe țeavă.

A săltat capul, a văzut cafeaua și a băut din ea încet, fără să mă privească.

– N-am împușcat pe nimeni, a spus el.

– Oricum, nu de curând. Și pistolul ar fi trebuit curățat. Nu cred c-ai împușcat pe nimeni cu ăsta.

– O să-ți spun cum a fost.

– Mai stai puțin.

Mi-am băut cafeaua cât am putut de repede, căci era fierbinte. Mi-am mai turnat una.

– Uite cum stau lucrurile, am zis. Fii foarte atent la ce-mi spui. Dacă într-adevăr vrei să te duc cu mașina la Tijuana, sunt două lucruri pe care nu trebuie să le știu. Unu... mă asculți?

A dat foarte vag din cap. Avea privirea goală, ațintită în peretele de deasupra capului meu. În dimineața asta, cicatricele îi erau foarte palide. Pielea îi era albă aproape ca de mort și, cu toate astea, cicatricele păreau să iasă în evidență, lucind pe fondul ei.

– Unu, am repetat rar, dacă ai comis vreo infracțiune sau orice e denumit infracțiune prin lege – o infracțiune gravă, vreau să zic – nu am voie să știu. Doi, dacă ai cunoștință că s-a comis o astfel de infracțiune, de asemenea nu am voie să știu. Asta dacă vrei să te duc la Tijuana. E limpede?

M-a privit în ochi. Își putea concentra privirea, dar aceasta nu avea viață. Băuse cafeaua. Nu căpătase culoare, dar se oprise din tremurat. I-am mai turnat o porție, pe care am îmbogățit-o în mod asemănător.

– Ți-am spus că am dat de belea, a zis el.

– Te-am auzit. Nu vreau să știu ce fel de belea. Trebuie să-mi câștig o pâine, să-mi apăr o autorizație.

– Te-aș putea amenința cu pistolul.

Am zâmbit și am împins arma pe masă, în direcția lui. S-a uitat în jos, la ea, dar nu a atins-o.

– Nu m-ai putea amenința cu pistolul de-aici până la Tijuana, Terry. Nu în timp ce trecem granița, nu în timp ce urcăm pe scara unui avion. Sunt un om care are, din când în când, de-a face cu pistoalele. O să lăsăm pistolul în pace. Cum crezi c-o să arăt în timp ce declar la poliție că mi-a fost atât de frică, încât a trebuit să fac cum mi-ai spus tu? Presupunând, desigur, ceea ce eu nu știu, că e ceva de declarat la poliție.

– Ascultă, a continuat el, până să bată cineva la ușă, se face ora prânzului sau chiar și mai târziu. Personalul știe să n-o deranjeze când doarme până târziu. Dar, pe la prânz, camerista ei o să bată și o să intre. Și ea n-o să fie în cameră.

Am sorbit din cafea, fără să scot un cuvânt.

– Camerista o să vadă că în pat nu s-a dormit, a reluat el. Pe urmă o să se gândească unde să mai caute. La oarece distanță de casa mare, e o locuință pentru oaspeți, destul de încăpătoare. Are alee proprie, garaj și tot ce-i trebuie. Acolo și-a petrecut Sylvia noaptea. Acolo are s-o găsească, într-un final, camerista.

M-am încruntat.

– Trebuie să fiu foarte atent ce întrebări îți pun, Terry. Nu e posibil să-și fi petrecut noaptea altundeva decât acasă?

– Hainele or să fie împrăștiate peste tot, în camera ei. Nu pune nimic, niciodată, la loc în dulap. Camerista o să vadă că și-a tras doar un halat peste pijama și a ieșit. Deci nu poate fi decât în casa de oaspeți.

– Nu neapărat, am zis.

– Nu poate fi decât în casa de oaspeți. Ce dracu', crezi că nu se știe ce se petrece acolo? Servitorii știu întotdeauna.

– Pas, am zis.

Și-a trecut un deget peste obrazul bun, destul de apăsat ca să lase o dâră roșie.

– Iar în casa de oaspeți, a continuat el încet, camerista o să dea peste...

– Sylvia beată moartă, paralizată, turmentată, făcută criță.

– A, a făcut el.

S-a gândit. S-a gândit adânc.

– Desigur, a adăugat el, exact așa. Sylvia nu bea prea des. Dar, când sare calul, face urât.

– Și cu asta, basta, am spus. Sau aproape. Acum o să improvizez puțin. Ultima dată când am băut împreună, m-am purtat cam urât, am plecat și te-am lăsat acolo, dacă-ți amintești. M-ai iritat îngrozitor. Ulterior, când m-am gândit mai bine, mi-am dat seama că încercai doar să-ți îneci o presimțire rea. Zici că ai pașaport și viză. Ca să obții o viză de Mexic e nevoie de timp, mexicanii nu primesc chiar pe oricine. Asta înseamnă că plănuiești mai demult s-o ștergi. Mă și întrebam cât o să reziști pe-aici.

– M-am simțit obligat, într-un fel, să mai stau. Aveam ideea asta că poate are nevoie de mine pentru ceva mai mult decât ca paravan ca să nu-și bage taică-său nasul prea adânc unde nu-i fierbe oala. Apropo, am încercat să te sun azi-noapte.

– Am un somn sănătos. N-am auzit.

– Pe urmă m-am dus la baia turcească. Am stat vreo două ore, am făcut o baie de aburi, am înotat, am făcut un duș cu presiune mare și un masaj, am dat câteva telefoane. Am lăsat mașina la intersecția dintre La Brea și Fountain. De-acolo am plecat pe jos. Nu m-a văzut nimeni intrând pe strada ta.

– Telefoanele alea mă privesc în vreun fel?

– Unul i l-am dat lui Harlan Potter. Bătrânul a plecat ieri la Pasadena, cu afaceri. Nu a trecut pe la noi. Am dat foarte greu de el, dar, în cele din urmă, m-a ascultat. I-am spus că-mi pare rău, dar intenționez să plec.

În timp ce spunea asta, a aruncat o privire în lături, spre fereastra de deasupra chiuvetei și tufa de tecoma care se agita, lovindu-se de plasă.

– Și cum a primit vestea?

– A zis că-i pare rău. Că-mi urează noroc. M-a întrebat dacă am nevoie de bani. Terry a râs aspru. Bani. Primele patru litere

din alfabetul său. I-am spus că am suficienți. Pe urmă am sunat-o pe sora Sylviei. Cam aceeași poveste și-aici. Asta e tot.

– Vreau să te întreb ceva, am spus. Ai găsit-o vreodată cu un bărbat în casa de oaspeți?

A clătinat din cap.

– Nici n-am încercat. N-ar fi fost greu. N-a fost niciodată greu.

– Ți se răcește cafeaua.

– Nu mai vreau.

– Mulți bărbați, hai? Dar te-ai întors și te-ai recăsătorit cu ea. Îmi dau seama că e o bucățică bună, dar chiar și așa...

– Ți-am spus că nu sunt bun de nimic. De ce crezi c-am părăsit-o prima dată? De ce, după aia, mă făceam criță de fiecare dată când o vedeam? De ce-am preferat să rabd de foame, decât să-i cer ei bani? A fost măritată de cinci ori, fără să mă pun pe mine la socoteală. Oricare dintre ei s-ar întoarce la un simplu semn din deget. Și nu doar de dragul milionului de dolari.

– E o bucățică bună, am repetat, uitându-mă la ceas. Dar de ce trebuie să fie zborul de zece și-un sfert din Tijuana?

– La zborul ăla au întotdeauna bilete. Nimeni din L.A. nu vrea să treacă munții într-un DC-5 când poate să ia un Constellation și să ajungă la Mexico City în șapte ore. Iar avioanele Constellation nu opresc acolo unde vreau eu să merg.

M-am ridicat în picioare și m-am rezemat de chiuvetă.

– Hai să tragem linie și să adunăm; și să nu mă întrerupi. Ai venit la mine acasă în dimineața asta, extrem de surescitat, și mi-ai spus că vrei să te duc la Tijuana, să prinzi un avion. Aveai un pistol în buzunar, dar nu e nevoie să-l fi văzut și eu. Mi-ai spus că ai răbdat cât ai putut, dar aseară ai explodat. Ți-ai găsit soția beată moartă și știi c-a fost cu un bărbat. Ai plecat de-acasă și te-ai

dus la baia turcească, să-ți treci timpul până dimineață, și le-ai telefonat rudelor ei celor mai apropiate, să le comunici ce ai de gând să faci. Încotro te îndrepți nu e treaba mea. Aveai documentele necesare pentru a trece granița în Mexic. Cum ai plecat, nici asta nu e treaba mea. Suntem prieteni și am făcut ce mi-ai cerut fără să stau prea mult pe gânduri. Și de ce nu? Nu m-ai plătit. Aveai și tu mașină, dar erai prea supărat ca să conduci. E treaba ta. Ești un tip impresionabil și ai fost rănit grav în război. Cred că ar trebui să-ți iau mașina și să o las undeva, la un garaj, pe termen mai lung.

A vârât mâna pe sub haine și a împins spre mine, pe masă, un portchei de piele.

– Cum sună? m-a întrebat el.

– Depinde cine ascultă. Dar n-am terminat. N-ai luat nimic, în afară de hainele de pe tine și ceva bani pe care îi aveai de la tata-socru. Ai lăsat tot ce primiseși de la ea, inclusiv mașinăria aia superbă pe care ai parcat-o la intersecția dintre La Brea și Fountain. Ai vrut să pleci cât se putea de curat, dar totuși să pleci. Bun. Eu te cred. Acum mă duc să mă bărbieresc și să mă-mbrac.

– De ce faci asta, Marlowe? m-a întrebat el.

– Ia-ți ceva de băut cât mă bărbieresc eu.

Am ieșit, lăsându-l așezat acolo, căzut în colțul nișei. Nu-și scosese nici pălăria, nici pardesiul. Dar părea mult mai viu.

Am intrat în baie și m-am ras. Eram în dormitor, îmi făceam nodul la cravată, când a venit, rămânând în cadrul ușii.

– Am spălat ceștile, pentru orice eventualitate, mi-a spus el. Dar m-am mai gândit. Poate e mai bine să suni la poliție.

– Sună tu. Eu n-am nimic să le spun.

– Vrei să-i sun?

M-am întors brusc pe călcâie și l-am țintuit cu privirea.

– Ce mama dracului! aproape că am zbierat la el. Pentru numele lui Dumnezeu, nu poți să lași lucrurile așa cum au căzut?

– Îmi pare rău.

– Sigur că-ți pare rău. Indivizilor de teapa ta le pare mereu rău, dar mereu când e prea târziu.

S-a întors și a pornit pe hol, în direcția sufrageriei.

Am terminat de îmbrăcat și am încuiat partea aceea a casei. Când am intrat în sufragerie, l-am găsit adormit într-un fotoliu, cu capul într-o parte, cu chipul lipsit de culoare, cu tot corpul moale, vlăguit. Arăta jalnic. Când i-am pus mâna pe umăr, și-a revenit cu greu, ca și cum între locul unde se afla el și cel în care mă găseam eu ar fi fost o mare distanță. Când i-am captat atenția, am spus:

– Nu-ți trebuie o valiză? Mai am și-acum chestia aia din piele de porc albă pe raftul de sus din debara.

– E goală, mi-a răspuns el dezinteresat. Și atrage prea mult atenția.

– Fără bagaje, atragi și mai mult atenția.

M-am întors în dormitor și, urcându-mă pe scărița din debaraua pentru haine, am tras valiza din piele albă de porc de pe raft. Trapa pătrată din tavan era chiar deasupra capului meu, așa că am împins-o și, întinzând mâna cât am putut mai departe, am lăsat portcheiul de piele să cadă după o grindă prăfuită sau ce altceva va fi fost.

Am coborât treptele cu tot cu valiză, am șters-o de praf și am îndesat câteva lucruri în ea: o pijama nepurtată, pastă de dinți, o periuță de dinți de rezervă, vreo două prosoape ieftine de baie și de mâini, un teanc de batiste de pânză, un tub de pastă de ras de cincisprezece cenți și unul din aparatele acelea pe care le primești când cumperi un pachet de lame. Nimic folosit, nimic însemnat, nimic care să sară în ochi, doar că, dacă ar fi fost ale lui, ar fi fost

de calitate mai bună. Am adăugat o sticlă de jumătate de bourbon, nedesfăcută din ambalajul ei de hârtie. Am închis valiza și, lăsându-i cheița într-o încuietoare, am dus-o în camera din față. Terry adormise din nou. Am deschis ușa fără să-l trezesc și am dus valiza în garaj, unde am pus-o în mașina decapotabilă, în spatele banchetei din față. Am scos automobilul și am încuiat garajul, apoi am urcat din nou treptele, să-l trezesc din somn. Am terminat de încuiat casa și am plecat împreună.

Conduceam repede, dar nu atât de repede încât să mă oprească poliția. Pe drum, abia dacă am schimbat câteva cuvinte. Și nu ne-am oprit să mâncăm. Nu aveam prea mult timp la dispoziție.

Vameșii nu au avut nimic de comentat. Sus, pe platoul vântos pe care este așezat aeroportul din Tijuana, am parcat în apropierea birourilor și am așteptat, în timp ce Terry își cumpăra biletul. Elicele avionului DC-5 se roteau deja lent, suficient ca să stea încălzite.

Un pilot înalt și chipeș, în uniformă gri, stătea de vorbă cu patru persoane. Unul dintre membrii grupului avea peste un metru nouăzeci și ducea o pușcă, în cutia ei. Lângă el erau o fată în niște pantaloni subțiri, un bărbat mărunt, între două vârste, și o femeie căruntă, atât de înaltă, încât, pe lângă ea, bărbatul părea pitic. În apropiere mai erau trei sau patru bărbați, evident mexicani. S-ar fi zis că aceștia erau toți pasagerii. Scara fusese trasă la ușă, dar nimeni nu părea grăbit să urce. Apoi, un steward mexican a coborât treptele și a rămas în așteptare. Parcă ar fi avut nevoie de o portavoce. Mexicanii au urcat în avion, dar pilotul a continuat să stea la taclale cu americanii.

Parcat alături de mine era un Packard mare. Am coborât și am aruncat o privire autorizației expuse pe bord. Poate, într-o zi, o să învăț să nu-mi mai bag nasul unde nu-mi fierbe oala. Pe când îmi trăgeam capul înapoi pe geam, am văzut-o pe femeia cea înaltă privind fix în direcția mea.

Apoi a apărut Terry, călcând pe pietrișul prăfuit.

– Gata, mi-a spus el. Aici ne despărțim.

Mi-a întins mâna. I-am strâns-o. Acum arăta mai bine, doar că era obosit, obosit de moarte.

Am scos valiza din piele de porc din Oldsmobile și am pus-o jos, pe pietriș. A fixat-o cu o privire furioasă.

– Ți-am spus că n-o vreau, m-a repezit el.

– Ai în ea o sticlă de-o jumate cu ceva bun, Terry. Și o pijama și alte câteva lucruri. Toate anonime. Dacă n-o vrei, las-o undeva, la un birou de bagaje. Sau arunc-o.

– Am motivele mele, a zis el înțepat.

– Și eu.

Pe neașteptate, a zâmbit. A ridicat valiza și, cu mâna liberă, m-a strâns de braț.

– Bine, amice, tu ești șeful. Și ține minte, dacă ai necazuri, beneficiezi de un cec în alb. Nu-mi datorezi nimic. Am băut câteva pahare împreună și ne-am împrietenit și eu ți-am vorbit prea mult despre mine. Vezi că ți-am lăsat cinci hârtii de-o sută în cutia cu cafea. Nu te supăra pe mine.

– Aș fi preferat să n-o faci.

– N-o să pot să cheltuiesc în veci nici jumătate din ce am.

– Mult noroc, Terry.

Cei doi americani urcau scara către avion. Un tip îndesat, cu fața lătăreață și măslinie, a ieșit pe ușa clădirii de birouri, dând din mâini, arătând către ceva.

– Urcă, am spus. Știu că n-ai omorât-o tu. De-aia sunt aici.

S-a încordat. Tot corpul i-a înțepenit. S-a răsucit lent, apoi s-a uitat în urmă.

– Îmi pare rău, a spus el încet. Dar te înșeli. O să merg spre avion, fără grabă. Ai tot timpul să mă oprești.

A pornit. L-am urmărit cu privirea. Tipul din ușa clădirii de birouri aștepta, dar nu prea impacientat. Mexicanii se impacientează arareori. S-a aplecat și a mângâiat valiza din piele de porc, apoi i-a zâmbit lui Terry. După care s-a dat la o parte și Terry a intrat pe ușă. La scurt timp după aceea, a ieșit pe ușa din partea opusă, unde stau vameșii la sosiri. A traversat, la fel de încet, porțiunea cu pietriș până la scara avionului. Acolo s-a oprit și s-a uitat în direcția mea. Nu mi-a făcut niciun semn, nu a dat din mână. Nici eu. Apoi a urcat în avion și scara a fost trasă de lângă el.

M-am suit în Oldsmobile, am pornit motorul, am dat înapoi și, întorcând, am ajuns la jumătatea parcării. Femeia înaltă și bărbatul scund erau tot acolo, pe câmp. Femeia scosese o batistă, pe care o flutura. Avionul a pornit spre marginea terenului, ridicând praf din belșug. La capătul îndepărtat, a întors și motoarele au ambalat, mugind. A început să înainteze, accelerând ușor.

În urma lui se înălțau nori de praf. Apoi s-a desprins de la sol. L-am urmărit înălțându-se în aerul agitat și dispărând pe cerul albastru și gol dinspre sud-est.

Apoi am plecat. La poartă, nu s-a uitat nimeni la mine, ca și cum chipul meu ar fi însemnat la fel de mult ca un cadran de ceas.

6

Drumul înapoi de la Tijuana este lung și unul dintre cele mai plicticoase din tot statul. Tijuana e un nimic; acolo nu-i interesează decât banul. Puștiul care se apropie pe furiș de mașina ta și-ți cere, cu ochi mari și triști, „un bănuț, domnu'“, o să încerce, în propoziția următoare, să ți-o vândă pe soră-sa. Tijuana nu reprezintă Mexicul.

Niciun oraș de frontieră nu e mai mult decât un oraș de frontieră, la fel cum niciun chei nu este nimic mai mult decât un chei. San Diego? Unul dintre cele mai frumoase porturi din lume, dar în el nu găsești nimic, în afară de vapoare și câteva vase de pescuit. Noaptea e o feerie. Mișcarea mării e blândă ca un glas de femeie care cântă imnuri religioase. Dar Marlowe trebuie să ajungă acasă, să-și vadă de treburi.

Drumul spre nord e monoton ca un cântec de pescari. Traversezi un oraș, cobori un deal, te prelingi pe lângă o plajă, traversezi un oraș, cobori un deal, te prelingi pe lângă o plajă.

Era două noaptea când am ajuns înapoi și mă așteptau într-o berlină neagră, fără însemnele poliției, fără lumini roșii, doar cu antena dublă, pe care nu doar mașinile de poliție o au. Deja urcasem scara până la jumătate când au coborât din mașină strigând la mine, cuplul obișnuit în obișnuitele costume, cu lejeritatea obișnuită, ca de piatră, a mișcărilor, ca și cum lumea întreagă ar fi așteptat cuminte și tăcută ca ei să-i spună ce are de făcut.

– Marlowe te cheamă? Vrem să stăm de vorbă.

Mi-a arătat o lucire scurtă de insignă. La cât am văzut din ea, putea fi și de la Sanepid. Tipul era blond-cenușiu și părea slinos. Partenerul lui era înalt, arătos și aranjat, cu un aer de răutate precisă, o brută cu educație. Aveau ochi care te urmăreau atenți, ochi răbdători și prudenți, ochi reci și disprețuitori, ochi de polițist. Îi capătă la parada de absolvire a școlii de poliție.

– Sergent Green, Omucideri, secția centrală. El e detectivul Dayton.

Am continuat să urc și am descuiat ușa. Cu polițiștii din orașele mari nu dai mâna. Trebuie să te apropii prea mult de ei.

Au luat loc în living. Am deschis fereastra și briza a început să șușotească. Green era responsabil cu vorbitul.

– Un tip pe nume Terry Lennox. Îl cunoști, nu?

– Ieșim din când în când la un pahar. Stă în Encino, s-a însurat cu una cu bani. Nu l-am vizitat niciodată.

– Din când în când, a repetat Green. Asta cât de des ar veni?

– E o expresie vagă. Așa am și vrut să fie. Poate o dată pe săptămână, poate o dată la două luni.

– I-ai cunoscut nevasta?

– O dată, foarte rapid, înainte să se căsătorească.

– Când și unde l-ai văzut ultima dată?

Am luat o pipă de pe măsuța de lângă canapea și am umplut-o. Green s-a plecat mai aproape de mine. Tipul cel înalt stătea mai la o parte, cu un pix înălțat deasupra unui carnețel cu margini roșii.

– Ăsta e momentul în care eu întreb: „Ce înseamnă toate astea?“ și tu-mi spui: „Noi punem întrebările aici.“

– Și tu răspunzi, da?

Am aprins pipa. Tutunul era puțin prea ud. Ca să-l aprind ca lumea, mi-au trebuit ceva timp și trei bețe de chibrit.

– Am timp destul, a spus Green, dar mare parte din el l-am folosit așteptându-te. Așa că dă-i drumul mai repede, prietene. Știm cine ești. Iar tu știi că n-am venit pân-aici doar ca să ne facem poftă de mâncare.

– Mă gândeam, am spus. Am fost destul de des la Victor's și nu la fel de des la The Green Lantern și la The Bull and Bear – e localul ăla din capătul promenadei care se vrea han englezesc...

– Nu mai trage de timp.

– Cine-a murit? am întrebat.

Detectivul Dayton a prins glas. Avea o voce aspră, matură, care te avertiza că n-are chef de glumă.

– Răspunde la întrebări, Marlowe. E o anchetă de rutină, asta-i tot ce trebuie să știi.

Poate eram obosit și irascibil. Poate mă simțeam puțin vinovat. Pe tipul ăsta aș fi putut să-l detest fără să-l cunosc. Doar dacă îl zăream în capătul celălalt al unui restaurant, era destul ca să vreau să-i scot dinții cu blacheul.

– Las-o baltă, Jack, i-am spus. Păstrează-ți figurile pentru delincvenții minori. Și până și ei o să se strice de râs.

Green a chicotit. Pe fața lui Dayton nu s-a petrecut nicio schimbare palpabilă, dar, dintr-odată, a început să arate cu zece ani mai bătrân și cu douăzeci mai rău. Respirația care îi ieșea pe nări scotea un șuierat ușor.

– Vezi că și-a luat examenul de intrare în barou, m-a avertizat Green. Nu te joci cu Dayton.

M-am ridicat alene și, apropiindu-mă de bibliotecă, am scos Codul Penal al statului California, legat. I l-am întins lui Dayton.

– Vrei, te rog, să-mi găsești secțiunea unde zice că sunt obligat să-ți răspund la întrebări?

Stătea complet nemișcat. Se pregătea să mi-o tragă și asta știam amândoi. Dar avea să aștepte ocazia. Ceea ce însemna că, dacă mergea prea departe, știa că nu poate conta pe Green să-l susțină. Mi-a spus:

– Toți cetățenii sunt obligați să coopereze cu poliția. În toate modurile, chiar și prin acțiuni fizice, dar mai ales răspunzând la orice întrebare neincriminatorie pe care poliția consideră că trebuie să le-o pună.

În timp ce spunea toate astea, vocea îi era dură, luminoasă și egală.

– Asta e starea de fapt la care se ajunge, am zis. În cea mai mare parte, printr-un proces de intimidare directă sau indirectă. Legea nu prevede o asemenea obligație. Nimeni nu e obligat să-i spună nimic poliției, nicicând și niciunde.

– Ah, mai taci din gură, a intervenit Green, pierzându-și răbdarea. Ești un peștișor mărunt și o știi foarte bine. Stai jos. Nevasta lui Lennox a fost omorâtă. În casa de oaspeți de pe domeniul lor din Encino. Lennox a șters-o. Sau măcar nu poate fi găsit. Așadar, căutăm un suspect într-un caz de crimă. Ești mulțumit?

Am aruncat cartea pe un fotoliu și m-am întors pe canapeaua din fața lui Green și a măsuței de cafea.

– Dar de ce-ați venit la mine? am întrebat. Nici nu m-am apropiat de casa aia, v-am mai spus.

Green se bătea peste pulpe, în sus și-n jos, în sus și-n jos. Mi-a zâmbit în tăcere. Dayton stătea neclintit în fotoliu. Mă mânca din priviri.

– Din cauză că numărul tău de telefon a fost găsit scris pe un carnețel din camera lui, în ultimele douăzeci și patru de ore, mi-a răspuns Green. E un carnețel cu foi datate, iar foaia de ieri era ruptă, dar se mai văd urmele pe cea de azi. Nu știm când te-a sunat. Nu știm unde s-a dus, de ce sau când. Dar trebuie să întrebăm, obligat.

– De ce în casa de oaspeți? am întrebat fără să mă aștept să-mi răspundă, dar mi-a răspuns, roșind puțin.

– Se pare că doamna mergea des acolo. Noaptea. Avea musafiri. Servitorii văd printre copaci când se aprind luminile. Mașinile vin și pleacă, uneori târziu, alteori foarte târziu. Dar ce-i mult nu-i bun, nu? Nu te amăgi singur. Lennox e cel pe care îl căutăm. S-a dus acolo pe la unu noaptea. S-a întâmplat să-l vadă majordomul. S-a întors singur, poate după vreo douăzeci de minute. După aia, nimic. Luminile au rămas aprinse. Azi-dimineață, ia-l pe Lennox de unde nu-i. Majordomul s-a dus la casa de oaspeți. Dama era goală ca o sirenă în pat și dă-mi voie să-ți spun că nu după față a recunoscut-o. Fiindcă practic nu mai are. Făcută chiseliță cu o statuetă de bronz, sub formă de maimuță.

– Terry Lennox nu e în stare de așa ceva, am spus. Sigur că-l înșela. Chestie veche. L-a înșelat dintotdeauna. Au fost divorțați și s-au recăsătorit. Presupun că nu-l încânta ideea, dar de ce-ar fi luat-o razna tocmai acum?

– E un răspuns pe care nu-l cunoaște nimeni, mi-a spus Green răbdător. Se întâmplă tot timpul. Și femeilor, și bărbaților. Omul rabdă ce rabdă, până când nu mai rabdă. Probabil nu știe nici el de ce, de ce rupe lanțul într-un anume moment. Dar îl rupe și cineva moare. Și uite-așa, ne dă nouă de lucru. Și așa, îți punem ție o întrebare simplă. Așa că las-o mai moale cu miștoul, dacă nu vrei să te săltăm.

– N-o să-ți spună, domnule sergent, a zis Dayton acid. A citit cartea aia cu legi. Și, ca atâția alții care au citit o culegere de legi, are impresia că acolo se găsește dreptatea.

– Tu ia notițe și lasă creierul în pace, l-a repezit Green. Dacă te porți frumos, te lăsăm să cânți *Mother Machree* la petrecerea secției.

– Mai du-te dracului, dom' sergent, dacă-mi permiteți, cu tot respectul față de gradul dumneavoastră.

– Hai, luați-vă la bătaie, l-am îndemnat pe Green. Când cade, îl prind eu.

Dayton a pus carnetul și pixul deoparte, cu mare grijă. S-a ridicat, cu o strălucire tăioasă în ochi. A făcut câțiva pași și s-a oprit drept în fața mea.

– În picioare, istețule. Doar pentru c-am terminat colegiul, nu înseamnă c-o să înghit tâmpenii din partea unui păduche ca tine.

Am dat să mă ridic. Încă nu-mi recăpătasem echilibrul, când m-a lovit. M-a prins cu o directă de stânga, pe care a dublat-o cu dreapta. Au sunat clopotele, și nu pentru cină. M-am prăbușit ca un balot și am scuturat din cap. Dayton rămăsese pe loc. Acum zâmbea.

– Hai să mai încercăm o dată, a spus el. Nu erai pregătit. N-a fost tocmai cușer.

M-am uitat la Green. Își privea degetul mare, ca și cum ar fi avut o unghie ruptă. Nu m-am mișcat și n-am vorbit, așteptându-l să ridice privirea. Dacă mă sculam iar, Dayton m-ar fi pocnit din nou. Era posibil să mă pocnească oricum. Dar, dacă mă ridicam și mă pocnea, îl făceam fărâme pentru că, după lovituri, se vedea clar că e boxer. Lovea unde trebuie, dar era nevoie de o mulțime de astfel de lovituri ca să mă pună la pământ definitiv. Green a spus aproape absent:

– Deșteaptă mișcare, Billy. I-ai dat omului apă la moară.

Apoi a ridicat ochii și a continuat blând:

– Te-ntreb încă o dată, Marlowe. Unde și în ce împrejurări l-ai văzut ultima dată pe Terry Lennox și ce s-a discutat, și de unde vii acum. Da... sau nu?

Dayton stătea relaxat, frumos echilibrat pe picioare. În ochi avea un luciu catifelat și dulce.

– Cum rămâne cu celălalt tip? am întrebat, ignorându-l.

– Care celălalt tip?

– Amorezul din casa de oaspeți. Dezbrăcat. Nu-mi spune că doamna trebuia să bată drumul pân-acolo ca să-și dea pasiențe.

– Asta o să vină mai târziu, după ce-l găsim pe soț.

– Foarte bine. Dacă nu vă e prea greu, dat fiind că tot aveți deja fraierul la-ndemână.

– Dacă refuzi să vorbești, te luăm cu noi, Marlowe.

– Ca martor?

– Martor pe dracu'. Ca suspect. Suspiciune de complicitate după comiterea unei crime. Ai ajutat un suspect să fugă. Eu bănuiesc că l-ai dus undeva. Și, deocamdată, n-am nevoie decât de o bănuială. Șeful e aspru în ultima vreme. Știe regulamentul, dar e cam uituc.

S-ar putea ca, pentru tine, să fie prost. Într-un fel sau altul, tot scoatem de la tine o declarație. Cu cât o să fie mai greu de obținut, cu atât mai siguri o să fim că e necesară.

– Pentru el, toate astea sunt tâmpenii, a intervenit Dayton. Știe ce scrie în carte.

– Tâmpenii sunt pentru toată lumea, i-a răspuns Green calm. Dar funcționează. Haide, Marlowe. Timpul de gândire a expirat.

– OK, am zis. N-ai decât. Terry Lennox a fost prietenul meu. Am investit în el destule sentimente, suficient cât să nu le calc în picioare numai pentru că-mi cere un polițist să vorbesc. Aveți argumente împotriva lui, poate mult mai multe decât îmi spuneți mie. Mobil, ocazie, plus faptul că a șters-o englezește. Mobilul e chestie veche, neutralizată de mult, aproape parte din înțelegere. Nu admir înțelegerile de felul ăsta, dar așa e el: cam slab și foarte blând. Restul nu înseamnă nimic altceva decât că, dacă a știut că e moartă, a știut și că e țintă sigură pentru voi. La anchetă, dacă va fi una și dacă mă va chema, o să trebuiască să răspund la întrebări. Dar la ale voastre nu sunt obligat. Văd că ești de treabă, Green. La fel cum văd că partenerul tău e doar un purtător de insignă oarecare, cu complexul puterii. Dacă vrei să mă prinzi cu adevărat la-nghesuială, dă-i voie să mă mai lovească o dată, că-i rup eu creionul ăla nenorocit.

Green s-a ridicat și m-a privit trist. Dayton nu se clintise. Era un dur care avea nevoie de knockout din prima. După aia, îi trebuia timp ca să-și revină.

– O să dau un telefon, a spus Green. Dar știu ce răspuns o să primesc. Ești bolnav la cap, Marlowe. Bolnav rău. Dă-te naibii din calea mea!

Ultima propoziție îi fusese adresată lui Dayton. Acesta s-a răsucit pe călcâie și s-a dus înapoi, să-și ia carnetul.

Green a traversat camera până la telefon, pe care l-a ridicat lent, cu chipul banal încrețit de efortul prelungit și nefamiliar. Ăsta-i necazul cu polițiștii. Ești decis să-i detești pe toți și pe urmă dai peste unul care se dovedește a fi om.

Căpitanul a ordonat să fiu dus la secție, și fără menajamente.

Mi-au pus cătușele. N-au percheziționat casa, ceea ce mi s-a părut o dovadă de neglijență. Poate s-au gândit că am prea multă experiență ca să las la vedere ceva ce ar putea fi periculos pentru mine. Dar se înșelau. Pentru că, dacă s-ar fi străduit câtuși de puțin, ar fi găsit cheile de la mașina lui Terry Lennox. Și, când vor găsi mașina, ceea ce se va întâmpla mai devreme sau mai târziu, vor vedea că setul de chei se potrivește și vor ști că Terry a fost cu mine.

În realitate, după cum avea să se dovedească, asta nu însemna nimic. Poliția nu a găsit mașina, care a fost furată cândva, peste noapte, dusă probabil până la El Paso, unde i s-au găsit chei și documente noi, și scoasă la vânzare, probabil în Mexico City. Procedura este una de rutină. Cea mai mare parte a banilor se întorc sub formă de heroină. Face parte din politica de bună vecinătate, în concepția pungașilor.

7

Șeful de la Omucideri era un anume căpitan Gregorius, genul de polițist care devine tot mai rar, dar în niciun caz pe cale de dispariție, genul care rezolvă crimele cu becul în ochi, cu toroipanul, cu călcâiul în rinichi, cu genunchiul la boașe, cu pumnul în plexul solar, cu bulanul la baza coloanei vertebrale. Șase luni mai târziu, avea să fie acuzat de sperjur în fața instanței preliminare, dat afară

fără proces și, ulterior, omorât sub copite de un armăsar voinic, la ferma lui din Wyoming.

Acum însă, eram pentru el calul de bătaie. Stătea la birou, dezbrăcat de haină și cu mânecile suflecate aproape până la umeri. Era chel ca-n palmă și talia începea să i se îngroașe, ca tuturor bărbaților musculoși, ajunși la vârsta a doua. Ochii îi erau gri-pește. Nasul mare era un labirint de vase capilare sparte. Bea cafea și nu fără zgomot. Pe dosul mâinilor boante și puternice avea peri groși. Smocuri încărunțite i se ițeau din urechi. A bătut cu palma în ceva de pe birou și s-a uitat la Green. Acesta a spus:

– Nu putem să-i reproșăm decât că nu vrea să ne spună nimic, șefu'. Numărul de telefon ne-a condus până la el. Era plecat cu mașina, dar nu vrea să spună unde. Îl cunoaște destul de bine pe Lennox și nu zice unde l-a văzut ultima dată.

– Se dă tare, a zis Gregorius indiferent. Asta se poate schimba.

O spusese ca și cum lui i-ar fi fost totuna. Probabil așa și era. În fața lui, nimeni nu era destul de dur.

– Chestia e că procurorul-șef a mirosit o mulțime de titluri de ziar în povestea asta. Nu poți să-l contrazici, dacă te gândești cine-i tatăl fetei. Cred că e mai bine să-l menajăm pe ăsta.

S-a uitat la mine ca la un muc de țigară sau ca la un scaun gol. Un simplu obiect aflat în raza vizuală, care însă nu prezenta niciun interes pentru el. Dayton a intervenit respectuos:

– E evident că întreaga lui atitudine e menită să creeze o situație în care să poată refuza să vorbească. Ne-a citat din texte de lege și m-a provocat să-l lovesc. Aici am greșit, căpitane.

Gregorius l-a măsurat cu o privire posomorâtă.

– Pesemne ești ușor de provocat, dacă a reușit neisprăvitul ăsta. Cine i-a scos cătușele?

Green a spus că el.

– Pune-i-le la loc, i-a ordonat Gregorius. Strâns. Să-l facem să stea mai drept.

Green mi-a pus la loc cătușele, sau a început să o facă.

– La spate! a lătrat Gregorius.

Green mi-a pus cătușele, cu mâinile la spate. Stăteam pe un scaun tare.

– Mai strâns, a spus Gregorius. Să-i muște din carne.

Green le-a strâns mai tare. Mâinile începeau să-mi amorțească. În fine, căpitanul s-a uitat la mine.

– Acum poți să vorbești. Dă-i drumul, repede.

Nu i-am răspuns. S-a lăsat pe spate, rânjind. Mâna i s-a întins leneș după cana de cafea și a înconjurat-o. S-a aplecat puțin înainte. Cana a zvâcnit, dar am păcălit-o aruncându-mă într-o parte de pe scaun. Am căzut greu pe umăr, m-am rostogolit și m-am ridicat încet în picioare. Mâinile îmi erau acum complet amorțite. Nu mai simțeau nimic. Brațele, deasupra cătușelor, începeau să mă doară.

Green m-a ajutat să mă așez la loc pe scaun. Pata umedă de cafea era pe spătar și, parțial, pe șezut, dar în cea mai mare parte era pe jos.

– Nu-i place cafeaua, a zis Gregorius. Și e iute. Se mișcă repede. Are reflexe bune.

Nimeni n-a comentat. Căpitanul m-a cântărit cu ochii lui de pește.

– În biroul ăsta, o autorizație de detectiv particular nu face mai mult ca o carte de vizită obișnuită, domnule. Acum hai să auzim declarația. Verbal, mai întâi. O punem după aia pe hârtie. Ca să fie completă. Să ne descrii toate mișcările pe care le-ai făcut, să zicem, începând de la ora zece, aseară. Absolut toate. Biroul ăsta anchetează o crimă și suspectul principal lipsește. Tu ești omul de legătură. Tipul își prinde nevasta că-l înșală și-i face capul chiseliță, până nu mai rămâne decât carne vie, oase și păr înecate în sânge.

Prietena noastră veche, statueta de bronz. Nimic original, dar eficient. Și, dacă ai impresia că o să las un amărât de detectiv particular să-mi dea cu legea peste nas în chestia asta, să știi că te așteaptă vremuri grele, domnule. Nicio forță de poliție din țară nu și-ar putea face datoria dacă s-ar ține de lege. Deții niște informații pe care le vreau. Ai fi putut să-mi spui că nu le ai și eu să nu te cred. Da' nici măcar n-ai spus că nu le ai. Și n-o să te las să mă tratezi cu muțenie, prietene. Nici să nu te gândești. Hai, la treabă.

– Îmi scoți cătușele, căpitane? l-am întrebat. Vreau să zic, dacă dau declarație.

– Poate. Zi pe scurt.

– Dacă declar că nu l-am văzut pe Lennox în ultimele douăzeci și patru de ore, că n-am vorbit cu el și n-am idee unde ar putea fi, ești mulțumit, căpitane?

– Aș putea fi... dacă te-aș crede.

– Dacă declar că l-am văzut și spun unde și când, dar că n-am avut idee că a omorât pe cineva sau că s-a comis măcar vreo crimă, că, în plus, n-am idee unde ar putea fi în clipa asta, nici asta nu te mulțumește, nu-i așa?

– Dacă-mi dai mai multe detalii, s-ar putea să te-ascult. Lucruri ca unde, când, cum arăta, despre ce s-a vorbit, încotro se îndrepta. S-ar putea să iasă ceva.

– Cu tratamentul dumitale, am spus, s-ar putea să iasă o acuzație de complicitate împotriva mea.

Mușchii maxilarului i s-au umflat. Ochii îi erau ca gheața murdară.

– Și?

– Nu știu, am spus. Am nevoie de sfatul unui avocat. Vreau să cooperez. Ce-ar fi să aducem aici pe cineva de la procuratură?

A scos un hohot de râs scurt și răgușit. Care a încetat foarte repede. S-a ridicat lent și a dat ocol mesei. S-a apropiat până la câțiva centimetri de mine, cu o palmă masivă pe lemn, și a zâmbit. Apoi, fără vreo schimbare de expresie, m-a lovit în laterala gâtului cu un pumn ca o bucată de fier.

Lovitura avusese un elan de douăzeci, douăzeci și cinci de centimetri, nu mai mult, dar aproape mi-a smuls capul de pe umeri. Fierea mi-a urcat până în gură. Amestecat cu ea, am simțit gustul sângelui. Nu mai auzeam nimic, în afară de vuietul din capul meu. S-a aplecat deasupra mea, continuând să zâmbească și cu palma tot pe birou. Glasul îi venea parcă de la mare depărtare.

– Pe vremuri eram dur, dar acum am îmbătrânit. Știi să încasezi, domnule, și asta-i tot ce capeți de la mine. La penitenciarul municipal avem câțiva băieți care ar trebui să lucreze la ocnă. Poate nici n-ar fi trebuit să-i angajăm, fiindcă nu-s niște floricele delicate și curățele ca Dayton, aici de față. N-au patru copii și o grădină de trandafiri, ca Green. Altele sunt plăcerile lor în viață. Dar grădina Domnului e mare și forța de muncă insuficientă. Mai ai ceva idei din astea năzdrăvane despre ce-ai putea să declari, dacă te-ai osteni să declari ceva?

– Cu cătușele la mâini, nu, căpitane.

Și o propoziție scurtă ca asta, și tot mă durea s-o pronunț. S-a aplecat mai mult deasupra mea și i-am simțit mirosul de transpirație și gazul corupției. Apoi s-a îndreptat de șale și a ocolit iar masa, așezându-și fesele masive în fotoliu. A luat o riglă piramidală și și-a trecut un deget peste una dintre muchii, ca și cum ar fi fost o lamă de cuțit. S-a uitat la Green.

– Ce-aștepți, sergent?

– Ordine.

Green rostise cuvântul scrâșnit, parcă detestându-și sunetul propriului glas.

– Trebuie să-ți spună cineva ce să faci? Ești un om cu experiență, așa zice la dosar. Vreau o declarație detaliată asupra mișcărilor acestui individ în ultimele douăzeci și patru de ore. Poate chiar mai mult, dar începem cu atât. Vreau să știu ce-a făcut minut cu minut în această perioadă. O vreau semnată cu martori și verificată. Și-o vreau în două ore. Pe urmă, îl vreau pe el înapoi aici, curat, aranjat și fără semne. Și încă ceva, sergent.

S-a întrerupt, aruncându-i lui Green o privire care ar fi înghețat și un cartof abia scos din cuptor.

– Data viitoare când pun unui suspect câteva întrebări civilizate, nu vreau să te văd stând acolo cu o expresie ca și când i-aș fi smuls o ureche din rădăcină.

– Da, să trăiți. Hai să mergem, a continuat el răgușit, întorcându-se spre mine.

Gregorius a rânjit către mine, arătându-și dinții. Aveau mare nevoie de o periuță.

– Ia s-auzim replica de ieșire din scenă, amice.

– Da, domnule, i-am spus politicos. Probabil nu asta ai intenționat, dar mi-ai făcut un serviciu. Ajutat de detectivul Dayton. Mi-ați rezolvat o problemă. Nimănui nu-i place să-și trădeze prietenii, dar eu nu mi-aș da nici dușmanii pe mâna voastră. Nu ești doar o gorilă, mai ești și incompetent pe deasupra. Habar n-ai să conduci o anchetă simplă. Eram nehotărât și m-ai fi putut ușor convinge să fac fie una, fie alta. Dar a trebuit să mă bruschezi, să-mi arunci cu cafea în față și să te pui pe mine cu pumnii, când eram într-o situație în care nu puteam decât să încasez. De-acum înainte, nu-ți mai spun nici cât e ora după ceasul de pe propriul dumitale perete.

Dintr-un motiv sau altul, a rămas complet nemișcat și m-a lăsat să termin. Apoi a zâmbit.

– Nu ești decât un pricăjit care-i urăște pe polițiști, amice. Atât ești, domnule detectiv, doar un pricăjit care-i urăște pe polițiști.

– Sunt și locuri unde polițiștii nu sunt detestați, căpitane. Dar, în locurile alea, dumneata n-ai mai fi polițist.

A înghițit-o și pe asta. Își putea permite, probabil. Mai mult ca sigur auzise și alte lucruri mai urâte. Apoi a sunat telefonul. S-a uitat la el și a gesticulat. Dayton a făcut câțiva pași agili, dând ocol biroului, și a ridicat receptorul.

– Biroul căpitanului Gregorius. La telefon detectivul Dayton.

A ascultat. O încruntătură abia vizibilă i-a împreunat sprâncenele frumoase. A spus încet:

– Un moment, domnule.

I-a întins receptorul lui Gregorius.

– Comisarul Allbright, domnule.

Căpitanul s-a strâmbat.

– Da? Și ce vrea nemernicul înfumurat?

A luat receptorul, l-a ținut în mână o clipă și și-a descrețit chipul.

– Gregorius, domnule comisar.

A ascultat.

– Mda, e aici, în biroul meu, domnule comisar. I-am pus câteva întrebări. Nu cooperează. Nu cooperează deloc... Poftim?

Brusc, o strâmbătură feroce i-a răsucit fața în noduri întunecate. Sângele îi colora fruntea. Dar vocea nu și-a schimbat tonalitatea nici cu o fracțiune.

– Dacă e un ordin direct, ar trebui să vină prin șeful echipei de detectivi, domnule comisar... Sigur, o să iau măsuri până se confirmă. Sigur... Pe dracu', nu. Nu s-a atins nimeni de el, nici cu-o mănușă... Da, domnule. Imediat.

A așezat receptorul la loc, în furcă. Mi s-a părut că-i tremură mâna puțin. Ochii i s-au ridicat, trecând la fața mea și apoi la Green.

– Scoateți-i cătușele, a spus el plat.

Green mi-a descuiat cătușele. Mi-am frecat mâinile, așteptând miile de ace care semnalau reluarea circulației.

– Trimite-l la închisoarea districtuală, a spus Gregorius fără grabă. Suspiciune de crimă. Procuratura tocmai ne-a luat dosarul de sub nas. Ce sistem minunat avem!

N-a mișcat nimeni. Green era lângă mine, respira greu. Gregorius s-a uitat la Dayton.

– Ce mai aștepți, bombonico? Poate un cornet de-nghețată?

Dayton era să se înece.

– Nu mi-ați dat niciun ordin, șefu'.

– Mie să mi te adresezi cu „să trăiți", lua-te-ar mama naibii! „Șefu'" sunt pentru sergenți și cei mai mari în grad ca ei. Nu și pentru tine, puștiule. Nu și pentru tine. Ieșiți.

– Da, să trăiți!

Dayton s-a îndreptat grăbit către ușă și a ieșit, dar Gregorius s-a ridicat greoi în picioare și s-a apropiat de geam, unde a rămas cu spatele spre încăpere.

– Hai să ne topim, mi-a murmurat Green la ureche.

– Scoate-l de-aici până nu-i storcoșesc fața cu călcâiul, i-a spus Gregorius geamului.

Green s-a dus la ușă și a deschis-o. Am dat să ies. Deodată, căpitanul s-a răstit:

– Stai așa! Închide ușa aia!

Sergentul a închis-o și s-a rezemat cu spatele de ea.

– Tu, vino-ncoace! a lătrat Gregorius la mine.

Nu m-am mișcat. Am rămas pe loc, uitându-mă la el. Nici Green nu s-a mișcat. A urmat o pauză încordată. Apoi, foarte încet,

Gregorius a traversat încăperea și a venit până în fața mea, foarte aproape. Și-a băgat mâinile mari și aspre în buzunare. S-a legănat pe călcâie.

– Nu l-am atins nici cu-o mănușă, a zis el în șoaptă, parcă vorbind singur.

Ochii săi priveau departe, fără expresie. Gura i se crispa convulsiv. Pe urmă, m-a scuipat drept în față. A făcut un pas înapoi.

– Asta e tot, mulțumesc.

S-a întors și a revenit lângă geam. Green a deschis încă o dată ușa. Am ieșit, căutând o batistă.

8

Celula numărul 3 din spațiul de arest preventiv are două paturi suprapuse, dar, pentru că nu era prea multă lume, dispuneam singur de ea. La arestul preventiv, ești relativ bine tratat. Primești două pături, nici curate, nici murdare, și o saltea cu cocoloașe, groasă de cinci centimetri, care se întinde peste barele încrucișate de metal. Ai un closet cu apă, un lavoar, prosoape de hârtie și un săpun gri, grunjos. Întregul culoar e curat și nu miroase a dezinfectant. Deținuții de încredere își fac datoria. Iar rezerva de asemenea deținuți e întotdeauna îndestulătoare.

Gardienii închisorii te măsoară cu ochi plini de înțelepciune. Dacă nu ești beat sau nebun, sau dacă nu te comporți ca și cum ai fi, poți să păstrezi chibriturile și țigările. Până la audierea preliminară, porți hainele de-acasă. După aceea, îmbraci blugii penitenciarului, fără cravată, fără curea, fără șireturi la pantofi. Stai pe pat și aștepți. Altceva n-ai de făcut.

În spațiul rezervat bețivilor, nu e la fel de bine. Nu ai pat, nici scaun, nici pături, nimic. Stai întins pe podeaua de ciment. Te așezi pe closet și-ți vomiți în poală. E nivelul cel mai de jos al mizeriei. L-am văzut.

Deși afară era încă ziuă, luminile din plafon erau aprinse. Pe dinăuntrul ușii metalice a corpului cu celule, o structură cu gratii, ca o colivie, acoperea ferestruica de sticlă. Luminile erau acționate de dincolo de ușa metalică. S-au stins la nouă seara. Nimeni n-a intrat pe ușă și n-a anunțat nimic. Puteai fi în mijlocul unei fraze dintr-un ziar sau dintr-o revistă. Fără niciun semnal de avertizare – întuneric. Și rămâneai așa, până la lumina zorilor de vară, fără nimic de făcut decât să dormi, dacă puteai, să fumezi, dacă aveai ce, și să meditezi, dacă aveai vreun subiect de meditație care să nu te facă să te simți mai prost decât dacă nu meditai la nimic.

La închisoare, nu ai personalitate. Ești doar o măruntă problemă de logistică și câteva paragrafe dintr-un raport. Nimănui nu-i pasă cine te iubește sau cine te urăște, cum arăți, ce faci cu nevasta. Nimeni nu are nicio reacție față de tine, decât dacă le faci probleme. Nimeni nu te bruschează. Nu ți se cere decât să intri cuminte în celula alocată și, odată ajuns acolo, să stai cuminte. Nu ai cu ce să te lupți, pe ce să te enervezi. Gardienii sunt oameni liniștiți, lipsiți de animozități și sadisme. Tot ce citim, despre indivizi care urlă și zbiară bătând în gratii, trecându-și lingurile peste ele, despre gardieni care dau buzna înăuntru cu bâte – toate astea sunt pentru cinematograf. O închisoare bună e unul dintre cele mai liniștite locuri din lume. Poți străbate un corp de celule oarecare noaptea, privind printre gratii, și vei vedea o grămăjoară acoperită cu o pătură cafenie, un creștet acoperit cu păr sau o pereche de ochi care privesc în gol. Poate auzi câte un sforăit. Din când în când, auzi câte un coșmar. La închisoare, viața e suspendată, fără scop și sens. Într-o

altă celulă, vezi un om care nu poate dormi și nici nu încearcă să doarmă. Stă pe marginea patului, fără să facă nimic. Se uită la tine sau tu te uiți la el. Nu spune nimic, tu nu spui nimic. Nu e nimic de comunicat.

În colțul corpului de clădire poate exista o a doua ușă metalică, prin care se ajunge în camera de prezentare. Unul dintre pereții acesteia este din plasă de sârmă, vopsită în negru. Pe peretele din spate sunt trasate linii pentru măsurătoare. Deasupra capului sunt reflectoare. De obicei, acolo intri dimineață, chiar înainte ca șeful turei de noapte să iasă din schimb. Te lipești de peretele gradat și strălucirea reflectoarelor se revarsă peste tine, iar din spatele plasei de sârmă nu vine nicio lumină. În schimb, acolo sunt mulți oameni: polițiști, detectivi, cetățeni care au fost jefuiți, atacați, înșelați, dați jos din mașini sub amenințarea armei sau furați de economiile de-o viață. Nu-i vezi și nu-i auzi. Auzi vocea căpitanului din tura de noapte. Pe el îl auzi tare și limpede. Te îndrumă pas cu pas, ca pe un câine la expoziție. E obosit, cinic și competent. E regizorul piesei care se joacă de cel mai mult timp, dar care pe el nu-l mai interesează.

„Așa. Stai drept. Suge burta. Ține bărbia în jos. Trage umerii spre spate. Capul drept. Privește drept înainte. Întoarce-te spre stânga. Întoarce-te spre dreapta. Întoarce-te la loc, cu fața, și întinde mâinile. Cu palmele în sus. Palmele în jos. Ridică mânecile. N-are cicatrice vizibile. Părul, șaten-închis, ușor încărunțit. Ochii, căprui. Înălțimea, un metru și optzeci și unu de centimetri. Greutatea, aproximativ nouăzeci și cinci. Numele, Philip Marlowe. Ocupația, detectiv particular. Mda; mda, mă bucur să te văd, Marlowe. Asta e tot. Următorul.“

Cu multă plăcere, căpitane. Mulțumesc pentru timpul acordat. Ai uitat să-mi spui să deschid gura. Am câteva plombe frumușele

și o coroană de porțelan de mare clasă. În valoare de optzeci și șapte de dolari. De asemenea, ai uitat să mă cauți în nas, căpitane. Am acolo o mulțime de cicatrice. Operație de sept și, mamă, ce măcelar! Două ore i-a luat, pe vremea aia. Aud că acum se face în douăzeci de minute. M-am ales cu ea la fotbal, căpitane, dintr-o mică eroare de calcul la un blocaj. Am blocat piciorul individului după ce a lovit mingea. Lovitură de pedeapsă de pe linia de cincisprezece metri și tot atâția metri de leucoplast mi-au dezlipit de pe nas, centimetru cu centimetru, a doua zi după operație. Nu mă laud, căpitane. Doar îți spun. Lucrurile mărunte sunt cele care contează.

În a treia zi, un gardian a deschis ușa celulei înainte de prânz.

– Ți-a venit avocatul. Stinge țigara... și nu pe jos.

Am aruncat-o la closet. Gardianul m-a dus în sala de interviuri. Acolo stătea un bărbat înalt și palid, cu părul negru, în picioare și uitându-se pe fereastră. Pe masă se găsea o servietă maro, plină-ochi. S-a întors. A așteptat să se închidă ușa. Apoi s-a așezat în apropierea servietei, pe latura opusă a unei mese de stejar scrijelite, aduse aici odată cu Arca. Noe o cumpărase la mâna a doua. Avocatul a deschis o tabacheră de argint ciocănit, și-a așezat-o în față și m-a măsurat din priviri.

– Ia loc, Marlowe. Vrei o țigară? Numele meu e Endicott. Sewell Endicott. Am primit instrucțiuni să te reprezint, fără costuri sau cheltuieli pentru tine. Presupun că vrei să ieși de-aici, nu-i așa?

M-am așezat și am luat o țigară. Mi-a aprins-o cu bricheta.

– Îmi pare bine de revedere, domnule Endicott. Ne-am mai întâlnit, când lucrați la procuratură.

A dat din cap.

– Nu-mi amintesc, dar e posibil, a spus el cu un zâmbet ușor. Slujba aia nu era de mine. Probabil n-am destul sânge de tigru.

– Cine v-a trimis aici?

– Nu mi s-a permis să spun. Dacă mă accepți ca avocat, onorariul va fi achitat de altcineva.

– Presupun că asta înseamnă că au pus mâna pe el.

S-a mulțumit să mă privească. Am tras din țigară. Era din acelea cu filtru. Avea gust de ceață deasă, trecută prin vată.

– Dacă te referi la Lennox – și bineînțeles că la el te referi – nu, n-au pus mâna pe el.

– De ce atâta mister, domnule Endicott? Legat de cel care v-a trimis.

– Cel care mă angajează dorește să rămână anonim. E privilegiul său. Mă accepți sau nu?

– Nu știu, am spus. Dacă nu l-au prins pe Terry, de ce mă țin pe mine aici? Nu m-a întrebat nimeni nimic, nu s-a apropiat nimeni de mine.

S-a încruntat, coborându-și privirile către degetele lungi și albe, delicate.

– Procurorul-șef Springer instrumentează personal cazul ăsta. E posibil să fi fost prea ocupat ca să stea de vorbă cu tine până acum. Dar ai dreptul la punerea sub acuzare și la o audiere preliminară. Pot să te scot pe cauțiune, cu clauza de *habeas corpus.* Presupun că știi ce zice legea.

– M-au arestat pentru suspiciune de crimă.

A ridicat din umeri, a nerăbdare.

– E o acuzație cu caracter general. Te-ar fi putut sălta în drum spre Pittsburgh sau pentru oricare altul dintr-o listă de zece delicte posibile. Probabil au în vedere complicitatea după comiterea faptei. L-ai dus pe Lennox cu mașina undeva, nu-i așa?

Nu i-am răspuns. Am lăsat țigara fără gust să cadă pe jos și am călcat-o cu piciorul. Endicott a ridicat iar din umeri, încruntându-se.

– Atunci hai să presupunem doar că ai făcut-o, ca să putem discuta. Pentru a te acuza de complicitate, trebuie să dovedească premeditarea. În cazul în speță, asta ar însemna că ai avut cunoștință de crima comisă și de faptul că Lennox era fugar. Și, oricum, se poate obține cauțiune. Desigur, în realitate ești martor de fapt. Dar, în statul ăsta, martorii de fapt nu pot fi ținuți la închisoare, decât cu ordin judecătoresc. Nu ești martor de fapt decât dacă așa declară un judecător. Doar că cei din poliție găsesc întotdeauna o cale de a face ce vor ei.

– Mda, am spus. Un detectiv pe nume Dayton m-a lovit. Un căpitan de la Omucideri, pe nume Gregorius, a aruncat cu o cană de cafea pe mine, m-a lovit în gât suficient de tare ca să-mi spargă o arteră – se vede că mai e și-acum umflat – și, când un telefon din partea comisarului Allbright l-a împiedicat să mă dea pe mâna echipei de demolări, m-a scuipat în față. Aveți dreptate, domnule Endicott. Băieții de la poliție reușesc să facă întotdeauna cum vor ei.

S-a uitat cu înțeles la ceas.

– Vrei să ieși pe cauțiune sau nu?

– Mulțumesc, dar nu cred că vreau. În ochii publicului, cine iese pe cauțiune e deja pe jumătate vinovat. Și dacă, ulterior, scapă, e pentru c-a avut un avocat abil.

– Ce prostie, a spus el iritat.

– Bine, e o prostie. Sunt un prost. Altfel n-aș fi aici. Dacă țineți legătura cu Lennox, spuneți-i să nu-și mai bată capul cu mine. Nu sunt aici din cauza lui. Sunt aici din pricina mea. Nu mă plâng. Face parte din regulile jocului. Am o meserie în care oamenii vin la mine cu probleme. Probleme mari, probleme mici, dar întotdeauna probleme cu care nu vor să meargă la poliție. Câți ar continua să mai vină dacă orice bătăuș cu insignă de polițist m-ar putea spânzura cu picioarele-n sus și goli de tot ce știu?

– Înțeleg, a spus el încet. Dar dă-mi voie să te corectez într-o singură privință. Nu țin legătura cu Lennox. Abia dacă-l cunosc. Sunt oficial al tribunalului, ca toți avocații. Dacă aș ști unde e Lennox, nu i-aș putea ascunde informația aceasta procurorului districtual. Cel mult aș putea să obțin o înțelegere, să-l predau într-un loc și într-un moment anume, după ce voi fi stat de vorbă cu el.

– Altcineva nu s-ar osteni să vă trimită până aici, să mă ajutați.

– Mă faci mincinos?

S-a aplecat să stingă țigara, frecând-o de dedesubtul mesei.

– Parcă-mi amintesc că sunteți din Virginia, domnule Endicott. În țara asta, avem o idee aproape fixă despre virginieni. Îi considerăm floarea cavalerismului și a onoarei sudiste.

A zâmbit.

– Ce frumos spus. Mi-ar plăcea să fie adevărat. Dar pierdem timpul. Dacă ai fi avut vreun pic de minte, ai fi declarat la poliție că nu l-ai văzut pe Lennox de-o săptămână. Nu era nevoie să fie și adevărat. Sub jurământ, ai fi putut oricând să declari adevărul. Nu există lege care să spună că n-ai voie să-i minți pe polițiști. La asta se și așteaptă. Sunt mult mai încântați dacă-i minți, decât dacă refuzi să vorbești cu ei. Asta înseamnă că le contești autoritatea pe față. Ce crezi c-o să câștigi în felul ăsta?

Nu i-am răspuns. Nu aveam un răspuns la îndemână. S-a ridicat în picioare și s-a întins după pălărie, apoi a închis tabachera cu un pocnet și a băgat-o în buzunar.

– Nu te-ai putut abține să nu faci o scenă, mi-a spus el cu răceală. Să nu-ți aperi drepturile, să nu citezi din lege. Cât de lipsit de tact ești, Marlowe! Un om ca tine ar trebui să fie mai abil. Legea nu e același lucru cu justiția. E un mecanism imperfect. Dacă apeși exact pe butoanele pe care trebuie și, în plus, ai și puțin noroc, s-ar putea ca justiția să apară undeva, ca răspuns. Un mecanism,

atât s-a vrut întotdeauna legea. Am impresia că n-ai chef de o mână de ajutor, așa că eu mă duc. Știi cum să dai de mine, dacă te răzgândești.

– Încă o zi sau două o să mai strâng din dinți. Dacă-l prind pe Terry, n-o să le mai pese cum a scăpat. N-o să-i intereseze decât circul pe care îl pot face la proces. Uciderea fiicei domnului Harlan Potter e subiect de prima pagină în toată țara. Un sicofant ca Springer poate ajunge procuror general dintr-un asemenea spectacol și, de-acolo, în fotoliul de guvernator și, de-acolo...

M-am întrerupt, lăsând restul frazei să plutească în aer. Endicott a surâs fără grabă, batjocoritor.

– Am impresia că nu-l cunoști prea bine pe domnul Harlan Potter, a spus el.

– Iar dacă nu-l prind pe Lennox, oricum n-or să vrea să știe cum a scăpat, domnule Endicott. Or să vrea să uite întreaga poveste cât mai repede.

– Le-ai dibuit pe toate, nu-i așa, Marlowe?

– Am avut tot timpul. Tot ce știu despre domnul Harlan Potter e că se spune că are o sută de milioane de dolari și că e proprietarul a nouă sau zece ziare. Cum merge reclama?

– Reclama? a repetat el cu glas ca de gheață.

– Da. N-a venit nimeni de la presă să mă intervieveze. Mă așteptam ca ziarele să facă un tam-tam grozav pe tema asta. Să-mi aducă o grămadă de clienți. Detectiv particular care preferă să înfunde pușcăria, decât să-și toarne un prieten.

S-a îndreptat spre ușă și s-a întors, cu mâna pe clanță.

– Mă amuzi, Marlowe. Într-un fel, ești ca un copil. E adevărat, cu o sută de milioane de dolari poți cumpăra o mulțime de reclame. Dar poți, dacă știi să te descurci, să cumperi și tăcerea, prietene.

A deschis ușa și a ieșit. După care a intrat un gardian, care m-a dus înapoi în celula numărul 3 din corpul de detenție.

– Presupun că n-o să mai stai mult la noi, dacă te reprezintă Endicott, mi-a spus el amabil, în timp ce încuia ușa.

I-am replicat că așa nădăjduiam și eu.

9

Gardianul din primul schimb de noapte era un tip înalt și blond, cu umeri masivi și un zâmbet prietenos. Între două vârste, lăsase de mult în urmă și compasiunea, și mânia. Nu voia decât opt ore de slujbă ușoară și arăta ca și cum, pentru el, totul ar fi fost simplu. Mi-a descuiat ușa.

– Ai musafiri. Un tip de la procuratură. Nu te lasă să dormi, hai?

– E cam devreme pentru mine. Cât e ceasul?

– Zece și paișpe minute.

S-a oprit în prag, aruncându-și privirile prin celulă. O pătură era întinsă peste patul de jos, alta împăturită pe post de pernă. În găleata de gunoi erau vreo două șervețele de hârtie folosite și pe marginea lavoarului o rolă de hârtie igienică. A dat din cap aprobator.

– Ai vreun obiect personal aici?

– Doar pe mine.

A lăsat ușa celulei deschisă. Am pornit pe coridorul tăcut spre lift, cu care am coborât până la recepție. Lângă masa de acolo stătea în picioare un bărbat gras, într-un costum gri, fumând o pipă făcută dintr-un cocean de porumb. Avea unghiile murdare și mirosea.

– Sunt Spranklin, de la procuratură, mi-a spus cu voce aspră. Domnu' Grenz vrea să te vadă sus. Ia să-ncercăm noi astea, a continuat el, ducând mâna la spate și scoțând o pereche de cătușe.

Gardianul și funcționarul de la recepție i-au zâmbit, teribil de amuzați.

– Ce e, Sprank, ți-e teamă că te jefuiește în lift?

– N-am chef de probleme, a mârâit el. O dată mi-a fugit unul. Numai eu știu ce mi-au frecat ridichea. Hai, băiatule.

Funcționarul de la recepție a împins un formular în direcția lui, iar el l-a semnat cu o înfloritură.

– Nu risc niciodată inutil, a adăugat el. În orașul ăsta, nu poți să știi ce te așteaptă.

A intrat un polițist în uniformă, aducând un bețiv cu o ureche plină de sânge. Ne-am îndreptat spre ascensor.

– Ai dat de dracu', băiatule, mi-a spus Spranklin în lift. Urât de tot (părea să-i dea o oarecare satisfacție). În orașul ăsta, poți să dai de dracu' urât de tot.

Liftierul a întors capul și mi-a făcut cu ochiul. I-am zâmbit.

– Să nu-ncerci ceva, cumva, băiatule, mi-a spus Spranklin sever. O dată am împușcat pe unu'. A încercat să fugă. Numai eu știu ce mi-au frecat ridichea.

– E când mai bine, când mai rău, nu-i așa?

A meditat puțin.

– Mda. Da' oricum îți freacă ridichea. E un oraș dur. Nu te respectă nimeni.

Am coborât și am trecut de ușa dublă care dădea spre birourile procuraturii districtuale. Centrala telefonică era moartă, cu liniile conectate pentru noapte. Pe scaunele din sala de așteptare nu stătea nimeni. În vreo două birouri, luminile erau aprinse. Spranklin a deschis ușa unei cămăruțe luminate care conținea

o masă de lucru, un fișet, unul sau două scaune și un bărbat voinic, cu bărbie agresivă și ochi lipsiți de inteligență. Avea fața roșie și tocmai vâra ceva în sertarul biroului.

– Puteai să bați! s-a răstit el la Spranklin.

– Scuze, domnu' Grenz, s-a bâlbâit Spranklin. Mă gândeam la deținut.

M-a împins în birou.

– Să-i scot cătușele, domnu' Grenz?

– Nu-nțeleg de ce dracu' i le-ai pus, a zis Grenz acru.

L-a așteptat pe Spranklin să-mi scoată cătușele de la încheieturi. Avea cheia într-o legătură cât un grepfrut și i-a fost greu să o găsească.

– Bine, șterge-o, a continuat Grenz. Așteaptă afară, să-l duci înapoi.

– Am cam ieșit din tură, domnu' Grenz.

– O să ieși din tură când îți spun eu.

Spranklin a roșit și și-a scos fundul gras din încăpere, mergând într-o rână. Grenz a aruncat o privire furioasă în urma lui, apoi, după ce ușa s-a închis, a întors aceeași privire către mine. Am tras un scaun și m-am așezat.

– Nu te-am invitat să iei loc! a lătrat el.

Am scos o țigară din buzunar și am băgat-o în gură.

– Și n-am zis că poți să fumezi! a zbierat el.

– În corpul cu celule am voie să fumez. Aici de ce n-aș avea?

– Pentru că ăsta-i biroul meu. Aici eu fac regulile.

Pe deasupra biroului s-a înălțat un iz de whisky.

– Mai trage o dușcă, i-am spus, o să te calmeze. Te-ai întrerupt când am intrat noi.

A dat tare cu spinarea de spătarul scaunului. Fața i s-a făcut grena. Am apris un chibrit și, de la el, țigara. După câteva secunde prelungi, Grenz a spus:

– Bine, băiat rău ce ești. Te dai bărbat, hai? Știi ceva? Când intră aici, sunt fiecare de altă mărime și formă, dar când ies, sunt toți de aceeași dimensiune: mărunți. Și de aceeași formă: îndoiți de mijloc.

– De ce voiați să mă vedeți, domnule Grenz? Și nu vă jenați de mine, dacă vă vine să duceți sticla aia la gură. Și eu mai trag câte-o dușcă, dacă sunt obosit, agitat și suprasolicitat.

– Nu pari prea impresionat de încurcătura în care te afli.

– Nu cred că mă aflu în niciun fel de încurcătură.

– Ei, mai vedem noi. Între timp, vreau să-mi dai o declarație completă – și a fluturat un deget spre echipamentul de înregistrare așezat pe un suport, lângă birou. O luăm acum și mâine o transcriem. Dacă adjunctul șerifului e mulțumit de ce-ai declarat, s-ar putea să te elibereze, cu condiția să te angajezi să nu părăsești orașul. Hai să-i dăm drumul.

A pornit instalația. Vocea îi era rece, hotărâtă și cât putea el s-o facă să sune mai neplăcut. Dar mâna dreaptă îi tot fugea spre sertarul biroului. Era prea tânăr ca să aibă nasul brăzdat de vinișoare, dar îl avea, iar albul ochilor îi era colorat urât.

– Mă obosește îngrozitor, am spus.

– Ce te obosește? m-a repezit el.

– Omuleții duri, din birouașe dure, care rostesc cuvințele dure care nu înseamnă nimic. Stau de cincizeci și șase de ore în celulă. Nu m-a bruscat nimeni, n-a încercat nimeni să-mi arate cât e de dur. N-a fost nevoie. S-au păstrat pentru când o să trebuiască. Și ce-am căutat acolo? Am fost ridicat pentru suspiciune. Ce mama naibii de sistem juridic e ăla care îngăduie ca un om să ajungă la închisoare doar pentru că un polițist n-a căpătat răspuns la niște întrebări? Ce probe avea? Un număr de telefon într-un carnet. Și ce-a încercat să demonstreze închizându-mă? Absolut nimic, în afară de

faptul că are puterea s-o facă. Iar acum, tu ești la aceeași ananghie: încerci să mă faci să simt ce multă putere emani în cutia asta de chibrituri căreia-i spui birou. Noaptea târziu, o trimiți pe bona asta speriată să mă aducă. Ai impresia că, după cincizeci și șase de ore de stat singur, doar cu gândurile mele, mi s-a făcut creierul varză? Crezi că o să-ți plâng pe umăr și o să te rog să mă mângâi pe creștet pentru că mă simt îngrozitor de singur în închisoarea asta mare? Zău așa, Grenz. Ia o dușcă și fă-te om: sunt dispus să plec de la premisa că nu-ți faci decât datoria. Dar, înainte de a-ncepe, scoate boxul de pe mână. Dacă ești destul de tare, n-ai nevoie de el și, dacă ai nevoie de el, înseamnă că nu ești destul de tare ca să mă impresionezi.

A rămas așezat, ascultându-mă, uitându-se la mine. Apoi a rânjit amar.

– Frumos discurs, a zis el. Acum, că ai scăpat de drojdie, hai să înregistrăm declarația aia. Vrei să răspunzi la unele întrebări sau să spui povestea cu cuvintele tale?

– Vorbeam și eu cu păsările, am spus. Ca să aud vântul suflând. Nu dau nicio declarație. Ești jurist și știi că nu sunt obligat.

– Așa e, a spus el calm. Știu ce zice legea. Știu cum lucrează poliția. Îți ofer o șansă să te scoți. Dacă nu vrei, pe mine nici în cot nu mă doare. Pot să te pun sub acuzare mâine-dimineață la zece și să te bag în ședința de audiere preliminară. Poate-o să ieși pe cauțiune, deși eu o să mă opun, dar, dacă izbutești, n-o să-ți fie ușor. O să te coste scump. Ăsta e un mod în care putem face lucrurile.

Și-a coborât privirea spre o foaie de hârtie de pe birou, a citit-o și a întors-o cu fața în jos.

– Sub ce acuzație? l-am întrebat.

– Secțiunea treizeci și doi. Complicitate după comiterea infracțiunii. Delict grav. Îți asigură un loc pe cinci ani la San Quentin.

– Faceți bine și prindeți-l pe Lennox mai întâi, am spus, prudent.

Grenz avea o carte în mână, o simțeam din purtarea lui. Nu știam cât de mare, dar ceva avea.

S-a aplecat peste birou și, apucând un pix, a început să-l învârtă încet în palme. Apoi a zâmbit. Se distra.

– Lennox e un om greu de ascuns, Marlowe. Pentru cei mai mulți, ar fi nevoie de o fotografie, și încă de una bună și scumpă. Nu și pentru un om care are o parte a feței plină de cicatrice. Ca să nu mai pomenesc de părul alb, la nici treizeci și cinci de ani. Avem patru martori, poate chiar mai mulți.

– Martori la ce?

Aveam un gust amar în gură, ca fierea pe care o simțisem când mă lovise căpitanul Gregorius. Asta mi-a amintit că gâtul, încă umflat, mă mai durea și acum. L-am masat ușor.

– Nu fi fraier, Marlowe. S-a întâmplat ca un judecător de la curtea superioară din San Diego și soția lui să-și conducă fiica și ginerele la avionul ăla. Toți patru l-au văzut pe Lennox, iar soția judecătorului a văzut și mașina cu care a venit și persoana care l-a însoțit. N-ai nicio șansă.

– Minunat, am spus. Cum ați ajuns la ei?

– Prin buletinele speciale de la radio și televiziune. N-a fost nevoie decât de o descriere completă. Judecătorul a dat telefon în timpul emisiunii.

– Sună bine, am zis, după ce am cântărit atent. Dar e nevoie de ceva mai mult decât atât, Grenz. Trebuie să-l și prindeți și să dovediți că a comis o crimă. După care trebuie să dovediți că eram în cunoștință de cauză.

A pocnit din degete, arătând către o telegramă întoarsă cu fața în jos.

– Cred că o să iau dușca aia, a spus el. Lucrez prea mult noaptea.

A deschis sertarul și a scos pe masă sticla și un păhărel. L-a umplut până la buză, apoi l-a dat peste cap dintr-o mișcare.

– E mai bine, a zis el. Mult mai bine. Scuze că nu pot să-ți ofer și ție o porție, cât ești reținut.

A pus dopul la sticlă și a împins-o mai departe de el, dar nu atât de departe, încât să nu mai ajungă la ea.

– Așa, da, trebuie să dovedim ceva, așa spuneai. Păi, s-ar putea să avem deja o mărturisire, amice. Păcat, nu?

Un deget subțire, dar foarte rece, îmi cobora pe toată lungimea șirei spinării, ca o insectă de gheață care se târăște.

– Și-atunci, la ce vă mai trebuie declarația mea?

A rânjit.

– Ne place să avem ordine-n dosare. Lennox o să fie adus înapoi și judecat. Ne folosește tot ce putem aduna. Nu e atât ce vrem de la tine, cât ce am putea să-ți trecem cu vederea... dacă ești dispus să cooperezi.

L-am privit fără să clintesc. S-a prefăcut că se joacă puțin cu hârtiile. S-a sucit în fotoliu, s-a uitat la sticlă și a trebuit să facă uz de toată forța lui morală ca să nu se întindă după ea.

– Poate vrei să citești întregul libret, mi-a spus el pe neașteptate, cu o privire piezișă și inadecvată. Uite, istețule, ca să nu zici că glumesc, poftim.

M-am aplecat peste birou și el a crezut că mă întind după sticlă. A înșfăcat-o și a băgat-o la loc, în sertar. Nu dorisem decât să pun chiștocul în scrumieră. M-am lăsat la loc, pe spate, și am mai aprins o țigară. A început să vorbească repede.

– Lennox a coborât din avion la Mazatlán, nod aerian și oraș cu vreo treizeci și cinci de mii de locuitori. A dispărut timp de două sau trei ore. Mai târziu, un bărbat cu părul negru și pielea măslinie și cu ceva ce ar fi putut fi un număr mare de cicatrice

și-a luat un bilet pentru Torreón, sub numele de Silvano Rodriguez. Vorbea spaniola bine, dar nu destul de bine pentru cineva cu numele ăsta. Era prea înalt pentru un mexican cu tenul atât de smead. Pilotul a înaintat un raport cu privire la el. La Torreón, poliția s-a mișcat prea lent. Polițiștii mexicani nu sunt deloc ca argintul-viu. Lucrul la care se pricep cel mai bine e să împuște oameni. Până să se pună ei în mișcare, individul închiriase un avion și plecase spre un orășel de munte pe nume Otatoclán, o mică stațiune de vară, pe malul unui lac. Pilotul avionului închiriat și-a făcut pregătirea ca pilot de vânătoare, în Texas. Vorbește bine englezește. Lennox s-a prefăcut că nu pricepe ce-i spune.

– Asta dacă era Lennox, am intervenit eu.

– Stai un pic, amice. Era Lennox, asta cu siguranță. Carevasăzică, se dă jos la Otatoclán și-și ia o cameră la hotel, de data asta sub numele de Mario de Cerva. Avea și un pistol, un Mauser 7,65, ceea ce, în Mexic, nu înseamnă mare lucru. Dar pilotului i s-a părut că tipul e cam dubios, astfel încât a vorbit cu poliția locală. Care l-a pus pe Lennox sub supraveghere. Au făcut ceva verificări în Ciudad de Mexico și pe urmă l-au arestat.

Grenz a luat o riglă de pe masă și a privit în lungul ei, un gest fără semnificație, care îl ajuta să nu se uite la mine. Am zis:

– Îhî. Isteț băiat, pilotul ăsta al vostru, și amabil cu clienții. Povestea miroase de la o poștă.

Brusc, și-a înălțat ochii spre mine.

– Ce vrem noi, a spus el sec, e un proces rapid, cu o crimă fără premeditare recunoscută, pledoarie pe care suntem dispuși s-o acceptăm. Unele unghiuri preferăm să le lăsăm neexplorate. La urma urmelor, familia e foarte influentă.

– Adică Harlan Potter.

A dat scurt din cap.

– Dacă mă-ntrebi pe mine, toată istoria e o făcătură. Springer s-ar putea distra copios cu ea. Are de toate. Sex, scandal, bani, o soție frumoasă și necredincioasă, soțul erou rănit în război – presupun că așa s-a ales cu cicatricele – ce naiba, ar putea sta pe prima pagină săptămâni întregi. Toate fițuicile din țară s-ar înghesui s-o publice. Iar noi o măturăm repede sub preș. A ridicat din umeri. OK, dacă așa vrea șeful, facem cum hotărăște el. Îmi dai odată declarația aia?

S-a întors spre magnetofon, care bâzâise încet în tot timpul ăsta, cu beculețul aprins pe panoul din față.

– Închide-l, i-am spus.

S-a răsucit brusc și mi-a aruncat o căutătură cruntă.

– Ție-ți place la pușcărie?

– Nu-i tocmai rău. N-ai de-a face cu lumea cea mai bună, dar cine are nevoie de ea? Fii rezonabil, Grenz. Încerci să faci din mine un turnător. Oi fi eu căpos sau chiar sentimental, dar sunt și practic. Să zicem că ai vrea să angajezi un detectiv particular – da, da, știu cât ai detesta ideea asta –, dar hai să presupunem că te-ai afla într-o situație din care asta ar fi singura ieșire. L-ai vrea pe unul care-și toarnă prietenii?

S-a uitat la mine cu ură.

– Și încă vreo două chestii. Nu ți se pare că tactica evadării lui Lennox e puțin cam transparentă? Dacă voia să fie prins, n-avea nevoie să facă atâtea eforturi. Dacă nu voia să fie prins, are destulă minte să nu se dea drept mexican tocmai în Mexic.

– Adică? a mârâit Grenz la mine.

– Adică e posibil să-mi împui capul cu o grămadă de prostii pe care le-ai scornit acum, adică n-a existat niciun Rodriguez cu părul cănit și niciun Mario de Cerva la Otatoclán, iar tu nu știi unde se află Lennox, tot așa cum nu știi unde și-a îngropat piratul Barbă-Neagră comoara.

A apucat din nou sticla. Și-a turnat un pahar și l-a dat peste cap dintr-o mișcare, ca mai înainte. Încet-încet, a început să se relaxeze. S-a răsucit în fotoliu și a închis magnetofonul.

– Mi-ar fi plăcut să-mi încerc puterile cu tine, mi-a spus el răgușit. Ești genul de șmecher pe care-mi face plăcere să-l înmoi. Acuzația asta o să-ți stea mult timp atârnată deasupra capului, drăgălașule. Cu ea o să mergi pe stradă, o să mănânci și-o să dormi. Și data viitoare când mai calci strâmb, cu ea te strivim. Acum am de făcut ceva ce-mi întoarce stomacul pe dos.

A pipăit pe birou și a tras mai aproape foaia de hârtie cu fața în jos, a întors-o și a semnat-o. Îți dai întotdeauna seama când cineva își scrie propriul nume, o face cu niște mișcări speciale. Apoi s-a ridicat, a dat ocol mesei, a dat de perete ușa biroului cât o cutie de pantofi și a răcnit după Spranklin.

Grăsanul a intrat, cu tot cu duhoarea lui. Grenz i-a înmânat hârtia.

– Tocmai ți-am semnat ordinul de eliberare, mi-a spus el. Sunt funcționar public și uneori am și îndatoriri neplăcute. Vrei să știi de ce am făcut asta?

M-am ridicat în picioare.

– Dacă vrei să-mi spui.

– Dosarul Lennox s-a închis, domnule. Nu mai există niciun dosar Lennox. Azi după-amiază, într-o cameră de hotel, a dat o declarație completă în scris, apoi s-a împușcat. În Otatoclán, întocmai cum ziceam.

Am rămas locului, privind în gol. Cu coada ochiului, l-am văzut pe Grenz dându-se încet înapoi, ca și cum s-ar fi temut că o să mă reped la el. Probabil, timp de o clipă, am avut o expresie fioroasă. Apoi a ajuns la loc, în spatele biroului, iar Spranklin m-a apucat de braț.

– Hai, mișcă, mi-a spus el pe un ton cam văicăreț. Omul mai vrea să-și petreacă nopțile și-acasă, din când în când.

Am ieșit cu el, închizând ușa. Am închis-o încet, ca la o încăpere în care tocmai a murit cineva.

10

M-am scotocit după copia chitanței pentru obiectele personale, am predat-o și am semnat pe original. Mi-am pus lucrurile la loc, în buzunare. La capătul mesei de recepție stătea, aplecat peste ea, un bărbat care, când m-am întors, s-a îndreptat de spate și mi-a vorbit. Avea aproape un metru nouăzeci și era slab ca un țâr.

– Ai nevoie de-o mașină?

În lumina palidă, arăta ca un tânăr bătrân, ostenit și cinic, dar nu părea un escroc.

– Cât mă costă?

– Gratis. Sunt Lonnie Morgan, de la *Journal.* Sunt de jurnă.

– Aha, supraveghezi activitatea poliției, am zis.

– Doar săptămâna asta. Primăria e pe traseul meu obișnuit.

Am ieșit din clădire și am găsit mașina în parcare. M-am uitat în sus, la cer. Era plin de stele, dar strălucirea era prea puternică. Noaptea era răcoroasă și plăcută. Am inspirat adânc. Apoi am urcat în mașină și ne-am îndepărtat de locul acela.

– Locuiesc departe, tocmai în Laurel Canyon, i-am spus. Lasă-mă undeva, oriunde.

– De adus, te-aduc, a zis el, dar cum te întorci acasă nu-i mai interesează. Cazul ăsta mă preocupă, într-un fel respingător.

– Se pare că el nu mai există. Terry Lennox s-a împușcat azi după-amiază. Așa susțin ei, cel puțin. Așa susțin ei.

– Foarte convenabil, a comentat Lonnie Morgan, privind drept înainte, prin parbriz; mașina înainta tăcut, pe străzile liniștite. Îi ajută să înalțe zidul.

– Care zid?

– Cineva ridică un zid în jurul cazului Lennox, Marlowe. Tu ești destul de deștept ca să înțelegi atâta lucru, nu? Nu se bucură de atâta atenție câtă ar merita. Procurorul-șef a plecat în seara asta la Washington. La nu știu ce convenție. A renunțat la cea mai grozavă publicitate de care ar fi putut beneficia în mulți ani. De ce?

– N-are rost să mă-ntrebi pe mine. Eu am stat la răcoare.

– Pentru că cineva l-a recompensat, de-aia. Nu în mod grosolan, cu un teanc de bancnote. Cineva i-a promis ceva important pentru el și, dintre toți cei care au vreo legătură cu cazul, doar unul e capabil de așa ceva. Tatăl fetei.

M-am rezemat cu capul de un colț al mașinii.

– Mie mi se pare puțin probabil, am spus. Cum rămâne cu presa? Harlan Potter deține câteva ziare, dar ce faci cu concurența?

Mi-a aruncat o privire scurtă, amuzată, apoi s-a concentrat asupra volanului.

– Ai fost vreodată ziarist?

– Nu.

– Ziarele sunt deținute și publicate de oameni bogați. Bogații sunt membrii aceluiași club. Sigur, concurența există – competiție dură pentru tiraje, pentru știri, pentru drepturi de exclusivitate. Atât timp cât nu sunt puse în pericol prestigiul și situația proprietarilor. Dacă sunt primejduite, se pune imediat capac. Iar capacul, prietene, s-a pus în cazul Lennox. Dosarul Lennox, bine instrumentat, ar fi putut vinde o mulțime de ziare. Are tot ce-i

trebuie. Procesul ar fi atras editorialiști din toată țara. Dar nu va exista așa ceva. Pentru că Lennox a dat colțul înainte ca mașinăria să se pună în mișcare. Cum spuneam, foarte convenabil... pentru Harlan Potter și familia lui.

M-am îndreptat pe scaun și l-am privit atent.

– Vrei să zici că totul e un aranjament?

Și-a strâmbat buzele sardonic.

– E posibil ca pe Lennox să-l fi ajutat cineva să se sinucidă. S-o fi opus cât de cât arestării. Pe polițiștii mexicani îi cam mănâncă degetul de pe trăgaci. Dacă vrei să faci un pariu, uite, sunt în stare să pariez mult că n-o să numere nimeni găurile de glonț.

– Cred că te înșeli. L-am cunoscut destul de bine pe Terry Lennox. Nu mai lupta de mult. Dacă ar fi încercat să-l aducă înapoi viu, i-ar fi lăsat să facă ce vor cu el. S-ar fi recunoscut vinovat de omor din culpă.

Lonnie Morgan a clătinat din cap. Știam ce urmează să spună și a spus-o.

– Nicio șansă. Dacă ar fi împușcat-o sau i-ar fi crăpat capul, poate. Dar violența a fost prea mare. Fața-i era făcută chiseliță. Mai mult decât crimă cu premeditare n-ar fi putut scoate și, chiar și așa, tot pute.

– S-ar putea să ai dreptate, am zis.

M-a privit iar.

– Zici că l-ai cunoscut pe tip. Și înghiți povestea asta?

– Sunt obosit. În seara asta nu sunt capabil să gândesc.

A urmat o pauză lungă. Apoi Lonnie Morgan a spus încet:

– Dacă aș fi un tip cu-adevărat mintos și nu un ziarist de mâna a doua, aș zice că nici măcar n-a omorât-o el.

– E și asta o idee.

A băgat o țigară în gură și a aprins-o frecând un băț de chibrit de bordul mașinii. Fuma în tăcere, cu o încruntătură fixă pe chipul îngust. Am ajuns în Laurel Canyon și i-am arătat unde să cotească, părăsind bulevardul, și unde să intre la mine pe stradă. Mașina a urcat dealul gâfâind și a oprit la picioarele scării de sequoia. Am coborât.

– Mulțumesc că m-ai adus, Morgan. Bei un pahar?

– Poate altă dată. Mă gândesc că preferi să rămâi singur.

– Am timp destul ca să stau singur. Prea mult chiar.

– Va trebui să-ți iei adio de la un prieten. Asta trebuie să-ți fi fost, dacă i-ai lăsat să te bage la răcoare din cauza lui.

– Cine zice că asta am făcut?

A surâs șters.

– Faptul că nu pot s-o public nu înseamnă că n-o știu, prietene. Salut. Ne mai vedem.

Am închis portiera, iar el a întors și a pornit să coboare dealul. Când luminile de frână au dat colțul, am urcat treptele, mi-am adunat de pe jos ziarele și am intrat în casa goală. Am aprins toate becurile și am deschis toate ferestrele. Locul era sufocant.

Mi-am făcut o cafea, am băut-o și am scos cele cinci bancnote de o sută din cutie. Erau rulate strâns și înfipte în cafea, într-o margine a cutiei. M-am plimbat de colo-colo cu cana de cafea în mână, am dat drumul la televizor, m-am așezat, m-am ridicat în picioare, m-am așezat iar. Am parcurs ziarele care se strânseseră grămadă pe trepte, în fața casei. Cazul Lennox începea zgomotos, dar, în dimineața aceea, ajunsese deja de categoria a doua. Era o fotografie a Sylviei, dar niciuna a lui Terry. Aveau un instantaneu cu mine despre care nici nu știam că există. „Detectiv particular din L.A. reținut pentru anchetare." O fotografie mare a casei familiei Lennox din Encino: pseudoenglezească, avea un acoperiș larg,

înclinat, și numai spălatul geamurilor trebuie să fi costat o sută de dolari. Stătea așezată pe un deal, în mijlocul unui hectar întreg, ceea ce înseamnă un teren uriaș pentru zona Los Angelesului. Era și o poză cu casa de oaspeți, o miniatură a clădirii principale. Ceea ce presa numise „camera morții“ nu apărea în nicio fotografie.

Toate astea le mai văzusem la închisoare, dar le-am citit și le-am privit din nou, cu alți ochi. Nu-mi spuneau nimic altceva decât că o fată frumoasă și bogată fusese ucisă și că presa fusese aproape total exclusă. Așadar, presiunile începuseră foarte devreme. Băieții de la Omucideri trebuie să fi scrâșnit din dinți, dar degeaba. Da, se potrivea. Dacă Terry vorbise cu tata-socru, care se afla la Pasadena, chiar în noaptea în care fusese ea omorâtă, pe domeniu probabil apăruseră zece paznici înainte ca poliția să fi fost măcar anunțată.

Dar mai era ceva, care nu se potrivea deloc: felul în care fusese bătută. Nu mă putea convinge nimeni că Terry făcuse așa ceva.

Am stins luminile și m-am așezat lângă o fereastră deschisă. Afară, într-o tufă, o mierlă a încercat câteva triluri, apoi s-a culcușit pentru noapte. Mă mânca rău gâtul, așa că m-am bărbierit, am făcut un duș și m-am așezat în pat, întins pe spate, ascultând, ca și cum de departe, din întuneric, aș fi putut auzi o voce, genul acela de voce calmă și răbdătoare, care face ca totul să devină limpede. N-am auzit-o și știam că n-o voi auzi. Nu se grăbea nimeni să-mi explice cazul Lennox. Nu era nevoie de nicio explicație. Criminalul mărturisise și acum era mort. Nu avea să urmeze nici măcar o anchetă.

După cum observase Lonnie Morgan de la *Journal,* foarte convenabil. Dacă Terry Lennox își omorâse soția, atunci era bine. Nu era nevoie să îl judece, scoțând la iveală toate amănuntele neplăcute. Dacă n-o omorâse el, tot bine era. Mortul e cel mai bun țap ispășitor din lume, pentru că nu dă niciodată replica.

11

Dimineață, m-am bărbierit din nou, m-am îmbrăcat și am plecat cu mașina în oraș, ca de obicei, parcând pe locul obișnuit și, dacă băiatul de la parcare aflase că eram un important personaj public, a reușit de minune s-o ascundă. Am urcat, am străbătut coridorul și am scos cheile ca să descui ușa. Un bărbat smead și elegant mă urmărea cu privirea.

– Tu ești Marlowe?

– Și?

– Nu pleca, mi-a spus el. E aici cineva care vrea să-ți vorbească.

Și-a dezlipit spinarea de perete și s-a îndepărtat leneș.

Am intrat în birou, culegând corespondența de pe jos. Mai era un teanc pe masă, unde îl așezase femeia care făcea curățenie în timpul nopții. Am tăiat plicurile după ce am deschis geamurile și am aruncat ce nu-mi trebuia, adică aproape tot. Am activat soneria de la ușa cealaltă, mi-am umplut și am aprins o pipă, după care am rămas așezat, așteptând un strigăt de ajutor.

M-am gândit la Terry Lennox într-un mod aproape detașat. Deja începea să se estompeze în depărtare, cu tot cu părul lui alb, cu chipul marcat de cicatrice, cu farmecul lui de om slab și mândria lui ciudată. Nu-l judecam și nu-l analizam, tot așa cum nu-i pusesem niciodată nicio întrebare despre cum fusese rănit sau cum ajunsese să se însoare cu o femeie ca Sylvia. Era ca o persoană pe care o cunoști pe o navă, pe care ajungi să o cunoști foarte bine și, în același timp, să n-o cunoști deloc, niciodată. Plecase asemenea unei persoane, care își ia la revedere pe chei promițând că ținem legătura, bătrâne, dar tu știi că nici tu, nici el n-o veți face. Cel mai probabil nu-l vei mai vedea niciodată. Dacă-l reîntâlnești, totuși, are să fie o cu totul altă persoană, doar un alt membru al

Clubului Rotary, într-o mașină. Cum merg treburile? A, binișor. Arăți bine. Și tu. M-am îngrășat mult prea tare. La fel ca noi toți. Mai ții minte excursia în Franconia (sau oriunde va fi fost)? Sigur, cum să nu, a fost extraordinară, nu?

Extraordinară pe naiba. Te-ai plictisit de moarte. Ai vorbit cu individul respectiv numai pentru că nu era nimeni care să te intereseze. Poate așa se întâmplase și cu Terry și cu mine. Nu, nu tocmai. O bucățică din el îmi aparținea. Investisem timp și bani în el, plus trei zile la răcoare, ca să nu mai pomenesc de o directă în falcă și un pumn în gât, pe care-l simțeam de fiecare dată când înghițeam. Acum era mort și nu-i mai puteam nici măcar înapoia cei cinci sute de dolari. Asta mă sâcâia. Întotdeauna lucrurile mărunte sunt cele care te sâcâie.

Soneria de la ușă și cea a telefonului au început să sune în același timp. Am răspuns întâi la telefon, căci bâzâitul ușii nu însemna decât că în anticamera mea cât o cutie de chibrituri intrase cineva.

– Sunteți domnul Marlowe? Vă caută domnul Endicott. O clipă, vă rog.

A venit la telefon.

– Sunt Sewell Endicott, a spus, ca și cum n-ar fi știut că blestemata de secretară îmi comunicase deja numele lui.

– Bună dimineața, domnule Endicott.

– M-am bucurat să aud că ți-au dat drumul. Mă gândesc că poate ai avut o idee bună să nu te opui.

– N-a fost o idee. A fost încăpățânare curată.

– Mă îndoiesc că o să te mai deranjeze cineva. Dar, dacă te deranjează și ai nevoie de ajutor, dă-mi de veste.

– De ce? Omul e mort. O să le fie foarte greu să demonstreze că s-a apropiat vreodată de mine. Pe urmă, o să trebuiască să demonstreze că am avut cunoștință de posibile delicte. Și după aia

mai trebuie să demonstreze că el deja comisese o infracțiune sau fugea de mâna legii.

Și-a dres glasul.

– Poate, a spus el prudent, nu ți s-a spus că a lăsat o mărturisire completă.

– Ba mi s-a spus, domnule Endicott. Dar stau de vorbă cu un avocat. Oare mă-nșel dacă spun că și mărturisirea ar trebui dovedită, atât din perspectiva atribuirii, cât și din cea a veridicității?

– Mă tem că nu am timp pentru o dezbatere pe teme juridice, mi-a replicat el tăios. Trebuie să plec în Mexic, cu o sarcină tristă de îndeplinit. Probabil îți imaginezi care e aceea.

– Hm. Depinde pe cine reprezentați. Aduceți-vă aminte că încă nu mi-ați spus.

– Îmi amintesc perfect. La revedere, Marlowe. Oferta mea de ajutor rămâne în picioare. Dă-mi voie însă să-ți ofer și un mic sfat. Nu te culca pe-o ureche cu gândul că ai scăpat. Ai un domeniu de activitate destul de vulnerabil.

A închis. Am așezat cu grijă receptorul la loc în furcă. O clipă am rămas așa, cu mâna pe el, încruntat. Apoi mi-am șters încruntarea de pe față și m-am ridicat să deschid ușa care dădea în anticameră.

Așezat la fereastră, un bărbat răsfoia o revistă. Purta un costum gri-petrol, cu carouri aproape invizibile, albastru pal. În picioarele încrucișate avea pantofi ușori, ca niște mocasini, din aceia cu doar două găuri pentru șiret, confortabili ca un cărucior de copii și care nu-ți tocesc șosetele la fiecare cvartal pe care-l acoperi. Batista albă îi era împăturită fără colț și, de sub ea, se ițea marginea unei perechi de ochelari de soare. Avea părul des, ondulat și negru. Era foarte bronzat. A ridicat spre mine niște ochi strălucitori ca de pasăre și a zâmbit pe sub mustața subțire.

– Ce porcării mai scriu și fițuicile astea, a comentat el. Am citit un articol despre Costello. Da, ăștia știu tot despre Costello. Tot așa cum știu eu despre Elena din Troia.

– Cu ce-ți pot fi de folos?

M-a măsurat fără grabă din cap până-n picioare.

– Tarzan călare pe un scuter mare și roșu, a zis el.

– Ce?

– Tu, Marlowe. Tarzan călare pe un scuter mare și roșu. Te-au bumbăcit bine?

– Pe ici, pe colo. Și ce treabă ai tu?

– După discuția dintre Allbright și Gregorius?

– Nu. Nu după aia.

A dat scurt din cap.

– Ai ceva tupeu ca să-i ceri lui Allbright să consume muniție pe tălâmbul ăla.

– Te-am întrebat ce treabă ai. Apropo, nu-l cunosc pe comisarul Allbright și nu i-am cerut să facă nimic. Ce interes are să facă ceva pentru mine?

S-a uitat posomorât la mine. S-a ridicat încet, grațios ca o panteră. A traversat încăperea și și-a aruncat privirea în biroul meu. A smucit din cap către mine și a intrat. Era un om care punea stăpânire pe orice loc în care se întâmpla să se afle. L-am urmat, închizând ușa. S-a oprit lângă birou privind în jur, amuzat.

– Ești un prăpădit, a zis el. Prăpădit de tot.

Am dat ocol biroului și am așteptat.

– Cât câștigi într-o lună, Marlowe?

M-am făcut că n-aud și mi-am aprins pipa.

– Șapte sute cincizeci cel mult, a spus tot el.

Am dat drumul chibritului ars într-o scrumieră și am scos un nor de fum.

– Ești un amărât, Marlowe. Un coate-goale. Ești atât de mărunt, că omul are nevoie de lupă ca să te vadă.

N-am zis nimic.

– Ai sentimente de doi bani. Ești de doi bani cu totul. Te-mprietenești cu cineva, mâncați câteva pahare-mpreună, schimbați câteva bancuri, îi strecori ceva mălai când e pe butuci și gata, treci de partea lui. Ca un elev care l-a citit pe Frank Merriwell. N-ai nici curaj, nici minte, nici relații, nici cunoștințe, așa că-ți iei aerul ăsta mincinos și te aștepți ca lumea să-ți plângă de milă. Tarzan călare pe un scuter mare și roșu – mi-a spus el, adresându-mi un surâs mic și plictisit. Pentru mine, ești de doi bani sau nici atât.

S-a aplecat peste birou și m-a plesnit peste față cu dosul palmei, într-o doară și cu dispreț, nu ca să mă doară, păstrându-și zâmbetul pe față. Apoi, când a văzut că nu mă clintesc, s-a așezat încet și, punând un cot pe birou, și-a prins bărbia bronzată în mâna bronzată. Ochii strălucitori ca de pasăre mă priveau fix, fără nimic altceva în ei în afară de strălucire.

– Știi cine sunt, coate-goale?

– Te cheamă Menendez. Băieții îți spun Mendy. Operezi în Strip.

– Da? Și cum am ajuns așa de tare?

– Habar n-am. Probabil ai început ca pește într-un bordel mexican.

A scos din buzunar o tabacheră de aur și și-a aprins o țigară cafenie cu o brichetă de aur. A suflat fumul acru, dând din cap. A așezat tabachera de aur pe birou și a mângâiat-o cu vârfurile degetelor.

– Sunt un tip mare și rău, Marlowe. Fac bani cu grămada. Trebuie să fac bani cu grămada, ca să-i ung pe ăi de trebuie să-i ung ca să fac bani cu grămada ca să-i ung pe ăi de trebuie să-i ung. Am o casă în Bel-Air care m-a costat nouăj' de mii și deja am dat

mai mult decât atât ca s-o renovez. Am o nevastă platinată și doi copii la școli particulare de pe Coasta de Est. Nevastă-mea are o sută cincizeci de mii în cataroaie și alte șapteșcinci de mii în blănuri și haine. Am un majordom, două cameriste, bucătăreasă, șofer – asta ca să nu mai socotesc și maimuța care umblă în urma mea. Peste tot unde mă duc, lumea mă adoră. Tot ce-i mai bun, cea mai bună mâncare, cea mai bună băutură, cele mai bune apartamente la hotel. Am o casă în Florida și un iaht care merge pe mare, cu un echipaj de cinci oameni. Am un Bentley, două Cadillac-uri, un Chrysler break și un MG pentru băiat. Într-un an sau doi, o să capete și fata unul. Tu ce ai?

– Nu cine știe ce, i-am răspuns. Anul ăsta am o casă în care să stau... eu singur.

– Fără o femeie?

– Eu singur. În plus, am ce vezi aici, plus o mie două sute de dolari la bancă și câteva mii în obligațiuni. Ți-am răspuns la întrebare?

– Care-i cea mai mare sumă pe care-ai câștigat-o pentru un contract?

– Opt sute cincizeci.

– Cristoase, cât de ieftin poate să se vândă un om?

– Mai lasă înfloriturile și spune-mi ce vrei.

A strivit țigara fumată pe jumătate și, imediat, și-a aprins alta. S-a lăsat pe spate în scaun. Și-a strâmbat buzele în direcția mea.

– Eram trei într-un locaș individual și mâncam, a zis el. Era frig ca dracu' și zăpadă de jur împrejur. Mâncam din conserve. Hrană rece. Bombardamente ușoare, ceva mortiere. Eram vineți de frig, eu, Randy Starr și tipul ăsta, Terry Lennox. Și-atunci, un obuz cade fix între noi și, nu știu de ce, nu explodează. Nemții au tot felul de șmecherii. Au un simț al umorului cam aiurea. Uneori zici că e unul care nu explodează și, după trei secunde,

vezi că nu-i așa. Terry îl înșfacă și iese din locaș înainte ca eu și Randy să apucăm să ne clintim din loc. Ca fulgerul, frate. Ca un jucător de fotbal din cei mai buni. S-azvârle cu fața la pământ și aruncă chestia aia cât poate mai departe și chestia explodează în aer. Cea mai mare parte îi trece peste cap, dar un fragment îi rade juma' de față. Tocmai atunci își găsesc și nemții să declanșeze un atac și ne trezim că nu mai suntem unde eram.

Menendez s-a oprit din relatare, fixându-mă sub strălucirea neclintită a ochilor lui negri.

– Îți mulțumesc că mi-ai povestit, am spus.

– Știi să-ncasezi, Marlowe. Ești OK. Randy și cu mine am întors totul pe toate părțile și am decis că ce i s-a întâmplat lui Terry Lennox ar fi fost destul ca să scoată din minți pe oricine. Mult timp l-am crezut mort, dar nu era. L-au săltat nemții. Aproape un an jumate l-au torturat. Au făcut treabă bună, fără însă să-i lase prea multe urme. Ne-a costat ceva bani ca să aflăm și ne-a costat ceva bani ca să aflăm unde e. Dar, după război, am câștigat destul pe piața neagră. Ne puteam permite. Pentru că ne salvase viețile, Terry nu s-a ales decât cu o jumătate de față nouă, cu părul alb și cu o boală gravă de nervi. Pe Coasta de Est, cade-n fundul paharului, din când în când îl ridică poliția, se cam face fărâme. Ceva îl frământă, dar nu știm ce. Și pe urmă aflăm că s-a însurat cu dama asta bogată și se-nvârte în lumea bună. Se dezînsoară de ea, se duce iar la fund, se însoară la loc cu ea și ea moare. Randy și cu mine nu-l mai putem ajuta în niciun fel. Nu ne lasă, cu excepția slujbei din Vegas, pentru scurt timp. Și când dă într-adevăr de dracu', nu vine la noi, vine la un tip de doi bani, ca tine, un tip pe care poliția poate să-l calce în picioare cum vrea. Și pe urmă sfârșește mort, fără să-și fi luat adio de la noi și fără să ne fi dat șansa să ne achităm de datorie. Aș fi putut să-l scot din țară mai repede decât măsluiește

un trișor un pachet de cărți. Dar el vine plângând la tine. Asta mă deranjează. Un neica-nimeni, un individ din care poliția face ce vrea.

– Poliția poate călca pe oricine în picioare. Ce-ai vrea să fac eu?

– Să te potolești, mi-a spus Menendez încordat.

– Să mă potolesc din ce?

– Nu mai încerca să câștigi bani sau publicitate din cazul Lennox. S-a terminat, e încheiat. Terry e mort și vrem să se odihnească în pace. A suferit prea mult.

– Un gangster cu sentimente, am comentat. Mă omori cu zile.

– Ai grijă cum vorbești, coate-goale. Ai grijă cum vorbești. Mendy Menendez nu se târguiește cu oamenii. El doar spune. Găsește-ți alt fel de a scoate bani. M-ai înțeles?

S-a ridicat. Interviul se terminase. Și-a luat mănușile. Erau din piele de porc, albă ca zăpada. Nu păreau să fi fost purtate vreodată. Un tip elegant, domnul Menendez. Dar foarte dur dincolo de aparențe.

– Nu vreau publicitate, i-am spus. Și nu mi-a oferit nimeni niciun ban. De ce ar face-o și ce-aș putea face eu pentru bani?

– Să nu te joci cu mine, Marlowe. N-ai petrecut trei zile la zdup doar pentru că ești un drăguț. Cineva te-a plătit. Nu spun cine, dar am o bănuială. Și cel la care mă gândesc mai are încă destui. Dosarul Lennox e închis și-o să rămână închis chiar dacă...

S-a întrerupt brusc și a plesnit marginea mesei cu mănușile.

– Chiar dacă Terry n-a omorât-o, am completat.

Mirarea lui era subțire ca aurul de pe verighetele de la o nuntă de weekend. După o clipă, a zâmbit încet.

– Tarzan călare pe un scuter mare și roșu, a îngânat el. Un dur. Ia să vin eu pân-aici și să-l învăț minte. Un tip pe care-l angajezi pe mărunțiș și pe care-l calcă oricine în picioare. Nu tu bani, nu tu familie, nu tu perspective, nu nimic. Ne mai vedem, coate-goale.

Am rămas nemișcat, cu maxilarele moi, cu privirile ațintite asupra strălucirii tabacherei de aur de pe colțul biroului. Mă simțeam bătrân și ostenit. M-am ridicat încet și am întins mâna după tabacheră.

– Ai uitat asta, am zis, dând ocol mesei.

– Am vreo șase, a ricanat el.

Când am ajuns destul de aproape de el, i-am oferit-o. Mâna lui s-a întins relaxat după tabacheră.

– Da' ce zici de vreo șase din astea? l-am întrebat și l-am lovit cât am putut de tare în mijlocul burții.

S-a îndoit de șale, scâncind. Tabachera a căzut pe jos. El s-a dat înapoi până la perete, cu mâinile zvâcnindu-i când în față, când în spate, convulsiv. Aerul se zbătea să-i pătrundă în plămâni. Transpirase. Foarte încet și cu un efort imens, s-a îndreptat de spate și ne-am putut privi iar în ochi. Am întins o mână și i-am plimbat un deget de-a lungul osului mandibulei. L-a răbdat fără să tresară. În fine, a convins un zâmbet să i se aștearnă pe chipul bronzat.

– Nu credeam că ai destul sânge-n tine, mi-a spus el.

– Data viitoare vino înarmat... sau nu-mi mai spune coate-goale.

– Am un om care duce arma.

– Adu-l cu tine. O să ai nevoie de el.

– Nu te enervezi ușor, Marlowe.

Am împins tabachera de aur într-o parte cu piciorul, m-am aplecat, am ridicat-o și i-am dat-o. A luat-o și i-a dat drumul în buzunar.

– Nu reușeam să te-nțeleg, i-am spus. De ce-a meritat să vii pân-aici ca să-ți bați joc de mine. Pe urmă ai devenit monoton. Toți durii sunt monotoni. E ca și cum ai juca un joc de cărți cu un pachet în care nu sunt decât ași. Ai mâna cea mai bună, dar n-ai nimic. Stai doar și te admiri. Nu-i de mirare că Terry n-a venit

la voi după ajutor. Ar fi fost ca și cum ar fi împrumutat bani de la o târfă.

Și-a apăsat delicat stomacul cu două degete.

– Îmi pare rău că ai spus ce-ai spus, coate-goale. O să-ți vină de hac deșteptăciunea asta.

S-a dus la ușă și a deschis-o. Afară, bodyguardul s-a desprins de peretele opus și s-a răsucit. Menendez a smucit din cap. Gorila a intrat în birou și a rămas în picioare, privindu-mă fără nicio expresie.

– Uită-te bine la el, Chick, i-a spus Menendez. Fii sigur că-l recunoști, pentru orice eventualitate. Tu și cu el s-ar putea să aveți ceva de-mpărțit cât de curând.

– L-am văzut deja, șefu', a spus individul elegant și smead, constipat, pe tonul acela constipat pe care îl adoptă toți. N-o să-mi facă probleme.

– Să nu-l lași să te lovească-n burtă, l-a sfătuit Menendez cu un zâmbet acru. Are un croșeu de dreapta cu care nu-i de glumă.

Bodyguardul a rânjit batjocoritor spre mine.

– N-o să se apropie destul.

– Ei, la revedere, coate-goale, mi-a aruncat Menendez și a ieșit.

– Ne mai vedem, mi-a spus bodyguardul calm. Chick Agostino mă cheamă. Presupun c-o să mă recunoști.

– Ca pe-un ziar jegos, am spus. Atrage-mi atenția să nu te calc pe față.

Mușchii de pe falcă i s-au umflat. Apoi s-a întors brusc și și-a urmat șeful.

Ușa s-a închis încet din amortizorul pneumatic. Am ascultat, dar nu le-am auzit pașii îndepărtându-se pe hol. Mergeau ca niște pisici. Doar ca să mă asigur, am deschis din nou ușa, după un minut, și am privit afară. Dar holul era pustiu.

M-am întors la birou, m-am așezat și am stat o vreme, întrebându-mă de ce un gangster local de oarecare importanță, ca Menendez, ar putea considera că merită să-și piardă timpul să vină personal la mine la birou, să mă sfătuiască să nu-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala, la doar câteva minute după ce primisem un avertisment similar, deși diferit exprimat, din partea lui Sewell Endicott.

Cum n-am ajuns la nicio concluzie, am decis să fac un pas mai departe. Am ridicat receptorul și am cerut o convorbire cu Terrapin Club din Las Vegas, personal, Philip Marlowe pentru domnul Randy Starr. N-am avut noroc. Domnul Starr era plecat din oraș. Voiam să vorbesc cu altcineva? Nu. De fapt, nici cu domnul Starr nu dorisem prea tare să vorbesc, fusese doar o fantezie. Era prea departe ca să mă atingă.

După aceea, timp de trei zile, nu s-a mai întâmplat nimic. Nu m-a pocnit nimeni, nimeni n-a tras în mine și nu m-a sunat la telefon ca să mă avertizeze să nu-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala. Nu m-a angajat nimeni să-i găsesc fiica rătăcitoare, soția necredincioasă, colierul de perle pierdut sau testamentul dispărut. Stăteam și mă uitam la pereți. Cazul Lennox murea aproape la fel de repede cum se născuse. S-a făcut o anchetă sumară, la care nu am fost chemat să particip. Audierea a avut loc la o oră ciudată, fără un anunț preliminar și fără jurați. Legistul și-a dat propriul verdict, respectiv că moartea Sylviei Potter Westerheym di Giorgio Lennox fusese provocată cu intenție de către soțul ei, Terrence William Lennox, între timp decedat în afara jurisdicției centrului de medicină legală. Teoretic, existase și o mărturisire. Teoretic, ea fusese verificată suficient pentru ca autoritățile să fie mulțumite.

Cadavrul a fost eliberat în vederea înmormântării. A fost transportat cu avionul și înhumat în cavoul familiei. Presa nu a fost

invitată. Nu a acordat nimeni interviuri și cu atât mai puțin domnul Harlan Potter, care nu acorda interviuri din principiu. Era aproape la fel de greu să te întâlnești cu el ca și cu Dalai Lama. Cei care dețin o sută de milioane de dolari duc o viață mai puțin obișnuită, în spatele unui baraj de slujitori, bodyguarzi, secretare, avocați și funcționari îmblânziți. Teoretic, mănâncă, dorm, se tund și se îmbracă. Dar nu poți fi niciodată sigur. Tot ce citești sau auzi despre ei a fost prelucrat de o gașcă de specialiști în PR, plătiți cu bani grei ca să creeze și să întrețină o personalitate funcțională, ceva simplu, curat și neted ca un ac de seringă. Nu e nevoie să fie și adevărată. Trebuie doar să corespundă faptelor concrete cunoscute, iar acestea se pot număra pe degete.

Târziu, în după-amiaza celei de a treia zile, a sunat telefonul și m-am trezit vorbind cu un tip care mi-a spus că-l cheamă Howard Spencer, că este reprezentantul unei edituri newyorkeze, venit în California într-o scurtă călătorie de afaceri, că avea o problemă pe care voia să o discute cu mine și m-a întrebat dacă ne puteam vedea a doua zi dimineață, la unsprezece, la barul hotelului Ritz-Beverly. L-am întrebat ce fel de problemă.

– Una mai delicată, mi-a răspuns el, dar absolut etică. Dacă nu cădem la învoială, am să vă plătesc pentru timpul pierdut, bineînțeles.

– Mulțumesc, domnule Spencer, dar nu e nevoie. M-a recomandat vreun cunoscut?

– Cineva care vă cunoaște, inclusiv recentele frecușuri cu legea, domnule Marlowe. Aș putea spune că asta a fost partea care m-a interesat. Dar ce mă aduce pe mine la dumneavoastră nu are nicio legătură cu această poveste tragică. Doar... Haideți însă să vorbim mai bine la un pahar, decât la telefon.

– Sunteți sigur că vreți să vă încurcați cu cineva care a stat la răcoare?

A râs. Și râsul, și vocea îi erau plăcute. Vorbea așa cum vorbeau newyorkezii înainte de a învăța să pronunțe precum negrii din Caraibe.

– În ce mă privește, domnule Marlowe, asta e o recomandare. Dar nu – dacă-mi dați voie să adaug – faptul că ați stat, cum spuneți, la răcoare, ci faptul, cum să zic, că păreți să fiți extrem de reticent, chiar și când se fac presiuni asupra dumneavoastră.

Era un tip care vorbea cu multe virgule, ca într-un roman greu. Asta cel puțin la telefon.

– Bine, domnule Spencer. Ne vedem mâine-dimineață.

Mi-a mulțumit și a închis. M-am întrebat cine m-ar fi putut recomanda. M-am gândit că ar fi putut fi Sewell Endicott și l-am sunat să-l întreb. Dar fusese plecat din oraș toată săptămâna și încă nu se întorsese. Nu era atât de important. Chiar și în meseria mea mai întâlnești, din când în când, câte un client mulțumit. Și aveam nevoie de contract pentru că aveam nevoie de bani – sau așa am crezut, până când am ajuns acasă în seara aceea și am găsit plicul cu portretul lui Madison înăuntru.

12

Plicul era în cutia poștală roșu cu alb, ca o colivie pentru păsări, de la baza scării din fața casei. Ciocănitoarea de pe cutie, așezată pe o vergea, era ridicată, dar probabil tot nu m-aș fi uitat, pentru că nu primeam niciodată corespondență acasă. Dar pasărea își pierduse de curând vârful ciocului. Lemnul era proaspăt rupt. Cine știe ce copilandru șmecher cu vreo armă cu aer comprimat.

Pe plic erau însemnele lui Correo Aéreo, o mulțime de timbre mexicane și un scris pe care poate l-aș fi recunoscut, poate că nu, dacă nu m-aș fi gândit atât de des în ultima vreme. Ștampila, pusă de mână și cu cerneala ștearsă, era ilizibilă. Plicul era gros. Am suit treptele și m-am așezat în living, să-l deschid. Seara părea foarte tăcută. Poate o scrisoare din partea unui mort aduce cu ea propria tăcere.

Începea fără dată și fără preambul.

Stau la fereastra unei camere de la etajul doi al unui hotel nu prea curat dintr-un oraș pe nume Otatoclán, un oraș de munte, pe malul unui lac. Chiar sub fereastra mea e o cutie poștală și, când vine băiatul cu cafeaua pe care am comandat-o, o să expedieze și scrisoarea asta și o să ridice plicul în așa fel încât să-l văd, înainte să-i dea drumul prin fanta cutiei. Dacă face asta, o să primească o hârtie de o sută de pesos, ceea ce reprezintă o grămadă de bani pentru el.

De ce toate subterfugiile? Afară, la ușă, stă de pază un personaj cu față măslinie, pantofi ascuțiți și cămașă murdară. Așteaptă ceva, nu știu ce, dar nu mă lasă să ies. Nu contează prea mult, atât timp cât scrisoarea e expediată. Vreau să primești banii pentru că eu nu am nevoie de ei și sigur jandarmii locali nu vor șterpeli. Nu încerc să te cumpăr. Să zicem că sunt pe post de scuze pentru că ți-am dat atâta bătaie de cap și în semn de respect pentru un om cumsecade. Ca de obicei, am făcut numai greșeli, dar am păstrat pistolul. Bănuiesc că deja te-ai edificat într-o privință. Aș fi putut să o ucid și poate chiar am făcut-o, dar n-aș fi fost în veci în stare de restul. Atâta brutalitate nu stă în firea mea. Așadar, ceva e foarte putred. Dar nu contează câtuși de puțin. Acum, important este să nu provocăm un scandal inutil.

Tatăl și sora ei nu mi-au făcut niciodată niciun rău. Își au fiecare viața lui, iar eu sunt scârbit până-n gât de a mea. Nu Sylvia a făcut din mine un trântor, așa eram dinainte. Nu ți-aș putea spune foarte exact de ce s-a căsătorit cu mine. Bănuiesc că dintr-o toană. Măcar ea a murit tânără și frumoasă. Se zice că poftele îl îmbătrânesc pe bărbat, dar o țin pe femeie tânără. Se spun multe prostii. Se zice că bogații se pot proteja întotdeauna și că, în lumea lor, e mereu vară. Am trăit printre ei, sunt apăsați de plictis și de singurătate.

Am așternut pe hârtie o mărturisire. Îmi e puțin rău și foarte frică. Citești despre astfel de situații în cărți, dar acolo nu găsești adevărul. Când ajunge să ți se întâmple ție, când singurul lucru pe care-l mai ai e pistolul din buzunar, când ești încolțit într-un hotel mititel dintr-o țară străină și nu mai ai decât o singură ieșire, crede-mă, prietene, nu mai e nimic înălțător sau teatral. Totul devine urât, sordid și sinistru.

Uită totul și pe mine. Dar mai întâi bea un sfredel în amintirea mea, la Victor's. Și, data viitoare când faci cafea, toarnă-mi și mie o cană, pune niște bourbon în ea, aprinde-mi o țigară și așaz-o alături de cană. După aia, uită întreaga poveste. Terry Lennox, terminat. Adio.

Aud o bătaie la ușă. Probabil e băiatul cu cafeaua. Dacă nu-i el, o să se lase cu împușcături. În general, îmi plac mexicanii, dar nu și închisorile lor. La revedere.

TERRY

Asta era tot. Am împăturit scrisoarea la loc și am băgat-o înapoi în plic. Fusese, într-adevăr, băiatul cu cafeaua, altfel n-aș fi primit plicul. Nu cu portretul lui Madison înăuntru. Portretul lui Madison este o bancnotă de cinci mii de dolari.

Stătea în fața mea, verde și nouă, pe masă. Nu mai văzusem niciodată una. Mulți dintre angajații băncilor nu le-au văzut. Foarte probabil, cei ca Randy Starr și Menendez le țin împăturite în portofel. Dacă te duci la bancă și ceri una, n-o au. Trebuie să ți-o aducă special, din Rezerva Federală. Poate să dureze și câteva zile. Pe întregul teritoriu al Statelor Unite, nu sunt în circulație mai mult de o mie. A mea avea o strălucire plăcută. Își crea propria lumină solară.

Am stat și m-am uitat la ea multă vreme. Într-un târziu, am pus-o în cutia pentru corespondență și m-am dus la bucătărie, să fac cafeaua aceea. Am procedat cum îmi ceruse, indiferent cât era de sentimental gestul. Am turnat două căni, am adăugat bourbon într-a lui și i-am așezat-o pe latura mesei unde stătuse în dimineața în care îl dusesem la avion. I-am aprins o țigară și i-am pus-o într-o scrumieră, alături de cană. Am urmărit aburul ridicându-se din cafea și firul subțire de fum înălțându-se din țigară. Afară, în tufele de tacoma, o pasăre făcea giumbușlucuri, vorbind singură cu ciripeli încete și, din când în când, cu câte un fluturat din aripi.

Apoi cafeaua a încetat să mai scoată aburi și țigara s-a stins, un rest mort pe marginea unei scrumiere. Am aruncat-o la gunoi, sub chiuvetă. Am vărsat cafeaua, am spălat cana și am pus-o la loc.

Asta era tot. Dar nu părea suficient pentru cinci mii de dolari.

Am mai stat puțin și m-am dus la un film care începea târziu. Nu mi-a spus nimic. Abia dacă vedeam ce se întâmplă pe ecran. Doar zgomote și fețe mari. Când am ajuns acasă, am așezat pe tabla de șah o deschidere Ruy Lopez foarte simplă, dar nici ea nu mi-a spus nimic. Așa că m-am dus la culcare.

Dar n-am adormit. La ora trei, mă plimbam de colo-colo și-l ascultam pe Haciaturian lucrând într-o fabrică de tractoare. El îi

zicea concert pentru vioară. Eu i-am zis curea de ventilator lărgită și am închis aparatul.

Pentru mine, o noapte albă e la fel de rară ca un poștaș gras. Dacă n-ar fi fost domnul Howard Spencer, de la Ritz-Beverly, aș fi golit o sticlă și-aș fi adormit. Și, data viitoare când aveam să mai văd un individ politicos, beat într-un Rolls-Royce Silver Wraith, aveam să o șterg rapid, în mai multe direcții simultan. Nu există capcană mai periculoasă decât cea pe care ți-o întinzi singur.

13

La ora unsprezece, stăteam în al treilea separeu de pe partea dreaptă, cum intri dinspre anexa restaurantului. Eram așezat cu spatele la perete și vedeam pe toată lumea care intra și ieșea. Dimineața era limpede, fără smog sau chiar ceață la altitudine, iar soarele sclipea orbitor pe suprafața piscinei care începea imediat după peretele de sticlă armată al barului și se întindea până la peretele din spate al restaurantului. O fată într-un costum de baie alb și cu o siluetă senzuală urca treptele spre trambulină. Am urmărit-o cu gânduri carnale. Apoi a dispărut, ascunsă de streașina lată a acoperișului. O clipă mai târziu, am zărit-o coborând într-o răsucire și jumătate. Stropii s-au ridicat suficient pentru a prinde lumina soarelui și a compune curcubee aproape la fel de frumoase ca fata. Aceasta a ieșit din bazin pe scară, și-a scos casca albă și și-a eliberat părul platinat. S-a îndreptat dând din fund către o masă mică și albă, unde s-a așezat lângă un pădurar cu jeanși albi și ochelari de soare, bronzat atât de puternic și de uniform, încât nu putea fi decât îngrijitorul piscinei. S-a întins către ea și a bătut-o ușor

cu palma pe pulpă. Ea a căscat o gură cât o căldare și a râs. Asta a pus capăt interesului meu față de ea. Nu-i auzeam râsul, dar gaura care i se căscase în mijlocul feței când trăsese fermoarul dinților îmi fusese de ajuns.

Barul era aproape gol. Trei separeuri mai încolo, doi tineri întreprinzători își vindeau unul altuia bucăți din Twentieth Century Fox, folosindu-se de gesturi făcute cu ambele brațe, în loc de bani. Între ei, pe masă, aveau un telefon și, o dată la fiecare două-trei minute, trăgeau la sorți ca să vadă cine-l sună pe Zanuck cu câte o idee de excepție. Erau tineri, bruneți, entuziaști și plini de viață. Puneau tot atâta energie fizică într-o convorbire telefonică pe cât pun eu când car un obez în sus pe scări, preț de patru etaje. Pe un taburet, la bar, stătea un individ trist, care vorbea cu barmanul, care ștergea un pahar și asculta cu zâmbetul acela de plastic pe care îl abordează oamenii atunci când se abțin să nu urle. Clientul era între două vârste, îmbrăcat elegant și beat. Avea chef de vorbă și nu s-ar fi putut opri nici dacă nu ar fi vrut să deschidă gura. Era amabil și prietenos și, din câte puteam auzi, nu pronunța prea împleticit, dar îți dădeai seama că se trezea cu sticla în brațe și nu-i dădea drumul decât când adormea, seara. Avea să fie la fel pentru tot restul vieții și așa arăta viața lui. Nu puteai afla cum de ajunsese așa pentru că, și dacă-ți spunea, n-ar fi fost adevărul. În cel mai bun caz, o versiune îndepărtată și distorsionată a adevărului, așa cum și-l amintea el. Câte un tip din acesta trist se găsește în fiecare bar liniștit din lume.

M-am uitat la ceas: marele editor întârziase deja douăzeci de minute. Mi-am propus să îl aștept o jumătate de oră și pe urmă să plec. Nu e bine să lași clientul să stabilească toate regulile. Dacă îi permiți să te trateze cum vrea el, are să creadă că și alții pot face la fel și nu pentru asta te angajează. Iar în clipa aceasta nu aveam

foarte multă nevoie de bani ca să las orice târâie-brâu de pe Coasta de Est să mă folosească pe post de rândaș, un directoraș cu un birou lambrisat la etajul optzeci și cinci, cu un șir de butoane și un interfon, plus o secretară îmbrăcată în Ținuta Specială de Birou de la Hattie Carnegie și cu o pereche de ochi din aceia mari, plini de promisiuni. Era genul de om care îți dădea întâlnire la ora nouă fix și, dacă nu te găsea stând cuminte, cu un zâmbet de încântare pe mutră când sosea el, două ore mai târziu și cu un Gibson dublu la bord, făcea o criză de personalitate executivă paroxistică pentru vindecarea căreia avea nevoie de cinci săptămâni la Acapulco.

Bătrânul barman mi-a dat târcoale, aruncând o privire scurtă scotch-ului meu slab, îndoit cu apă. Am clătinat din cap și el m-a aprobat dând din coama de păr alb, după care în bar a intrat un vis. Timp de o clipă, mi s-a părut că tăcerea era deplină, că întreprinzătorii își suspendaseră afacerile și că bețivul de pe taburet încetase să mai bolborosească, la fel ca atunci când dirijorul bate cu bagheta în pupitru și ridică brațele, rămânând cu ele în aer.

Era zveltă și destul de înaltă, îmbrăcată într-o rochie de in croită special, cu o eșarfă cu buline, alb cu negru, la gât. Părul îi era auriul acela palid al prințeselor din povești. Deasupra lui venea o pălărioară în care părul de aur pal se cuibărea ca o pasăre în cuibul ei. Ochii îi erau ca florile de in, o culoare rară, cu gene lungi și aproape prea deschise la culoare. A ajuns lângă masa de vizavi și a început să-și scoată o mănușă albă de șofat, iar barmanul bătrân a sărit să-i aranjeze masa într-un fel în care mie nu mi-o va aranja niciun barman, niciodată. Femeia s-a așezat, punându-și mănușile sub bareta poșetei, și i-a mulțumit cu un surâs atât de blând, de o puritate atât de desăvârșită, încât aproape l-a paralizat. I-a spus ceva pe un ton foarte reținut. El s-a îndepărtat în mare grabă, aplecat de șale, un om care avea o misiune importantă în viață.

Mă uitam cu ochii holbați. M-a surprins. A ridicat privirea cu un centimentru și, brusc, am dispărut din peisaj. Oriunde aș fi fost însă, stăteam ținându-mi respirația.

Există blonde și blonde, iar termenul a devenit o glumă în zilele noastre. Toate blondele au calități, poate mai puțin cele metalice, blonde ca un zulus oxigenat și delicate ca o bucată de asfalt. Există blonda minionă și drăgălașă, care piuie și ciripește, și blonda înaltă, statuară, care te ține la distanță cu o privire de gheață albastră. Există blonda care te privește de jos în sus, care miroase frumos și vorbește cu glas stins, care se agață de brațul tău și e întotdeauna foarte, foarte obosită când o conduci acasă. Face gestul acela neajutorat și are o durere de cap nenorocită și-ți vine să-i tragi vreo două, dar te bucuri că ai aflat despre durerea de cap înainte de a investi prea mulți bani, timp și speranțe în ea. Pentru că durerea de cap va rămâne veșnic prezentă, o armă care nu se tocește niciodată, la fel de primejdioasă ca spada unui ucigaș plătit sau ca sticluța cu otravă a Lucreziei.

Există blonda moale, doritoare și alcoolică, pentru care nu contează ce îmbracă, atât timp cât e de nurcă, sau unde merge, atât timp cât e la Starlight Roof și are la dispoziție destulă șampanie. Există blonda mărunțică și energică, prietenă bună, care își plătește întotdeauna partea, plină de optimism și bun-simț, care a învățat singură judo și care poate sălta pe umăr un șofer de camion fără să piardă mai mult de o frază din editorialul din *Saturday Review.* Există blonda extrem de palidă, cu anemia unei boli nefatale, dar incurabile. E teribil de apatică și de vagă, dar nu o poți atinge nici cu un deget, în primul rând pentru că nu vrei și în al doilea pentru că citește *Țara pierdută* sau pe Dante în original, sau pe Kafka ori pe Kierkegaard, sau studiază dialectul provensal. Adoră muzica și, când filarmonica din New York cântă

Hindemith, poate să-ți spună care dintre cele șase viole a intrat cu un sfert de măsură prea târziu. Aud că și Toscanini poate. Deci sunt doi.

Și, în fine, există blonda superbă, care, după ce a trecut prin relații cu trei gangsteri dintre cei mai periculoși, se mărită de vreo două ori, tot cu milionari, și sfârșește prin a avea o vilă trandafiriu pal la Cap Antibes, un Alfa-Romeo de oraș, cu tot cu pilot și copilot, plus o gașcă întreagă de aristocrați mâncați de molii, pe care îi tratează cu neatenția afectuoasă a unui duce bătrân care îi urează noapte bună majordomului.

Închipuirea de vizavi nu aparținea niciuneia dintre aceste categorii și nici măcar lumii lor. Era cu neputință de clasificat, distantă și limpede ca apa unui izvor de munte, imposibil de descris ca și culoarea ei. Continuam să mă holbez, când am auzit un glas în apropiere:

– Am întârziat îngrozitor. Îmi cer scuze. Pe ea trebuie să dai vina. Mă numesc Howard Spencer. Ești Marlowe, desigur.

Am întors capul și l-am privit. Un bărbat între două vârste, cam dolofan, îmbrăcat ca și cum o asemenea problemă nu l-ar fi interesat, dar atent bărbierit și cu părul rărit pieptănat frumos peste creștetul amplu. Purta o vestă viu colorată, la două rânduri, din acelea pe care rareori le vezi în California, decât poate la vreun bostonian venit în vizită. Avea ochelari fără rame și bătea ușor cu palma o servietă veche și tocită, care era evident „ea“.

– Trei manuscrise ale unor cărți noi-nouțe. Ficțiune. Ar fi jenant să le pierd înainte de a fi avut șansa de a le respinge.

I-a făcut semn bătrânului barman, care tocmai revenise după ce așezase ceva înalt și verde în fața închipuirii.

– Am o slăbiciune pentru ginul cu portocale. O băutură cam neserioasă. Îmi ții tovărășie? Foarte bine.

Am înclinat din cap și barmanul s-a îndepărtat încet. Arătând spre servietă, am întrebat:

– De unde știți c-o să le respingeți?

– Dacă erau bune de ceva, autorii nu mi le-ar fi adus personal la hotel, ci le-ar fi trimis vreunui agent din New York.

– Atunci, de ce le-ați mai primit?

– În parte, ca să nu-i supăr. În parte, pentru șansa aceea de unu la o mie pentru care trăiește orice editor. Dar, în principal, pentru că ești la un cocteil și ți se prezintă tot felul de oameni și unii dintre ei au romanele gata scrise și tu ai băut suficient cât să fii binevoitor și plin de iubire pentru întreaga specie umană, astfel încât spui că ți-ar plăcea foarte mult să vezi manuscrisul. Care apoi îți aterizează la hotel cu o viteză atât de amețitoare, încât te simți obligat să te prefaci măcar că l-ai citit. Dar nu cred că te interesează prea mult editorii și problemele lor.

Barmanul ne-a adus băuturile. Spencer a apucat paharul și a tras o dușcă zdravănă. Nici n-o observase pe frumusețea de vizavi. Mă bucuram de întreaga lui atenție. Era un om care știe să păstreze contactul cu partenerul de discuție.

– Dacă face parte din cerințele slujbei, pot să citesc câte o carte din când în când, i-am spus.

– Unul dintre cei mai importanți scriitori pe care îi publicăm locuiește aici, a continuat el ca într-o doară. Poate i-ai citit cărțile. Roger Wade.

– Nțț.

– Îți înțeleg reținerea, a zâmbit el trist. Nu-ți plac romanțurile istorice. Dar se vând ceva de groază.

– N-am nicio reținere, domnule Spencer. O dată, m-am uitat printr-o carte de-a lui. Mi s-a părut o porcărie. Greșesc dacă o spun?

A zâmbit.

– Ba deloc. Mulți ar fi de acord cu dumneata. Chestia e că, în clipa de față, cărțile lui devin automat bestselleruri. Și, cu costurile din ziua de azi, orice editor ar vrea să aibă vreo doi ca el.

M-am uitat la fata de aur. Își terminase cocteilul și arunca o privire către ceasul microscopic de la mână. Barul începuse să se umple, dar încă nu era zgomotos. Cei doi întreprinzători continuau să dea din mâini și bețivul singuratic mai strânsese vreo doi amici pe lângă el. Mi-am întors privirea înapoi, către Howard Spencer.

– Are vreo legătură cu problema? l-am întrebat. Tipul ăsta, Wade, vreau să zic.

A înclinat din cap. Mă măsura atent cu privirea.

– Spune-mi câte ceva despre dumneata, domnule Marlowe. Dacă nu ți se pare că-ți cer prea mult.

– Ce, de exemplu? Sunt detectiv particular autorizat și fac meseria asta de ceva vreme. Sunt un lup singuratic, necăsătorit, mă apropii de vârsta a doua și nu sunt bogat. Am stat de mai multe ori la închisoare și nu mă ocup de divorțuri. Îmi plac băutura, femeile, șahul și încă vreo câteva lucruri. Polițiștii nu prea mă-nghit, dar cunosc vreo doi cu care mă-nțeleg bine. Sunt de-al locului, născut în Santa Rosa, ambii părinți mi-au murit, nu am nici frați, nici surori și, când o să-mi găsesc cândva sfârșitul într-un gang întunecos, dacă o să se-ntâmple, așa cum i se poate întâmpla oricui în branșa asta și cum li se întâmplă în ziua de azi multora din alte branșe sau din niciuna, n-o să i se pară nimănui că s-a sfârșit lumea.

– Așa deci, a făcut el. Dar asta nu-mi spune ceea ce vreau eu să știu.

Mi-am terminat ginul cu portocale. Nu-mi plăcea. I-am zâmbit.

– Am omis un lucru, domnule Spencer. Am în buzunar un portret al lui Madison.

– Un portret al lui Madison? Mă tem că nu...

– O bancnotă de cinci mii de dolari, am spus. Gajul meu norocos.

– Dumnezeule mare, a spus el în șoaptă. Și nu e îngrozitor de periculos?

– Cine spunea odată că, dincolo de o anumită limită, toate pericolele sunt egale?

– Parcă Walter Bagehot. Dar cred că vorbea despre constructorii care lucrează la înălțime, a zâmbit el. Scuză-mă, dar sunt editor. Îmi placi, domnule Marlowe. Am să-mi încerc norocul cu dumneata. Dacă n-aș face-o, m-ai trimite cât colo învârtindu-mă. Am dreptate?

I-am răspuns tot cu un zâmbet. L-a chemat pe barman și a mai comandat un rând de băuturi.

– Uite cum stă treaba, a început el prudent. Avem probleme mari cu Roger Wade. Nu reușește să termine o carte. Și-a pierdut puterea de a scrie și ceva îi provoacă starea asta. Pare să nu mai fie stăpân pe el. Are momente când bea și accese de furie. Din când în când, dispare mai multe zile la rând. Nu de mult, și-a împins nevasta în jos pe scări și a băgat-o în spital, cu cinci coaste rupte. Și nu au nimic de împărțit, absolut nimic. Doar că, atunci când se-mbată, își pierde mințile.

Spencer s-a lăsat pe spate, privindu-mă posomorât.

– Cartea asta trebuie terminată. Avem mare nevoie de ea. Într-o oarecare măsură, slujba mea depinde de ea. Dar avem nevoie de mai mult decât atât. Vrem să salvăm un scriitor valoros, capabil de lucruri mult mai bune decât ce a făcut până acum. Se-ntâmplă ceva foarte urât. De data asta când am venit, nici n-a vrut să se vadă cu mine. Îmi dau seama că pare mai degrabă sarcină pentru un psihiatru. Dar doamna Wade nu e de acord. E convinsă că e perfect

sănătos la minte, dar ceva îl macină. De pildă, că îl șantajează cineva. Cei doi sunt căsătoriți de cinci ani. E posibil să fi ieșit la iveală ceva din trecutul lui. Poate chiar – zic și eu – un accident mortal, cu care cineva îl are la mână. Nu știm despre ce e vorba. Dar vrem să aflăm. Și suntem dispuși să plătim ca să îndreptăm lucrurile. Dacă se dovedește a fi o problemă medicală, asta e. Dacă nu, atunci trebuie să existe o soluție. Și, între timp, doamna Wade trebuie protejată. Data viitoare s-ar putea s-o ucidă. Nu se știe niciodată.

A venit al doilea rând de băuturi. Pe a mea am lăsat-o neatinsă și l-am urmărit dând pe gât jumătate din a lui, dintr-o înghițitură. Mi-am aprins o țigară, continuând să-l privesc.

– Nu de un detectiv aveți nevoie, i-am spus, ci de un magician. Ce naiba pot să fac eu? Dacă s-ar întâmpla să fiu de față exact în momentul potrivit și dacă i-aș putea face față, l-aș putea doborî cu un pumn și l-aș trimite la culcare. Dar, pentru asta, ar trebui să fiu acolo. Șansele sunt de unu la o sută, știți foarte bine.

– E cam cât dumneata de înalt, mi-a spus Spencer, dar nu are aceeași condiție fizică. Și ai putea sta cu el permanent.

– Nu prea cred. Iar bețivii sunt vicleni. Mai mult ca sigur o să aleagă un moment când eu nu sunt acolo, ca să-și facă de cap. Iar eu nu-mi caut de lucru ca infirmier.

– Un infirmier nu ne-ar fi de folos. Roger Wade nu e genul de om care să accepte așa ceva. E un tip foarte talentat, care și-a pierdut stăpânirea de sine. A câștigat mult prea mult scriind rebuturi pentru tâmpiți. Dar, pentru un scriitor, singura salvare e să scrie. Dacă mai are în el ceva bun, are să iasă la suprafață.

– Bine, m-ați convins, am spus, ostenit. E un tip extraordinar. Dar e și foarte periculos. Are un secret murdar, pe care încearcă să-l înece în alcool. Nu e genul de problemă de care mă ocup eu, domnule Spencer.

– Înțeleg.

S-a uitat la ceas cu o încruntătură de îngrijorare, care îi crispa chipul, făcându-l să pară mai mic și mai bătrân.

– Ei, nu vă puteți supăra pe mine pentru că am încercat.

A întins mâna după servieta umflată. Eu m-am uitat după fata blondă. Se pregătea de plecare. Barmanul cu părul alb se învârtea pe lângă ea cu nota de plată. Ea i-a dat bani și i-a zâmbit drăgălaș, iar el a căpătat o expresie de parcă dăduse mâna cu însuși Dumnezeu. Ea și-a retușat buzele și și-a pus mănușile, iar barmanul a tras masa până în centrul încăperii, ca să-i facă loc să iasă.

I-am aruncat o privire lui Spencer. Se uita încruntat în jos, la paharul gol de pe marginea mesei. Stătea cu servieta pe genunchi.

– Uite cum facem, i-am zis. O să mă duc să mă întâlnesc cu el, să-ncerc să-mi fac o idee, dacă vreți. Vorbesc și cu soția lui. Dar cel mai probabil e c-o să mă dea pe ușă afară.

Un glas care nu era al lui Spencer a rostit:

– Nu, domnule Marlowe, nu cred că o să facă asta. Dimpotrivă, cred că o să-i fiți simpatic.

Am ridicat privirea și am dat de o pereche de ochi violet. Femeia stătea în picioare, la capătul mesei. M-am ridicat și m-am sprijinit de speteaza separeului, în felul acela stângaci în care ești obligat să stai atunci când nu poți ieși de-acolo.

– Nu vă ridicați, vă rog, mi-a spus cu o voce asemenea aburului care căptușește norii de vară. Știu că vă datorez scuze, dar mi s-a părut important să am ocazia să vă observ puțin, înainte de a mă prezenta. Sunt Eileen Wade.

Spencer i-a spus bosumflat:

– Nu-l interesează, Eileen.

– N-aș zice, a zâmbit ea blând.

M-am adunat. Rămăsesem în picioare, într-un echilibru precar, respirând pe gura căscată, ca o elevă la absolvire. Femeia era uimitoare. Văzută de-aproape, mai că te paraliza.

– N-am zis că nu mă interesează, doamnă Wade. Ce am spus, sau aș fi vrut să spun, e că nu cred că pot fi util și că e posibil să fac o mare greșeală încercând. S-ar putea să fac mult rău.

Acum era foarte serioasă. Surâsul dispăruse.

– Ați luat o decizie mult prea repede. Nu puteți judeca oamenii după ceea ce fac. Dacă e să-i judecați în vreun fel, atunci trebuie s-o faceți după ceea ce sunt.

Am dat din cap incert. Pentru că exact așa gândisem și eu despre Terry Lennox. După fapte, nu era mare lucru de capul lui, cu excepția unui scurt moment de glorie, în tranșee – dacă Menendez spusese adevărul –, dar faptele nu dezvăluiau în niciun fel întreaga poveste. Fusese un om care nu putea să nu-ți placă. Și despre câți oameni pe care-i cunoști într-o viață se poate spune așa ceva?

– Iar pentru asta, trebuie să-i cunoști, a adăugat ea blând. La revedere, domnule Marlowe. Dacă vă răzgândiți cumva... Și-a deschis repede poșeta și mi-a dat o carte de vizită. Și vă mulțumesc că ați venit.

Spencer mă urmărea cu privirea. Avea ceva aspru în ochi.

– Frumoasă treabă, i-am spus, dar ar fi trebuit să te mai uiți la ea din când în când. O frumusețe ca asta nu stă drept în fața ta timp de douăzeci de minute fără măcar să o observi.

– A fost o prostie ce-am făcut, nu-i așa?

Încerca să zâmbească, dar nu prea-i venea. Nu-i plăcuse felul în care mă uitasem la ea.

– Lumea are o părere tare ciudată despre detectivii particulari. Când te gândești să bagi pe unul în propria casă...

– Nu te gândi c-o să mă bagi și pe mine, i-am întors-o. Și oricum, trebuie să inventezi altceva. Doar nu crezi c-o să mă convingi că un bărbat poate, beat sau treaz, să îmbrâncească splendoarea asta în jos pe scări și să-i rupă cinci coaste.

S-a înroșit. Mâinile i s-au încleștat pe servietă.

– Crezi că mint?

S-a ridicat brusc în picioare.

– Nu-mi place tonul pe care-mi vorbești. Nu cred că-mi place nici de dumneata. Fă-mi un serviciu și uită toată povestea. Cred că asta compensează timpul pierdut.

A aruncat o hârtie de douăzeci pe masă, apoi a adăugat câteva de unu pentru barman. A rămas neclintit o clipă, cu privirea ațintită în jos, spre mine. Ochii îi luceau și fața îi era la fel de roșie.

– Sunt însurat și am patru copii, mi-a spus el pe nepusă masă.

– Felicitări.

A scos un sunet scurt din gâtlej, apoi s-a întors pe călcâie și a plecat. Mergea foarte repede. L-am urmărit o clipă, apoi am renunțat. Mi-am terminat băutura din pahar, am scos țigările, am scuturat una din pachet, am băgat-o în gură și am aprins-o. Barmanul bătrân s-a apropiat și s-a uitat la bani.

– Vă mai aduc ceva, domnule?

– Nu. Ăștia îți aparțin.

I-a strâns încet.

– Bancnota asta e de douăzeci de dolari, domnule. Domnul a făcut o greșeală.

– E alfabetizat. Cum ziceam, îți aparțin.

– Eu vă sunt recunoscător. Dacă sunteți sigur, domnule...

– Foarte sigur.

Și-a plecat capul și s-a îndepărtat, cu aceeași expresie îngrijorată. Barul începea să se umple. Au trecut vreo două semivirgine,

chiuind și făcând semne cu mâinile. Îi cunoșteau pe șmecherii din separeul de mai încolo. Aerul se împăna cu pupici și unghii stacojii.

Am fumat jumătate de țigară, uitându-mă încruntat în gol, apoi m-am ridicat să plec. M-am întors să-mi iau țigările și, din spate, m-a izbit ceva greu. Tocmai ce-mi trebuia. M-am răsucit pe călcâie și m-am trezit uitându-mă la profilul unui fluture de societate, cu un zâmbet larg și un costum de jerseu cu prea multe pense. Avea brațul întins în față al unui personaj cu mare popularitate și zâmbetul patru pe șase al omului care nu ratează niciodată o afacere.

L-am apucat de brațul întins și l-am răsucit în loc.

– Ce-ai pățit, nepoate, culoarele astea nu mai sunt destul de largi pentru personalitatea ta?

S-a smucit ca să-și elibereze brațul și s-a burzuluit.

– Nu face pe nebunul, băiete, că s-ar putea să-ți slăbesc falca din încheieturi.

– Ha-ha, am zis. Poate ești mijlocaș la Yankees și marchezi și cu-o grisină.

A strâns un pumn gras.

– Iubi, ai grijă la manichiură, i-am spus.

S-a stăpânit.

– N-ai decât, fă pe nebunul, a rânjit el cu dispreț. Ne vedem altă dată, când n-o să am așa multe pe cap.

– Se poate și mai puține?

– Hai, du-te de-aici, a mârâit el. Dacă mai faci un banc, o să-ți trebuiască dinți noi.

I-am zâmbit.

– Sună-mă. Dar când ai niște replici mai bune.

Expresia de pe chipul lui s-a schimbat. A râs.

– Ești în poze, băiatu'?

– Numai din alea cu indivizi căutați de poliție.

– Atunci ne vedem în album, la secție, mi-a mai spus el și s-a îndepărtat, continuând să zâmbească.

Era o copilărie, dar mă scăpase de senzația neplăcută. Am traversat anexa și holul hotelului, până la intrarea principală. M-am oprit în fața ușii, să-mi pun ochelarii de soare. Abia după ce m-am urcat în mașină mi-am adus aminte să mă uit la cartea de vizită pe care mi-o dăduse Eileen Wade. Era tipărită, dar nu ca o carte de vizită în sensul clasic, pentru că avea pe ea o adresă și un număr de telefon. Doamna Roger Stearns Wade, Idle Valley Road nr. 1247. Tel. Idle Valley 5-6524.

Știam multe despre Idle Valley și știam că se schimbase considerabil față de zilele când aveau intrare păzită și polițiști angajați, cazinou pe malul lacului și dame de companie de câte cincizeci de dolari. După închiderea cazinoului, banul discret preluase controlul. Banul discret făcuse din comunitate un paradis al subdiviziunilor. Lacul și terenurile de pe malul lui erau în proprietatea unui club și, dacă nu erai acceptat acolo, nu puteai să te bălăcești în apă. Era exclusivist în singurul sens al cuvântului care nu înseamnă doar costisitor.

Eu, în Idle Valley, eram ca o ceapă de arpagic pe o înghețată de banane.

Howard Spencer m-a sunat după-amiază târziu. Îi trecuse supărarea și voia să-și ceară scuze, să-mi spună că nu gestionase prea bine situația și să mă întrebe dacă nu cumva mă răzgândisem.

– Mă duc să mă întâlnesc cu el, dacă mă cheamă. Altfel nu.

– Înțeleg. E vorba de un câștig substanțial...

– Domnule Spencer, uitați ce e, l-am întrerupt, pierzându-mi răbdarea. Nu poți lua în soldă destinul. Dacă doamnei Wade îi e frică de individ, n-are decât să se mute de-acasă. Asta o privește.

N-o poate apăra nimeni douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru de propriul soț. Nu există pe lume atâta protecție. Dar dumneata vrei mai mult de-atât. Vrei să afli de ce și cum și când a luat-o individul razna și, pe urmă, să aranjezi în așa fel, încât să n-o mai ia și altă dată... cel puțin până nu termină de scris cartea. Iar asta depinde de el. Dacă vrea cu destulă tărie să scrie nenorocita aia de carte, o să se țină departe de pahar până o termină. Vrei prea multe.

– Merg toate mână-n mână, mi-a replicat el. Totul reprezintă o singură problemă. Dar cred că înțeleg. E prea subtil pentru modul dumitale de funcționare. Ei, la revedere. Diseară mă întorc la New York.

– Drum bun.

Mi-a mulțumit și a închis. Uitasem să-i spun că-i dădusem cei douăzeci de dolari barmanului. M-am gândit să-l sun și să-i comunic, dar apoi mi-am zis că era și-așa destul de supărat.

Am închis biroul și am pornit către Victor's să beau un sfredel, așa cum mă rugase Terry în scrisoare. M-am răzgândit. Nu eram într-o dispoziție suficient de sentimentală. În schimb, m-am dus la Lowry's, unde am băut un martini și am mâncat antricot și plăcintă cu carne.

După ce-am ajuns acasă, am dat drumul la televizor și m-am uitat la lupte. Erau slabe, o mână de maeștri de dans, care ar fi trebuit să lucreze pentru Arthur Murray. Nu făceau decât să se împungă și să țopăie, mimând că se dezechilibrează unul pe altul. Niciunul n-ar fi fost în stare să tragă un pumn destul de tare ca s-o trezească pe bunică-sa din ațipeală. Publicul huiduia și arbitrul tot bătea din palme cerând un ritm mai vioi, dar ei continuau să se balanseze, să țopăie și să împungă cu directe de stânga lungi. Am schimbat canalul și m-am uitat la un film polițist. Acțiunea se desfășura într-un dulap de haine, iar chipurile erau ostenite, mult

prea familiare și deloc frumoase. Dialogul era din categoria aceea pe care n-ar fi folosit-o nici măcar Monogram. Pentru efectul comic, detectivul avea un valet de culoare. N-ar fi avut nevoie, era suficient de comic el însuși. Iar reclamele ar fi făcut greață și unei capre crescute cu sârmă ghimpată și sticle de bere pisate.

Am stins televizorul și mi-am aprins o țigară lungă, răcoroasă și bine rulată. Îmi făcea bine la gât. Era din tutun fin, am uitat să rețin marca. Probabil mă pregăteam de culcare, când m-a sunat detectivul Green, de la Omucideri.

– M-am gândit că ți-ar plăcea să știi că pe prietenul tău, Terry, l-au înmormântat chiar în orașul ăla mexican unde-a murit. Familia a fost reprezentată de un avocat, care s-a deplasat până acolo. De data asta ai avut mare noroc, Marlowe. Data viitoare când îți trece prin cap să-ți ajuți vreun prieten să fugă din țară, abține-te.

– Câte gloanțe avea în el?

– Ce-ai zis? a lătrat el.

A tăcut o vreme. Pe urmă a spus, cam prea prudent:

– Unul, cred. De obicei, e suficient ca să zboare creierii cuiva. Avocatul o să aducă un set de amprente și ce avea prin buzunare. Altceva mai vrei să știi?

– Da, dar nu poți tu să-mi spui. Aș vrea să știu cine-a omorât-o pe nevasta lui Lennox.

– Ce naiba, Grenz nu ți-a spus că tipul a lăsat o declarație completă? Da' a fost în ziare, oricum. Nu mai citești presa?

– Mulțumesc pentru telefon, domnule sergent. Ai făcut un gest frumos.

– Marlowe, uite ce e, mi-a spus el aspru. Dacă ai cine știe ce idei fanteziste despre cazul ăsta, s-ar putea să dai de dracu' deschizând gura. Dosarul e închis, finalizat și pus la naftalină. Spre norocul tău. Complicitatea după comiterea faptei se pedepsește

cu cinci ani de pușcărie în statul ăsta. Și să-ți mai spun ceva. Sunt polițai de mult timp și am învățat un lucru, anume că nu întotdeauna ajungi la mititica pentru ce faci, ci pentru ce poate fi făcut să pară a fi în instanță. Noapte bună.

Mi-a închis telefonul în nas. Am pus receptorul în furcă, meditând că un polițist cinstit, cu conștiința încărcată, o să se dea întotdeauna dur. La fel și un polițist necinstit. La fel și aproape tot restul lumii, inclusiv eu.

14

A doua zi de dimineață, soneria a sunat pe când îmi ștergeam pudra de talc de pe lobul unei urechi. Am ajuns la ușă și am deschis-o și m-am trezit privind într-o pereche de ochi albaștri-violeți. De data asta, era îmbrăcată în in cafeniu, cu o eșarfă roșu aprins, fără cercei sau pălărie. Era puțin palidă, dar nu ca și cum ar fi fost îmbrâncită pe scări. Mi-a adresat un surâs mic, șovăitor.

– Știu că n-ar fi trebuit să vin aici, să te sâcâi, domnule Marlowe. Probabil nici micul dejun nu l-ai luat. Dar parcă nu mi-a venit să te vizitez la birou, iar în chestiuni personale detest telefoanele.

– Nu-i nimic. Intrați, doamnă Wade. Beți o cafea?

A intrat în living și s-a așezat pe sofa, fără să se uite la nimic. Stătea cu poșeta ținută în echilibru pe genunchi și cu picioarele lipite. Avea un aer foarte cuminte. Am deschis ferestrele și am ridicat jaluzelele, apoi am cules o scrumieră murdară de pe măsuța din fața ei.

– Mulțumesc. Cafea simplă, te rog. Fără zahăr.

M-am dus la bucătărie și am întins un șervețel de hârtie pe o tavă de metal verde. Arăta desuet ca un guler de cămașă din celuloid. L-am mototolit și am scos una dintre chestiile alea franjurate, care se vând la set cu mici șervețele triunghiulare. Le căpătasem odată cu casa, ca și pe restul mobilierului. Am pus două cești de cafea Desert Rose, le-am umplut și am dus tava în living.

A sorbit dintr-o ceașcă.

– E foarte bună, mi-a spus ea. Te pricepi la cafea.

– Ultima dată când am băut o cafea cu cineva era înainte să intru la închisoare, am spus. Presupun că știți că am fost la răcoare, doamnă Wade.

A dat din cap.

– Bineînțeles. Te-au suspectat că l-ai ajutat să fugă, nu-i așa?

– Nu mi-au spus. Au găsit numărul meu de telefon pe un carnețel din camera lui de hotel. Mi-au pus întrebări la care n-am răspuns – în principal din cauza felului în care mi-au fost puse. Dar nu cred că vă interesează toate astea.

A pus cu grijă ceașca de cafea jos și s-a lăsat pe spate, surâzându-mi. I-am oferit o țigară.

– Mulțumesc, nu fumez. Dar sigur că mă interesează. Un vecin de-al nostru i-a cunoscut pe cei doi Lennox. Sunt sigură că a avut un moment de nebunie. Nu părea câtuși de puțin să fie genul de om care să facă așa ceva.

Am umplut o pipă cu cap de buldog și mi-am aprins-o.

– Probabil, am zis. Asta trebuie să fi fost. A fost grav rănit în război. Dar acum e mort și totul s-a terminat. Și nu cred că ați venit până aici ca să discutăm despre asta.

A clătinat ușor din cap.

– Ți-a fost prieten, domnule Marlowe. Sunt sigură că ți-ai făcut o părere limpede. Și mai cred că ești un om foarte hotărât.

Am îndesat tutunul în pipă și am aprins-o încă o dată. Fără să mă grăbesc, am privit-o atent pe deasupra pipei, în timp ce făceam asta.

– Uitați ce este, doamnă Wade, am spus într-un târziu. Ce cred eu nu contează. Se-ntâmplă în fiecare zi. Oamenii cei mai improbabili comit cele mai improbabile delicte. Bătrânele cumsecade otrăvesc familii întregi. Puști bine-crescuți comit jafuri multiple, înarmați cu arme de foc. Directori de bănci cu dosare nepătate de douăzeci de ani sunt dovediți ca delapidatori cu state vechi. Și romancieri de succes, populari și, de presupus, fericiți se îmbată și-și bagă nevestele în spital. Știm prea puțin despre ce-i face până și pe cei mai buni prieteni ai noștri să funcționeze.

Crezusem că o să ia foc, dar ea n-a făcut altceva decât să strângă din buze și să-și mijească ochii.

– Howard Spencer n-ar fi trebuit să-ți spună, a zis ea. E vina mea. N-am înțeles că e mai bine să mă țin la o parte din calea lui. De-atunci încoace, am învățat că unicul lucru pe care nu-l poți face cu un om care bea prea mult este să încerci să-l oprești. Dumneata probabil știi asta mai bine decât mine.

– Sigur e că nu-l poți opri cu vorbe, am spus. Dacă ai noroc și destulă putere, uneori poți să-l împiedici să facă rău, altora sau lui însuși. Dar chiar și pentru atâta ai nevoie de noroc.

S-a întins în tăcere după ceașca de cafea, cu tot cu farfurioară. Avea mâini frumoase, ca tot restul ființei ei. Unghiile îi erau minunat rotunjite și lustruite, colorate într-o nuanță apropiată de cea naturală.

– Howard ți-a spus că, de data asta, nu s-a văzut cu soțul meu?

– Mda.

Și-a terminat cafeaua și a așezat atent ceașca la loc, pe tavă. Timp de câteva secunde s-a jucat cu lingurița. Apoi a început să vorbească, fără să se uite la mine.

– Nu ți-a spus de ce, pentru că nu știa nici el. Țin mult la Howard, dar e tipul dominator, îi place să comande totul. I se pare că e grozav de directorial.

Am așteptat fără să scot un cuvânt. A urmat o nouă perioadă de tăcere. Mi-a aruncat o privire scurtă, apoi și-a întors iarăși privirea. Foarte încet, a spus:

– Soțul meu lipsește de trei zile. Nu știu unde e. Am venit aici ca să te rog să-l găsești și să-l aduci acasă. A, s-a mai întâmplat și altă dată. O dată a ajuns cu mașina până în Portland, unde i s-a făcut rău într-un hotel și a trebuit să cheme un doctor ca să-l trezească din beție. E o minune că a ajuns atât de departe fără să pățească nimic. Nu mâncase nimic de trei zile. Altă dată era la o baie turcească din Long Beach, una dintre chestiile alea suedeze, unde se fac irigații de colon. Iar ultima dată l-au găsit într-un sanatoriu particular, mic și probabil nu tocmai respectabil. Asta se întâmpla cu mai puțin de trei săptămâni în urmă. N-a vrut să-mi spună unde e sau cum se numește, mi-a zis doar că a făcut un tratament și că acum e bine. Dar era palid ca moartea și slăbit. Am apucat să-l zăresc o clipă pe cel care l-a adus acasă. Un tânăr înalt, îmbrăcat într-un costum de cowboy supralicitat, cum vezi doar pe scenă sau în filmele muzicale în tehnicolor. L-a coborât pe Roger din mașină pe alee, a dat cu spatele și a plecat imediat.

– Poate era un cowboy de operetă, am spus. Unii dintre văcarii ăștia de doi bani sunt în stare să-și dea toți banii pe un costum fițos. Femeile înnebunesc când îi văd. Pentru asta trăiesc.

Și-a deschis poșeta și a scos o bucată de hârtie îndoită.

– Ți-am adus un cec în valoare de cinci sute de dolari, domnule Marlowe. Îl accepți ca avans?

A așezat cecul împăturit pe masă. M-am uitat la el, dar nu l-am atins.

– De ce? am întrebat-o. Spuneți că a dispărut de trei zile. E nevoie de trei sau patru ca să te trezești din beție și să mănânci ceva. N-o să se întoarcă, așa cum a făcut și până acum? Sau de data asta e altfel?

– N-o să o mai poată duce așa mult timp, domnule Marlowe. Are să-l omoare. Intervalele sunt din ce în ce mai scurte. Sunt foarte îngrijorată. Sunt mai mult decât îngrijorată, sunt speriată. Nu e normal. Suntem căsătoriți de cinci ani. Roger a băut dintotdeauna, dar nu e un bețiv psihopat. Ceva e în neregulă. Vreau să-l găsești. Azi-noapte n-am dormit mai mult de-o oră.

– Aveți idee de ce bea?

Ochii violeți mă priveau calmi. Părea puțin fragilă în dimineața asta, dar în niciun caz neajutorată. Și-a mușcat buza de jos și a clătinat din cap.

– Doar dacă n-o face din cauza mea, a spus ea într-un târziu, aproape în șoaptă. Uneori, bărbaților le trece dragostea pentru soțiile lor.

– Eu sunt doar psiholog amator, doamnă Wade. Când lucrezi în domeniul meu, trebuie să faci și asta, într-o oarecare măsură. Dar eu aș zice că i-a trecut dragostea pentru genul de literatură pe care o scrie.

– Tot ce se poate, mi-a replicat ea încet. Îmi închipui că toți scriitorii au perioade din astea. Într-adevăr, pare incapabil să termine cartea la care lucrează acum. Dar nu e în situația de a trebui să o termine ca să avem cu ce plăti chiria. Nu cred că e un motiv suficient de puternic.

– Ce fel de om e când e treaz?

A zâmbit.

– Eu sunt subiectivă. Mi se pare că e un om foarte plăcut.

– Și cum e când se îmbată?

– Oribil. Inteligent, aspru și crud. Are impresia că e spiritual, când, de fapt, e doar răutăcios.

– Ați omis să adăugați violent.

A ridicat din sprâncenele castanii.

– Doar o dată, domnule Marlowe. Și s-a făcut prea mult caz de întâmplarea asta. Eu nu i-aș fi povestit niciodată lui Howard Spencer. Roger însuși i-a relatat-o.

M-am ridicat să mă plimb prin cameră. Avea să fie o zi toridă. Era deja cald. Am tras jaluzelele la una dintre ferestre, ca să nu intre soarele. Apoi i-am spus-o în față.

– Ieri după-amiază l-am căutat în *Who's Who.* Are patruzeci și doi de ani, căsătoria cu dumneavoastră e singura și nu aveți copii. Familia e din New England, școala a făcut-o la Andover și Princeton. A luptat în război și și-a făcut o reputație bună. A scris douăsprezece din romanele astea istorice groase, cu sex și capă și spadă, și absolut toate au ajuns pe listele de bestseller. Trebuie să fi câștigat frumos de pe urma lor. Dacă i-ar fi trecut iubirea pentru soție, pare genul de om care ar spune-o și ar cere divorțul. Dacă și-ar face de cap cu altă femeie, probabil ați ști și, oricum, n-ar avea nevoie să se îmbete doar ca să arate că-i pare rău. Dacă sunteți căsătoriți de cinci ani, înseamnă că avea treizeci și șapte când a avut loc evenimentul. Aș zice că, până la vârsta aia, aflase deja cam tot ce e de aflat despre femei. Spun „cam", pentru că nimeni nu află niciodată chiar tot.

M-am oprit și am privit-o, iar ea mi-a zâmbit. Nu se simțea insultată. Am continuat.

– Howard Spencer sugera – pe ce bază, nu știu – că problema lui Roger e legată de ceva ce s-a petrecut cu mult timp în urmă, înainte să se însoare cu dumneavoastră, ceva ce l-a ajuns acum din urmă și l-a lovit mai tare decât poate el să ducă. Spencer bănuia un șantaj. Știți ceva?

A clătinat din cap încet.

– Dacă mă întrebați dacă știu că Roger plătește cuiva sume mari de bani – nu, asta nu știu. Nu mă amestec în afacerile lui contabilicești. Ar putea da altora o mulțime de bani fără să aflu eu.

– Bine. Necunoscându-l pe domnul Wade, n-am de unde să știu cum ar reacționa dacă l-ar șantaja cineva. Dacă are o fire violentă, i-ar putea frânge gâtul. Dacă secretul, indiferent care ar fi el, îi poate afecta statutul social sau profesional sau, în cazul cel mai grav, dacă îi poate aduce pe cap oamenii legii, s-ar putea să plătească, măcar un timp. Dar în felul ăsta nu ajungem nicăieri. Vreți să fie găsit și sunteți îngrijorată, chiar mai mult decât îngrijorată. Așadar, cum fac să-l găsesc? Nu vreau bani de la dumneavoastră, doamnă Wade. Cel puțin, nu acum.

A băgat încă o dată mâna în geantă, de unde a scos câteva bucăți de hârtie galbenă. Păreau a fi copii, împăturite, iar una era cam mototolită. Le-a netezit și mi le-a întins.

– Pe una am găsit-o pe biroul lui, mi-a explicat. Era târziu, sau mai degrabă dimineața devreme. Știam că a băut și că nu a urcat în dormitor. Pe la două, m-am dus să văd dacă e bine – sau măcar relativ bine, leșinat pe jos, pe canapea sau mai știu eu pe unde. Nu era nicăieri. Cealaltă hârtie era în coșul de gunoi, sau, mai bine zis, prinsă de margine, de aceea nu căzuse înăuntru.

M-am uitat la prima foaie, cea nemototolită. Pe ea era un paragraf scurt, bătut la mașină, și atât. El suna așa:

> Nu vreau să mă îndrăgostesc de mine însumi și nu mai există nimeni altcineva de care m-aș putea îndrăgosti. Semnat: Roger (F. Scott Fitzgerald) Wade. P.S. De aceea nici nu am terminat de scris *Ultimul magnat.*

– Vă spune ceva, doamnă Wade?

– E doar teatru. A fost dintotdeauna un mare admirator al lui Scott Fitzgerald. Spune că e cel mai mare scriitor bețiv de la Coleridge încoace, care se droga. Observați scrisul, domnule Marlowe. Curat, egal și fără greșeli.

– Am remarcat. Majoritatea oamenilor nu reușesc să-și scrie corect nici numele când sunt piliți.

Am desfăcut hârtia mototolită. Tot bătută la mașină și, la fel, fără greșeli sau neregularități. De data aceasta, suna așa: „Nu-mi plăceți, domnule doctor V. Dar acum sunteți ceea ce-mi trebuie."

Ea mi-a spus, în timp ce încă mai citeam textul:

– N-am idee cine e doctorul V. Nu cunoaștem niciun medic al cărui nume să aibă inițiala asta. S-ar putea să fie cel care are sanatoriul unde a fost Roger ultima dată.

– Când l-a adus văcarul acasă? Soțul dumneavoastră n-a pomenit niciun nume, nici măcar unul de loc?

A clătinat din cap.

– Nimic. M-am uitat și în cartea de telefon. Doctori de un fel sau altul cu nume care încep cu V sunt cu zecile. În plus, s-ar putea să nu fie numele de familie.

– E foarte posibil să nu fie nici doctor, am spus. Ceea ce ridică problema banilor lichizi. Un om de bună-credință acceptă un cec, dar un șarlatan nu. Cecul poate deveni dovadă. Iar un om ca ăsta nu e ieftin. Casa și masa oferite de el trebuie să coste mult. Ca să nu mai vorbesc despre injecții.

A părut mirată.

– Care injecții?

– Toți indivizii ăștia dubioși își droghează clienții. E calea cea mai ușoară de a-i manipula. Pierd contactul cu realitatea timp de zece sau douăsprezece ore, după care, când își revin, sunt cei mai cuminți

copii. Dar folosirea narcoticelor fără licență poate aduce după sine cazare și masă la Unchiul Sam. Iar asta costă, într-adevăr, foarte mult.

– Aha. E posibil ca Roger să aibă asupra lui câteva sute de dolari. Ține întotdeauna o sumă în sertarul biroului. Nu știu de ce. Presupun că dintr-un capriciu. Acum, în sertar nu e nimic.

– OK, am spus, am să încerc să dau de doctorul V. Nu știu cum, dar o să mă străduiesc. Luați cecul, doamnă Wade.

– Dar de ce? Nu vi se cuvine...

– Mai încolo, mulțumesc. Și prefer să-l primesc din partea domnului Wade. Oricum, n-o să-i placă ce fac.

– Dar, dacă e suferind și neajutorat...

– Și-ar fi putut chema doctorul personal sau v-ar fi putut ruga pe dumneavoastră să o faceți. Dar n-a făcut-o. Ceea ce înseamnă că nu a vrut.

A băgat cecul în poșetă și s-a ridicat. Avea un aer deznădăjduit.

– Medicul nostru a refuzat să îl trateze, mi-a spus ea pe un ton amar.

– Doctori sunt cu sutele, doamnă Wade. Oricare dintre ei s-ar fi ocupat de el măcar o dată. Majoritatea ar fi rămas alături de el vreme mai îndelungată. În zilele noastre, medicina a devenit o afacere competitivă.

– Înțeleg. Desigur, aveți dreptate.

S-a îndreptat agale spre ușă și am însoțit-o. I-am deschis.

– Ați fi putut chema dumneavoastră însevă un doctor. De ce n-ați făcut-o?

S-a întors cu fața spre mine. Ochii îi străluceau. În ei, parcă era și umbra unei lacrimi. O femeie minunată, asta fără îndoială.

– Pentru că-mi iubesc soțul, domnule Marlowe. Aș face orice ca să-l ajut. Dar știu și ce fel de om e. Dacă ar fi să chem un doctor de

fiecare dată când bea prea mult, n-aș mai avea mult timp un soț. Nu poți trata un bărbat în toată firea la fel ca pe un copil cu roșu în gât.

– Ba poți, dacă e alcoolic. Deseori ești nevoit s-o faci.

Stătea aproape de mine. Îi simțeam mirosul de parfum. Sau așa mi se părea. Nu fusese turnat cu pumnul. Poate era doar ziua aceea de vară.

– Să zicem că în trecutul lui e ceva rușinos, a continuat ea, rostind cuvintele cu greu, ca și cum fiecare dintre ele ar fi avut un gust amar. Poate chiar ceva ilegal. Pentru mine, n-ar avea nicio importanță. Dar nu intenționez să fiu mijlocul prin care să iasă totul la iveală.

– Dar, dacă Howard Spencer mă angajează să aflu, e bine?

A surâs foarte timid.

– Chiar crezi că m-am așteptat să-i dai lui Howard alt răspuns decât cel pe care i l-ai dat, dumneata, un om care preferă să stea la închisoare decât să-și trădeze un prieten?

– Mulțumesc pentru încredere, dar nu de-aia m-au săltat.

După o clipă de tăcere, a dat din cap, și-a luat la revedere și a pornit să coboare treptele de sequoia. Am urmărit-o urcându-se în mașină, un Jaguar cenușiu și zvelt, care părea nou-nouț. A mers până în capul străzii și a întors în sensul giratoriu. Mănușa ei mi-a făcut un semn în timp ce cobora dealul. Mașina mică a dat colțul și a dispărut.

O parte din fațada casei era acoperită de o tufă de leandru roșu. Am auzit foșnet în ea și un pui de mierlă a început să piuie neliniștit. L-am zărit ținându-se de una dintre crengile de sus și fluturând din aripi, ca și cum nu și-ar fi putut ține echilibrul. Din chiparoșii de la colțul zidului s-a auzit un singur tril aspru, de avertizare. Piuitul a încetat imediat și păsărica grăsună a rămas tăcută.

Am intrat, închizând ușa, și l-am lăsat să-și continue lecțiile de zbor. Și păsările trebuie să învețe.

15

Indiferent cât de deștept te crezi, trebuie să ai un punct de pornire: un nume, o adresă, un cartier, un context, o atmosferă, un termen de referință oarecare. Eu nu aveam decât o foaie de hârtie mototolită, pe care scria: „Nu-mi plăceți, domnule doctor V. Dar acum sunteți ce-mi trebuie.“ Cu ea, puteam căuta pe un teren cât oceanul Pacific, puteam să-mi petrec o lună încheiată parcurgând listele a cinci sau șase asociații profesionale medicale regionale și aș fi obținut un mare zero. În orașul nostru, șarlatanii puiau precum cobaii. Pe o rază de o sută cincizeci de kilometri în jurul primăriei sunt opt regiuni și în fiecare oraș din fiecare dintre ele sunt doctori, unii specialiști adevărați în medicină, alții doar mecanici cu o licență obținută prin corespondență ca să-ți scoată bătăturile sau să ți se plimbe în sus și-n jos pe spinare. Dintre doctorii adevărați, unii sunt prosperi și alții săraci, unii corecți, alții nesiguri că și-o pot permite. Un pacient cu portofelul bine căptușit și un început de delirium tremens poate fi mană cerească pentru destui bătrânei rămași în urmă cu administrarea de vitamine și antibiotice. Dar, în lipsa acestui indiciu, nu aveam de unde porni. Nu aveam punctul de plecare și nici Eileen Wade nu-l avea, sau nu știa că îl are. Și, chiar dacă găseam pe cineva care intra în tipar și avea și inițiala potrivită, s-ar fi putut dovedi un mit din perspectiva legată de Roger Wade. Era posibil ca problema să se fi născut doar în mintea lui, în timp ce turna băutura pe gât. După cum aluzia la Scott Fitzgerald putea fi doar un mod ocolit de a-și lua rămas-bun.

Într-o situație ca aceasta, cel mic încearcă să învețe de la cel mare. De aceea, l-am sunat pe un tip pe care-l cunoșteam de la Carne Organization, o agenție cu pretenții din Beverly Hills, specializată în protecția clienților cu bani – protecție însemnând

aproape orice procedeu cât de cât legal. Tipul, pe care îl chema George Peters, mi-a spus că-mi poate acorda zece minute, dacă mă grăbesc.

Dețineau o jumătate din etajul al doilea al uneia dintre clădirile acelea roz-bonbon de patru etaje, unde ușile de la lift se deschid singure, acționate de o celulă electrică, unde coridoarele sunt răcoroase și tăcute, unde pe fiecare loc de parcare este câte un nume și farmacistul de la parter are încheietura scrântită de la câte sticluțe cu somnifere a umplut.

Ușa era un cenușiu franțuzesc pe dinafară, cu scris în relief, precis și clar ca o lamă nouă de cuțit. THE CARNE ORGANIZATION, INC. GERALD C. CARNE, PREȘEDINTE. Dedesubt, cu litere mai mici: Intrare. Ar fi putut fi un trust de investiții.

Înăuntru se găsea o anticameră mică și urâtă, a cărei urâțenie era însă deliberată și costisitoare. Mobila era stacojie cu verde-închis, pereții erau zugrăviți într-un verde tern, ca de la căile ferate, iar tablourile agățate pe ei aveau rame de un verde cu trei nuanțe mai închis. Imaginile înfățișau bărbați în redingote roșii, călare pe cai mari, destul de smintiți ca să sară peste niște garduri înalte. Mai erau două oglinzi fără ramă, colorate într-o nuanță palå, dar scârboasă, de roz-trandafiriu. Revistele de pe măsuța de lemn lustruit erau cele mai recente, fiecare învelită într-o pungă de plastic transparentă. Cel care decorase încăperea nu era un om care să se sperie ușor de culori. Probabil purta cămașă stacojie, pantaloni de culoarea dudei, pantofi vărgați și chiloți vermillon, cu monogramă, trasată într-un minunat oranj-mandarin.

Totul era însă doar de reclamă. Clienții care recurgeau la Carne Organization plăteau minimum o sută de dolari pe zi și așteptau servicii la domiciliu. Nu stăteau în anticamere. Carne era fost colonel în poliția militară, un individ masiv, colorat în alb și roz,

dur ca o scândură. Pe vremuri, îmi oferise o slujbă, dar n-am fost niciodată destul de disperat ca să o accept. Există o sută nouăzeci de feluri de ticăloșie, iar Carne le cunoștea pe toate.

S-a deschis o ușă de sticlă sablată și, din spatele ei, m-a privit o recepționeră. Avea un zâmbet de oțel și ochi care-ți puteau număra banii din portofel.

– Bună dimineața. Ce pot să fac pentru dumneavoastră?

– Cu George Peters, vă rog. Mă numesc Marlowe.

A pus pe marginea biroului un caiet cu copertă de piele verde.

– Vă așteaptă, domnule Marlowe? Nu vă văd numele pe lista de oaspeți.

– E o chestiune personală. Tocmai am vorbit cu el la telefon.

– Aha. Cum se scrie numele dumneavoastră, domnule Marlowe? Și numele mic, vă rog?

I-am spus. Le-a notat pe un formular lung și îngust, a cărui margine a strecurat-o sub o mașină de capsat.

– Pe cine ar trebui să impresioneze figura asta? am întrebat-o.

– Noi acordăm mare atenție detaliilor, mi-a răspuns ea rece. Domnul colonel Carne zice că nu știi niciodată când cel mai banal amănunt se poate dovedi a fi vital.

– Sau viceversa, am spus, dar nu s-a prins.

Când a terminat de scris în registru, a ridicat privirea și mi-a spus:

– Vă anunț la domnul Peters.

I-am răspuns că mă bucur foarte mult. Câteva clipe mai târziu, s-a deschis o ușă în peretele lambrisat și Peters mi-a făcut semn să intru pe un coridor gri ca o navă de război, cu mici birouri de o parte și de alta, care arătau ca niște celule. Biroul lui avea tavanul izolat fonic, o masă de lucru din oțel gri cu două scaune asortate, un dictafon gri pe un suport gri, un telefon și un suport de

pixuri de aceeași culoare ca pereții și podeaua. Pe pereți stăteau câteva fotografii înrămate, una a lui Carne în uniformă, cu casca albă ca zăpada pe cap, și alta a lui Carne în civil, așezat la un birou, cu un aer inscrutabil. De asemenea înrămată, pe perete, se găsea o mică lozincă, pictată cu litere oțelite pe un fond cenușiu. Suna așa:

AGENTUL DE LA FIRMA CARNE SE ÎMBRACĂ, VORBEȘTE ȘI SE COMPORTĂ CA UN GENTLEMAN ORICÂND ȘI ORIUNDE S-AR AFLA. DE LA ACEASTĂ REGULĂ NU SE FAC EXCEPȚII.

Peters a traversat încăperea din doi pași mari și a dat la o parte una din fotografii. În peretele gri de dedesubt era montat un suport de microfon. L-a tras în afară, a scos un fir și l-a băgat din nou la locul lui. Apoi a împins fotografia în poziția inițială.

– Ar trebui să nu mai am slujbă, mi-a spus el, dar nemernicul e plecat să măsluiască dosarul unui actor acuzat că a lovit pe cineva cu mașina, beat fiind. Toate întrerupătoarele pentru microfoane sunt în biroul lui. Tot sediul e plin de ele. Acum câteva zile i-am propus să instalăm o cameră cu infraroșii în spatele unei oglinzi diafane din recepție. Nu prea i-a plăcut ideea. Poate pentru că-i venise altcuiva.

S-a așezat într-unul din fotoliile gri. Îl priveam atent. Era un bărbat neatrăgător, cu picioare lungi, cu fața osoasă și părul rar. Pielea îi dădea aspectul tăbăcit al celui care stătuse mult timp în aer liber, pe vreme de tot felul. Avea ochii adânciți în orbite și o buză de sus aproape la fel de lungă ca nasul. Când zâmbea, jumătatea de jos a feței îi dispărea în două șanțuri enorme, care îi uneau nările cu colțurile gurii mari.

– Cum suporți? l-am întrebat.

– Stai jos, amice. Respiră rar, nu ridica glasul și adu-ți aminte că un agent al lui Carne e, pe lângă un detectiv particular de doi bani, ca tine, la fel ca Toscanini pe lângă maimuța unui flașnetar.

A făcut o pauză, zâmbind.

– Suport pentru că nu-mi pasă. Banii sunt frumoși și, în clipa în care Carne începe să se poarte ca și cum aș fi deținut în pușcăria pe care a condus-o el în Anglia în timpul războiului, îmi iau ultimul cec și pe-aici mi-e drumul. Tu ce-ai pățit? Am auzit c-ai avut necazuri nu de mult.

– N-am de ce să mă plâng. Aș vrea să arunc o privire prin dosarul tău cu băieți cu gratii la ferestre. Știu că ai așa ceva, mi-a spus Eddie Dorset după ce și-a dat demisia de-aici.

A înclinat din cap.

– Eddie era puțin cam prea sensibil pentru Carne Organization. Dosarul despre care vorbeai e strict secret. Informațiile cu caracter confidențial nu vor fi transmise în nicio situație persoanelor din afară. Ți-l aduc imediat.

A ieșit, iar eu am rămas să fixez cu privirea coșul gri de hârtii, linoleumul gri și colțurile de piele gri ale sugativei de pe birou. Peters a revenit cu un dosar gri, cartonat, în mână. L-a pus jos și l-a deschis.

– Pentru numele lui Dumnezeu, n-aveți pe-aici nimic care să nu fie gri?

– Sunt culorile clubului, băiatule. Spiritul organizației. Ba da, am ceva ce nu e gri.

A deschis sertarul biroului și a scos un trabuc lung de peste douăzeci de centimetri.

– Un Upman Thirty, mi-a spus el. Mi-a fost dăruit de un venerabil domn din Anglia, care a petrecut patruzeci de ani în California și încă vorbește cu accent. Când e treaz, e doar un bătrânel cu

destul de mult farmec superficial, ceea ce mie-mi place, pentru că majoritatea oamenilor nu au farmec deloc, superficial sau altfel, și printre ei se numără și Carne, care are cam tot atâta farmec cât au chiloții unui muncitor de la topitorie. Când nu e treaz, clientul are straniul obicei de a emite cecuri pentru bănci care nici n-au auzit de el. Plătește însă întotdeauna și, cu ajutorul meu, pe care i-l acord cu tot dragul, până acum a scăpat de pușcărie. El mi-a dat ăsta. Vrei să-l fumăm împreună, ca doi șefi de trib indieni care pun la cale un masacru?

– Nu pot să fumez trabuc.

Peters s-a uitat trist la trabucul enorm.

– Nici eu. M-am gândit să i-l dau lui Carne. Dar nu e tocmai un trabuc pentru un singur om, chiar dacă omul ăla e Carne, a spus el încruntându-se. Știi ceva? Vorbesc prea mult despre Carne. Cred că nu sunt în apele mele.

A dat drumul trabucului la loc în sertar și s-a uitat la dosarul deschis.

– Ce vrei din ăsta, mai exact?

– Caut un alcoolic prosper, cu gusturi costisitoare și destui bani ca să și le satisfacă. Până acum, nu i-a rămas niciun cec neacoperit sau n-am auzit eu să se fi întâmplat. Are o înclinație spre violență și soția e îngrijorată din cauza lui. Bănuiește că tipul se ascunde undeva, printr-un sanatoriu pentru alcoolici, dar nu e sigură. Singurul indiciu pe care îl avem e o frază pe o foaie de hârtie, în care se pomenește de un doctor V. Doar inițiala. Omul meu lipsește de-acasă de trei zile.

Peters m-a privit gânditor.

– Nu e foarte mult, a comentat el. Ce motiv de îngrijorare aveți?

– Dacă-l găsesc primul, mă plătesc.

S-a mai uitat la mine câteva clipe, apoi a clătinat din cap.

– Nu pricep, dar nu contează. O să vedem.

A început să întoarcă filele dosarului.

– Nu-i foarte ușor, a spus el. Oamenii ăștia vin și pleacă. O singură scrisoare nu e cine știe ce indiciu.

A extras o filă din dosar, a mai întors câteva, a scos încă una și apoi o a treia.

– Trei aici, a spus el. Dr. Amos Varley, osteopat. Casă mare în Altadena. Face sau făcea vizite la domiciliu seara, contra cincizeci de dolari. Are două asistente autorizate. A avut un incident cu cei de la Narcotice acum vreo doi ani și și-a predat carnetul de rețete. Informațiile nu sunt tocmai la zi.

Am notat numele și adresa din Altadena.

– Pe urmă, îl avem pe doctorul Lester Vukanich. Nas, gât și urechi, blocul Stockwell de pe bulevardul Hollywood. Ăsta e o comoară de om. Tratează în cea mai mare parte la cabinet și pare oarecum specializat în infecții ale sinusurilor. Destul de bine organizat. Te duci și te plângi de dureri de cap din cauza sinusurilor, iar el îți spală cavitățile. Mai întâi, desigur, trebuie să te anestezieze cu novocaină. Dar, dacă-i place cum arăți, nu trebuie să fie neapărat novocaină. Te-ai prins?

– Sigur.

L-am notat și pe acesta.

– Hai că-mi place, a continuat Peters, citind înainte. Evident că problema lui principală o reprezintă aprovizionarea. De aceea, domnul doctor Vukanich pescuiește des în Ensenada, unde ajunge cu avionul personal.

– Nu cred c-o să reziste mult, dacă-și transportă singur drogurile, am spus.

Peters s-a gândit puțin, apoi a clătinat din cap.

– Nu cred că sunt de acord. Dacă nu se lăcomește, ar putea să reziste o veșnicie. Singurul pericol real care-l pândește ar putea fi un client nemulțumit – scuze, un pacient –, dar probabil știe să se descurce cu ei. De cincisprezece ani ocupă același cabinet.

– De unde mama naibii obții toate informațiile astea? l-am întrebat.

– Noi suntem o organizație, băiatule, nu lupi singuratici, ca tine. O parte le obținem de la clienții înșiși, o parte din interior. Carne nu se teme să cheltuie bani. Și e un bun companion, când vrea.

– Conversația asta i-ar plăcea grozav.

– Mai dă-l încolo. Ultimul din oferta noastră de azi e un domn pe nume Verringer. Agentul care i-a făcut dosarul a plecat de mult. Se pare că, la un moment dat, o poetesă s-a sinucis la ferma lui din Sepulveda Canyon. Are un fel de colonie artistică pentru scriitori și alții asemenea, care caută izolare și o atmosferă intimă. La prețuri moderate. Totul pare legal. Individul își spune doctor, dar nu practică medicina. Poate e doctor în științe. Sincer îți spun, nu știu ce caută aici. Doar dacă e ceva legat de sinuciderea aia.

A luat un articol decupat dintr-un ziar și lipit pe o foaie albă.

– Da, supradoză de morfină. Nu reiese de nicăieri că Verringer ar fi știut ceva.

– Îmi place Verringer, am spus. Îmi place foarte mult.

Peters a închis dosarul, plesnindu-l cu palma.

– N-ai văzut nimic, mi-a atras el atenția.

S-a ridicat și a ieșit din cameră. Când a revenit, tocmai mă ridicam să plec. Am dat să-i mulțumesc, dar m-a expediat.

– Auzi, omul tău poate fi în câteva sute de locuri.

I-am spus că știu.

– Și, apropo, am auzit despre prietenul tău Lennox ceva ce s-ar putea să te intereseze. În urmă cu cinci sau șase ani, unul dintre

băieții noștri a dat la New York peste cineva care corespunde perfect descrierii. Dar pe care nu-l chema Lennox, zice el, ci Marston. Sigur, s-ar putea să se-nșele. Tipul era mereu beat, așa că nu poți fi sigur.

Am spus:

– Mă-ndoiesc că e același om. Ce interes avea să-și schimbe numele? Avea un dosar de veteran de război, care putea fi verificat.

– Nu știam. Acum, omul nostru e la Seattle. Poți vorbi cu el când se-ntoarce, dacă te interesează. Îl cheamă Ashterfelt.

– Îți mulțumesc pentru tot, George. Cele zece minute s-au cam lungit.

– Poate o să am și eu nevoie de ajutorul tău într-o zi.

– Carne Organization – am spus – nu are niciodată nevoie de nimic de la nimeni.

A făcut un gest vulgar cu degetul mare. L-am lăsat în celula lui gri, metalică, și am plecat, traversând anticamera. Acum arăta bine. După corpul cu celule, culorile stridente aveau sens.

16

La distanță de autostradă, în fundul canionului Sepulveda, se înălțau doi stâlpi galbeni, pătrățoși. De unul din ei atârna, deschisă, o poartă făcută din cinci bare. Deasupra intrării era o pancartă pe o sârmă: DRUM PRIVAT. NU INTRAȚI. Aerul era cald, încărcat de mirosul de motan al eucalipților.

Am cotit, intrând, și am urmat un drum de pietriș care urca o coastă de deal, pe o pantă lină, peste creastă și în jos pe partea cealaltă, coborând într-o vale nu prea adâncă. În vale era cald, cu

șase sau șapte grade mai cald decât pe autostradă. Acum vedeam că drumul de pietriș se sfârșea într-o buclă ce ocolea o porțiune de iarbă, mărginită de pietre date cu var. În stânga mea era o piscină goală și nimic nu arată vreodată mai gol decât o piscină goală. Pe trei laturi ale ei era ceea ce mai rămăsese dintr-o peluză, pe care stăteau împrăștiate șezlonguri din lemn de sequoia, cu perne foarte decolorate pe ele. Pernele fuseseră multicolore, albastre, verzi, galbene, portocalii, ruginii. Garniturile de pe margini li se desfăcuseră pe alocuri și nasturii săriseră, iar în locurile respective pernele se umflaseră. Pe cea de a patra latură se întindea gardul înalt al unui teren de tenis. Trambulina de deasupra piscinei goale părea artritică și obosită. Covorul care o acoperea atârna în zdrențe și de pe părțile metalice curgea rugina.

Am ajuns în capătul buclei și am oprit în fața unei case din lemn de sequoia, cu acoperiș de șindrilă și o verandă largă în față. La intrare erau uși de plasă duble. Pe plasă dormitau muște mari și negre. Printre conifere și printre stejarii californieni, mereu prăfuiți, se împleteau poteci; printre stejari erau cabane rustice, împrăștiate la distanță una de alta pe coasta dealului, unele aproape complet ascunse. Cele pe care le vedeam aveau aerul părăsit al extrasezonului. Ușile erau închise, ferestrele acoperite de draperiile trase, făcute din pânză groasă. Aproape că simțeai praful gros de pe pervazuri.

Am oprit motorul și am rămas locului, cu mâinile pe volan, ascultând. Nu se auzea nimic. Locul părea cu desăvârșire mort, doar că ușile din spatele celor duble, de plasă, erau deschise și în penumbra încăperii de dincolo de ele mișca ceva. Apoi am auzit un fluierat muzical și prin plasă am văzut silueta unui bărbat, care a împins ușa și a coborât treptele agale. Era un spectacol demn de văzut.

Pe cap avea o pălărie joasă și neagră, de gaucho, cu cурелușа împletită sub bărbie. Era îmbrăcat într-o cămașă de mătase albă,

imaculată, descheiată la gât, cu manșete strâmte și mâneci bufante. La gât, o eșarfă neagră, cu franjuri, îi stătea înnodată inegal, în așa fel încât un capăt era scurt, iar celălalt îi cădea aproape până la mijloc. Purta un brâu lat și pantaloni negri, mulați pe șolduri, negri-cărbune și cu tighele aurii pe laterale în jos, până în locul în care erau despicați și bordați din loc în loc cu nasturi aurii, pe ambele părți ale despicăturii. În picioare avea pantofi de dans, din lac.

S-a oprit la baza scării și m-a privit, continuând să fluiere. Era mlădios ca un bici. Avea cei mai mari și mai inexpresivi ochi fumurii pe care i-am văzut vreodată, pe sub genele lungi și mătăsoase. Trăsăturile îi erau delicate și perfecte, fără să arate slăbiciune. Nasul îi era drept și aproape subțire, dar nu tocmai, gura frumos bosumflată, în bărbie avea gropiță, iar urechile mici îi stăteau grațios lipite de cap. Pielea avea paloarea aceea grea pe care soarele n-o atinge niciodată.

A luat o poziție teatrală, cu mâna stângă în șold, și cu dreapta a descris o curbă grațioasă prin aer.

– Salut, a spus el. Minunată zi, nu-i așa?

– Cam cald pe-aici pentru gustul meu.

– Mie-mi place când e cald.

Era o declarație seacă și finală, care încheia discuția. Ce-mi plăcea mie nu conta pentru el. S-a așezat pe o treaptă, a scos de undeva o pilă lungă și a început să-și pilească unghiile.

– Ești de la bancă? m-a întrebat el fără să ridice privirea.

– Îl caut pe doctorul Verringer.

S-a oprit din pilit și și-a ațintit privirea spre depărtările calde.

– Cine e ăsta? a întrebat el, fără nici cea mai mică urmă de interes.

– Proprietarul casei. Laconic de mori, nu-i așa? Parcă n-ai ști.

S-a întors la pilă și la unghii.

– Ai fost informat greșit, drăguțule. Banca e proprietarul casei. Au confiscat-o sau au recuperat-o sau ceva de genul ăsta. Nu țin minte detaliile.

A ridicat privirea către mine, cu expresia omului pentru care detaliile nu înseamnă nimic. Am coborât din Oldsmobile și m-am rezemat de portiera fierbinte, apoi m-am îndepărtat de ea, până într-un loc unde era puțin aer.

– Și ce bancă e aceea?

– N-ai de unde să știi, că nu ești de pe-aici. Nu ești de pe-aici, așa că n-ai ce treabă să ai pe-aici. Pe-aici ți-e drumul, drăguțule. Tunde-o, și repede.

– Trebuie să-l găsesc pe doctorul Verringer.

– Localul nu funcționează, drăguțule. Cum zice și pe pancartă, drumul e privat. Nuș' ce prost a uitat să încuie poarta.

– Tu ești administratorul?

– Oarecum. Și mai las-o cu întrebările, drăguțule. Am o fire pe care nu te poți bizui.

– Și ce faci când te-nfurii, dansezi tangou cu un popândău?

S-a ridicat fulgerător și grațios. A zâmbit o clipă, un zâmbet gol.

– Am impresia că tre' să te-arunc la loc în decapotabila ta străveche, mi-a spus el.

– Mai încolo. Acum, unde-l găsesc pe doctorul Verringer?

A băgat pila în buzunarul de la cămașă și, în mâna dreaptă, un alt obiect i-a luat locul. O mișcare scurtă și avea un pumn cu încheieturile garnisite cu alamă. Pielea de pe pomeți i se întinsese și în adâncul ochilor mari și fumurii îi ardea o flacără.

S-a îndreptat către mine cu pași rari. Am dat înapoi, ca să am mai mult loc. Continua să fluiere, dar fluieratul era acum ascuțit și strident.

– Nu e nevoie să ne batem, i-am spus. Nu avem niciun motiv. Și s-ar putea să-ți plesnească frumusețe de nădragi.

Era iute ca fulgerul. S-a aruncat spre mine într-un salt dintr-o bucată și mâna stângă i-a țâșnit, iute ca un șarpe. Mă așteptam la o directă și am mișcat bine capul, dar el îmi urmărea încheietura dreaptă, pe care a și prins-o. M-a smucit, dezechilibrându-mă, și pumnul garnisit cu alamă s-a arcuit ca o lovitură de secure. Dacă mă izbea în ceafă cu chestiile alea, eram un om mort. Dacă trăgeam, mă nimerea în tâmplă sau în braț, sub unghiul umărului. Asta însemna fie un braț mort, fie o față moartă, în funcție de locul lovit. Când ești într-o asemenea situație, nu poți face decât un singur lucru.

M-am lăsat tras. Din mișcare, i-am blocat piciorul stâng pe la spate și l-am apucat de cămașă, auzind-o cum se rupe. Ceva m-a izbit în ceafă, dar nu era metalul. M-am răsucit spre stânga și el s-a aruncat în lateral, aterizând ca o pisică și ridicându-se din nou în picioare înainte ca eu să am timp să-mi recapăt echilibrul. Acum rânjea. Totul îi era pe plac. Își adora meseria. M-a atacat rapid.

De undeva, s-a auzit strigând un glas puternic și sonor.

– Earl! Încetează imediat! Imediat, m-ai auzit?

Băiatul îmbrăcat în gaucho s-a oprit, cu un rânjet puțin dement pe față. O mișcare fulgerătoare și boxul de alamă a dispărut sub brâul lat care îi ținea pantalonii.

M-am întors și m-am uitat la un bărbat scund și solid, în cămașă hawaiiană, care se îndrepta grăbit spre noi pe una din alei, vânturând din brațe. A ajuns, răsuflând cam precipitat.

– Earl, ai înnebunit?

– Să nu mai spui una ca asta, doctore, i-a zis Earl încet.

Apoi a zâmbit, s-a răsucit pe călcâie și s-a dus să se așeze pe treptele casei. Și-a scos pălăria cu calotă joasă, a luat de undeva

un pieptene și a început să-și netezească părul negru și des, cu o expresie absentă. După vreo două clipe, a început să fluiere ușor.

Bărbatul corpolent cu cămașă țipătoare stătea și se uita la mine. Eu stăteam și mă uitam la el.

– Ce se petrece aici? a mârâit el. Cine sunteți, domnule?

– Mă numesc Marlowe. Îl căutam pe doctorul Verringer. Flăcăul căruia-i spuneți Earl are chef de joacă. Bănuiesc că-i din pricina căldurii.

– Eu sunt doctorul Verringer, mi-a răspuns el demn, apoi a întors capul. Earl, intră în casă.

Tânărul s-a ridicat alene. I-a aruncat doctorului Verringer o privire cercetătoare, meditativă, fără nicio expresie în ochii mari și fumurii. Apoi a urcat scara și a tras de ușa de plasă. Un nor de muște s-a ridicat bâzâind furios, după care s-a așezat la loc, când s-a închis ușa.

– Marlowe? a repetat doctorul Verringer, acordându-mi din nou atenție. Și ce pot face pentru dumneavoastră, domnule Marlowe?

– Earl zice că nu mai profesați aici.

– Așa este. Aștept doar să se încheie ultimele formalități legale pentru a pleca. Earl și cu mine suntem singuri aici.

– Sunt dezamăgit, am spus, strâmbându-mă. Credeam că la dumneavoastră stă un tip pe nume Wade.

A săltat o pereche de sprâncene care ar fi stârnit interesul unui producător de perii.

– Wade? E posibil să cunosc pe cineva cu numele ăsta – e un nume destul de comun –, dar ce treabă ar avea să stea la mine?

– Pentru tratament.

S-a încruntat. Și un om cu asemenea sprâncene se-ncruntă, nu glumă.

– Sunt medic, domnule, dar nu mai practic medicina. La ce tratament vă gândeați?

– Tipul e alcoolic. Din când în când, o ia razna și dispare de-acasă. Uneori se întoarce singur, alteori îl aduc alții, câteodată durează ceva până îl găsesc.

Am scos o carte de vizită și i-am dat-o. A citit-o fără nicio plăcere.

– Ce-i cu Earl? l-am întrebat. Se crede Valentino, sau cum?

A mișcat iar din sprâncene. Mă fascinau. Aveau părți care se cârlionțau de la sine preț de mai bine de doi centimetri. A ridicat din umerii lui cărnoși.

– Earl e inofensiv, domnule Marlowe. Uneori e mai visător. Trăiește într-o lume de jucărie, să-i zicem.

– Așa-i ziceți dumneavoastră, domnule doctor. De unde mă uit eu, jocul lui e cam dur.

– Nu, nu, domnule Marlowe. Exagerați, fără îndoială. Lui Earl îi place să se îmbrace frumos. Din punctul ăsta de vedere, e ca un copil.

– Adică e dus cu pluta, am precizat. Locul ăsta e un fel de sanatoriu, nu? Sau a fost?

– Bineînțeles că nu. Pe vremea când funcționa, era o colonie pentru artiști. Eu le asiguram mesele, cazarea, condițiile pentru mișcare și divertisment și, mai presus de toate, izolarea. Toate astea la prețuri moderate. Artiștii, după cum probabil știți, sunt rareori oameni bogați. Iar în termenul de artiști îi includ, desigur, și pe scriitori, pe muzicieni și așa mai departe. A fost pentru mine o ocupație plină de recompense... atât cât a durat.

O spusese cu o expresie tristă. Sprâncenele i s-au lăsat la colțuri, imitând gura. Dacă le mai lăsa să crească puțin aveau să-i intre în gură.

– Asta știu, i-am spus. E la dosar. Ca și sinuciderea pe care ați înregistrat-o cu ceva timp în urmă. Un caz cu droguri, nu?

În loc să mai atârne, s-a zbârlit.

– Ce dosar? a întrebat el repede.

– Avem un dosar cu ceea ce noi numim băieții cu gratii la ferestre, domnule doctor. Locuri de unde să n-o poți zbughi când încep crizele. Mici sanatorii private sau cum vreți să le spuneți, unde se tratează alcoolici, drogați și cazuri de manii mai puțin severe.

– Pentru asemenea sanatorii îți trebuie autorizație! a spus doctorul Verringer răgușit.

– Mda. Cel puțin teoretic. Uneori, oamenii mai uită.

S-a îndreptat de spate, țeapăn. Omul avea un fel de demnitate, trebuia să recunosc.

– Insinuarea dumneavoastră e jignitoare, domnule Marlowe. N-am idee cum se face că numele meu apare pe o listă ca aceea despre care vorbiți. Va trebui să vă rog să plecați.

– Haideți să revenim la Wade. Credeți că este posibil să stea aici sub un alt nume?

– Aici nu mai e nimeni, în afară de mine și de Earl. Suntem singuri. Acum, vă rog să mă scuzați...

– Aș vrea să arunc o privire.

Uneori, reușești să-i scoți din sărite destul ca să spună ceva ce n-ar trebui. Nu însă și pe doctorul Verringer. El a rămas demn. Sprâncenele i-au ținut isonul. M-am uitat spre casă. Dinăuntru se auzea muzică, muzică de dans. Și, foarte ușor, pocnituri din degete.

– Pun pariu că e acolo și dansează, am spus. Ce se aude e un tangou. Pun pariu că e înăuntru și dansează de unul singur. Ce om!

– Plecați, domnule Marlowe? Sau mă siliți să-i cer ajutorul lui Earl ca să vă dau afară din curtea mea?

– Bine, plec. Nu vă supărați, domnule doctor. Nu erau decât trei nume care începeau cu V și dumneavoastră păreați cel mai promițător. E singurul indiciu real de care am dispus: dr. V. L-a mâzgălit pe o bucată de hârtie, înainte de a pleca: dr. V.

– Trebuie să fie cu zecile, a spus doctorul Verringer pe un ton egal.

– Desigur. Dar nu și în dosarul nostru cu băieți cu gratii la ferestre. Vă mulțumesc pentru timpul acordat, domnule doctor. Earl mă cam îngrijorează.

M-am întors în loc și m-am apropiat de mașină, în care m-am urcat. Până să închid portiera, doctorul Verringer ajunsese lângă mine. S-a aplecat spre geam, cu o expresie plăcută.

– N-avem niciun motiv să ne certăm, domnule Marlowe. Îmi dau seama că, în meseria dumneavoastră, sunteți nevoit să vă băgați nasul peste tot. Ce vă îngrijorează la Earl?

– E evident că e o făcătură. Și unde găsești un lucru făcut, te aștepți să mai găsești și altele. Tipul e maniaco-depresiv, nu-i așa? Acum e în faza optimistă.

M-a privit atent, în tăcere. Avea un aer grav și amabil.

– La mine au locuit mulți oameni interesanți și talentați, domnule Marlowe. Niciunul dintre ei nu era la fel de echilibrat ca dumneavoastră. Oamenii talentați sunt adesea nevrotici. Dar nu am posibilitatea de a trata nebuni sau alcoolici, chiar dacă o asemenea activitate mi-ar aduce vreo plăcere. Nu am niciun alt angajat, în afară de Earl, iar el nu e tocmai tipul care să îngrijească bolnavi.

– Dar ce tip ați spune că e, domnule doctor? În afară de dansurile erotice și altele asemenea.

S-a sprijinit de portieră. Sprâncenele îi unduiau ușor, ca antenele unei insecte bănuitoare.

– A fost un sacrificiu, a spus el, unul destul de mare. Am crezut că Earl mă poate ajuta în munca mea de-aici. Joacă minunat tenis, înoată și face scufundări ca un campion și poate dansa o noapte întreagă. Aproape tot timpul e amabilitatea întruchipată. Dar, din când în când, am avut... incidente – și a fluturat dintr-o mână, parcă pentru a împinge amintirile dureroase undeva, în urmă. Într-un final, a trebuit să renunț fie la Earl, fie la locul acesta.

A ridicat ambele mâini cu palmele în sus, le-a depărtat, le-a întors și le-a lăsat să-i cadă pe lângă corp. Ochii îi erau umezi de lacrimi nevărsate.

– Am vândut, a continuat el. Valea asta pașnică va deveni o zonă construită. O să apară trotuare și stâlpi de electricitate, copii cu trotinete și aparate de radio date la maximum. O să apară, a zis, suspinând trist, chiar și televiziunea. A măturat aerul cu mâna. Nădăjduiesc că o să cruțe copacii, dar mă tem că nu. În locul lor, pe lângă case o să fie antene de televizor. Dar sper ca Earl și cu mine să fim departe.

– La revedere, domnule doctor. Aveți toată compasiunea mea.

Mi-a întins mâna. Era umedă, dar fermă.

– Vă mulțumesc pentru compasiune și înțelegere, domnule Marlowe. Și regret că nu vă pot ajuta să îl găsiți pe domnul Slade.

– Wade, am zis.

– Scuzați-mă. Wade, desigur. La revedere și mult noroc.

Am pornit motorul și m-am întors pe același drum de pietriș pe care venisem. Eram trist, dar nu chiar atât de trist pe cât ar fi vrut doctorul Verringer să fiu.

Am ieșit pe poartă și am mers suficient pe curbura șoselei pentru a parca într-un loc de unde nu puteam fi văzut de la intrare. Am coborât și am luat-o înapoi pe jos, pe marginea de asfalt, până

într-un punct de unde, stând lângă gardul de sârmă ghimpată, zăream porțile. M-am postat sub un eucalipt și am așteptat.

Au trecut vreo cinci minute. Apoi pe drumul privat a apărut o mașină, strivind pietrișul. A oprit într-un loc unde nu o vedeam. M-am tras mai adânc între tufe. Am auzit un scârțâit, apoi clinchetul unui lacăt greu și zăngănit de lanț. Motorul mașinii s-a ambalat și aceasta a pornit înapoi pe drum.

După ce s-a stins zgomotul, am revenit la mașină și am întors în loc, pentru a mă îndrepta spre oraș. În timp ce treceam pe lângă intrarea pe domeniul privat al doctorului Verringer, am văzut poarta zăvorâtă cu lanțul și lacătul. Azi nu mai primeau vizitatori.

17

Am făcut cei treizeci și ceva de kilometri ai drumului de întoarcere și am mâncat de prânz. În timp ce mâncam, mă cuprindea un sentiment din ce în ce mai apăsat de ridicol față de întreaga poveste. Oamenii nu se găsesc așa cum încercam eu. Așa, cunoști personaje interesante precum Earl și doctorul Verringer, dar nu dai peste cel pe care îl cauți. Irosești cauciucuri, benzină, cuvinte și energie într-un joc fără miză. N-ai nicio șansă la masa de joc. Cu trei nume care începeau cu V, aveam tot atâtea șanse să-l descopăr pe cel care mă interesa câte aveam să-l bat pe Nicu Piticu' la barbut.

Oricum, prima încercare e întotdeauna ratată, o fundătură, un indiciu promițător care îți explodează în față, fără muzică de fanfară. Dar n-ar fi trebuit să spună Slade în loc de Wade. Era un om inteligent, care nu uita atât de repede și, dacă uita, atunci uita de tot.

Poate, sau poate nu. Nu fusese o cunoștință prelungită. La cafea, am meditat asupra doctorilor Vukanich și Varley. Da sau nu? Ei aveau să-mi ia aproape toată după-amiaza. După aceea, puteam suna la reședința familiei Wade din Idle Valley, ca să aflu despre capul familiei că revenise la domiciliu și că, pentru moment, totul era în perfectă ordine.

Cu doctorul Vukanich avea să fie simplu, era la șase străzi mai încolo. Dar Varley stătea la naiba-n praznic, pe înălțimile Altadenei, la capătul unui drum lung, încins și plicticos cu mașina. Da sau nu?

Răspunsul final a fost da. Din trei motive întemeiate. Primul era că nu ai niciodată prea multe informații despre zona gri și despre cei care o populează. Al doilea era că orice adaos la dosarul pe care mi-l scosese Peters reprezenta un semn de mulțumire și recunoștință. Iar al treilea motiv era că oricum nu aveam nimic altceva de făcut.

Am achitat nota, am lăsat mașina unde era și am pornit pe partea nordică a străzii, spre Stockwell Building. Era o antichitate cu o tutungerie la intrare și un lift operat manual, care urca greoi și nu oprea niciodată în dreptul palierului. Coridorul de la etajul șase era îngust și ușile aveau panouri din sticlă opacă. Era mai veche și mult mai murdară chiar și decât clădirea în care îmi aveam eu biroul, plină de doctori, dentiști, practicanți ai științei creștine fără prea mult succes, genul de avocați pe care speri să-i aibă partea adversă, genul de doctori și dentiști care abia își câștigă zilele. Nu prea buni meseriași, nu prea curați, nu prea bine informați, trei dolari și vă rog să-i plătiți asistentei; oameni obosiți, descurajați, care știu exact cum stau, la ce fel de pacienți se pot aștepta și câți bani pot stoarce de la ei. Vă Rugăm Nu Solicitați Credit. Doctorul Este Aici, Doctorul Este Plecat. Aveți aici un molar care

se clatină, doamnă Kazinski. Dacă vreți o plombă din acrilatul acesta nou, la fel de bun ca aliajul cu aur, v-o pot pune la prețul de paisprezece dolari. Novocaina mai costă doi dolari, dacă doriți. Doctorul Este Aici, Doctorul Este Plecat. Vă Costă Trei Dolari. Vă Rog Plătiți Asistentei.

Într-o clădire ca asta, sunt întotdeauna câțiva care câștigă bani frumoși, numai că n-o arată. Se confundă cu contextul sărăcăcios, care este pentru ei ca un colorit de protecție. Avocați fără scrupule, care fac afaceri necurate cu sumele pentru cauțiune (doar două procente din cauțiunile forfetate se colectează). Inși care se ocupă de avorturi și care pozează în orice poate explica mobilierul din cabinet. Traficanți de droguri care pozează în urologi, dermatologi sau orice altă ramură a medicinei care explică tratamentul repetat frecvent și în care anestezia locală este un lucru obișnuit.

Doctorul Lester Vukanich avea o sală de așteptare mică și prost mobilată, în care stăteau vreo douăsprezece persoane, toate inconfortabil. Arătau ca niște oameni obișnuiți. Nu aveau niciun semn. Și, oricum, nu poți deosebi un drogat care se stăpânește de un contabil vegetarian. Am fost nevoit să aștept trei sferturi de oră. Pacienții intrau pe două uși. Un specialist în nas, gât și urechi activ poate trata patru suferinzi o dată, dacă e rapid și dacă are destul spațiu.

În fine, am intrat. Am căpătat un fotoliu de piele maro, lângă o masă acoperită cu un prosop alb, pe care era un set de instrumente. Un sterilizator bolborosea lipit de perete. Doctorul Vukanich a intrat grăbit, în halatul alb și cu oglinda rotundă prinsă cu o curea de frunte. S-a așezat pe un taburet, în fața mea.

– Dureri de cap în zona sinusurilor, nu-i așa? Mari?

Se uita într-un dosar pe care i-l dăduse asistenta. I-am spus că erau îngrozitoare. Nu mai vedeam înaintea ochilor. Mai ales la prima oră a dimineții, când mă trezeam. A dat din cap, înțelept.

– Caracteristic, a comentat el și a pus un cap de sticlă la un instrument care semăna a stilou, apoi mi l-a vârât în gură.

– Vă rog să închideți gura, dar nu strângeți dinții.

În timp ce spunea asta, a întins mâna și a stins lumina. Ferestre nu existau. Un ventilator torcea undeva. Doctorul Vukanich a retras tubul de sticlă și a reaprins luminile. M-a privit atent.

– Nu aveți nicio congestie, domnule Marlowe. Dacă suferiți de dureri de cap, ele nu sunt provocate de sinusuri. M-aș aventura să afirm că n-ați avut în viața dumneavoastră probleme cu sinusurile. Văd că ați făcut cândva o operație de sept.

– Da, domnule doctor. Am încasat o lovitură de picior la un meci de fotbal.

A înclinat din cap.

– Aveți o muchie osoasă care ar fi trebuit îndepărtată. Dar care nu cred că vă împiedică să respirați.

S-a lăsat pe spate, așezat pe taburet, prinzându-și un genunchi cu mâinile.

– Ce doriți de la mine, mai exact? m-a întrebat el.

Era un bărbat cu un chip îngust și o paloare neinteresantă. Arăta ca un șobolan alb și tuberculos.

– Voiam să discut cu dumneavoastră despre un prieten al meu. Nu se simte prea bine. E scriitor. O duce foarte bine cu banii, dar e foarte tensionat. Are nevoie de ajutor. Trăiește doar cu băutură zile la rând. Îi mai trebuie ceva în plus. Medicul lui nu e dispus să coopereze.

– Cum adică nu e dispus să coopereze? m-a întrebat doctorul Vukanich.

– Tipul nu are nevoie decât de o injecție, din când în când, ca să se calmeze. M-am gândit că poate găsim împreună o soluție. Banii vor fi pe măsură.

– Îmi pare rău, domnule Marlowe, dar eu nu mă ocup de așa ceva, mi-a replicat el, ridicându-se de pe scaun. O modalitate de abordare destul de lipsită de rafinament, dacă-mi dați voie. Prietenul dumneavoastră poate veni la consult, dacă dorește. Dar ar face bine să vină cu o problemă pentru care să fie nevoie de tratament. Vă costă zece dolari, domnule Marlowe.

– Zău așa, domnule doctor, sunteți pe listă.

Doctorul Vukanich s-a sprijinit de perete, aprinzându-și o țigară. Îmi lăsa timp de gândire. A suflat un nor de fum și s-a uitat la el. I-am dat o carte de vizită, ca să aibă la ce se uita. A privit-o.

– Pe ce fel de listă? s-a interesat el.

– A băieților cu gratii la ferestre. Mă gândesc că poate-l cunoașteți deja pe prietenul meu. Îl cheamă Wade. Mă gândesc că s-ar putea să-l țineți undeva, ascuns într-o cămăruță cu pereții albi. Tipul lipsește de-acasă.

– Ești un dobitoc, mi-a spus doctorul Vukanich. Eu nu-mi pun pielea la bătaie pentru mărunțișuri, precum curele de dezalcoolizare de patru zile. Oricum, ele nu dezalcoolizează nimic. Nu am cămăruțe cu pereți albi și nu-l cunosc pe prietenul pomenit, nici dacă el există. Te costă zece dolari, bani gheață, pe loc. Sau preferi să chem poliția și să depun plângere că mi-ai cerut stupefiante?

– Ce interesant ar fi, i-am întors-o. Hai să vedem.

– Ieși afară, pungaș de doi bani ce ești!

M-am ridicat din fotoliu.

– Cred că am făcut o greșeală, domnule doctor. Ultima dată când a încălcat prevederile pentru eliberarea condiționată, tipul

s-a adăpostit la un medic al cărui nume începea cu V. O operațiune bine mascată. L-au luat noaptea târziu și l-au adus înapoi în același fel, după ce i-a trecut tremuriciul. Nici măcar n-au așteptat să-l vadă intrat în casă. De-aia, când a dispărut iar și nu s-a mai întors acasă o bucată de vreme, normal că ne-am uitat prin hârtii, ca să găsim o pistă. Am găsit trei doctori al căror nume începe cu V.

– Interesant, a spus el cu un zâmbet incolor, continuând să-mi lase timp de gândire. Și care e baza de selecție?

L-am privit insistent. Palma dreaptă i se mișca lent în susul și-n josul brațului stâng, pe interior. Avea fața acoperită cu un strat subțire de transpirație.

– Regret, domnule doctor, dar noi funcționăm pe principii de strictă confidențialitate.

– Scuză-mă o clipă. Am un alt pacient care...

A ieșit, lăsând restul propoziției în aer. În lipsa lui, o asistentă a băgat capul pe ușă, mi-a aruncat o privire scurtă și s-a retras. Apoi doctorul Vukanich a revenit cu pas rar, mulțumit. Zâmbea relaxat. Ochii îi străluceau.

– Ce? Tot aici ești? m-a întrebat el surprins sau prefăcându-se a fi surprins. Credeam că mica noastră conversație a luat sfârșit.

– Plec. Am crezut că doriți să vă aștept.

A ridicat din umeri.

– Știi ceva, domnule Marlowe? Trăim vremuri excepționale. Pentru cinci sute amărâte de dolari, te-aș fi putut băga în spital, cu câteva oase rupte. Comic, nu-i așa?

– Ilar, am spus. Vă injectați în venă, nu-i așa, domnule doctor? Mamă, și ce vă mai înveseliți!

Am pornit către ușă.

– *Hasta luego, amigo,* a ciripit el. Nu uita de cei zece dolari ai mei. Plătește-i asistentei.

S-a apropiat de un interfon, în care vorbea deja când am ieșit. În sala de așteptare, aceleași douăsprezece persoane sau douăsprezece exact ca ele așteptau inconfortabil. Asistenta era la datorie.

– Costă zece dolari, domnule Marlowe. Cabinetul nostru cere ca plata să se facă imediat, în bani gheață.

Am pășit printre picioarele înghesuite, către ușă. Femeia a sărit de pe scaun, ocolind grăbită biroul. Am tras de ușă, deschizând-o.

– Și ce se-ntâmplă când nu-i căpătați? am întrebat-o.

– O să aflați ce se-ntâmplă, mi-a spus ea furioasă.

– Sigur. Nu vă faceți decât meseria. Și eu la fel. Aruncați o privire pe cartea de vizită pe care v-am lăsat-o și-o să vedeți care e meseria mea.

Am ieșit. Pacienții care așteptau m-au ațintit cu priviri dezaprobatoare. Nu așa te porți cu domnu' doctor.

18

Dr. Amos Varley era cu totul altă mâncare de pește. Avea o casă mare și veche, într-o grădină mare și veche, umbrită de stejari mari și bătrâni. Era o structură masivă pe grinzi de lemn, cu traforaje elaborate bordând veranda, cu balustrade albe și popice ca niște fuse, care se înălțau ca picioarele unui vechi pian de concert. Câțiva bătrâni fragili stăteau în șezlonguri pe verande, acoperiți cu pături.

Ușile de la intrare erau duble și aveau panouri cu vitralii. Holul de dincolo de ele era larg și răcoros, iar parchetul lustruit nu era acoperit nici măcar de un covor. Altadena e un loc unde vara e foarte cald. Stă cu spatele lipit de dealuri și briza sare drept

peste el. Acum optzeci de ani, oamenii se pricepeau ce fel de case să construiască pentru o asemenea climă.

O asistentă îmbrăcată într-un alb scrobit mi-a luat cartea de vizită și, după ce am așteptat puțin, doctorul Amos Varley a catadicsit să mă primească. Era un bărbat masiv și chel, cu un zâmbet jovial. Halatul alb și lung îi era imaculat, iar pașii nu i se auzeau pe tălpile de crep.

– Cu ce vă pot fi de folos, domnule Marlowe?

Avea o voce plină și catifelată, numai bună pentru a alina durerea și a liniști o inimă tulburată. Doctorul e aici, nu ai de ce să te temi, totul o să fie bine. Avea genul acela de maniere, în strat gros, dulce ca mierea. Era minunat... și dur ca o platoșă.

– Domnule doctor, caut un bărbat pe nume Wade, un alcoolic înstărit care a dispărut de-acasă. Din trecutul lui reiese că s-ar putea adăposti într-un stabiliment discret, care să se poată ocupa cu abilitate de el. Singurul meu indiciu este o referire la un anume doctor V. Dumneavoastră sunteți cel de-al treilea doctor V de pe lista mea și încep să-mi pierd speranța.

A surâs benign.

– Doar al treilea, domnule Marlowe? Sunt convins că trebuie să existe vreo sută de doctori în Los Angeles și în împrejurimi al căror nume începe cu V.

– Desigur, dar nu mulți dintre ei dispun de încăperi cu gratii la ferestre. Am observat câteva aici, la etaj, pe-o latură a casei.

– Bătrânii, a spus doctorul Varley trist, dar tristețea era plină, bogată. Bătrâni singuri, deprimați și nefericiți, domnule Marlowe. Uneori...

A făcut un gest expresiv cu mâna, o mișcare care se curba spre în afară, o pauză, apoi o cădere moale, ca de frunză ce se lasă fluturând la pământ.

– Eu nu tratez alcoolici aici, a adăugat el cu precizie. Acum am să vă rog să mă scuzați...

– Îmi cer scuze, domnule doctor, dar s-a întâmplat să fiți pe lista noastră. Probabil dintr-o greșeală. Ceva despre o ciocnire cu brigada de narcotice, acum câțiva ani.

– Serios? a spus el aparent surprins, după care s-a luminat. A da, un al doilea medic, pe care am avut lipsa de înțelepciune să-l angajez. Pentru o perioadă foarte scurtă. Mi-a înșelat cumplit încrederea. Da, într-adevăr.

– Eu nu asta am auzit, am spus. Probabil am auzit eu greșit.

– Și cum ați auzit dumneavoastră, domnule Marlowe?

Continua să-mi aplice tratamentul complet, cu zâmbete și tonuri îndulcite.

– Că ați fost obligat să vă predați caietul în care înregistrați rețetele cu narcotice.

Asta l-a mai clătinat puțin. Nu s-a încruntat, dar a mai dat jos câteva straturi de farmec. Ochii albaștri aveau o lucire rece.

– Și sursa acestor fantasmagorice informații?

– O mare agenție de detectivi, care are posibilitatea de a compila dosare pe astfel de teme.

– O adunătură de șantajiști de doi bani, pun pariu.

– Nu de doi bani, domnule doctor. Tarifele lor pornesc de la o sută de dolari pe zi. Agenția e condusă de un fost colonel din poliția militară, care nu se lasă cumpărat cu mărunțiș, domnule doctor. Prețul lui e mult mai mare.

– O să-i spun eu ce părere am despre el, mi-a replicat doctorul Varley, cu un dezgust rece. Cum îl cheamă?

Pe domeniul manierelor sale, apusese soarele. Se lăsa o seară răcoroasă.

– E confidențial, domnule doctor. Dar nu vă mai gândiți. E chestie de meserie. Carevasăzică, numele de Wade nu vă spune nimic, nu?

– Cred că știți deja pe unde e ieșirea, domnule Marlowe.

În spatele lui s-a deschis ușa unui mic ascensor și o asistentă a coborât, împingând un fotoliu pe rotile. Acesta conținea rămășițele unui bătrân terminat. Avea ochii închiși și pielea de o nuanță albăstruie. Era bine înfofolit. Asistenta l-a împins în tăcere pe podeaua lustruită, ieșind pe o ușă laterală. Doctorul Varley a comentat încet:

– Bătrâni. Bătrâni și bolnavi. Bătrâni și singuri. Să nu vă mai întoarceți, domnule Marlowe. S-ar putea să mă enervez. Și, când mă enervez, pot deveni destul de antipatic. Aș putea spune chiar deosebit de antipatic.

– Pe mine nu mă deranjează, domnule doctor. Mulțumesc pentru timpul acordat. Îmi place ce cimitir al elefanților aveți aici.

– Ce-ai zis?

A făcut un pas în direcția mea, lepădându-se și de ultimele straturi de mieroșenie. Trăsăturile moi ale chipului i s-au transformat în muchii dure.

– Ce s-a întâmplat? l-am întrebat. Îmi dau bine seama că omul meu nu poate fi aici. Aici n-aș căuta pe nimeni care nu e mult prea slăbit ca să se mai opună. Bătrâni și bolnavi. Bătrâni și singuri. Dumneavoastră ați spus-o, domnule doctor. Bătrâni nedoriți, dar cu bani și cu moștenitori lacomi. Cei mai mulți, probabil, declarați incompetenți de către vreun tribunal.

– Încep să-mi pierd răbdarea, a spus doctorul Varley.

– Mâncare ușoară, sedative ușoare, tratament ferm. Îi scoți la soare, îi duci la loc în pat. Pui niște gratii la câteva ferestre, pentru cazul în care mai au o urmă de energie. Vă iubesc, domnule

doctor, toți, până la unul. Mor ținându-vă de mână și văzându-vă tristețea din ochi. Care e reală.

– Bineînțeles că e, a replicat el, cu un mârâit gros, din gâtlej.

Mâinile i se strânseseră pumn. Ar fi trebuit să încetez. Dar începuse să-mi provoace greață.

– Cum să nu, am zis. Nimănui nu-i place să piardă un client care plătește bine. Mai ales unul căruia nici nu trebuie să-i faci toate poftele.

– Cineva trebuie s-o facă și pe-asta. Cineva trebuie să se-ngrijească și de acești bătrâni triști, domnule Marlowe.

– Cineva trebuie să curețe și haznale. Dacă mă gândesc mai bine, aia e o slujbă curată și onestă. La revedere, domnule doctor Varley. Când o să mă simt murdărit din cauza meseriei, o să mă gândesc la dumneavoastră. Și o să mă înveselesc imediat.

– Păduche mizerabil ce ești, mi-a spus doctorul Varley printre dinții lui lați și albi. Ar trebui să-ți frâng spinarea. Practic o ramură onorabilă a unei profesii onorabile.

– Mda, i-am răspuns, privindu-l obosit. Știu că așa e. Doar că miroase a moarte.

Nu m-a pocnit, așa că i-am întors spatele și am ieșit. De la ușa mare, dublă, am privit în urmă. Nu se clintise din loc. Avea o sarcină grea: să așeze la loc toate straturile de miere.

19

Am pornit înapoi spre Hollywood, simțindu-mă ca o bucată de sfoară mestecată. Era prea devreme ca să mănânc și prea cald. Am dat drumul ventilatorului din birou. Nu răcorea aerul, ci doar îl

plimba de colo-colo. Afară, pe bulevard, traficul mugea neîntrerupt. În mintea mea, gândurile se încleiau unele de altele, ca muștele de hârtia cu lipici.

Trei încercări, trei rateuri. Nu făcusem altceva decât să văd prea mulți doctori.

Am sunat acasă la Wade. Mi-a răspuns un accent mexican, care mi-a comunicat că doamna Wade nu era acasă. Am cerut cu domnul Wade. Vocea mi-a spus că nici domnul Wade nu era acasă. Mi-am lăsat numele. A părut să-l prindă fără nici cea mai mică problemă. Mi-a spus că era băiatul în casă.

L-am sunat pe George Peters, la Carne Organization. Poate mai cunoștea el ceva doctori. Nu era acolo. Am lăsat un nume fals și numărul de telefon real. A trecut un ceas, târându-se, ca un gândac de bucătărie bolnav. Eram un grăunte de nisip în deșertul uitării. Eram un cowboy amator, rămas fără gloanțe. Trei încercări, trei rateuri. Nu pot să sufăr lucrurile care vin în serii de trei. Te duci la domnul A. Nimic. Te duci la domnul B. Nimic. Te duci la domnul C. Același lucru. După o săptămână, afli că ar fi trebuit să fie domnul D. Numai că tu n-ai știut nici că există și, până să afli, clientul s-a răzgândit și a închis investigația.

Doctorii Vukanich și Varley erau tăiați de pe listă. Varley avea o sursă prea bănoasă la îndemână ca să se încurce cu bețivi, iar Vukanich era un terchea-berchea, un acrobat care-și injecta droguri în vene în propriul cabinet. Cei care lucrau pentru el trebuie să fi știut. O parte din pacienți trebuie să fi știut. Nu era nevoie, ca să-i încheie cariera, decât de un client nemulțumit și de un telefon. Wade nici nu s-ar fi apropiat de el, fie că era treaz sau beat. Poate nu era cel mai mintos om din lume – mulți oameni de succes sunt departe de a fi niște genii –, dar nu putea fi destul de prost ca să se bage-n cârd cu Vukanich.

Singura posibilitate rămânea doctorul Verringer. Dispunea și de spațiul, și de izolarea necesare. Și, probabil, și de răbdare. Dar Sepulveda Canyon era cam departe de Idle Valley. Care era punctul de contact, cum se cunoscuseră și, dacă Verringer era proprietarul și își găsise un cumpărător, era pe cale să se îmbogățească frumușel. Asta mi-a dat o idee. Am sunat la un cunoscut de la o companie de cadastru, ca să aflu care era statutul proprietății. Nu mi-a răspuns. Firma își terminase programul pe ziua aceea.

Am tras și eu obloanele și m-am dus în La Cienaga, la Rudy's Bar B-Q, i-am dat numele maestrului de ceremonii și am așteptat clipa cea mare așezat pe un taburet, la bar, cu un whisky cu lămâie în față și muzica de vals a lui Marek Weber în urechi. După un timp, am trecut dincolo de șnurul de catifea și am mâncat una din fripturile Salisbury „faimoase în întreaga lume" ale lui Rudy, adică un hamburger pe o bucată de lemn pârlit, înconjurat de cartofi piure rumeniți, sprijiniți cu inele de ceapă prăjită și una din salatele acelea mixte pe care bărbații le consumă cu o docilitate perfectă la restaurant, deși probabil la neveste ar țipa dacă ar încerca să le dea așa ceva acasă.

După care am plecat acasă. În timp ce descuiam ușa, a început să sune telefonul.

– Eileen Wade la telefon, domnule Marlowe. Ați lăsat vorbă să vă sun.

– Doar ca să aflu dacă s-a mai întâmplat ceva. Eu am vizitat doctori toată ziua și nu mi-am prea făcut prieteni.

– Nu, îmi pare rău. Nu a apărut. Nu pot să nu mă îngrijorez. Așadar, nu aveți nicio veste pentru mine, presupun.

Vocea îi era joasă, descurajată.

– Țara asta e mare și plină de oameni, doamnă Wade.

– Diseară se fac patru zile încheiate.

– Da, dar nu e chiar atât de mult.

– Pentru mine este.

A tăcut o vreme.

– M-am gândit mult, încercând să-mi aduc aminte, a continuat ea. Trebuie să existe ceva, un indiciu, o amintire. Roger vorbește mult despre asemenea lucruri.

– Numele de Verringer vă spune ceva, doamnă Wade?

– Nu, mă tem că nu. Ar trebui?

– Spuneați că domnul Wade a fost adus acasă o dată de un tânăr înalt, îmbrăcat în costum de cowboy. L-ați recunoaște pe tânărul acesta înalt, dacă l-ați revedea, doamnă Wade?

– E posibil, a spus ea șovăind, dacă l-aș vedea în aceleași condiții. Dar nu l-am zărit decât foarte puțin. Îl cheamă Verringer?

– Nu, doamnă Wade. Verringer e un bărbat masiv, între două vârste, care are, sau mai exact a avut, un fel de fermă pentru oaspeți în Sepulveda Canyon. Pentru el lucrează un băiețel frumos înțolit, pe nume Earl. Iar Verringer susține că e doctor.

– Minunat! a exclamat ea cu căldură. Nu credeți că sunteți pe drumul cel bun?

– Habar n-am. Vă sun când o să știu. Voiam doar să mă asigur că Roger nu s-a întors acasă și că dumneavoastră nu v-ați amintit ceva important.

– Mă tem că nu v-am fost de prea mult ajutor, mi-a spus ea trist. Vă rog să mă sunați oricând, nu contează cât de târziu.

I-am promis că așa voi face și am închis. De data asta mi-am luat pistolul și o lanternă cu trei baterii. Pistolul era mic și rău, cu țeava scurtă și cartușe de calibrul 32, cu vârful plat. Era posibil ca Earl, băiețelul doctorului Verringer, să aibă și alte jucării decât boxurile de alamă. Și, dacă avea, era destul de prost ca să se joace cu ele.

Am pornit iar la drum, mergând cât de repede îndrăzneam. Era o noapte fără lună și, până să ajung la poarta domeniului doctorului Verringer, avea să fie întuneric. De întuneric aveam nevoie.

Poarta era în continuare legată cu lanțul prins cu lacăt. Am trecut mai departe și am parcat mult în afara șoselei. Pe sub copaci mai era ceva lumină, care însă nu avea să mai țină mult. Am escaladat poarta și am urcat coasta dealului, căutând o potecă.

Departe, în vale, mi s-a părut că aud o potârniche. O turturică tristă protesta împotriva greutăților vieții. Poteca nu exista sau n-am găsit-o eu, astfel încât m-am întors la șosea și am pornit pe marginea ei pietruită. Eucalipții au lăsat loc stejarilor; am traversat și, în depărtare, am zărit ceva lumini. Mi-au trebuit trei sferturi de oră ca să ajung în spatele piscinei și al terenului de tenis, până într-un loc de unde vedeam, de sus, casa din capătul drumului. Era luminată și dinăuntru se auzea muzică. Ceva mai încolo, printre copaci, era o altă cabană luminată. Mici căsuțe întunecate erau presărate pretutindeni printre copaci. Am pornit pe o alee și brusc, din spatele casei principale, s-a aprins un reflector. M-am oprit ca mușcat. Reflectorul nu baleia. Era îndreptat în jos, făcând un cerc mare de lumină pe veranda din spate și pe terenul de dincolo de ea. Apoi ușa s-a deschis cu zgomot și din casă a ieșit Earl. Atunci am știut că eram în locul potrivit.

Astă-seară, Earl era îmbrăcat în cowboy și un cowboy îl adusese pe Roger acasă data trecută. Earl învârtea o frânghie. Purta o cămașă închisă la culoare, brodată cu alb, și o eșarfă cu buline, legată lejer la gât. Avea o centură lată de piele cu mult argint pe ea și două tocuri de piele lucrată, în care stăteau două pistoale cu mânere de fildeș. Purta pantaloni de călărie eleganți și cizme cu cusături încrucișate, albe, noi-nouțe. La ceafă îi stătea un sombrero

alb și ceva ce arăta ca un șnur de argint împletit îi atârna neglijent pe pieptul cămășii, cu capetele nelegate.

Stătea acolo singur, în lumina reflectorului, învârtind frânghia pe după el, pășind când în cerc, când în afara lui, un actor fără public, un văcar înalt, suplu și frumos, care ținea un spectacol pentru el însuși și savura fiecare clipă. Earl Două-Pistoale, Teroarea din Cochise. Făcea parte din personalul uneia dintre fermele acelea pentru oaspeți care sunt atât de devotate imaginii lor, încât centralista vine la serviciu purtând cizme de călărie.

Pe neașteptate, a auzit un zgomot sau s-a prefăcut. Frânghia i-a scăpat jos, mâinile au șters sorii de pe tocurile pistoalelor și degetele mari i s-au încârligat pe cocoașe, în timp ce pistoalele ajungeau la orizontală. Și-a mijit ochii în întuneric. Nu îndrăzneam să mă mișc. Blestematele de arme ar fi putut fi încărcate. Dar reflectorul îl orbise și nu mai vedea nimic. A lăsat pistoalele să alunece la loc în tocuri, a ridicat frânghia și a adunat-o fără să o strângă prea tare, apoi a intrat înapoi în casă. Lumina a dispărut și eu la fel.

Mișcându-mă printre copaci, m-am apropiat de cabana mică și luminată de pe coasta dealului. Dinăuntru nu se auzea niciun sunet. Am ajuns în dreptul unei ferestre cu plasă și m-am uitat înăuntru. Lumina venea de la o lampă așezată pe o noptieră, lângă un pat. Un bărbat stătea întins pe spate în pat, cu trupul relaxat, cu brațele acoperite de mânecile pijamalei scoase peste pătură, cu ochii larg deschiși privind fix în tavan. Părea mare. Fața îi era parțial în umbră, dar îmi dădeam seama că e palid și că are nevoie de un bărbierit. Barba corespundea numărului de zile. Degetele rășchirate de la mâini îi stăteau nemișcate afară din pat. S-ar fi zis că nu se clintise de mai multe ceasuri.

Am auzit pași apropiindu-se pe potecă, de partea cealaltă a cabanei. O ușă cu plasă a scârțâit și în prag s-a ivit silueta solidă

a doctorului Verringer. Ducea în mână ceva ce semăna cu un pahar mare cu suc de roșii. A aprins becul unui lampadar. Cămașa hawaiiană i-a lucit gălbui. Bărbatul din pat nici nu s-a uitat la el.

Doctorul Verringer a pus paharul pe noptieră, și-a tras un scaun mai aproape și s-a așezat. A întins mâna, prinzând o încheietură, și a căutat pulsul.

– Cum vă mai simțiți acum, domnule Wade?

Vocea îi suna amabil și politicos. Cel din pat nici nu i-a răspuns, nici nu s-a uitat la el, ci a continuat să stea cu ochii ațintiți în tavan.

– Haide, haide, domnule Wade. Să nu facem nazuri. Pulsul vă este doar puțin mai accelerat decât în mod normal. Sunteți slăbit, dar altminteri...

– Tejjy, a spus pe neașteptate bărbatul din pat, spune-i individului că, dacă tot știe cum mă simt, n-are rost să se mai deranjeze să mă întrebe, dobitocul dracului.

Avea o voce frumoasă și limpede, dar tonul îi era amar.

– Cine e Tejjy? a întrebat doctorul Verringer răbdător.

– Purtătoarea mea de cuvânt. E acolo, în colț.

Doctorul Verringer a ridicat privirea.

– Văd un păianjen mic, a spus el. Nu mai jucați teatru, domnule Wade. Cu mine nu e nevoie.

– *Tegenaria domestica*, banalul păianjen săritor, amice. Îmi plac păianjenii. Nu poartă practic niciodată cămăși hawaiiene.

Doctorul Verringer și-a umezit buzele.

– N-am timp de jocuri, domnule Wade.

– Tejjy n-are nimic jucăuș.

Wade a întors capul încet, ca și cum ar fi cântărit foarte greu, și l-a fixat disprețuitor cu privirea pe Verringer.

– Tejjy e serioasă ca moartea. Se strecoară și te ia prin surprindere. Când nu te uiți, face câte un salt iute și fără zgomot. După

o vreme, ajunge suficient de aproape. Face și ultimul salt. Și te suge de sevă până te lasă iască, doctore. Tejjy nu te mănâncă. Doar suge seva, până nu mai rămâne altceva decât pielea. Dacă-ți propui să mai porți mult cămașa aia, doctore, o să mă bucur nespus când o să se întâmple asta.

Doctorul Verringer s-a lăsat pe spate în scaun.

– Am nevoie de cinci mii de dolari, a spus el calm. Cât de curând pot să-i capăt?

– Ai primit șase sute cincizeci, i-a întors-o Wade acru. Plus ce mărunțiș mai aveam prin buzunare. Cât mama dracului costă cazarea în bordelul ăsta?

– Resturi, i-a replicat doctorul Verringer. Ți-am spus că am crescut prețurile.

– Dar nu mi-ai spus că le-ai făcut cât casa.

– Nu te înfrunta cu mine, Wade, i-a spus doctorul Verringer scurt. Nu-ți poți permite să faci bășcălie. În plus, mi-ai trădat încrederea.

– Nu știam că am ce trăda.

Doctorul Verringer a bătut ușor cu degetele în brațul fotoliului.

– M-ai chemat în miez de noapte, a spus el. Erai disperat. Ziceai că, dacă nu vin, te sinucizi. N-am vrut s-o fac și știi bine de ce. Nu am autorizație pentru a practica medicina în statul ăsta. Acum încerc să scap de proprietatea asta fără să pierd tot. Trebuie să mă ocup de Earl, căruia i se apropie vremea să facă o criză urâtă. Ți-am spus că o să te coste o grămadă de bani. Ai insistat, așa că am venit. Vreau cinci mii de dolari.

– Eram mort de beat, cu tărie, a protestat Wade. Omul nu e responsabil pentru ce spune în asemenea situații. Te-am plătit destul.

– Și, de asemenea, i-ai spus nevesti-tii cum mă cheamă, a continuat doctorul Verringer fără grabă. I-ai spus că vin să te iau.

Wade a părut surprins.

– Ba nu i-am spus nimic, a zis el. Nici n-am văzut-o. Dormea.

– Sau poate altă dată. A venit aici un detectiv particular, care a întrebat de tine. N-avea de unde să știe unde să vină, decât dacă i s-a spus. Am scăpat de el, dar s-ar putea întoarce. Trebuie să pleci acasă, domnule Wade. Mai întâi însă vreau cei cinci mii de dolari.

– Nu te dă deșteptăciunea afară din casă, nu-i așa, doctore? Dacă nevastă-mea știa unde sunt, atunci la ce-ar mai fi avut nevoie de un detectiv particular? Ar fi putut veni chiar ea – presupunând că-i pasă. L-ar fi putut aduce pe Candy, băiatul în casă. Candy ți-l face fâșii pe Blue Boy în timp ce el încă se mai gândește în ce film joacă astăzi.

– Ai limba ascuțită, Wade. Și gândești urât.

– Dar am și cinci mii de dolari, doctore. Încearcă și pune mâna pe ei.

– O să-mi scrii un cec, a spus doctorul Verringer ferm. Acum, pe loc. Pe urmă te îmbraci și Earl o să te ducă acasă.

– Un cec? a repetat Wade aproape râzând. Sigur că-ți scriu un cec. Foarte bine. Și cum o să-l încasezi?

Doctorul Verringer a zâmbit liniștit.

– Te gândești să blochezi plata, domnule Wade. Dar n-ai s-o faci. Îți garantez eu că n-ai s-o faci.

– Escroc obez! a zbierat Wade la el.

Doctorul Verringer a clătinat din cap.

– În unele chestii, da. Dar nu în toate. Sunt un personaj complex, ca majoritatea oamenilor. Earl o să te ducă acasă.

– Nțț. Băiatul ăla îmi dă fiori, a protestat Wade.

Doctorul Verringer s-a ridicat încet în picioare și, întinzând o mână, l-a bătut pe umăr pe cel aflat în pat.

– Pentru mine, Earl e inofensiv, domnule Wade. Am mijloace de a-l ține sub control.

– Spune-mi unul, a intervenit un glas nou și pe ușă a pătruns Earl, în costumul lui de Roy Rogers; doctorul Verringer s-a răsucit zâmbind.

– Ține-l pe dement departe de mine! a urlat Wade, lăsând pentru prima dată să i se vadă teama.

Earl și-a pus mâinile pe centura ornamentată. Chipul îi era ca de piatră. Printre dinți îi ieșea un șuierat subțire. A înaintat încet spre mijlocul încăperii.

– N-ar fi trebuit să spui una ca asta, a zis doctorul Verringer și s-a întors spre el. Gata, Earl, mă ocup eu de domnul Wade. Îl ajut să se îmbrace până aduci tu mașina încoace, cât poți mai aproape de cabană. Domnul Wade e cam slăbit.

– Și-o să fie și mai și, a spus Earl cu glas șuierat. Dă-te din fața mea, grasule!

– Stai, Earl, a spus Verringer și, întinzând mâna, l-a prins pe tânărul cel chipeș de braț. Sper că nu vrei să te-ntorci la Camarillo, nu? Doar o vorbă dacă le zic...

N-a apucat să spună mai mult. Earl și-a smucit brațul, eliberându-se, și mâna dreaptă i s-a înălțat într-o sclipire metalică. Pumnul blindat s-a izbit de falca doctorului, care s-a prăbușit ca împușcat în inimă. Bușitura a zguduit cabana. Am rupt-o la fugă.

Am ajuns la ușă și am tras de ea. Earl s-a răsucit brusc, aplecându-se puțin în față, fixându-mă cu privirea fără să mă recunoască. Dintre buze îi ieșea un sunet bolborosit. S-a repezit spre mine.

Am smuls pistolul din toc și i l-am arătat. Nu l-a impresionat. Fie ale lui nu erau încărcate, fie uitase complet de ele. Boxul de alamă era singurul lucru de care avea nevoie. Continua să se apropie.

Am tras un foc prin fereastra deschisă de pe peretele opus patului. În încăperea strâmtă, bubuitura s-a auzit mult mai tare decât ar fi fost normal. Earl s-a oprit locului. Smucind din cap, s-a uitat

la gaura din plasa de la geam. S-a uitat iar la mine. Încetul cu încetul, chipul i-a prins viață și a rânjit.

– Ce s-a-ntâmplat? a întrebat el vesel.

– Lasă boxul, i-am zis, urmărindu-i atent ochii.

S-a uitat mirat în jos, la propria mână. A scos boxul și l-a aruncat la întâmplare, într-un colț.

– Acum centura cu pistoalele, am continuat. Nu atinge armele, doar catarama.

– Nu sunt încărcate, m-a asigurat el cu un zâmbet. Ce naiba, nici măcar nu-s pistoale adevărate, doar de recuzită.

– Centura! Și mai repede!

S-a uitat la pistolul de calibru 32, cu țeava scurtă.

– Ăla-i adevărat? A, sigur că-i adevărat. Plasa. Da, plasa.

Tipul din pat nu mai era acolo. Era în spatele lui Earl. A întins ușurel mâna și a scos din toc unul din pistoalele strălucitoare. Lui Earl, chestia asta nu i-a plăcut, se vedea pe fața lui.

– Lasă-l în pace, m-am răstit enervat. Pune ăla la loc, de unde l-ai luat.

– Are dreptate, a spus Wade. Sunt cu capse.

S-a dat înapoi, așezând pistolul lucios pe masă.

– Doamne, sunt moale ca o mână ruptă.

– Scoate-ți centura, am repetat a treia oară.

Cu tipii asemenea lui Earl, când începi un lucru, e bine să-l duci până la capăt. Cât mai simplu și fără să te răzgândești.

În cele din urmă, s-a conformat fără prea multe mofturi. Apoi, cu centura în mână, s-a apropiat de masă, a luat al doilea pistol, l-a băgat în toc și, imediat, și-a pus centura la loc. L-am lăsat. Abia atunci l-a văzut pe doctorul Verringer prăbușit la podea, lângă perete. A scos un sunet de îngrijorare și a traversat grăbit camera, intrând în baie, de unde a revenit cu o carafă de sticlă umplută

cu apă. I-a vărsat medicului apa în cap. Acesta s-a rostogolit, scuipând. Apoi a gemut. Apoi și-a dus o mână la falcă. Apoi a pornit să se ridice. Earl l-a ajutat.

– Scuză-mă, doctore. Cred că mi-a scăpat fără să mă uit în cine dau.

– Lasă, că nu-i nimic rupt, i-a replicat doctorul Verringer, dând din mână ca să-l îndepărteze. Adu mașina încoace, Earl. Și nu uita cheia de la lacătul de jos.

– Mașina aici, sigur. Imediat. Cheia de la lacăt. Am înțeles. Imediat, doctore.

A ieșit din încăpere fluierând. Wade stătea așezat pe marginea patului, aparent zdruncinat.

– Tu ești detectivul despre care vorbea? m-a întrebat. Cum de m-ai găsit?

– Punând întrebări celor care se pricep la așa ceva, i-am răspuns. Dacă vreți să mergeți acasă, poate-ar fi mai bine să vă îmbrăcați.

Doctorul Verringer stătea rezemat de perete, masându-și falca.

– Îl ajut eu, a zis el răgușit. Nu fac altceva decât să-i ajut pe oameni, iar ei nu fac altceva decât să-mi tragă șuturi.

– Vă-nțeleg foarte bine, i-am spus.

Am ieșit, lăsându-i să-și vadă de ale lor.

20

Când au ieșit ei, mașina era la îndemână, dar Earl dispăruse. Oprise mașina, stinsese farurile și pornise înapoi spre casa mare fără să-mi adreseze niciun cuvânt. Continua să fluiere, bâjbâind după cine știe ce melodie pe jumătate uitată.

Wade s-a urcat prudent în spate și eu lângă el. Doctorul Verringer era la volan. Chiar dacă îl durea rău falca și capul îi zvâcnea, n-a arătat-o și nici n-a spus nimic. Am trecut culmea și am dat de capătul aleii cu pietriș. Earl fusese deja pe acolo, descuind poarta și deschizând-o larg. I-am spus lui Verringer unde îmi lăsasem mașina și el a tras alături. Wade a urcat tăcut, privind în gol. Verringer a coborât și a ocolit, pentru a ajunge pe partea lui. I-a vorbit blând:

– În legătură cu cei cinci mii de dolari ai mei, domnule Wade. Cecul pe care mi l-ați promis.

Wade s-a lăsat să alunece în jos pe banchetă, rezemându-și capul de spătar.

– Mă mai gândesc.

– Mi i-ați promis. Am nevoie de ei.

– Constrângere, așa se cheamă asta, Verringer, amenințarea cu represaliile. Acum are cine să mă apere.

– V-am hrănit și v-am spălat, a insistat Verringer. Am venit în miez de noapte. V-am apărat, v-am vindecat... pentru moment, cel puțin.

– Nu de cinci mii de dolari, i-a râs Wade în nas. M-ai stors de destui bani.

Verringer a refuzat să se dea bătut.

– Mi s-a promis contactul cu o filieră din Cuba, domnule Wade. Sunteți un om bogat. Ar trebui să-i ajutați și pe alții la nevoie. Eu îl am pe Earl, de care trebuie să mă ocup. Pentru a profita de ocazia care mi se oferă, am nevoie de bani. O să vi-i înapoiez cu vârf și-ndesat.

Am început să mă foiesc. Aș fi vrut să fumez o țigară, dar mă temeam să nu-i facă rău lui Wade.

– O să-mi înapoiezi pe dracu’, i-a întors-o Wade plictisit. N-o să mai apuci. Într-o noapte, Blue Boy o să te omoare în somn.

Verringer s-a dat înapoi. Nu-i vedeam expresia, dar vocea i se înăsprise.

– Există și feluri mai neplăcute de a muri, a spus el. Cred că dumneavoastră veți avea parte de unul dintre ele.

S-a întors la mașina lui și a urcat. A intrat pe poartă și dus a fost. Am dat înapoi, am întors mașina și ne-am îndreptat spre oraș. După vreun kilometru sau doi, Wade a murmurat:

– De ce să-i dau umflatului cinci mii de dolari?

– N-aveți niciun motiv.

– Atunci de ce mă simt atât de prost că nu i-am dat?

– N-aveți niciun motiv.

A întors capul suficient cât să mă privească.

– S-a purtat cu mine așa cum te porți cu un copil mic. Aproape că nu s-a clintit de lângă mine, de teamă să nu vină Earl și să mă bată. Mi-a luat tot mărunțișul din buzunare.

– Probabil asta i-ați spus să facă.

– Îi ții partea?

– Mai lăsați-o, i-am zis. Pentru mine, nu-i decât o chestie profesională.

Tăcere preț de alți câțiva kilometri. Am trecut de limita uneia dintre suburbiile mai îndepărtate de oraș. Wade a redeschis vorba.

– Poate o să i-i dau. E falit. Proprietatea e în executare silită, n-o să ia nimic pe ea. Și totul din cauza dementului. De ce-o face?

– Habar n-am.

– Eu sunt scriitor, a spus Wade. Ar trebui să înțeleg ce-i mână pe oameni. Dar nu pricep nimic și pe nimeni.

Am străbătut pasarela și, la capătul urcușului, luminile din vale s-au întins nesfârșite înaintea noastră. Am coborât spre autostrada nord-vest, care duce spre Ventura. După un timp, am traversat Encino. Am oprit la un semafor și m-am uitat în sus, la luminile

de pe deal, unde erau conacele cele mari. Într-unul dintre ele locuise și familia Lennox. Am pornit mai departe.

– Ne apropiem de intersecție, mi-a spus Wade. Sau știi drumul?

– Îl știu.

– Apropo, nu mi-ai spus cum te cheamă.

– Philip Marlowe.

– Un nume frumos, a comentat el, apoi vocea i s-a schimbat brusc: Ia stai puțin. Nu ești tipul care-a fost amestecat în povestea cu familia Lennox?

– Ba da.

Mă fixa cu privirea în bezna din mașină. Am trecut și de ultimele clădiri de pe strada principală din Encino.

– Eu am cunoscut-o pe ea, a spus Wade. Puțin. Pe el nu l-am văzut niciodată. Ciudată afacere. Am impresia că ai avut necazuri cu poliția, nu-i așa?

Nu i-am răspuns.

– Poate nu-ți face plăcere să vorbești despre asta, a observat el.

– Poate. Dar de ce vă interesează?

– Sunt scriitor, ce mama naibii. Trebuie să fie o poveste interesantă.

– Astă-seară luați o pauză. Cred că vă simțiți destul de slăbit.

– Bine, Marlowe, bine. Nu-ți sunt simpatic. Am înțeles.

Am ajuns la intersecție, am cotit intrând pe drum și m-am îndreptat spre dealurile joase și spre despicătura dintre ele care era Idle Valley.

– Nu-mi sunteți nici simpatic, nici antipatic, i-am spus. Nu vă cunosc. Soția dumneavoastră m-a rugat să vă găsesc și să vă aduc acasă. După ce vă duc înapoi, datoria mea se încheie. Cum de m-a ales tocmai pe mine n-aș ști să vă spun. Cum ziceam, e doar o chestie profesională.

Am cotit pe după un bot de deal și am dat de un drum mai lat, mai bine pavat. Mi-a spus că locuința lui era la vreo doi kilometri mai încolo, pe partea dreaptă. Mi-a dat și numărul, pe care îl știam deja. Pentru un om aflat în starea lui, era teribil de vorbăreț.

– Cu cât te plătește? a vrut el să știe.

– N-am discutat.

– Oricât ar fi, nu-i de ajuns. Îți rămân profund îndatorat. Ai făcut o treabă extraordinară, prietene. Nu meritam atâta efort.

– Așa vi se pare astă-seară.

A râs.

– Știi ceva, Marlowe? Aș putea începe să te simpatizez. Ai ceva de ticălos în tine... ca și mine.

Am ajuns în fața casei. Era o clădire cu două niveluri, acoperită cu olane, cu o verandă îngustă, pe stâlpi, și o peluză prelungă, care ducea de la intrare până la un șir des de tufe, plantate pe interiorul gardului de lemn alb. Pe verandă era lumină. Am tras pe alee și am oprit în fața garajului.

– Puteți fără ajutor?

– Sigur.

A coborât din mașină.

– Nu vrei să intri, să bei un pahar?

– Nu astă-seară, mulțumesc. O să aștept aici până intrați.

A rămas acolo, gâfâind.

– OK, a spus el scurt.

S-a întors, pășind cu grijă pe aleea cu dale, către ușa de la intrare. S-a ținut o clipă de un stâlp, pe urmă a încercat ușa. Aceasta s-a deschis, iar el a intrat. Ușa a rămas deschisă și lumina a scăldat peluza verde. Deodată, s-a auzit murmur de voci. Am început să dau cu spatele pe alee, folosind luminile de poziție. Cineva a strigat după mine.

Am ridicat ochii și am văzut-o pe Eileen Wade în picioare, în cadrul ușii deschise. Am continuat să dau înapoi, iar ea a început să fugă. Trebuia să mă opresc. Am stins pozițiile și am coborât din mașină. Când s-a apropiat, i-am spus:

– Ar fi trebuit să vă sun, dar mi-a fost teamă să-l las singur.

– Bineînțeles. Ați avut probleme?

– Mmm... un pic mai multe decât simplul sunat la o sonerie.

– Vă rog să intrați, ca să-mi povestiți.

– Ar trebui să meargă la culcare. Până mâine o să fie ca nou.

– Candy o să-l ducă la culcare, mi-a spus ea. Astă-seară n-are să bea, dacă la asta vă gândeați.

– Nici nu mi-a trecut prin cap. Noapte bună, doamnă Wade.

– Trebuie să fiți obosit. Nu vreți ceva de băut?

Mi-am aprins o țigară. Parcă nu mai simțisem gustul tutunului de două săptămâni. Am sorbit fumul.

– Pot să trag și eu o dată?

S-a apropiat de mine și i-am întins țigara. A tras din ea și a început să tușească. Mi-a dat-o înapoi, râzând.

– Sunt doar o amatoare, după cum vedeți.

– Deci ați cunoscut-o pe Sylvia Lennox, am zis. De aceea ați ținut să mă angajați pe mine?

– Pe cine am cunoscut?

Părea mirată.

– Pe Sylvia Lennox.

Îmi recăpătasem țigara, pe care o consumam repede.

– A, a făcut ea surprinsă. Fata care a fost... ucisă. Nu, n-am cunoscut-o personal. Am auzit de ea. Nu v-am mai spus?

– Scuze, am uitat ce mi-ați spus exact.

Stătea acolo tăcută, aproape de mine, înaltă și suplă, într-o rochie dintr-un material alb. Lumina dinspre ușa deschisă îi atingea vârfurile părului, făcându-le să lucească stins.

– De ce m-ați întrebat dacă asta a avut vreo legătură cu faptul încât am vrut... cum ați spus... să vă angajez?

Și, pentru că nu i-am răspuns imediat, a adăugat:

– Roger v-a spus că a cunoscut-o?

– Când i-am zis cum mă cheamă, a pomenit ceva despre caz. Mai întâi nu a făcut legătura, apoi a făcut-o. Vorbește atât de mult, încât nu-mi amintesc nici jumătate din ce mi-a spus.

– Înțeleg. Trebuie să intru, să văd dacă soțul meu are nevoie de ceva, domnule Marlowe. Și dacă dumneavoastră nu vreți să intrați...

– O să vă las asta, am zis.

Am apucat-o, am tras-o spre mine și i-am aplecat capul pe spate. Am sărutat-o apăsat pe buze. Nu s-a opus și nu mi-a răspuns la sărut. S-a dezlipit de mine în tăcere și a rămas locului, privindu-mă.

– N-ar fi trebuit să faceți asta, mi-a spus. A fost urât. Iar dumneavoastră sunteți un om prea cumsecade pentru așa ceva.

– Sigur. Foarte urât, am aprobat-o. Dar am fost ca un câine de vânătoare credincios și bine dresat toată ziua. M-am lăsat convins să mă implic într-una din cele mai ridicole misiuni pe care mi le-am asumat vreodată și al naibii să fiu dacă finalul nu arată ca scos dintr-un scenariu. Știți ceva? Eu cred că ați știut tot timpul unde se află, sau că măcar ați știut numele doctorului Verringer. Ați vrut doar să îl cunosc, să mă încurc cu el pentru ca, dintr-un sentiment de responsabilitate, să am grijă de el. Sau am înnebunit de tot?

– Bineînțeles că ați înnebunit, mi-a spus ea cu răceală. E cea mai mare prostie pe care am auzit-o în viața mea.

A dat să se întoarcă.

– Stați puțin, am oprit-o. Sărutul ăla n-o să lase urme. Doar vi se pare. Și nu-mi spuneți mie că sunt prea cumsecade. Prefer să fiu un ticălos.

S-a uitat peste umăr.

– De ce?

– Dacă n-aș fi fost cumsecade cu Terry Lennox, astăzi ar fi fost în viață.

S-a înapoiat în casă, mergând pe marginea cu iarbă. Am urmărit-o până a intrat. Ușa s-a închis. Lumina de pe verandă s-a stins. Am făcut un semn cu mâna în neant și am pornit mașina.

21

Pe motiv că, în ajun, câștigasem un onorariu gras, a doua zi m-am trezit târziu. Am băut o cafea în plus, am fumat o țigară în plus, am mâncat o felie de șunculiță canadiană în plus și, pentru a trei suta oară, m-am jurat că n-o să mai folosesc un aparat de ras electric. Asta a făcut ca ziua să aibă un aspect normal. Am ajuns la birou pe la zece, am cules corespondența neridicată, am desfăcut plicurile și am lăsat totul să zacă pe masa de lucru. Am deschis larg ferestrele, ca să las să iasă mirosul de praf și stătut care se adunase peste noapte și încă mai plutea în aer, prin unghere, între fâșiile jaluzelelor venețiene. Pe colțul biroului stătea, cu aripile desfăcute, o molie moartă. Pe pervaz, o albină cu aripile zdrențuite mergea cu pași mici pe lemn, bâzâind obosit și parcă îndepărtat, ca și cum ar fi știut că nu mai are niciun sens, că e terminată, că a zburat în prea multe misiuni și nu se va mai întoarce niciodată la stup.

Știam că o să fie una din zilele alea aiurite. Toată lumea are parte de ele. Zile în care nu-ți trec pragul decât cei cu câte-o rotiță sărită, câinii dingo care-și pun creierii unde le stă și guma de mestecat, veverițele care nu-și mai găsesc nucile, mecanicii cărora le rămâne întotdeauna un rulment în plus la montaj.

Primul a fost un țărănoi malac și blond pe nume Kuissenen sau ceva asemănător, finlandez. Și-a înghesuit posteriorul uriaș în fotoliul rezervat clienților, și-a plantat două palme late și bătătorite pe biroul meu și mi-a declarat că e mecanic pe excavator, că locuiește în Culver City și că o ticăloasă de vecină încearcă să-i omoare câinele. În fiecare dimineață, înainte de a-i da drumul în curtea din spatele casei, trebuie să cerceteze locul din gard în gard, în căutarea chiftelelor azvârlite peste iedera de alături. Până acum a găsit nouă, umplute cu un praf verzui, despre care știe că e un erbicid pe bază de arsenic.

– Cât îmi iei ca s-o pândești și s-o prinzi asupra faptului?

Se uita la mine fără să clipească, asemenea unui pește într-un acvariu.

– De ce n-o faci dumneata?

– Eu trebuie să muncesc ca să-mi câștig traiul, domnule dragă.

– Ai încercat la poliție?

– Am încercat la poliție. S-ar putea să facă ceva, la anul. Deocamdată sunt ocupați să-i pupe-n fund pe cei de la MGM.

– La Protecția Animalelor? La Tafiwaggers?

– Ce-i aia?

I-am povestit despre Tafiwaggers. Nu s-a arătat interesat. De Protecția Animalelor auzise. Cei de la Protecția Animalelor n-aveau decât să se ducă să se-nece. Pentru ei, un animal mai mic decât un cal nici nu exista.

– Aici zice că te ocupi de investigații, mi-a spus el bătăios. Bine, ieși naibii de-aici și investighează. Cincizeci de mardei dac-o prinzi.

– Regret, i-am răspuns, sunt ocupat. Și oricum, două săptămâni petrecute ascuns într-o groapă din fundul grădinii dumitale nu intră în sfera mea de interes... nici măcar pentru cincizeci de dolari.

S-a ridicat fulgerându-mă cu privirea.

– Te dai mare, mi-a zis el. N-ai nevoie de bani, hai? Nu te deranjezi să salvezi viața unui biet cățel. Nu te cobori pân-acolo.

– Am și eu problemele mele, domnule Kuissenen.

– Dac-o prind, îi sucesc gâtul, a declarat el și nu m-am îndoit nicio clipă că e în stare să o facă; era în stare să sucească și un picior de elefant. De-aia vreau să se ocupe altcineva. Și asta doar pentru că mititelul latră când trece câte-o mașină prin fața casei. O vacă acrită.

S-a îndreptat spre ușă.

– Ești sigur că încearcă să otrăvească animalul și nu pe altcineva? am întrebat, adresându-mă spinării lui.

– Bineînțeles că sunt sigur.

Făcuse deja pe jumătate drumul până la ușă, când i-a căzut fisa. Atunci s-a răsucit iute în loc.

– Ia mai zi o dată, șmechere.

Am clătinat din cap. Nu voiam să mă bat cu el. Putea să-mi dea cu biroul în cap. A pufnit și a ieșit, aproape luând ușa cu el.

Următoarea podoabă era o femeie, nici tânără, nici bătrână; nici curată, nici din cale-afară de murdară, evident săracă, zdrențăroasă, arțăgoasă și proastă. Fata cu care împărțea locuința – în ierarhia ei, orice femeie care lucrează pe străzi era o fată – îi fura bani din poșetă. Un dolar ici, patru fise de douășcinci colo, se-adună. Socotise că totalul era de aproape douăzeci de dolari. Nu-și putea permite așa ceva. Dar nu-și putea permite nici să se mute. Nu-și

putea permite un detectiv. Se gândise că poate sunt dispus să bag spaima-n colega de cameră doar prin telefon, și fără să dau nume.

I-a luat douăzeci de minute sau chiar mai mult ca să-mi spună toate astea. În timp ce vorbea, își frământa întruna poșeta.

– Asta poate s-o facă oricine, i-am spus.

– Mda, da' matale ești detectiv.

– N-am autorizație să ameninț oameni despre care nu știu nimic.

– O să-i spun că am venit să te văd. Nu trebuie să-i zic că despre ea e vorba. Doar că te ocupi matale.

– Eu zic că mai bine să n-o faci. Dacă pomenești numele meu, s-ar putea să mă sune. Și, dacă mă sună, o să-i spun tot.

S-a ridicat, izbindu-se peste burtă cu geanta trențăroasă.

– Nu ești un domn, mi-a reproșat ea ascuțit.

– Unde scrie că ar trebui să fiu?

A ieșit mormăind.

După prânz, m-a vizitat domnul Simpson W. Edelweiss. Avea și o carte de vizită, care dovedea faptul. Era directorul unei firme de mașini de cusut. Era un bărbat mărunțel, între patruzeci și opt și cincizeci de ani, cu un aer obosit, cu mâini și picioare mici, îmbrăcat într-un costum maro cu mânecile prea lungi, cu un guler alb și țeapăn pe sub o cravată mov cu romburi negre. S-a așezat pe scaun fără să se foiască și m-a privit cu ochi triști și negri. Părul îi era la fel, negru, des și aspru, fără urmă de fir alb. Avea o mustață tunsă scurt, cu o tentă roșcată. Dacă nu te uitai la dosul mâinilor, ar fi putut părea de treizeci și cinci de ani.

– Spuneți-mi Simp. Așa-mi zice toată lumea. Am căutat-o cu lumânarea! Eu sunt evreu și m-am însurat cu o neevreică de douăzeci și patru de ani, și frumoasă. A mai fugit de vreo două ori de-acasă.

A scos o fotografie a fetei, pe care mi-a arătat-o. Poate lui i se părea frumoasă. Mie mi s-a părut că arată ca o vacă mare și șleampătă, cu o gură care trăda slăbiciunea.

– Care e problema, domnule Edelweiss? Nu mă ocup de divorțuri.

Am încercat să-i înapoiez fotografia. A refuzat cu un gest.

– Iar pentru mine, clientul e întotdeauna „domnule", am adăugat. Cel puțin până-mi spune primele câteva zeci de minciuni.

A zâmbit.

– Mie nu-mi place să mint. Și nu e caz de divorț. Nu vreau decât ca Mabel să se întoarcă la mine. Dar nu se întoarce până n-o găsesc eu. Poate, pentru ea, e un fel de joc.

Mi-a povestit despre ea, răbdător, fără ranchiună. Femeia bea, își făcea de cap cu alții, nu era o soție bună conform standardelor lui, dar poate avusese el parte de o educație prea strictă. Mabel avea un suflet cât toate zilele, mi-a spus, iar el o iubea. Nu-și făcea iluzii că era bărbatul visurilor ei, ci doar un om cu o slujbă permanentă, care aducea bani în casă. Contul din bancă era comun. Ea îl golise complet, dar era pregătit pentru asta. Avea o bănuială cine era cel cu care fugise și, dacă era bărbatul potrivit, avea s-o curețe de bani și s-o abandoneze.

– Îl cheamă Kerrigan, a precizat el. Monroe Kerrigan. N-am nimic cu catolicii, sunt și evrei netrebnici, pe toate drumurile. Când muncește, Kerrigan ăsta e bărbier. Nici cu bărbierii n-am nimic. Doar că mulți dintre ei sunt niște vântură-lume cu patima curselor de cai. Fără rădăcini.

– Și, când rămâne fără bani, n-o să vă caute?

– I se face tare rușine. Ar putea să pățească ceva.

– E un caz pentru cei de la Persoane Dispărute, domnule Edelweiss. Ar trebui să vă duceți la secție și să reclamați.

– Nu. N-am nimic cu polițiștii, dar nu vreau să procedez așa. Mabel s-ar simți umilită.

Lumea părea să fie plină de oameni cu care domnul Edelweiss nu avea nimic. A pus niște bani pe birou.

– Două sute de dolari, a spus el. Înainte. Prefer să fac lucrurile așa cum vreau eu.

– O să se repete, i-am zis.

– Bineînțeles, m-a aprobat el, ridicând din umeri și desfăcând cu blândețe mâinile. Dar ea are douăzeci și patru de ani, iar eu aproape cincizeci. Cum ar putea fi altfel? Cu timpul o să se liniștească. Necazul e lipsa copiilor. Nu poate avea copii. Evreilor le place să aibă familii numeroase. Și Mabel știe. Se simte umilită.

– Sunteți un om foarte iertător, domnule Edelweiss.

– Păi, nu sunt creștin. Și n-am nimic cu creștinii, mă-nțelegeți. Dar la mine e ceva real. Eu nu doar o spun, ci o și fac. A, era să uit ce e mai important.

A scos o ilustrată, pe care a împins-o pe birou, după bani.

– Mi-a trimis-o din Honolulu. Iar în Honolulu, banii nu țin prea mult. Un unchi de-al meu a avut un magazin de bijuterii acolo. Acum s-a pensionat. Locuiește la Seattle.

Am ridicat din nou fotografia.

– Va trebui să arăt poza și altora, i-am spus. Și va trebui să fac copii.

– Eram sigur că asta o să spuneți, încă înainte de a ajunge aici, domnule Marlowe. Așa că am venit pregătit.

A scos un plic, în care mai erau încă cinci exemplare.

– Îl am și pe Kerrigan, dar e numai un instantaneu.

S-a căutat în alt buzunar și mi-a dat încă un plic. M-am uitat la Kerrigan. Avea o mutră fără riduri, necinstită, care nu m-a surprins. Trei exemplare din Kerrigan.

Domnul Simpson W. Edelweiss mi-a dat o altă carte de vizită, pe care erau numele lui, adresa și numărul de telefon. Mi-a spus că speră că n-are să coste prea mult, dar că va răspunde pe loc oricărei cereri de fonduri suplimentare și că nădăjduiește să primească vești de la mine.

– Două sute ar trebui să fie de ajuns dacă mai e în Honolulu, i-am spus. Acum am nevoie de o descriere fizică amănunțită a amândurora, pe care să o pun într-o telegramă. Înălțime, greutate, vârstă, culoarea părului și a ochilor, orice cicatrice vizibile sau semne distinctive, ce haine purta și ce a luat cu ea și câți bani erau în contul pe care l-a golit. Dacă ați mai trecut prin așa ceva, domnule Edelweiss, știți de ce am nevoie.

– Am avut o presimțire legată de Kerrigan ăsta. Ceva nu mi-a plăcut la el.

Am mai petrecut o jumătate de oră storcându-l de informații și luând notițe. Apoi s-a ridicat în tăcere, mi-a strâns mâna în tăcere și a ieșit în tăcere din birou.

– Să-i spuneți lui Mabel că totul e bine, mi-a zis el la plecare.

S-a dovedit a fi un caz de rutină. Am trimis o telegramă unei agenții din Honolulu, urmată de un plic par avion, care conținea fotografiile și informațiile pe care nu le pusesem în telegramă. Au găsit-o muncind ca ajutor de menajeră într-un hotel de lux, frecând căzi, podele și altele asemenea. Kerrigan tocmai procedase conform așteptărilor domnului Edelweiss, curățând-o de bani în timp ce dormea și ștergând-o englezește, lăsându-i de plătit și nota de la hotel. Mabel amanetase un inel pe care Kerrigan nu i l-ar fi putut lua decât folosind forța și obținuse destul cât să achite nota, dar nu și pentru drumul până acasă. De aceea, Edelweiss a luat primul avion și s-a dus după ea.

Era prea bun pentru ea. I-am trimis o notă de plată pentru douăzeci de dolari, plus prețul unei telegrame cu textul lung. Agenția din Honolulu s-a înfipt la cele două sute. Cu un portret al lui Madison în seiful din birou, îmi puteam permite să lucrez la preț mic.

Așa s-a scurs o zi din viața unui detectiv particular. Nu chiar una tipică, dar nici în totalitate atipică. Ce te face să mergi mai departe așa nu știe nimeni. Nu te îmbogățești și nici distracție prea mare nu e. Uneori iei bătaie, se trage după tine cu pistolul sau ești aruncat în pușcărie. Din când în când, rar, te trezești mort. Cam o dată la două luni, decizi să te lași păgubaș și să-ți găsești o ocupație rezonabilă cât timp mai poți să mergi pe stradă fără să bâțâi din cap. Apoi se aude soneria și deschizi ușa interioară, care dă în anticameră, și vezi un chip nou cu o problemă nouă, o nouă serie de necazuri și ceva bani.

– Intrați, domnule Icsulescu. Cu ce pot să vă ajut?

Trebuie să existe un motiv.

Trei zile mai târziu, în crucea după-amiezii, m-a sunat Eileen Wade, să mă cheme pe la ei, la un pahar, în seara următoare. Aveau câțiva prieteni invitați la un cocteil. Roger voia să mă vadă și să-mi mulțumească așa cum se cuvine. Și puteam să le trimit și o factură?

– Nu-mi datorați nimic, doamnă Wade. Puținul pe care l-am făcut a fost plătit.

– Cred că v-am părut tare caraghioasă cu atitudinea mea victoriană, mi-a spus ea. În ziua de astăzi, un sărut nu mai înseamnă mare lucru. Dar veniți, nu-i așa?

– Cred că da. Deși cred că mai bine ar fi să nu vin.

– Roger s-a înzdrăvenit. Lucrează.

– Foarte bine.

– Aveți un aer foarte solemn astăzi. Presupun că luați viața foarte în serios.

– Din când în când. De ce?

A râs foarte blând, după care și-a luat la revedere și a închis. Am rămas o vreme așezat, luând viața în serios. Apoi am încercat să mă gândesc la ceva atât de amuzant, încât să pot să râd în hohote. N-a mers nici așa, nici așa, drept care am scos scrisoarea de adio a lui Terry Lennox din seif și am recitit-o. Mi-am amintit că încă nu ajunsesem la Victor's, la sfredelul acela pe care îmi ceruse să-l beau în amintirea lui. Era ora potrivită pentru a găsi barul liniștit, așa cum i-ar fi plăcut și lui, dacă ar mai fi putut merge cu mine. M-am gândit la el cu o tristețe nedeslușită, dar și cu un gust cam amar. Când am ajuns în dreptul barului Victor's, aproape că am trecut mai departe. Aproape, dar nu tocmai. Aveam prea mulți bani de la el. Mă făcuse de două parale, dar plătise serios pentru privilegiul ăsta.

22

La Victor's, atmosfera era atât de liniștită, încât aproape că auzeai cum scade temperatura când intrai pe ușă. Pe un taburet de la bar, o femeie într-un taior negru, care, la vremea aceasta a anului, nu putea fi decât dintr-un material sintetic, stătea singură, cu o băutură verzuie în față și fumând o țigară dintr-un portțigaret lung, de jad. Avea chipul acela fin, concentrat, pe care expresia e uneori nevrotică, alteori flămândă după sex și alteori pur și simplu rezultatul unui regim de slăbire drastic.

M-am așezat la două scaune distanță și barmanul mi-a făcut semn cu capul, dar nu mi-a zâmbit.

– Un sfredel, am spus. Fără apă tonică.

Mi-a așezat un șervețel în față și a continuat să mă fixeze cu privirea.

– Știi ceva, mi-a spus el pe un ton plăcut, într-o seară v-am auzit, pe tine și pe prietenul tău, vorbind și m-am dus și am luat o sticlă de suc de chitră, marca Rose's. Dar voi n-ați mai venit, iar sticla am deschis-o abia azi.

– Prietenul meu a plecat din oraș, am spus. Pune-mi unul dublu, dacă nu te superi. Și mulțumesc pentru efort.

S-a îndepărtat. Femeia în negru mi-a aruncat o privire rapidă, apoi și-a coborât-o spre pahar.

– Foarte puțină lume mai bea așa ceva pe-aici, a spus ea atât de încet, încât, la început, nici nu mi-am dat seama că vorbea cu mine.

Apoi s-a uitat iar în direcția mea. Avea ochi negri, foarte mari. Avea cele mai roșii unghii pe care le văzusem în viața mea. Dar nu părea că ieșise la agățat și în vocea ei nu se auzea nici măcar umbra unei invitații.

– Sfredele, vreau să zic.

– Eu am deprins gustul de la un amic, i-am răspuns.

– Trebuie să fie englez.

– De ce?

– Sucul de chitră. La fel de englezesc ca peștele fiert, cu sosul ăla oribil de anșoa, care arată de parcă i-ar fi curs sânge bucătarului în el. Așa s-au ales cu porecla de „limeys". Englezii, nu peștii.

– Eu credeam că e mai degrabă o băutură tropicală, pentru temperaturi ridicate. De prin Malaya sau așa ceva.

– S-ar putea să aveți dreptate.

Mi-a întors iar spatele. Barmanul mi-a pus paharul cu băutură în față. Sucul de chitră îi dădea un aspect tulbure, verzui-gălbui palid.

Am gustat din cocteil. Era dulceag și aspru în același timp. Femeia în negru mă urmărea. A ridicat paharul în direcția mea. Am băut amândoi. Atunci mi-am dat seama că și ea bea același lucru.

Următoarea mutare era una de rutină, de aceea m-am abținut să o fac. Am stat cuminte.

– Nu era englez, am spus după câteva clipe. Cred că a fost acolo în timpul războiului. Veneam împreună aici din când în când, devreme, ca acum. Înainte să înceapă înghesuiala.

– E o oră plăcută. Într-un bar, e aproape singura oră plăcută, a zis ea și a golit paharul. Poate l-am cunoscut pe prietenul dumneavoastră, a spus ea. Cum îl chema?

Nu i-am răspuns imediat. Mi-am aprins o țigară, privind-o cum bate cu portțigaretul de jad, ca să scoată chiștocul din el, și cum pune altă țigară în loc. M-am întins cu bricheta.

– Lennox, am spus.

Mi-a mulțumit pentru foc și m-a privit scurt, cercetător. Apoi a înclinat din cap.

– Da, l-am cunoscut foarte bine. Poate puțin prea bine.

Barmanul s-a apropiat într-o doară, uitându-se la paharul meu.

– Încă două din astea, i-am spus. Într-un separeu.

M-am dat jos de pe taburet și am rămas în picioare, așteptând. Putea să mă trimită la plimbare sau nu. Nu-mi păsa prea mult. Când și când, în țara asta în care sexul joacă un rol mult prea important, un bărbat și o femeie se pot întâlni și pot sta de vorbă fără să ajungă în dormitor. Poate asta se întâmpla aici sau poate femeia mă credea pus pe fapte mari. Dacă da, n-avea decât s-o ia naiba.

A șovăit, dar nu mult. Și-a strâns o pereche de mănuși negre și o poșetă de piele întoarsă, neagră, cu cadru și încheietoare aurie, și s-a îndreptat către un separeu din colț, unde s-a așezat fără să scoată un cuvânt. M-am așezat de partea cealaltă a mesei mici.

– Mă numesc Marlowe.

– Iar eu Linda Loring, a spus ea, calm. Sunteți un sentimental, domnule Marlowe.

– Pentru că am venit aici să beau un sfredel? Și cu dumneavoastră cum rămâne?

– Poate pur și simplu îmi plac.

– Poate și mie-mi plac. Dar ar fi o coincidență cam mare.

Mi-a zâmbit vag. Avea cercei cu smaralde și o broșă la fel. Păreau adevărate, datorită felului în care erau tăiate: plat, cu marginile teșite. Și, chiar și în lumina slabă a barului, aveau o sclipire interioară.

– Așadar, dumneavoastră sunteți acela, a spus ea.

Barmanul ne-a adus băuturile și le-a așezat pe masă. După ce a plecat, am spus:

– Eu sunt acela care l-a cunoscut pe Terry Lennox, l-a simpatizat și a băut, din când în când, câte un pahar cu el. A fost o relație secundară, o prietenie accidentală. N-am fost niciodată la el acasă și nu am cunoscut-o pe soția lui. Am văzut-o doar o dată, într-o parcare.

– A fost ceva mai mult de-atât, nu-i așa?

A întins mâna după pahar. Avea un inel cu un smarald cuibărit între diamante. Lângă el, o fâșie îngustă de platină arăta că e căsătorită. I-am dat peste treizeci și cinci de ani, puțin peste treizeci și cinci.

– Poate, i-am răspuns. Tipul n-a vrut să-mi dea pace. Nici acum nu-mi dă. Și dumneavoastră?

S-a rezemat într-un cot și m-a privit fără o expresie anume.

– V-am spus că l-am cunoscut puțin prea bine. Prea bine ca să cred că are vreo importanță ce se întâmplă cu el. Avea o soție care îi oferea condiții de lux desăvârșit. În schimb, nu cerea decât să fie lăsată în pace.

– Mie mi se pare rezonabil, am spus.

– Nu fiți sarcastic, domnule Marlowe. Așa sunt unele femei. Nu se pot stăpâni. Iar el a știut de la bun început. Dacă voia neapărat să-și manifeste orgoliul, ușa era deschisă. Nu trebuia s-o omoare.

– Aici sunt de acord cu dumneavoastră.

S-a îndreptat de spate și m-a privit intens. Buza de sus i s-a răsfrânt.

– Așa că a fugit de-acasă și, dacă am auzit eu bine, dumneavoastră l-ați ajutat. Presupun că vă mândriți cu asta.

– Ba nu, am spus. Am făcut-o exclusiv pentru bani.

– Nu e nimic amuzant, domnule Marlowe. Zău dacă știu ce caut aici, să beau împreună cu dumneavoastră.

– Asta se rezolvă ușor, doamnă Loring, am spus și, întinzând mâna după pahar, l-am golit dintr-o înghițitură. Credeam că-mi puteți spune despre Terry ceva ce nu știu. Nu mă interesează speculațiile pe tema motivelor pentru care Terry Lennox i-a făcut nevestei fața terci.

– Ce exprimare brutală, a spus ea furioasă.

– Nu vă plac cuvintele? Nici mie. Și, dacă aș crede că a făcut așa ceva, n-aș fi aici, să beau un sfredel.

Mă privea cu ochi mari. După o clipă, a spus încet:

– S-a sinucis, lăsând o declarație completă. Ce vreți mai mult decât atât?

– Avea un pistol, am spus. În Mexic, asta poate fi o scuză pentru ca un polițist mai emotiv să-l umple de plumb. Sunt destui polițiști americani care au omorât în același fel – unii dintre ei prin uși care nu s-au deschis suficient de repede pentru gustul lor. Cât despre declarație, eu n-am văzut-o.

– Fără îndoială că poliția mexicană a falsificat-o, mi-a întors-o ea înțepat.

– Nu s-ar fi priceput, într-un colț de lume cum e Otatoclánul. Nu, mărturisirea e probabil reală, dar ea nu demonstrează că și-a omorât soția. Mie, în orice caz, nu-mi demonstrează. Mie nu-mi demonstrează decât că n-a mai văzut altă ieșire. Aflat într-o situație ca a lui, un anume gen de bărbat – puteți să-i spuneți moale, slab, sentimental sau cum vă amuză mai tare – poate hotărî să-i scutească pe alții de o grămadă de publicitate foarte dureroasă.

– Fantazați, a spus ea. Nimeni nu se sinucide sau nu aranjează să fie ucis doar pentru a scăpa de un mic scandal. Sylvia era deja moartă. Cât despre sora și tatăl ei, își pot purta și singuri de grijă foarte eficient. Oamenii care au destui bani, domnule Marlowe, sunt întotdeauna capabili să se protejeze.

– Bine, poate mă înșel cu privire la motiv. Poate mă înșel în întregime. Acum câteva minute erați supărată pe mine. Vreți să plec acum... ca să vă puteți bea sfredelul?

Pe neașteptate, a zâmbit.

– Îmi cer scuze. Încep să cred că sunteți sincer. La momentul respectiv, mi s-a părut că încercați să găsiți mai mult o justificare pentru dumneavoastră înșivă, decât pentru Terry. Acum nu mi se mai pare.

– Nu asta fac. Am făcut o prostie și am plătit pentru ea. Până la un punct, în orice caz. N-am să neg, declarația lui m-a scăpat de la mai rău. Dacă l-ar fi adus înapoi și l-ar fi judecat, presupun că mi-ar fi pus și mie ceva în cârcă. În cel mai bun caz, povestea m-ar fi costat mult mai mulți bani decât îmi pot permite.

– Ca să nu mai pomenim de autorizație, a adăugat ea sec.

– Poate. A existat o vreme în care orice polițai mahmur putea să-mi salte legitimația. Acum, lucrurile s-au mai schimbat. Trebuie să apari în fața unei comisii a autorității statale emitente. Iar oamenii ăia nu se omoară de dragul poliției.

A sorbit din băutură și a spus încet:

– Una peste alta, considerați că așa a ieșit cel mai bine? Fără proces, fără titluri de senzație, fără noroi aruncat doar ca să vândă ziarele, fără cea mai vagă considerație pentru adevăr, fairplay sau pentru sentimentele unor oameni nevinovați.

– Nu asta am spus? Și m-ați acuzat că fantazez.

S-a lăsat pe spate, rezemându-și capul de curba superioară a spătarului tapițat al canapelei.

– Când susțineți că Terry Lennox s-ar fi putut sinucide ca să obțină atâta lucru. Nu și în ce privește faptul că, pentru toată lumea, e mai bine să nu existe un proces.

– Mai vreau un cocteil, am spus și i-am făcut semn barmanului. Simt o răsuflare rece ca gheața în ceafă. Aveți cumva vreo legătură cu familia Potter, doamnă Loring?

– Sylvia Lennox a fost sora mea, mi-a spus ea simplu. Credeam că știți.

Barmanul s-a apropiat fără grabă și i-am transmis mesajul urgent. Doamna Loring a clătinat din cap și a spus că nu mai vrea nimic. După plecarea omului, i-am spus:

– La tăcerea cu care bătrânul Potter... scuzați-mă, domnul Harlan Potter a înconjurat toată povestea asta, am noroc că am aflat cu certitudine că soția lui Terry avea o soră.

– Exagerați, domnule Marlowe. Tata nu e nici pe departe atât de puternic și în orice caz nu e atât de lipsit de scrupule. Recunosc, are idei teribil de demodate când vine vorba de intimitatea lui. Nu acordă niciodată interviuri, nici măcar ziarelor proprii. Nu se lasă niciodată fotografiat, nu ține niciodată discursuri, călătorește în cea mai mare parte a timpului cu mașina sau în avionul personal, cu propriul lui echipaj. Cu toate acestea, e și el om. Pe Terry l-a simpatizat. Spunea că e un gentleman douăzeci și patru de ore din

douăzeci și patru, nu doar în cele cincisprezece minute de când sosesc musafirii și până încep să simtă primul cocteil.

– Spre sfârșit și-a mai dat în petic. Terry, vreau să spun.

Barmanul s-a precipitat cu cel de-al treilea sfredel pentru mine. I-am testat gustul și am rămas cu un deget pe piciorul rotund al paharului.

– Moartea lui Terry a fost o lovitură puternică pentru el, domnule Marlowe. Și ați reînceput să fiți sarcastic. Vă rog să nu fiți. Tata știa că unora o să li se pară mult prea convenabil. Ar fi preferat categoric ca Terry să dispară, pur și simplu. Și, dacă Terry i-ar fi cerut ajutorul, cred că i l-ar fi acordat.

– A, nu, doamnă Loring. Propria lui fiică fusese ucisă.

A făcut un gest iritat și m-a privit cu răceală.

– Mă tem că ce vă spun acum o să sune cam brutal. Tata abandonase de mult orice speranță în ce-o privea pe sora mea. Când se întâlneau, abia dacă-i vorbea. Dacă ar fi să exprime o părere, ceea ce nu a făcut și nici nu va face, sunt convinsă că s-ar arăta la fel de bănuitor în ce-l privește pe Terry ca și dumneavoastră. Dar, Terry odată mort, ce importanță mai avea? Ar fi putut muri amândoi într-un accident de avion, într-un incendiu sau într-un accident pe autostradă. Dacă tot era să moară, pentru sora mea acesta a fost cel mai potrivit moment. Peste încă zece ani ar fi ajuns o hoașcă obsedată de sex, ca femeile astea îngrozitoare pe care le vezi pe la petrecerile din Hollywood, sau le vedeai până acum câțiva ani. Drojdia înaltei societăți internaționale.

M-am enervat brusc, fără vreun motiv. M-am ridicat și m-am uitat dincolo de peretele separeului. Cel alăturat era în continuare gol. În următorul, un individ citea ziarul singur, în liniște. M-am așezat cu o bufnitură, am împins paharul la o parte, m-am aplecat peste masă. Aveam destulă minte să nu ridic glasul.

– Pentru numele lui Dumnezeu, doamnă Loring, ce încercați să mă convingeți? Că Harlan Potter e un personaj atât de fermecător, încât nici prin cap nu-i trece să se folosească de influența pe care o are asupra unui procuror numit politic, pentru a mușamaliza anchetarea unei crime, în așa fel încât crima să nu mai fie anchetată în veci cu adevărat? Că a avut îndoieli legate de Terry, dar nu a lăsat pe nimeni să ridice un deget ca să afle cine e adevăratul criminal? Că nu s-a folosit de puterea politică a ziarelor lui, de contul din bancă sau de cei nouă sute de indivizi care se calcă în picioare încercând să-i ghicească dorințele, înainte de a le ști el însuși? Că nu el a aranjat în așa fel, încât un avocat amabil și nimeni altcineva, nimeni de la procuratură sau de la poliție, să plece în Mexic pentru a se asigura că Terry își trăsese un glonț în cap și nu fusese secerat de vreun indian pe care-l mânca pistolul doar așa, de amuzament? Tatăl dumneavoastră are o avere de o sută de milioane de dolari, doamnă Loring. Nu știu exact cum a făcut-o, dar știu foarte bine că n-a făcut-o fără să-și construiască o organizație foarte întinsă. Nu e un sentimental. E un tip dur și aspru. În ziua de azi, așa trebuie să fii ca să acumulezi o asemenea avere. Și să faci afaceri cu personaje dubioase. Poate nu te întâlnești și nu dai mâna cu ele, dar ele sunt acolo, în culise, și afacerile se fac.

– Sunteți un prost, mi-a zis ea mânioasă. M-am săturat să vă ascult.

– Păi, da, sigur. Nu cânt genul de muzică pe care vă place s-o ascultați. Haideți să vă spun ceva. Terry a vorbit cu tatăl dumneavoastră în seara în care a murit Sylvia. Despre ce? Ce i s-a zis? „Du-te până-n Mexic și împușcă-te, băiete dragă. Hai să rămână totul în familie. Știu că fiică-mea e o parașută și că oricare din vreo zece bețivi ordinari s-ar fi putut înfuria și i-ar fi putut strivi mutra aia drăgălașă, dar asta e doar un detaliu. Tipului o să-i pară

rău când se trezește. Pe tine te-am ținut în puf și acum a venit vremea să-ți plătești datoria. Vrem ca mândrul nume Potter să rămână imaculat ca o floare-de-colț. Cu tine s-a măritat pentru că avea nevoie de o fațadă. Acum, că e moartă, are mai multă nevoie decât oricând. Tu ești fațada. Dacă poți să dispari și să rămâi dispărut, bine. Dar, dacă te găsește cineva, dai ortul. Ne vedem la morgă."

– Chiar credeți, m-a întrebat femeia în negru, cu gheață carbonică în voce, că așa este tatăl meu?

M-am lăsat pe spate, râzând dezagreabil.

– Putem să mai fasonăm puțin dialogul, dacă vreți.

Și-a adunat lucrurile și s-a tras alunecând pe banchetă.

– Aș vrea să vă previn, mi-a spus ea rar și cu foarte multă grijă. E un avertisment foarte simplu. Dacă sunteți de părere că așa e tatăl meu și comunicați și altora ideile pe care tocmai mi le-ați prezentat mie, cariera dumneavoastră în acest oraș, în domeniul dumneavoastră sau în oricare altul, s-ar putea să fie extrem de scurtă și să se încheie foarte brusc.

– Perfect, doamnă Loring, perfect. O-ncasez de la poliție, o-ncasez de la elementul delincvent, o-ncasez de la colegii de breaslă. Cuvintele sunt altele, dar înțelesul e același. Fii cuminte. Am venit aici să beau un pahar, pentru că așa m-a rugat un om. Și acum uitați-vă la mine, sunt practic cu un picior în groapă.

S-a ridicat și a înclinat scurt din cap.

– Trei pahare. Mari. Poate sunteți beat.

Am lăsat să cadă pe masă o sumă exagerată și m-am ridicat în picioare, lângă ea.

– Iar dumneavoastră ați băut unul și jumătate, doamnă Loring. De ce chiar și atât? V-a rugat și pe dumneavoastră cineva sau ideea v-a aparținut? Iar limba vi s-a mai dezlegat și dumneavoastră.

– Cine știe, domnule Marlowe? Cine știe? Cine știe cu adevărat ceva? Acolo, la bar, e un tip care ne urmărește. Vreun cunoscut?

M-am răsucit în loc, mirat că observase. Pe taburetul cel mai îndepărtat, de lângă ușă, stătea un personaj brunet și suplu.

– Îl cheamă Chick Agostino, am spus. E pistolarul unui individ care se ocupă de jocurile de noroc, pe nume Menendez. Hai să-i dăm una-n cap și să sărim pe el.

– Categoric, sunteți beat, a spus ea repede și s-a pus în mișcare.

Am pornit după ea. Bărbatul de la bar s-a întors cu spatele, privind la pieptul cămășii. Când am ajuns în dreptul lui, am făcut un pas ca să-i cad în spate și mi-am vârât iute mâinile pe sub ambele lui brațe. Poate eram, într-adevăr, puțin amețit.

S-a răsucit înfuriat și s-a lăsat să alunece de pe taburet.

– Ai grijă, puștiule, a mârâit el.

Cu coada ochiului, am văzut că ea se oprise în fața ușii, ca să arunce o privire în urmă.

– Nu ești înarmat, domnule Agostino? Ce imprudență. Aproape s-a întunecat. Ce te faci dacă dai peste un pitic mai rău?

– Șterge-o de-aici! mi-a spus el răstit.

– Ah, replica asta ai furat-o din *New Yorker*.

Gura îi mergea, dar el nu s-a clintit din loc. L-am abadonat și am urmat-o pe doamna Loring afară pe ușă, în spațiul de sub copertină. Un șofer în uniformă, negru, cu părul cărunt, stătea de vorbă cu băiatul de la parcare. A dus mâna la șapcă și a dispărut, revenind cu o limuzină Cadillac fandosită. A deschis portiera și doamna Loring a urcat. A închis portiera de parcă ar fi pus capacul unei casete cu bijuterii. A dat ocol mașinii ca să ajungă la volan.

Ea a coborât geamul și a privit afară, spre mine, pe jumătate zâmbind.

– Noapte bună, domnule Marlowe. A fost plăcut... oare?

– Ne-am cam luptat.

– Adică dumneavoastră v-ați luptat. Și, în cea mai mare parte, cu dumneavoastră înșivă.

– Așa se întâmplă de cele mai multe ori. Noapte bună, doamnă Loring. Nu locuiți prin apropiere, nu-i așa?

– Nu tocmai. Locuiesc în Idle Valley. La capătul îndepărtat al lacului. Soțul meu e doctor.

– Cunoașteți cumva o familie Wade?

S-a încruntat.

– Da, îi cunosc. De ce?

– De ce vă-ntreb? Sunt singurii pe care-i cunosc în Idle Valley.

– Aha. Încă o dată, noapte bună, domnule Marlowe.

S-a sprijinit de banchetă și Cadillac-ul, torcând politicos, s-a strecurat lin în fluxul traficului de pe Strip.

Când m-am întors, aproape că m-am izbit de Chick Agostino.

– Cine-i păpușa? a ricanat el. Și, data viitoare când te-apucă să faci pe deșteptul, mai bine să nu fii de față.

– Cineva care nu vrea să te cunoască, i-am răspuns.

– Bine, inteligentule. I-am luat numărul. Lui Mendy îi place să știe mărunțișuri din astea.

Portiera unei mașini s-a deschis cu zgomot și un individ de vreo doi metri pe unu și jumătate a sărit jos, i-a aruncat o privire lui Agostino, după care a făcut un singur pas enorm și l-a apucat cu o mână de beregată.

– De câte ori tre' să vă spun, păduchilor, să nu vă faceți veacul acolo unde mănânc eu? a urlat el.

L-a scuturat pe Agostino și l-a azvârlit cât toată lățimea trotuarului, de perete. Chick s-a chircit, tușind.

– Data viitoare, a zbierat matahala, să știi că trag și, când te-or găsi, zău dacă n-o să ții un pistol în mână, băiete.

Chick a clătinat din cap, fără să scoată o vorbă. Malacul mi-a aruncat o privire cercetătoare și a rânjit.

– Ce seară frumoasă, a remarcat el și a intrat alene la Victor's.

M-am uitat la Chick cum se îndreaptă și își recapătă câte ceva din atitudine.

– Cine-i amicul? l-am întrebat.

– Big Willie Magoon, mi-a răspuns el gros. Blonda de la Moravuri. Se crede dur.

– Adică nu e sigur? l-am întrebat politicos.

M-a privit cu ochi goi și s-a îndepărtat. Mi-am recuperat mașina din parcare și am pornit spre casă. La Hollywood se poate întâmpla orice, absolut orice.

23

Un Jaguar cu caroseria joasă a cârmit pe după dealul care se înălța în fața mea, încetinind, ca să nu mă scalde în praful de granit care se ridica pe porțiunea cu asfalt neglijat, lungă de un kilometru, de la intrarea în Idle Valley. Părea lăsată așa special pentru a-i descuraja pe șoferii de duminică, răsfățați cu superautostrăzile pe care se mergea ca-n palmă. Am zărit un batic viu colorat și o pereche de ochelari de soare. O mână mi-a făcut semn degajat, ca de la vecin la vecin. Apoi, norul de praf s-a rostogolit de-a curmezișul drumului, adăugându-se peliculei albe care acoperea deja tufele și iarba coaptă de soare. Și iată-mă trecut de curbă și asfaltul și-a recăpătat suprafața normală și totul a redevenit neted și bine îngrijit. Stejarii viguroși se strângeau în pâlcuri până aproape de drum, ca și cum ar fi fost curioși să vadă cine mai trece, și vrăbiile cu capete

trandafirii țopăiau, ciugulind lucruri pe care numai o vrabie le-ar fi găsit demne de ciugulit.

Urmau câțiva plopi, dar nu și eucalipți. Apoi un pâlc des de plopi de Carolina, care făceau paravan în fața unei case albe. Apoi o fată, care plimba un cal pe acostamentul drumului. Purta blugi Levi's și o cămașă viu colorată și mesteca o crenguță. Calul părea încălzit, dar nu era acoperit de spume, iar fata îi gângurea drăgălaș. Dincolo de un zid de piatră, un grădinar manevra o mașină electrică de tuns iarba pe o pajiște enormă și ondulată, care se sfârșea departe, în porticul unui conac în stil colonial Williamsburg, varianta mare, de lux. Undeva, cineva făcea exerciții pentru mâna stângă la un pian cu coadă.

Apoi toate acestea s-au prelins pe lângă mine și luciul lacului mi-a apărut, fierbinte și puternic, și am început să fiu atent la numerele de pe porți. Nu văzusem casa familiei Wade decât o dată, pe întuneric. Nu era chiar atât de mare pe cât mi se păruse atunci, noaptea. Aleea era plină de mașini, așa că am parcat pe marginea drumului și am intrat pe jos. Mi-a deschis un majordom mexican, în haină albă. Era un bărbat zvelt, curat și chipeș, căruia haina îi venea perfect și care arăta ca un mexican plătit cu cincizeci de dolari pe săptămână fără să se omoare cu munca. Mi-a spus:

– *Buenas tardes, señor,* și a zâmbit de parcă ar fi dat lovitura. *Su nombre de Usted, por favor?*

– Marlowe, i-am spus. Și pe cine vrei să duci cu preșul, Candy? Ai uitat că am vorbit la telefon?

Mi-a zâmbit și am intrat. Era același fel de petrecere la care toată lumea vorbește prea tare, nimeni nu ascultă, fiecare se ține cu disperare de o carafă cu băutură, ochii sunt prea strălucitori, obrajii îmbujorați sau prea palizi și transpirați, în funcție de cantitatea de alcool consumată și de capacitatea individului de a rezista

la băutură. Apoi Eileen Wade s-a materializat lângă mine, într-un ceva albastru pal, care numai rău nu-i făcea. Avea în mână un pahar, care însă părea mai mult de recuzită.

– Mă bucur mult că ați putut veni, mi-a spus ea grav. Roger vrea să vă întâlniți la el în birou. Detestă cocteilurile. Lucrează.

– În gălăgia asta?

– N-a părut să-l deranjeze niciodată. Candy o să vă aducă ceva de băut. Sau, dacă preferați să mergeți la bar...

– Asta am să fac, am spus. Îmi cer scuze pentru acum câteva seri.

A surâs.

– Cred că v-ați cerut deja scuze o dată. N-a fost mare lucru.

– N-a fost, pe naiba.

Și-a păstrat zâmbetul suficient cât să dea din cap și să îmi întoarcă spatele. Am descoperit barul în colț, lângă niște uși de sticlă foarte mari. Era un bar mobil. Traversasem camera pe jumătate, străduindu-mă să nu mă lovesc de nimeni, când am auzit un glas:

– A, domnule Marlowe.

M-am întors și am văzut-o pe doamna Loring pe o sofa, alături de un papițoi cu ochelari fără rame, cu o pată pe bărbie care ar fi putut fi un cioc. Ținea un pahar în mână și arăta plictisită. El stătea încruntat, cu brațele încrucișate. M-am apropiat. Ea mi-a zâmbit, întinzându-mi mâna.

– El este soțul meu, doctorul Loring. Edward, dânsul este domnul Marlowe.

Tipul cu cioc mi-a adresat o privire scurtă și o și mai scurtă înclinare din cap. Altminteri, nu s-a clintit. Părea să-și economisească energia pentru ceva mai bun.

– Edward e foarte obosit, mi-a spus Linda Loring. Edward e obosit întotdeauna.

– Așa sunt doctorii, de cele mai multe ori, i-am replicat. Pot să vă aduc ceva de băut, doamnă Loring? Sau dumneavoastră, domnule doctor?

– Ea a băut destul, a spus bărbatul, fără să se uite la niciunul dintre noi. Iar eu nu beau. Cu cât văd mai mulți oameni bând, cu atât mă bucur mai mult că eu n-o fac.

– Vino-napoi, micuță Sheba, a spus doamna Loring, visătoare.

Ed s-a răsucit și a făcut o plecăciune. Am evadat, îndreptându-mă spre bar. În compania soțului, Linda Loring părea o cu totul altă persoană. Avea ceva tăios în voce și o expresie de batjocură pe care nu le folosise cu mine, nici măcar când era furioasă.

La bar l-am găsit pe Candy. M-a întrebat ce vreau să beau.

– Deocamdată nimic, mulțumesc. Domnul Wade vrea să mă vadă.

– *Es muy occupado, señor.* Foarte ocupat.

M-am gândit că n-are să-mi placă prea mult de Candy. Pentru că m-am mulțumit să-l privesc, a adăugat:

– Da' mă duc să văd. *De pronto, señor.*

Și-a croit drum prin mulțime și s-a întors în câteva clipe.

– OK, băiatu', hai să mergem, mi-a spus el vesel.

L-am urmat, traversând încăperea și latura lungă a casei. A deschis o ușă, a închis-o în urma mea și o mare marte a zgomotului s-a amortizat. Era o cameră pe colț, mare, răcoroasă și liniștită, cu uși de sticlă și trandafiri dincolo de ele, cu un aparat de aer condiționat montat într-una din ferestrele laterale. Vedeam lacul și pe Wade, întins cât era de lung pe o canapea lungă, de piele blondă. Pe un birou mare, de lemn albit, era o mașină de scris, iar alături de ea se afla un teanc de foi galbene.

– Îți mulțumesc că ai venit, Marlowe, mi-a spus el leneș. Parchează-te undeva. Ai băut un pahar sau două?

– Încă nu.

M-am așezat, cu ochii la el. Era și acum cam palid și cam boțit la față.

– Cum merge cu lucrul?

– Bine, numai că obosesc prea repede. Păcat că e atât de greu să-ți revii dintr-o beție de patru zile. Întotdeauna, cel mai bine lucrez după câte-o beție. În meseria mea, e foarte ușor să începi să te scremi și să adopți un ton lemnos și țeapăn. Atunci, rezultatele sunt proaste. Când e să fie bune, totul merge ușor. Orice altceva vei fi citit sau auzit sunt doar prostii.

– Poate depinde de cine e scriitorul, am spus. Lui Flaubert nu-i venea ușor să scrie, dar ce-a scris e bun.

– Bine, a spus Wade ridicându-se în șezut. Deci l-ai citit pe Flaubert, ceea ce face din tine un intelectual, un critic, un savant al lumii literare – și s-a scărpinat la frunte. Nu beau și asta mă enervează îngrozitor. Mă enervează orice om care are un pahar în mână. Trebuie să ies și să le zâmbesc tâmpiților ălora. Și toți, până la unul, știu că sunt alcoolic. Și se întreabă de ce fug. Nici nu mai știu ce scârbă freudiană a făcut din asta un loc comun. De-acum, o știe orice puștan de zece ani. Dacă aș avea un copil de zece ani, Doamne ferește, brotacul m-ar întreba: „Care e lucrul de care fugi când te-mbeți, tati?“

– Dacă am înțeles eu bine, toată povestea e recentă.

– S-a agravat, dar sticla mi-a fost întotdeauna la îndemână. Când ești tânăr și în formă, înduri multe. La patruzeci de ani, nu-ți mai revii la fel de ușor.

M-am lăsat pe spate și mi-am aprins o țigară.

– De ce voiai să mă vezi?

– Tu de ce crezi că fug, Marlowe?

– Habar n-am. Nu posed destule informații. Și-apoi toată lumea fuge de câte ceva.

– Dar nu toată lumea se-mbată. Tu de ce fugi? De propria tinerețe, de o conștiință încărcată sau de gândul că ești un jucător de mâna a doua într-un joc de mâna a doua?

– M-am prins, am spus. Aveai nevoie de cineva pe care să-l insulți. Dă-i drumul, prietene. Când începe să doară, te-anunț.

A rânjit, ciufulindu-și părul des și ondulat. S-a împuns în piept cu un arătător.

– Ai în fața ochilor un jucător de mâna a doua într-un joc de mâna a doua, Marlowe. Toți scriitorii sunt niște târfe, iar eu sunt una dintre târfele cele mai mari. Am scris douăsprezece bestselleruri și, dacă termin mormanul de tâmpenii de pe birou, s-ar putea să am treisprezece. Niciunul dintre ele nu merită nici măcar praful de pușcă de care ar fi nevoie ca să le arunci în aer. Am o casă minunată într-un cartier rezidențial extrem de exclusivist, proprietatea unui multimilionar extrem de exclusivist. Am o nevastă minunată, care mă iubește, și un editor minunat, care mă iubește, și, dintre toți, eu mă iubesc cel mai mult. Sunt o jigodie egoistă, o prostituată literară sau un pește – alege termenul care-ți convine –, un netrebnic în cel mai curat sens al cuvântului. Așadar, ce poți face pentru mine?

– Ei, ce?

– Cum de nu te enervezi?

– N-am de ce să mă enervez. Te-ascult cum te detești singur. E plicticos, dar pe mine nu mă deranjează.

A râs aspru.

– Îmi placi, mi-a spus. Hai să bem ceva.

– Nu aici, prietene. Nu singuri, noi doi. Nu vreau să te văd bând primul pahar. Nu te poate împiedica nimeni și nici nu cred că se aventurează cineva să-ncerce. Dar eu nu am nicio obligație să contribui.

S-a ridicat în picioare.

– Nu e nevoie să bem aici. Hai afară, să ne zgâim la o selecție de persoane din cele pe care ajungi să le cunoști când câștigi destul ca să locuiești acolo unde locuiesc ele.

– Uite ce e, i-am spus. Dă-i încolo. Las-o baltă. Nu sunt altfel decât alții.

– Nu, mi-a răspuns el încordat, dar ar trebui să fie. Dacă nu sunt, la ce mai folosesc? Sunt în fruntea țării, dar nu fac mai multe parale decât o mână de șoferi de camion care se-mbată cu whisky ieftin. Nici măcar la fel de multe.

– Las-o moartă, i-am repetat. Dacă vrei să te pilești, n-ai decât. Dar nu te da în spectacol în fața unei gloate care se poate îmbăta fără să se trateze la doctorul Verringer și fără să-și piardă mințile și să-și arunce nevestele în jos pe scări.

– Mda, a făcut el, deodată calm și gânditor. Ai trecut testul, bătrâne. Nu vrei să te muți aici o vreme? Mi-ai face un mare bine doar locuind aici.

– Nu văd cum.

– Eu văd. Doar locuind aici. O mie pe lună te interesează? Când mă-mbăt, devin periculos. Nu vreau să fiu periculos și nu vreau să mă-mbăt.

– N-aș avea cum să te opresc.

– Încearcă, pe o perioadă de trei luni. Termin cartea și pe urmă plec undeva, departe, un timp. Mă ascund undeva, în Alpii elvețieni, și mă dau pe brazdă.

– Cartea, hai? Îți trebuie banii?

– Nu. Doar trebuie să termin ceva ce-am început. Dacă nu, sunt un om mort. Te rog ca pe-un prieten. Pentru Lennox ai făcut mai mult.

M-am ridicat și, apropiindu-mă de el, l-am privit foarte atent.

– Lennox a murit din cauza mea, domnule. A murit din cauza mea.

– Prostii. Nu te da sentimental față de mine, Marlowe – și-a dus muchia palmei la beregată –, că sunt sătul pân-aici de copilași blegi.

– Blegi? l-am întrebat. Sau doar buni la suflet?

A făcut un pas înapoi și s-a împiedicat de marginea sofalei, dar nu și-a pierdut echilibrul.

– Du-te dracului, a spus el încet. Nu ne-nțelegem. Nu te condamn, bineînțeles. E un lucru pe care vreau să-l aflu, pe care trebuie să-l aflu. Tu nu știi care e acela și nici eu nu sunt sigur că știu. Dar sunt sigur că ceva e și că e ceva ce trebuie să aflu.

– Despre cine? Despre soția ta?

Și-a trecut buzele una peste alta.

– Cred că e despre mine, a spus el. Hai să bem paharul ăla.

S-a îndreptat spre ușă, a dat-o de perete și am ieșit împreună. Dacă își propusese să mă facă să mă simt prost, îi reușise perfect.

24

Când a deschis ușa, zumzetul din sufragerie ne-a explodat în față. Părea mai puternic decât fusese – dacă așa ceva mai era posibil. Cu două pahare mai puternic. Wade a salutat câteva persoane și lumea a părut că se bucură să îl vadă. Dar erau deja în starea în care s-ar fi bucurat să-l vadă și pe Phil, ucigașul din Pittsburgh, cu dalta lui făcută de comandă. Viața nu era decât un mare spectacol de vodevil.

În drumul spre bar, ne-am trezit față-n față cu doctorul Loring și cu soția lui. Doctorul s-a ridicat în picioare și a făcut un

pas înainte, pentru a-i ieși în întâmpinare lui Wade. Avea pe chip o expresie de ură aproape bolnavă.

– Mă bucur să te văd, doctore, i-a spus Wade politicos. Bună, Linda. Pe unde-ai stat ascunsă în ultima vreme? Nu, a fost o întrebare prostească. Am...

– Domnule Wade, a zis Loring cu un glas care îi tremura, am ceva să-ți spun. Ceva foarte simplu și, sper, foarte concludent. Nu te mai apropia de soția mea.

Wade s-a uitat la el curios.

– Doctore, ești obosit. Și nu ai nimic de băut. Dă-mi voie să-ți aduc eu ceva.

– Nu beau, domnule Wade, după cum știi foarte bine. Mă aflu aici cu un scop, pe care tocmai l-am exprimat.

– Mă rog, să zicem că înțeleg ce vrei să spui, i-a replicat Wade, continuând să fie politicos. Și, dat fiind că ești oaspete în casa mea, nu am nimic de comentat decât că, după părerea mea, ești puțin alături cu drumul.

În jurul lor, conversațiile se întrerupseseră. Băieții și fetele erau numai urechi. Producție mare. Doctorul Loring a scos din buzunar o pereche de mănuși, le-a netezit, a apucat una de vârful unui deget și l-a plesnit tare pe Wade peste față. Wade nici n-a clipit.

– Pistoale și cafea în zori? a întrebat el calm.

M-am uitat la Linda Loring. Era roșie la față de mânie. S-a ridicat încet de pe sofa și s-a oprit în fața doctorului.

– Doamne, Doamne, ce te mai dai în spectacol! Te rog, încetează cu prostiile, dragule. Sau preferi să mai stai până te pălmuiește și pe tine cineva?

Loring s-a răsucit spre ea, ridicând mănușile. Wade s-a băgat în fața lui.

– Ușurel, doctore. Noi, pe-aici, nu ne batem nevestele decât între patru ochi.

– Dacă despre dumneata însuți vorbești, o știu prea bine, a ricanat Loring. Și n-am nevoie să iau lecții de bună purtare de la dumneata.

– Eu nu accept decât elevi care promit, i-a replicat Wade. Regret că trebuie să pleci atât de curând. Candy! a ridicat el vocea. *Que el Doctor Loring salga de aqui en el acto!*

Apoi s-a întors iar către Loring.

– În cazul în care nu știi spaniola, doctore, asta înseamnă că ușa e acolo.

Și i-a arătat-o. Loring îl fixa cu privirea, fără să se miște.

– Te-am prevenit, domnule Wade, a spus el rar. Și m-a auzit mai multă lume. Nu te mai previn încă o dată.

– Nu, i-a răspuns Wade scurt. Dar, dacă o faci, fă-o pe un teren neutru, ca să-mi lași mai multă libertate de acțiune. Îmi pare rău, Linda, dar tu te-ai măritat cu el.

Și-a frecat obrazul acolo unde îl lovise marginea grea a mănușii. Linda Loring zâmbea amar. A ridicat din umeri.

– Noi plecăm, a anunțat Loring. Hai, Linda.

Ea s-a așezat la loc pe sofa și a întins mâna după pahar. I-a adresat soțului o privire de dispreț tăcut.

– Tu pleci, i-a spus. Nu uita că ai niște telefoane de dat.

– Și tu pleci cu mine, i-a zis el furios.

Linda i-a întors spatele. Brusc, el a întins o mână și a apucat-o de braț. Wade l-a luat de umăr și l-a răsucit în loc.

– Mai încet, doctore. Nu poți să câștigi mereu.

– Ia mâna de pe mine!

– Sigur, dar calmează-te, i-a spus Wade. Am o idee excelentă. Nu vrei să consulți un medic bun?

Cineva a râs tare. Loring s-a încordat, ca un animal gata să sară. Wade l-a simțit și, dintr-o mișcare, i-a întors spatele și s-a îndepărtat. Ceea ce l-a lăsat pe Loring într-o situație stânjenitoare. Dacă pornea după Wade, ar fi fost și mai ridicol decât acum. Nu avea altă soluție decât să plece, ceea ce a și făcut. A traversat cu pași repezi încăperea, privind drept înainte, spre punctul unde Candy îi ținea ușa deschisă. A ieșit, Candy a închis ușa cu o expresie neclintită, apoi s-a întors la bar. M-am dus după el și am cerut un scotch. Nu am văzut unde intrase Wade. Dispăruse, pur și simplu. Nici pe Eileen n-o vedeam. M-am întors cu spatele spre ceilalți și i-am lăsat să fiarbă, în timp ce sorbeam din scotch.

Lângă mine, și-a făcut apariția din senin o fetiță cu păr de culoarea noroiului și bentiță pe frunte, care a pus un pahar pe bar și a behăit ceva. Candy a dat din cap și i-a preparat încă o porție. Fetița s-a întors către mine.

– Vă interesează comunismul? m-a întrebat ea.

Avea ochii sticloși și își tot trecea limba mică și roșie peste buze, parcă în căutarea unei fărâme de ciocolată.

– Eu cred că ar trebui să intereseze pe toată lumea, a continuat ea. Dar, când îi întrebi pe oricare dintre bărbații de colo, nu vor altceva decât să te pipăie.

Am dat din cap, privindu-i nasul cârn și pielea asprită de soare.

– Nu că m-ar deranja prea tare, dacă o fac frumos, mi-a spus ea, întinzându-se după băutura proaspătă.

A supt jumătate de pahar, arătându-și molarii.

– Pe mine să nu contezi, i-am spus.

– Cum te cheamă?

– Marlowe.

– Cu sau fără e?

– Cu.

– Ah, Marlowe, a intonat ea. Ce nume minunat și trist.

A pus paharul jos aproape gol, a închis ochii și și-a aruncat capul pe spate și brațele în lături, aproape pocnindu-mă peste ochi. Cu glasul pulsând de emoție, a recitat:

Acesta-i chipul ce prin vraja sa
Putere a avut spre a-mpânzi
Al apelor întins cu mii și mii
De pânze de corăbii ce-au plutit
Spre Troia care-n flăcări s-a surpat?
Elena dulce, tu doar c-un sărut
Mă faci nemuritor![1]

Și-a ridicat pleoapele, a înșfăcat paharul și mi-a făcut cu ochiul.

– Ai fost tare de tot aici, amice. Ai mai scris ceva poezie în ultima vreme?

– Nu cine știe ce.

– Dacă vrei, poți să mă săruți, mi-a zis ea cu sfială prefăcută.

Un tip în sacou de șantung și o cămașă descheiată la gât a apărut în spatele fetei și mi-a zâmbit peste creștetul ei. Avea părul roșcat și scurt și o față ca un plămân colabat. Era urât ca moartea. A bătut-o pe fetiță ușor, pe cap.

– Hai, pisicuțo, e timpul să mergem acasă.

S-a răsucit furioasă spre el.

– Adică iar trebuie să uzi begoniile alea tuberculoase? a țipat ea.

– Zău așa, pisicuțo...

[1] Christopher Marlowe, *Tragica istorie a doctorului Faust*, Editura Univers și Teatrul Național I.L. Caragiale, 1972, traducere de Anca Bursan și Gheorghe Panco, p. 85 (n. tr.).

– Ia mâna de pe mine, violator nenorocit ce ești! a urlat ea, azvârlindu-i restul băuturii din pahar în față.

Restul nu mai era mai mult de o linguriță de lichid și două bucăți de gheață.

– Pentru numele lui Dumnezeu, iubito, sunt soțul tău! a urlat el, la rândul lui, scoțând o batistă și ștergându-și fața. Pricepi? Soțul tău.

Suspinând violent, fata i s-a aruncat în brațe. Le-am dat ocol și am ieșit. Toate petrecerile sunt la fel, chiar și dialogurile.

Musafirii se scurgeau din casă în aerul serii. Vocile se stingeau, autoturismele porneau motoarele, formulele de despărțire ricoșau pretutindeni ca niște mingi de cauciuc. M-am îndreptat spre ușile de sticlă și am ieșit pe terasa acoperită cu dale. Terenul cobora către lacul nemișcat ca o pisică adormită. Acolo, jos, se vedea un debarcader scurt de lemn, cu o bărcuță cu vâsle legată de el, parcă pictată. Mai aproape de malul îndepărtat, care nu era prea departe, o pasăre neagră de apă trasa curbe leneșe, ca un patinator. Acestea păreau să nu facă nici cele mai superficiale valuri.

M-am întins pe un șezlong de aluminiu, tapițat, mi-am aprins o pipă și, fumând în liniște, m-am întrebat ce mama naibii căutam acolo. Roger Wade părea să aibă suficientă forță ca să se stăpânească, dacă dorea. Cu Loring se descurcase foarte bine. Nu m-aș fi mirat dacă i-ar fi ars una în bărbia aia mică și ascuțită. Ar fi fost o încălcare a regulilor, dar doctorul le încălcase încă și mai grav.

Dacă e ca regulile să mai însemne ceva pentru cineva, atunci ele presupun că nu ai voie să-ți alegi o încăpere plină de lume ca să ameninți un om și să-l lovești peste față cu mănușa, în timp ce soția stă acolo, lângă tine, și tu o acuzi, practic, de adulter. Pentru un tip care încă se resimțea după o întâlnire tare cu alcoolul tare, Wade se descurcase de minune. Chiar mai mult decât atât.

Sigur, eu nu-l văzusem beat. Nu știam cum e când bea. Nu știam nici măcar dacă era alcoolic. Diferența e mare. Un om care bea din când în când prea mult rămâne același om care era când era treaz. Alcoolicul, alcoolicul adevărat nu e câtuși de puțin același om. Nu poți anticipa nimic la el, în afară de faptul că se va transforma într-un om pe care nu l-ai mai văzut niciodată.

În spatele meu au răsunat pași ușori și Eileen Wade a traversat terasa, așezându-se lângă mine, pe marginea unui șezlong.

– Ei, ce părere ai? m-a întrebat ea calmă.

– Despre domnul cu mănușile zburătoare?

– A, nu, s-a încruntat ea, apoi a râs. Nu pot să sufăr oamenii care fac asemenea scene. Și e un doctor foarte bun. Scena asta le-a făcut-o la jumătate din bărbații din zonă. Linda Loring nu e o femeie ușuratică. Nu arată, nu vorbește și nu se comportă ca o femeie ușuratică. Nu știu ce-l face pe doctorul Loring să se poarte ca și cum ar fi.

– Poate e un fost alcoolic, care s-a lăsat de băutură, am zis. Mulți dintre ei capătă obiceiuri puritane.

– E posibil, a spus ea cu ochii la lac. Ce loc liniștit. Ai zice că orice scriitor ar trebui să fie fericit aici – asta dacă un scriitor poate fi fericit undeva.

S-a întors să mă privească:

– Așadar, nu puteți fi convins să-i faceți pe plac lui Roger.

– Nu are niciun sens, doamnă Wade. Eu nu pot să fac nimic și v-am mai spus toate astea. N-aș putea fi sigur că sunt în apropiere la momentul potrivit. Ar fi cu neputință, chiar dacă n-aș avea nimic altceva de făcut. Dacă o ia razna, de exemplu, se poate întâmpla într-o secundă. Și n-am văzut niciun semn că ar putea s-o ia. Mie mi se pare foarte rezonabil.

Se uita în jos, la propriile mâini.

– Dacă ar putea termina cartea asta, cred că lucrurile ar sta mult mai bine.

– Asta nu-l pot ajuta să facă.

A ridicat privirea și și-a așezat mâinile pe șezlong, alături. S-a aplecat puțin înainte.

– Ba puteți, dacă el așa crede. Asta e toată șmecheria. Vi se pare atât de neplăcută ideea de a sta ca oaspete în casa noastră și de a fi plătit pentru asta?

– Are nevoie de un psihiatru, doamnă Wade. Dacă știți vreunul care să nu fie șarlatan.

A părut surprinsă.

– Un psihiatru? De ce?

Mi-am scuturat pipa și am rămas cu ea în mână, așteptând să se mai răcească înainte de a o pune la locul ei.

– Dacă vreți o părere de amator, iat-o. Crede că, adânc în mintea lui, e un secret la care nu reușește să ajungă. Poate e o faptă de care s-a făcut el însuși vinovat, poate e un secret care privește pe altcineva. E convins că de aceea bea, pentru că nu izbutește să scoată secretul la iveală. Crede probabil că ceea ce s-a întâmplat s-a întâmplat în timp ce era beat și că ar trebui să se afle în locul acela unde ajung oamenii când se îmbată – când se îmbată rău, așa cum o face el. Asta e treabă de psihiatru. Până aici, toate bune. Dacă mă înșel, atunci se îmbată pentru că așa vrea sau pentru că nu se poate opri, iar ideea cu secretul e doar o scuză. Nu poate scrie cartea sau măcar n-o poate termina. Pentru că se îmbată. Cu alte cuvinte, premisa e că nu poate termina cartea pentru că-și face prea multe griji la gândul că lucrurile ar putea sta și invers.

– O, nu, mi-a răspuns ea. Nu. Roger e foarte talentat. Sunt sigură că încă nu a dat ce poate el mai bun.

– V-am spus că e o părere de amator. Acum câteva zile, ziceați că e posibil să-i fi trecut iubirea pentru soția lui. Și ăsta e un lucru care ar putea sta invers.

A privit în direcția casei, apoi s-a întors în așa fel încât să stea cu spatele la ea. Arăta la fel. Wade stătea în picioare în dreptul ușii, uitându-se la noi. În timp ce-l priveam, a trecut în spatele barului și s-a întins să apuce o sticlă.

– N-are niciun rost să interveniți, mi-a spus ea repede. Eu nu mă bag niciodată. Niciodată. Dar s-ar putea să aveți dreptate, domnule Marlowe. Nu e nimic de făcut, decât să-l lăsăm să-și rezolve singur problemele.

Pipa se răcise, așa că am băgat-o în buzunar.

– Dacă tot scotocim prin fundul sertarului, cum e cu lucrurile acelea care ar putea fi invers?

– Îmi iubesc soțul, mi-a răspuns ea simplu. Poate nu cu dragostea unei fete tinere. Dar îl iubesc. Orice femeie are o singură tinerețe. Bărbatul pe care l-am iubit atunci e mort. A murit în război. În mod ciudat, numele lui începea cu aceleași inițiale ca al dumneavoastră. Nu mai contează acum... doar că, uneori, parcă nu-mi vine să cred că e mort. Trupul lui nu a fost găsit. Dar asta s-a întâmplat cu mulți soldați.

Mi-a aruncat o privire scrutătoare.

– Uneori – evident, nu prea des – când intru într-un bar mai liniștit sau în holul unui hotel bun la o oră moartă, sau pe puntea unui transatlantic dimineața devreme sau târziu, noaptea, mi se pare că-l văd așteptându-mă într-un colț întunecat.

S-a întrerupt, lăsându-și privirea în jos.

– E o prostie de care-mi e rușine. Ne-am iubit foarte mult, genul acela de iubire dezlănțuită, misterioasă și improbabilă pe care o trăiești doar o dată.

A tăcut, rămânând acolo, pe jumătate în transă, privind pe deasupra lacului. Mi-am întors iar privirea către casă. Wade stătea în picioare, în pragul ușii de sticlă deschise, cu un pahar în mână. M-am uitat iar la Eileen.

Pentru ea, nu mai existam. M-am ridicat și am intrat în casă. Wade stătea acolo cu paharul, care părea să atârne foate greu. Nici ce i se citea în ochi nu era de bun augur.

– Cum te-nțelegi cu nevastă-mea, Marlowe?

Întrebarea fusese rostită cu gura strâmbă.

– Nu m-am dat la ea, dacă asta vrei să știi.

– Exact asta vreau să știu. Acum câteva seri ai sărutat-o. Te-oi fi crezând foarte tare, dar să știi că-ți pierzi vremea. Chiar și dacă ai fi mai stilat decât ești.

Am încercat să-l ocolesc, dar mi-a blocat calea cu un umăr solid.

– Nu te grăbi să pleci, bătrâne. Ne face plăcere să te avem aici. Prea puțini detectivi particulari ne calcă pragul.

– Eu sunt cel care e în plus, am zis.

A ridicat, cu un efort, paharul și a sorbit din el. După ce l-a coborât, m-a privit malițios.

– Ar trebui să-ți lași mai mult timp ca să reziști tentației, i-am spus. Vorbe goale, nu?

– Bine, domnu' antrenor. Îți place să contribui la întărirea caracterelor, nu-i așa? Ar trebui să știi că nu poți să educi un bețiv. Bețivii nu pot fi educați, prietene. Ei se dezintegrează. Și, în parte, procesul e foarte plăcut. A sorbit încă o dată din pahar, lăsându-l aproape gol. În parte e absolut oribil. Dar, dacă-mi permiți să citez scânteietoarea formulare a doctorului Loring, ticălosul ticăloșit cu gentuța lui neagră, nu te mai apropia de soția mea, Marlowe. Sigur că-ți place. Nu ești singurul. Ți-ar plăcea să te culci cu ea. Nu ești singurul. Ți-ar plăcea să-i împărtășești visurile și să-i adulmeci trandafirii

amintirilor. Poate și mie mi-ar plăcea. Dar nu e nimic de împărtășit, bătrâne, nimic, nimic, nimic. Ești complet singur în beznă.

Și-a terminat băutura și a întors paharul cu fundul în sus.

– E goală pe dinăuntru, ca ăsta, Marlowe. Nu e nimic de descoperit. Eu știu.

A așezat paharul pe marginea barului și s-a îndreptat cu pași țepeni spre baza scării. A urcat vreo zece trepte, ținându-se de balustradă, apoi s-a oprit și s-a rezemat de ea. S-a uitat în jos, la mine, cu un rânjet acru.

– Iartă-mi sarcasmul de prost gust, Marlowe. Ești un băiat de treabă. N-aș vrea să pățești ceva.

– Ca de exemplu, ce?

– Poate n-a ajuns încă la prima iubire, fermecată, care o bântuie, tipul care a dispărut în Norvegia. Tu nu vrei să dispari, nu-i așa, bătrâne? Tu ești detectivul meu particular. Tu mă găsești când mă pierd în sălbatica splendoare a îndepărtatului canion Sepulveda (făcea, cu palma, mișcări circulare pe lemnul lustruit al balustradei). M-ar durea să aflu că te-ai pierdut, la rândul tău. Ca tipul ăla care s-a înhăitat cu englezii. S-a pierdut atât de rău, încât uneori te-ntrebi dacă a existat cu adevărat. Crezi că e posibil să-l fi inventat, doar ca să aibă o jucărie la îndemână?

– De unde să știu eu?

S-a uitat în jos, la mine. Acum, avea șanțuri adânci între sprâncene și gura îi era strâmbată de tristețe.

– De unde să știe cineva, oricine? Poate nu știe nici ea. Bebe e ostenit. Bebe s-a jucat prea mult cu jucării stricate. Bebe vrea să plece pa.

A urcat scările.

Am rămas acolo până a venit Candy și a început să facă ordine pe bar, punând paharele pe o tavă, examinând sticlele, ca să vadă

ce-a mai rămas în ele, totul fără să-mi acorde nicio atenție. Sau așa mi s-a părut. Pe urmă a spus:

– *Señor,* a mai rămas o porție bună de băutură. E păcat s-o aruncăm.

Și a înălțat o sticlă.

– Bea-o tu.

– *Gracias, señor, no me gusta. Un vaso de Cerveza, no más.* Un pahar de bere e tot ce beau.

– Băiat deștept.

– Un alcoolic în casă suficient, mi-a spus, privindu-mă fix. Vorbește bine englezește, așa?

– Sigur, foarte bine.

– Dar gândește spaniolește. Uneori gândește cu cuțitul. Șeful e omul meu. N-are nevoie de ajutor, *hombre.* Eu am grijă de el.

– Și mare scofală faci, loază.

– *Hijo de la flauta,* mi-a aruncat el printre dinții albi.

A apucat o tavă încărcată și și-a proptit-o în marginea umărului și podul palmei, ca un picolo.

M-am îndreptat spre ușă și am ieșit, întrebându-mă cum se făcea că expresia „copil de flaut“ ajunsese să fie în spaniolă o injurie. N-am petrecut prea mult timp întrebându-mă. Aveam prea multe altele pe cap. Familia Wade avea și alte probleme, nu doar alcoolul. Acesta nu era decât o reacție mascată.

Ceva mai târziu în aceeași seară, între nouă și jumătate și zece, am sunat la ei. După ce telefonul a țârâit de opt ori, am închis, dar abia luasem mâna de pe aparat, când a început să sune la mine. Era Eileen Wade.

– A sunat cineva aici, acum un minut, mi-a zis ea. Ceva mi-a spus că ați fi putut fi dumneavoastră. Tocmai mă pregăteam să fac un duș.

– Eu eram, dar nu aveam nimic important, doamnă Wade. Mi s-a părut puțin cam amețit când am plecat... Roger, vreau să spun. Cred că am început să mă simt puțin responsabil față de el.

– E bine, mi-a zis ea. În patul lui, doarme dus. Cred că doctorul Loring l-a enervat mai tare decât a vrut să arate. Nu mă îndoiesc că v-a înșirat o mulțime de aiureli.

– Mi-a mărturisit că e obosit și că vrea să se ducă la culcare. Mi s-a părut un lucru inteligent.

– Dacă asta e tot ce v-a spus, atunci da. Noapte bună și vă mulțumesc pentru telefon, domnule Marlowe.

– N-am zis că asta e tot ce mi-a spus. Am zis că asta mi-a spus.

A urmat o pauză, apoi:

– Toată lumea are, din când în când, idei fanteziste. Nu-l luați prea mult în serios pe Roger, domnule Marlowe. În fond, are o imaginație foarte bogată. Așa e și normal. N-ar fi trebuit să bea atât de curând după ultima întâmplare. Vă rog, încercați să dați uitării totul. Presupun că, între altele, a fost și nepoliticos cu dumneavoastră.

– N-a fost nepoliticos cu mine. Tot ce mi-a spus a fost foarte logic. Soțul dumneavoastră e un om care are puterea de a se privi îndelung în oglindă și de a vedea clar imaginea. Nu e un dar pe care să-l aibă multă lume. Cei mai mulți oameni trec prin viață încercând să apere o demnitate pe care nu au avut-o niciodată. Noapte bună, doamnă Wade.

A închis, iar eu am scos tabla de șah. Mi-am umplut pipa, am pus piesele pe tablă, le-am căutat de julituri sau de părți slăbite și am jucat o partidă dintr-un turneu Gorceakov – Meninkin, șaptezeci și două de mutări și remiză, o probă minunată de forță irezistibilă față-n față cu obiectul de neclintit, o bătălie fără armuri, un război fără sânge și o risipă elaborată de inteligență umană, cum numai într-o agenție de publicitate mai găsești.

25

Timp de o săptămână nu s-a petrecut nimic, decât că mi-am văzut de treburi, care, în momentul acela, se întâmpla să nu fie prea numeroase. Într-o dimineață, m-a sunat George Peters de la Carne Organization, care mi-a spus că tocmai făcuse un drum până în Sepulveda Canyon și îl căutase pe doctorul Verringer, din pură curiozitate. Dar doctorul Verringer nu mai era acolo. Cinci sau șase geodezi măsurau terenul, pentru a-l împărți în loturi mai mici. Cei cu care vorbise nu auziseră în viața lor de Verringer.

– Amărâtul a pierdut tot, printr-un contract cu o firmă specializată, mi-a spus Peters. Am verificat. Lui i-au dat o mie în schimbul unei declarații expres, doar ca să economisească timp și bani, iar acum cineva o să facă un milion de dolari tăind domeniul în mai multe bucăți. Asta-i diferența dintre infracțiune și afacere. Pentru o afacere, îți trebuie capital. Uneori, mi se pare că e unica diferență.

– O remarcă cinică, așa cum mă așteptam, am zis. Dar și pentru infracțiunea pe scară largă e nevoie de capital.

– Și ăla de unde provine, băiatule? Nu de la golanii care jefuiesc magazinele de băuturi de la colțul străzii. Pa. Ne mai vedem.

Era unsprezece fără zece seara, într-o zi de joi, când m-a sunat Wade. Vocea îi suna răgușit, aproape gâlgâit, dar, într-un fel sau altul, i-am recunoscut-o. Și auzeam, în receptor, o respirație sacadată și rapidă.

– Nu-mi e prea bine, Marlowe. Nu-mi e bine deloc. Am derapaje. Poți să vii încoace cât mai repede?

– Sigur... dar dă-mi-o puțin pe doamna Wade la telefon.

Nu mi-a răspuns. S-a auzit un zgomot puternic, apoi o tăcere deplină, apoi, după puțin timp, un fel de zăngăneală. Am strigat

ceva în receptor, fără să primesc niciun răspuns. Timpul trecea. În fine, declicul ușor al receptorului pus în furcă și bâzâitul tonului.

În cinci minute, eram plecat. Am ajuns în puțin mai mult de o jumătate de oră și nici acum nu știu cum. Am zburat peste trecătoare și am intrat pe bulevardul Ventura pe roșu, am cotit totuși la stânga și mi-am făcut loc printre camioane, dându-mă în spectacol. Am traversat Encino cu aproape o sută de kilometri la oră, cu un far aprins pe partea cu mașini parcate, ca să nu-i vină cuiva ideea să iasă pe neanunțate dintre ele. Am avut norocul cu care te întâlnești doar atunci când nu-ți mai pasă. Nu tu poliție, nu sirene, nu lumini roșii, intermitente. Doar imagini fugare cu ce se petrecea, poate, la reședința familiei Wade, imagini nu tocmai plăcute. Era singură în casă cu un dement beat, era căzută la baza scării, cu gâtul rupt, stătea în spatele unei uși încuiate, pe care cineva încerca să o spargă, urlând, alerga în picioarele goale pe o potecă, sub lumina lunii, urmărită de un negru uriaș, înarmat cu un satâr.

Nu era nimic din toate acestea. Când am tras mașina pe aleea din fața casei, întreaga casă era luminată, iar ea stătea în pragul ușii deschise, cu o țigară în gură. Am coborât și am traversat aleea cu dale. Era îmbrăcată în pantaloni și o cămașă descheiată la gât. M-a privit, calmă. Dacă era vreun pic de agitație în aer, era cea pe care o adusesem cu mine. Primul lucru pe care l-am rostit a fost la fel de deplasat ca și restul comportamentului meu.

– Credeam că nu fumați.

– Poftim? Nu, nu în mod obișnuit.

A scos țigara dintre buze, s-a uitat la ea, a lăsat-o să cadă pe jos și a călcat-o cu piciorul.

– Din când în când. L-a sunat pe doctorul Verringer.

Era un glas îndepărtat și placid, un glas auzit noaptea, peste o apă. Complet relaxat.

– N-avea cum, i-am replicat. Doctorul Verringer nu mai stă acolo. Pe mine m-a sunat.

– Serios? Eu doar l-am auzit telefonând și rugând pe cineva să vină repede încoace. M-am gândit că trebuie să fie doctorul Verringer.

– Unde e acum?

– A căzut, mi-a spus ea. Cred că s-a lăsat prea mult cu scaunul pe spate. A mai făcut-o și altă dată. S-a tăiat la frunte în ceva. I-a curs și sânge, nu prea mult.

– Asta e bine, am comentat. Nu e sănătos să piardă prea mult sânge. Unde e acum, v-am întrebat.

M-a țintuit cu o privire solemnă. Apoi a arătat cu mâna.

– Pe-acolo, pe undeva. Pe marginea drumului sau printre tufe, pe lângă gard.

M-am aplecat înainte și am privit-o mijindu-mi ochii.

– Pentru Dumnezeu, nu v-ați uitat?

Am decis că era în stare de șoc. Apoi m-am uitat peste umăr, spre peluză. N-am zărit nimic, dar în apropierea gardului era o umbră grea.

– Nu, nu m-am uitat, mi-a răspuns ea cu destul de mult calm. Găsiți-l dumneavoastră. Pentru mine e destul. Pentru mine e mai mult decât destul. Găsiți-l dumneavoastră.

S-a întors pe călcâie și a intrat din nou în casă, lăsând ușa deschisă. Nu a ajuns prea departe. Cam la un metru depărtare de ușă, s-a prăbușit pe podea și a rămas acolo, căzută. Am cules-o de pe jos și am așezat-o pe canapeaua mare, extensibilă, una dintre cele două așezate de-o parte și de alta a unei mese de cocteil lungi și deschise la culoare. I-am căutat pulsul. Nu părea nici din cale-afară de slab, nici neregulat. Ochii îi stăteau închiși și pleoapele îi erau vineții. Am lăsat-o acolo și am ieșit iar afară.

Era acolo, exact așa cum îmi spusese ea. Stătea lungit pe-o parte, la umbra trandafirilor japonezi. Pulsul îi era rapid și puternic, iar respirația îi suna nenatural. La ceafă, avea ceva lipicios. I-am vorbit și l-am scuturat puțin. I-am tras vreo două palme. A mormăit, dar fără să se trezească. L-am tras până s-a așezat în fund, apoi i-am pus un braț pe după umerii mei și am dat să-l ridic, stând cu spatele la el și încercând să-l apuc de un picior. N-am reușit. Era greu ca un bloc de ciment. Ne-am așezat amândoi pe iarbă și, după ce mi-am tras puțin sufletul, am încercat încă o dată. În cele din urmă, am izbutit să-l urc în spate, în poziția în care își duc pompierii victimele, și am pornit să traversez greoi peluza, în direcția ușii deschise de la intrare. Distanța părea să fie cam aceeași ca de-aici până-n China și-napoi. Cele două trepte de la intrare aveau trei metri înălțime. M-am apropiat clătinându-mă de canapea și, lăsându-mă în genunchi, l-am rostogolit de pe umeri. Când m-am îndreptat la loc, am avut senzația că am șira spinării ruptă în cel puțin trei locuri.

Eileen Wade dispăruse. Aveam toată camera la dispoziție. În clipa aceea, eram mult prea stors ca să-mi mai pese pe unde se găsea fiecare. M-am așezat și m-am uitat la el, așteptând o răsuflare. Apoi i-am examinat capul. Era mânjit de sânge. Părul îi era încleiat. Nu părea foarte grav, dar, cu rănile la cap, nu știi niciodată.

Apoi, Eileen Wade s-a materializat lângă mine, privind tăcută în jos, la el, cu aceeași expresie îndepărtată.

– Îmi pare rău c-am leșinat, mi-a spus ea. Nu știu de ce.

– Poate-ar fi bine să chemăm un doctor.

– I-am telefonat doctorului Loring. Știți, e medicul meu. N-a vrut să vină.

– Încercați la altcineva.

– A, o să vină, a spus ea. Nu a vrut, dar are să vină de îndată ce poate.

– Candy unde e?

– E ziua lui liberă. Joia. Bucătăreasa și Candy sunt liberi joia. E obiceiul pe-aici. Puteți să-l duceți sus, la culcare?

– Fără ajutor, nu. Mai bine aduceți-mi o cuvertură sau o pătură. Afară e cald, dar, în cazuri din astea, pneumonia e foarte ușor de făcut.

Mi-a spus că-mi va aduce o cuvertură. M-am gândit că era un gest foarte frumos. Dar nu gândeam prea clar. Eram mult prea stors după ce-l cărasem în spate.

L-am acoperit cu o cuvertură de voiaj și, în cincisprezece minute, a apărut și doctorul Loring, cu tot cu gulerul apretat, cu ochelarii fără rame și cu expresia cuiva care a fost pus să curețe după câinele care tocmai a vomat. I-a examinat capul lui Wade.

– O tăietură superficială și o vânătaie, a decretat el. Nicio șansă de comoție. Aș zice că, din respirație, ne putem da seama destul de ușor ce are.

A întins mâna după pălărie. Și-a luat geanta.

– Țineți-l la căldură, ne-a recomandat el. Puteți să-i spălați ușor capul, ca să-l curățați de sânge. O să-și revină singur, după ce doarme un pic.

– Nu-l pot duce sus singur, doctore, am zis.

– Atunci lăsați-l unde e, mi-a răspuns el, privindu-mă fără pic de interes. Noapte bună, doamnă Wade. După cum știți, nu tratez alcoolici. Și, chiar dacă aș face-o, soțul dumneavoastră nu s-ar număra printre pacienții mei. Sunt sigur că înțelegeți.

– Nu vă cere nimeni să-l tratați, i-am spus. Vă rog doar să mă ajutați să-l duc în dormitor, ca să pot să-l dezbrac.

– Și dumneavoastră cine sunteți? m-a întrebat doctorul Loring pe un ton de gheață.

– Mă numesc Marlowe. Eram aici acum o săptămână, m-a prezentat soția dumneavoastră.

– Interesant, a zis el. Și cum se face că o cunoașteți pe soția mea?

– Ce dracu' mai contează? Nu vreau decât...

– Nu mă interesează ce vreți, m-a întrerupt el.

S-a întors spre Eileen, a dat scurt din cap și a dat să plece. M-am interpus între el și ușă, cu spatele lipit de aceasta.

– Ia stai un pic, doctore. Cred că a trecut ceva vreme de când nu te-ai mai uitat pe o mică lucrare în proză intitulată Jurământul lui Hipocrate. Omul ăsta mi-a dat telefon și eu locuiesc destul de departe de-aici. Pentru că părea să fie grav, am încălcat toate regulile de circulație din statul ăsta ca să ajung aici. L-am găsit întins pe jos și l-am adus în cârcă și te rog să mă crezi că nu e ușor. Băiatul în casă e plecat și nu am pe nimeni să mă ajute să-l duc sus. Cum ți se pare?

– Dă-te la o parte din calea mea, mi-a spus el printre dinți. Sau sun la secție și îi cer șerifului să trimită un om. Ca profesionist...

– Ca profesionist, ești de tot rahatul, am spus și l-am lăsat să treacă.

S-a înroșit – lent, dar vizibil. S-a înecat cu propria fiere. Pe urmă a deschis ușa și a ieșit. A închis-o atent. În timp ce făcea asta, mi-a aruncat o privire. Era una dintre cele mai urâte priviri care mi se adresaseră vreodată, pe unul dintre cele mai urâte chipuri pe care le văzusem vreodată.

Când m-am întors de la ușă, Eileen zâmbea.

– Ce-i așa de distractiv? am mârâit.

– Dumneavoastră. Puțin vă pasă ce le spuneți oamenilor, nu-i așa? Chiar nu știți cine e doctorul Loring?

– Ba da. Și știu și ce e.

S-a uitat la ceasul de mână.

– Candy ar trebui să se fi întors până acum, a spus ea. Mă duc să văd. Camera lui e deasupra garajului.

A ieșit pe sub o arcadă, iar eu m-am așezat, privindu-l pe Wade. Marele scriitor continua să sforăie. Avea chipul transpirat, dar l-am lăsat acoperit cu cuvertura. Într-un minut, două, s-a întors Eileen, aducându-l pe Candy cu ea.

26

Mexicanul era îmbrăcat într-o cămașă sport în carouri alb cu negru, pantaloni cu pense adânci și fără curea, pantofi de piele în două nuanțe, alb și negru, impecabil de curați. Părul des și negru îi era pieptănat pe spate și lucea, uns cu un ulei sau o cremă de păr.

– *Señor,* mi-a spus el, schițând o mică plecăciune sarcastică.

– Ajută-l pe domnul Marlowe să-l ducă sus pe soțul meu, Candy. A căzut și s-a lovit puțin. Îmi pare rău că te deranjez.

– *De nada, señora,* a zis Candy, zâmbind.

– Cred că eu o să vă urez noapte bună, mi-a spus ea mie. Sunt frântă de oboseală. Candy o să vă dea tot ce aveți nevoie.

A urcat încet scara. Candy și cu mine am urmărit-o cu privirea.

– Ce păpușă, mi-a zis Candy cu aer de confidență. Rămâi peste noapte?

– N-aș crede.

– *Es lástima.* E tare singură, doamna.

– Lasă lucirea aia din ochi, băiete. Hai să-l ducem pe ăsta la culcare.

S-a uitat trist la Wade, care sforăia pe canapea.

– *Pobrecito,* a murmurat el, prefăcut. *Borracho como una cuba.*

– O fi el beat ca o scroafă, dar nu e și mititel, am comentat. Ia-l de picioare.

L-am cărat: chiar și în doi, era greu ca un sicriu de plumb. În capul scărilor, am traversat un balcon deschis, trecând pe lângă o ușă închisă. Candy mi-a arătat-o cu bărbia.

– *La señora,* a șoptit el. Dacă bați ușurel, poate-ți dă drumu' înăuntru.

N-am comentat, pentru că aveam nevoie de el. Am mers înainte cu hoitul, apoi am intrat pe o altă ușă și l-am lăsat să cadă pe pat. Atunci l-am apucat pe Candy de braț, sus, lângă umăr, unde doare dacă-ți înfigi degetele. Am făcut în așa fel, încât pe el să-l doară. S-a strâmbat puțin, apoi chipul i-a încremenit.

– Cum te cheamă, *cholo?*

– Ia mâna de pe mine! s-a răstit el. Și să nu-mi spui mie *cholo,* că nu sunt un împuțit de mexican. Mă cheamă Juan Garcia de Soto yo Soto-mayor și sunt chilian.

– Bine, Don Juan. Doar vezi să nu scapi hățurile pe-aici. Vorbește frumos când vorbești despre cei pentru care lucrezi.

S-a smucit făcând un pas înapoi, cu ochii negri incandescenți de ură. Mâna i s-a strecurat pe sub cămașă, de unde a ieșit ținând un cuțit lung. L-a ținut în echilibru cu vârful în podul palmei, aproape fără să-i acorde atenție. Apoi a tras mâna brusc, prinzând cuțitul de mâner, în timp ce era în aer. Totul s-a făcut foarte rapid și fără vreun efort vizibil. Mâna i s-a ridicat la nivelul umărului, apoi a zvâcnit înainte și cuțitul a zburat prin aer, după care a rămas vibrând, înfipt în lemnul ramei de la fereastră.

– *Cuidado, señor!* mi-a spus el cu un rânjet subțire. Și ține-ți labele acasă. Cu mine nu te joci.

A traversat cu pas elastic camera și a smuls cuțitul din ramă, l-a aruncat în sus, s-a învârtit pe vârfuri și l-a prins la spate. Cu o plesnitură, l-a făcut să dispară sub cămașă.

– Frumos, am comentat, dar cam strident.

S-a apropiat încet de mine, zâmbind batjocoritor.

– Și s-ar putea să te alegi cu un cot rupt, am continuat. Uite-așa.

L-am apucat de încheietura mâinii drepte, l-am smucit ca să-și piardă echilibrul, am fandat într-o parte și puțin în spatele lui, aducându-mi antebrațul îndoit sub dosul cotului lui. Am apăsat tare, folosindu-mi antebrațul ca pârghie.

– O singură dată dacă smucesc mai tare, i-am spus, îți fisurez cotul. Și o fisură e de ajuns. Te lași de aruncat cu cuțitul pe mai multe luni. Dacă apăs și mai tare, ești terminat definitiv. Descalță-l pe domnul Wade.

I-am dat drumul, iar el mi-a zâmbit.

– Frumoasă figură, a spus. O țin minte.

S-a întors către Wade și a întins mâna să apuce un pantof, dar s-a oprit. Pe pernă era o urmă de sânge.

– Cine-a tăiat pe șefu'?

– Nu eu, amice. A căzut și s-a tăiat la cap în ceva. E o rană superficială. A trecut doctorul pe-aici.

Candy a expirat încet.

– L-ai văzut tu căzând?

– A căzut înainte să vin eu. Ții la el, nu-i așa?

Nu mi-a răspuns. I-a scos pantofii. Puțin câte puțin, l-am dezbrăcat pe Wade și Candy a scos de undeva o pijama verde cu argintiu. L-am îmbrăcat cu ea, l-am băgat în pat și l-am acoperit bine. Continua să asude și să sforăie. Candy s-a uitat în jos la el cu tristețe, clătinând din capul dat cu ulei când într-o parte, când în cealaltă, lent.

– Cineva trebuie să îngrijească de el, a spus. Mă duc să-mi schimb hainele.

– Dormi puțin. Stau eu cu el. Dacă am nevoie de tine, pot să te chem.

S-a întors cu fața la mine.

– Să îngrijești bine de el, mi-a spus el pe un ton scăzut. Foarte bine.

A ieșit din dormitor. M-am dus la baie, de unde am luat o cârpă udă și un prosop gros. L-am întors pe Wade puțin pe-o parte și, întinzând prosopul pe pernă, i-am spălat sângele de pe păr ușor, ca să nu înceapă iar să-i curgă. Așa am văzut și tăietura subțire, superficială și lungă de vreo cinci centimetri. Nu era mare lucru. Măcar atâta dreptate avusese Loring. N-ar fi fost rău dacă l-ar fi cusut puțin, dar probabil nu era neapărată nevoie. Am găsit o foarfecă și i-am tăiat destul păr ca să pot aplica o bucată de plasture. Pe urmă l-am întors cu fața în sus, să-l spăl. Probabil asta a fost o greșeală.

A deschis ochii. La început opaci și incapabili să focalizeze, apoi s-au limpezit și m-au zărit stând lângă pat. Mâna i s-a mișcat, ridicându-se până la cap, unde a pipăit leucoplastul. Buzele au murmurat ceva, apoi i s-a limpezit și glasul.

– Cine m-a pocnit? Tu?

Și-a pipăit iar leucoplastul.

– Nu te-a pocnit nimeni. Ai căzut.

– Am căzut? Când? Unde?

– Acolo de unde-ai dat telefon. M-ai sunat. Te-am auzit prăbușindu-te. Prin telefon.

– Te-am sunat? a zâmbit el leneș. Întotdeauna la dispoziție, nu-i așa? Cât e ceasul?

– Trecut de unu noaptea.

– Unde-i Eileen?

– S-a dus să se culce. A avut o zi grea.

A rumegat informația în tăcere. În ochi i se citea durerea.

– Am...?

S-a întrerupt, crispându-se.

– Atât cât știu eu, n-ai atins-o. Dacă asta voiai să afli. Ai plecat să te plimbi și ți-ai pierdut cunoștința lângă gard. Lasă vorba și culcă-te.

– Să mă culc, a repetat el încet și rar, ca un copil care repetă o lecție. Ce-o fi aia?

– Poate o pastilă te-ajută. Ai ceva?

– În sertar. La noptieră.

Am deschis și am găsit un borcănel de plastic, cu niște capsule roșii înăuntru. Seconal, 1,5 g. Rețetă dată de doctorul Loring. Simpaticul doctor Loring. Rețetă emisă pe numele doamnei Roger Wade.

Am scuturat borcănelul, scoțând două capsule, apoi l-am pus la loc și am turnat un pahar cu apă dintr-o carafă aflată pe noptieră. El mi-a spus că o capsulă e de ajuns. A luat-o, a băut puțină apă și s-a întins la loc, cu ochii în tavan. Timpul trecea. M-am așezat într-un fotoliu, cu ochii pe el. Nu părea să i se facă somn. Apoi mi-a spus, lent:

– Mi-am amintit ceva. Fă-mi un serviciu, Marlowe. Am scris niște tâmpenii pe care nu vreau să le vadă Eileen. Sunt pe mașina de scris, sub capac. Rupe-le tu.

– Sigur. Asta-i tot ce-ți amintești?

– Eileen e bine? Sigur?

– Da. E doar obosită. Las-o moartă, Wade. Nu te mai gândi. N-ar fi trebuit să te-ntreb.

– Nu te mai gândi, zise el. Vocea îi era deja puțin somnoroasă, parcă vorbea singur. Nu te mai gândi, nu mai visa, nu mai iubi, nu mai urî. Noapte bună, iubite prinț. O să iau și pastila cealaltă.

I-am dat-o, cu încă puțină apă. S-a întins la loc, de data asta cu capul întors în așa fel, încât să mă vadă.

– Uite ce e, Marlowe, am scris niște chestii pe care nu vreau ca Eileen...

– Mi-ai mai spus o dată. O să mă ocup după ce adormi.

– A, îți mulțumesc. E plăcut să te știe omul prin preajmă. Foarte plăcut.

O altă pauză, destul de lungă. Pleoapele i se îngreunau.

– Ai omorât vreodată un om, Marlowe?

– Da.

– Urât sentiment, nu-i așa?

– Unora le place.

Ochii i s-au închis complet. Apoi s-au deschis iar, dar privirea îi era confuză.

– Cum e posibil?

Nu i-am răspuns. Pleoapele au coborât din nou, treptat, ca o cortină într-o sală de teatru. A început să sforăie. Am mai așteptat puțin. Apoi am mai stins din luminile din cameră și am ieșit.

27

M-am oprit în fața ușii lui Eileen și am ascultat. Nu am auzit nicio mișcare înăuntru, așa că n-am bătut. Dacă voia să afle cum se simte, nu depindea decât de ea. La parter, livingul era luminat și pustiu. Am mai stins din lumini. Din apropierea ușii de la intrare, am privit în sus, către balcon. Partea centrală a livingului se întintea pe toată înălțimea pereților casei, traversată de bârne la vedere, care susțineau și balconul. Acesta era lat, mărginit pe două

părți de o balustradă solidă, cam de un metru înălțime. Partea de sus și stâlpii erau tăiați în secțiune pătrată, pentru a semăna cu grinzile. În sufragerie se intra printr-o arcadă pătrată, închisă cu o ușă dublă, din șipci orizontale. Deasupra am presupus că sunt camerele personalului. Această parte a etajului era izolată printr-un perete, deci la ea se ajungea pesemne pe o altă scară, care făcea legătura cu bucătăria. Dormitorul lui Wade era în colț, deasupra biroului. Vedeam lumina din cadrul ușii deschise, reflectându-se pe tavanul înalt, și cam treizeci de centimetri din partea de sus a ușii.

Am stins toate luminile cu excepția unui lampadar și am traversat, îndreptându-mă spre birou. Ușa era închisă, dar două lămpi stăteau aprinse, una cu picior la capătul canapelei de piele și o veioză cu abajur, pe birou. Mașina de scris era pe un suport greu sub aceasta din urmă și alături, pe masa de lucru, era o grămadă dezordonată de foi galbene de hârtie. M-am așezat într-un fotoliu tapițat și am studiat amplasarea obiectelor. Ce mă interesa era să aflu cum se lovise la cap. M-am așezat în fotoliul lui de la birou, cu telefonul în partea stângă. Arcul era foarte moale. Dacă mă aplecam pe spate și mă răsturnam, era posibil să dau cu capul de colțul mesei. Mi-am umezit batista și am frecat lemnul. Niciun pic de sânge, nimic. Pe birou erau o mulțime de obiecte, între care un șir de cărți sprijinite între doi elefanți de bronz, plus o călimară veche de sticlă. Am testat-o și pe ea, fără niciun rezultat. Oricum nu avea nicio noimă, pentru că, dacă altcineva îl pocnise în cap, atunci arma nu trebuia musai să se afle în încăpere. Și nu avea cine să o facă. M-am ridicat în picioare și am aprins becurile mascate în cornișă. Lumina lor ajungea și în colțurile cele mai umbrite și bineînțeles că, după aceea, răspunsul s-a dovedit a fi simplu. Un coș de hârtii din metal era răsturnat, lipit de perete, golit de conținut. Nu avea cum să fi ajuns singur acolo, așadar fusese fie azvârlit, fie împins cu piciorul.

I-am testat colțurile tari cu batista mea umezită. De data aceasta, am obținut colorația maro-roșcată a sângelui. Nu mai era un mister. Wade căzuse și se lovise cu capul de colțul tăios al coșului de hârtii – probabil o lovitură piezișă –, se ridicase de pe jos și îi trăsese un șut, trimițându-l în capătul celălalt al camerei. Simplu.

Pe urmă, mai băuse un pahar. Băutura era pe măsuța din fața canapelei. O sticlă goală, alta pe trei sferturi plină, o carafă cu apă și un bol de argint conținând apă, ceea ce mai rămăsese din cuburile de gheață. Nu se vedea decât un pahar, de format mare.

După ce băuse, se simțise ceva mai bine. Observase ca prin ceață telefonul scos din furcă și mai mult ca sigur că nu-și amintise ce făcea cu el. De aceea, se mulțumise să se apropie și să-l așeze la loc în furcă. Momentul era numai bun. Orice telefon are ceva compulsiv. Omul zilelor noastre, obsedat de aparate cum e, îl iubește, îl detestă și se teme de el. Dar îl tratează întotdeauna cu respect, chiar și când e beat. Telefonul e un fetiș.

Orice om normal ar fi spus „alo“ în receptor, înainte de a închide, ca să fie sigur. Nu și unul care vedea dublu din cauza băuturii și care tocmai încasase o căzătură. Oricum, nu mai avea importanță. Ar fi putut-o face soția lui, ar fi putut auzi zgomotul căzăturii și bufnitura coșului de hârtii în perete și ar fi putut intra în birou. Cam acesta era momentul în care ultimul pahar îl lovise, probabil, drept în față și el ieșise bălăbănindu-se din casă, traversând peluza, și își pierduse cunoștința acolo unde îl găsisem eu. Cineva avea să vină după el. De-acum, nu mai știa cine. Poate bunul doctor Verringer.

Până aici, toate bune. Dar ce va fi făcut soția? Nu-l putea mișca, nu se putea înțelege rațional cu el și, foarte probabil, îi era frică să încerce. Așa că nu-i rămânea decât să cheme pe cineva în ajutor. Servitorii erau plecați, de aceea era silită să o facă prin telefon.

Da, chemase pe cineva. Îl chemase pe simpaticul doctor Loring. Presupusesem aproape automat că o făcuse după ce ajunsesem eu acolo. Dar ea nu spusese așa ceva.

De-aici încolo, socotelile nu se mai potriveau. Te-ai fi așteptat să-l caute și, găsindu-l, să se asigure că n-a pățit nimic. Nu avea ce să pățească dacă stătea întins pe jos o bucată de vreme, într-o seară caldă de vară. Ea nu-l putea mișca din loc. Eu avusesem nevoie de toată forța mea. Dar nu te așteptai să o găsești în pragul ușii deschise, fumând o țigară și având o idee foarte vagă asupra locului unde se găsea el. Sau da? Nu știam prin ce trecuse cu el, cât de periculos era când se afla în starea aceea, cât îi era de frică să se apropie de el. „Pentru mine e destul", îmi spusese ea când ajunsesem. „Găsiți-l dumneavoastră." Și pe urmă intrase în casă și-i trăsese un leșin.

Ceva mă nedumerise, dar fusesem nevoit să las lucrurile așa. Trebuia să plec de la premisa că, dacă se confruntase suficient de des cu astfel de situații, încât să știe că nu poate face altceva decât să le lase să treacă de la sine, atunci asta va face. Atât. Le va lăsa să treacă de la sine. Îl va lăsa pe el să stea întins pe jos, până apărea cineva destul de dotat fizic ca să se poată descurca așa cum trebuie cu el.

Ceva mă nedumerea și acum. Mă nedumerea și faptul că se retrăsese în camera ei, în timp ce eu și Candy îl duceam sus, la culcare. Declarase că îl iubea. Era soțul ei, erau căsătoriți de cinci ani, el era un om foarte cumsecade când era treaz – acestea fuseseră chiar cuvintele ei. Beat, devenea altceva, ceva de care te țineai departe, pentru că era primejdios. Bine, lăsați. Dar, într-un fel sau altul, mă nedumerea. Dacă-i era cu adevărat frică, n-ar fi stat în ușa deschisă, fumând o țigară. Dacă era doar sătulă, închisă în sine și scârbită, n-ar fi leșinat.

Trebuie să fi fost altceva. Poate altă femeie. Atunci, însemna că abia aflase. Linda Loring? Poate. Doctorul Loring așa credea și o afirmase în fața unui public numeros.

Am încetat să mă mai gândesc și am scos capacul mașinii de scris. Erau acolo, cele câteva foi disparate de hârtie galbenă pe care trebuia să le distrug, ca să nu le vadă Eileen. Le-am luat cu mine până pe canapea și am decis că meritam ceva de băut, ca să meargă cu lectura. Din birou se trecea direct într-un oficiu. Am clătit un pahar înalt, mi-am turnat o porție și m-am așezat să citesc. Iar ceea ce am citit era o nebunie. Suna cam așa:

28

Luna nu mai e plină de patru zile și pe perete e un petic de lumină care mă privește asemenea unui ochi mare și făinos, orb, cu un ochi la făină. Glumă. Ce figură de stil leșinată. Scriitorii. Orice lucru trebuie să semene cu un altul. Capul îmi e pufos precum frișca, dar nu la fel de dulce. Alte figuri de stil. Îmi vine să vomit doar când mă gândesc la nenorocita asta de meserie. Îmi vine să vomit oricum. Probabil am s-o fac. Nu mă forțați. Dați-mi timp. Viermii din plexul solar se zvârcolesc, se zvârcolesc. Mi-ar fi mai bine în pat, dar sub pat se găsește un animal întunecat și animalul acesta întunecat se zvârcolește, foșnind, acuplându-se cu sine însuși și izbind patul pe dedesubt, și-atunci scot un urlet pe care nu-l aud decât eu. Un urlet de vis, un urlet dintr-un coșmar. Nu e nimic înfricoșător și nu mi-e frică pentru că nu e nimic înfricoșător, și cu toate acestea, o dată, stăteam așa în pat și animalul întunecat mi-a făcut figura, izbindu-se de pat pe dedesubt

și am avut un orgasm. Asta m-a dezgustat mai tare decât oricare dintre lucrurile scârboase pe care le-am făcut vreodată.

Sunt murdar. Trebuie să mă bărbieresc. Îmi tremură mâinile. Transpir. Îmi simt propriul miros oribil. Cămașa mi-e udă la subraț, pe piept și pe spate. Mânecile sunt ude în cutele de la îndoitura cotului. Paharul de pe masă e gol. De-acum, am nevoie de ambele mâini ca să torn. Poate aș putea lua o dușcă direct din sticlă, ca să-mi fac curaj. Gustul e scârbos. Și nu mi-ar fi de niciun ajutor. În cele din urmă, nu voi mai putea nici să dorm și întreaga lume va geme în oroarea nervilor torturați. E bună, nu-i așa, Wade? Mai pune.

În primele două sau trei zile e bine, pe urmă e negativ. Suferi și bei o gură și, o vreme, totul merge mai bine, dar prețul e din ce în ce mai mare și, în schimb, capeți din ce în ce mai puțin și întotdeauna vine mometul în care nu te mai alegi decât cu greața. Atunci îl suni pe Verringer. Gata, Verringer, vin. Verringer nu mai există. A plecat în Cuba sau a murit. L-a ucis prințesa. Bietul Verringer, ce soartă, să mori în pat cu o prințesă – felul ăsta de prințesă. Haide, Wade, hopa sus, c-avem treabă. Avem de văzut locuri unde n-am mai fost niciodată și unde n-o să ne întoarcem, după ce vom fi fost o dată. Fraza asta are vreo noimă? Nu. Bine, oricum nu cer bani pe ea. Urmează o pauză scurtă, pentru o lungă reclamă.

Ei bine, am făcut-o. M-am ridicat din pat. Ce bărbat curajos! Am mers până la canapea și iată-mă, îngenuncheat alături, cu mâinile pe ea și fața în mâini, plângând. Pe urmă, m-am rugat și m-am disprețuit pentru că m-am rugat. Bețiv de gradul al treilea, disprețuindu-se pe sine. La ce mama naibii te rogi, prostule? Când se roagă un om sănătos, o face din credință. Când o face unul bolnav, e doar pentru că-i e frică. Lasă-le-ncolo de rugăciuni. Asta

e lumea, așa cum ai creat-o și cum o creezi, singur și cu puținul ajutor pe care-l capeți… dar și pe acela, tot tu l-ai creat. Încetează cu rugăciunile, tâmpitule. Ridică-te în picioare și trage dușca aia. Pentru orice altceva e prea târziu.

Gata, am băut. Cu amândouă mâinile. Și am turnat și în pahar. Abia dacă am vărsat câțiva stropi. Acum, să vedem dacă pot să rezist fără să vomit. Mai bine mai pun puțină apă. Acum, ridică-l încet. Ușurel, nu prea mult o dată. Se face cald. Se face foarte cald. Dacă aș putea să nu mai transpir. Paharul e gol. E din nou jos, pe masă.

Luna e acoperită de pâclă, dar am pus paharul jos în ciuda ei, atent, atent, ca pe un buchet de trandafiri într-o vază înaltă. Trandafirii își clatină capetele înrourate. Poate și eu sunt un trandafir. Mamă, ce de rouă am. Acum, să urcăm la etaj. Poate una scurtă, fără apă, să mă țină la drum. Nu? Bine, cum zici. O s-o beau sus, după ce ajung. Dacă ajung, am ceva care să mă stimuleze. Dacă ajung până sus, am dreptul la o compensație. Un semn de respect pentru mine, de la mine. Am sentimente atât de frumoase față de mine însumi… și partea cea mai dulce e că… nu am rivali.

Spațiu dublu. Am fost sus și m-am întors jos. Nu mi-a plăcut la etaj. Înălțimea îmi dă palpitații. Dar tot apăs pe tastele astea ale mașinii de scris. Ce magician e subconștientul! Dacă ar putea fi făcut să lucreze după un program regulat! Și la etaj era lună. Probabil aceeași. Luna nu cunoaște varietate. Vine și pleacă precum lăptarul, iar laptele lunii e mereu același. Luna laptelui e mereu… stai puțin. Ai picioarele încrucișate. Nu e ăsta momentul să te bagi în anamneza lunii. Ai destulă anamneză ca să te ocupi de toată valea asta blestemată.

Dormea pe o parte, fără să scoată un sunet. Cu genunchii strânși. Prea nemișcată, așa mi s-a părut. Când dormi, trebuie

să scoți sunete. Poate nu dormea, poate doar încerca să adoarmă. Dacă m-aș fi apropiat mai mult, aș fi știut. Sau aș fi putut cădea din picioare. A deschis un ochi – oare? S-a uitat la mine – oare? Nu. S-ar fi ridicat și m-ar fi întrebat: ți-e rău, dragul meu? Da, mi-e rău, draga mea. Dar nu te îngrijora, draga mea, pentru că răul acesta e răul meu, nu al tău, tu dormi acolo, nemișcată și dulce și nu-ți aminti nimic și să nu vină mizeria de la mine la tine și să nu se apropie de tine nimic din ce e trist, cenușiu și urât.

Ești un păduche, Wade. Trei adjective, scriitor păduchios. Nici măcar un flux al conștiinței nu poți, fără să-l bagi în trei adjective, pentru numele lui Dumnezeu? Am coborât iar la parter, ținându-mă de balustradă. Mațele mi se întorceau la fiecare pas și le-am ținut locului cu o promisiune. Am ajuns la parter și am ajuns în birou și am ajuns în dreptul canapelei și am așteptat ca inima să-și încetinească bătăile. Sticla e la îndemână. Un lucru se poate spune despre înțelegerea lui Wade, sticla e întotdeauna la îndemână. Nimeni n-o ascunde, nimeni n-o încuie. Nu spune nimeni: nu crezi c-ai băut destul, dragul meu? O să ți se facă rău, dragul meu. Nimeni nu spune asta. Doar doarme pe-o parte, ușor, ca trandafirii.

I-am dat prea mulți bani lui Candy. Ce greșeală. Ar fi trebuit să-ncep cu o pungă de alune și să ajung treptat la o banană. Pe urmă ceva mărunțiș adevărat, cu-ncetul, ca să nu-și piardă entuziasmul. Dacă-i dai de la bun început o halcă substanțială, strânge repede un morman. În Mexic trăiește o lună de zile, și trăiește bine și periculos, cu ce cheltuie aici într-o zi. Așadar, ce face când primește halca? Oare există om care să considere că are destui bani, când crede că poate să mai capete și alții? Poate e bine așa. Poate ar trebui să-l omor, ticălosul cu ochi strălucitori.

Odată a murit pentru mine un om cumsecade, de ce să nu moară și-un gândac cu sacou alb?

Lasă-l pe Candy. Poți întotdeauna să găsești ac de cojocul cuiva. Pe celălalt n-am să-l uit niciodată. A rămas scrijelit cu flăcări verzi pe ficatul meu.

Mai bine să dau telefon. Pierd controlul. Le simt țopăind, țopăind, țopăind. Mai bine să chem pe cineva, înainte ca ființele alea rozalii să mi se urce târându-se pe față. Mai bine să sun, să sun, să sun. O s-o sun pe Sioux City Sue. Alo, centrala, dați-mi interurbanul. Alo, interurbanul, dați-mi-o pe Sioux City Sue. Ce număr are? Nu știu număr, doar nume, centrala. O s-o găsiți plimbându-se pe Tenth Street, pe partea umbrită, pe sub dracenele înalte, cu știuleții lor ciuliți... Bine, centrala, bine. Anulați întregul program și dați-mi voie să vă spun ceva, adică să vă întreb ceva. Cine mai plătește pentru toate petrecerile sclivisite pe care le dă Gifford la Londra, dacă dumneavoastră îmi anulați convorbirea interurbană? Da, vi se pare că aveți un loc de muncă sigur. Așa credeți. Stați așa, mai bine vorbesc direct cu Gifford. Dați-mi-l la telefon. Valetul tocmai i-a adus ceaiul. Dacă el nu poate vorbi, o să trimitem pe cineva care poate.

De ce-oi fi scris toate astea? La ce încercam să nu mă gândesc? Telefonul. Mai bine dau acum telefon. E foarte rău, foarte, foarte...

Asta era tot. Am împăturit strâns foile și le-am îndesat în buzunarul de la piept, în spatele carnețelului de notițe. M-am apropiat de ușile de sticlă și, deschizându-le larg, am pășit afară, pe terasă. Lumina lunii era cam tulbure. Dar în Idle Valley era vară, iar vara nu e niciodată cu adevărat tulbure. Am rămas acolo, privind la lacul nemișcat, incolor, meditând, întrebându-mă. Și atunci am auzit o împușcătură.

29

Acum, către balcon erau deschise două uși luminate, a lui Eileen și a lui. Camera ei era goală. Dinspre a lui am auzit zgomot de încăierare și am intrat pe ușă dintr-un salt. Am găsit-o aplecată deasupra patului, luptându-se cu el. Sclipirea neagră a unui pistol a țâșnit prin aer, ținută de două mâini, una mare, de bărbat, și una mică, de femeie, niciuna din ele pe mâner. Roger ședea în capul oaselor în pat, aplecat, împingând. Ea, îmbrăcată într-un halat de casă bleu, unul din acelea matlasate, avea părul căzut peste față. Acum a pus două mâini pe armă și, cu o smucitură scurtă, i-a luat-o. M-am mirat că avea atâta forță, chiar și la cât era de neputincios Wade acum. Acesta s-a prăbușit pe perne, aruncându-i priviri mânioase și gâfâind, iar ea a făcut un pas, îndepărtându-se, și s-a lovit de mine.

A rămas așa, rezemată de mine, ținând pistolul cu ambele mâini, lipit strâns de trup. Se cutremura toată, zguduită de suspine. Am înconjurat-o cu un braț și am pus mâna pe armă.

S-a răsucit, ca și cum ar fi avut nevoie de asta ca să conștientizeze prezența mea acolo. A făcut ochii mari și trupul i s-a înmuiat, lipindu-se de al meu. A dat drumul armei. Era un obiect greu și grosolan, un Webley Hammerless în doi timpi. Țeava era caldă. Ținând-o pe ea cu un braț, am dat drumul pistolului în buzunar și, peste capul ei, m-am uitat la el. Nimeni nu spunea nimic.

Apoi el a deschis ochii și zâmbetul acela obosit i-a jucat pe buze.

– Nimeni n-a pățit nimic, a murmurat el. Doar o împușcătură aiurea, în tavan.

Am simțit-o încordându-se. Pe urmă s-a dezlipit de mine. Ochii îi erau limpezi, cu privirea concentrată. I-am dat drumul.

– Roger, a spus ea cu un glas care nu era mai mult decât o șoaptă slabă, chiar trebuia să faci așa ceva?

Uitându-se la ea fix, ca o bufniță, Wade și-a lins o buză, dar n-a răspuns. Ea s-a dus și s-a rezemat de masa de toaletă. Mâna i s-a mișcat mecanic, trăgându-i părul de pe față. S-a cutremurat o dată din cap până-n picioare, clătinând din cap într-o parte și în alta.

– Roger, a șoptit ea iar. Bietul Roger. Bietul, nefericitul Roger.

Acum Wade stătea cu ochii ațintiți în tavan.

– Am avut un coșmar, a rostit el tărăgănat. Cineva stătea aplecat deasupra patului, cu un cuțit lung. Nu știu cine. Semăna puțin cu Candy. Nu se poate să fi fost Candy.

– Sigur că nu, dragul meu, i-a spus ea moale.

S-a desprins de masa de toaletă și s-a așezat pe marginea patului. A întins o mână și a început să-l mângâie pe frunte.

– Candy s-a dus de mult la culcare. Și ce să caute Candy cu un cuțit?

– E mexican. Ăștia au toți cuțite, a spus Roger pe același ton îndepărtat, impersonal. Le plac cuțitele. Iar lui nu-i place de mine.

– Nimănui nu-i place de tine, am intervenit eu brutal.

Ea a întors iute capul.

– Te rog... te rog, nu vorbi așa. N-a știut. A visat...

– Unde era pistolul? am mârâit cu ochii la ea, fără să-i acord nicio atenție lui.

– În noptieră. În sertar.

Wade a întors capul, ca să-mi întâlnească privirea. În noptieră nu fusese niciun pistol, iar el o știa foarte bine. Acolo erau pastilele și alte mărunțișuri, dar nu pistolul.

– Sau sub pernă, a adăugat el. Nu țin bine minte. Am tras un foc – a ridicat o mână grea și mi-a arătat – acolo, în sus.

M-am uitat în sus. Într-adevăr, în tencuiala tavanului părea să fie o gaură. M-am mutat într-un loc de unde o puteam vedea mai bine. Da. Genul de gaură făcută de glonț. Dar, din pistolul

acela, glonțul ar fi ajuns direct în pod. Am revenit lângă pat și m-am uitat de sus la el, cu asprime.

– Aiurea. Ai încercat să te sinucizi. N-ai avut niciun coșmar. Te-ai înecat într-un ocean de autocompătimire. N-ai avut niciun pistol, nici în sertar, nici sub pernă. Te-ai dat jos din pat, ai luat arma, te-ai urcat la loc și te-ai pregătit să închei afacerea. Dar cred că n-ai avut curajul. Ai tras un foc care nu era menit să atingă nimic. Și nevasta a alergat într-un suflet – de fapt, asta voiai. Doar milă și compasiune, prietene. Nimic altceva. Până și lupta cu ea a fost, în cea mai mare parte, o făcătură. Dacă n-ai fi lăsat-o, n-ar fi putut să-ți ia în veci pistolul.

– Sunt bolnav, mi-a spus el. Dar s-ar putea să ai dreptate. Are vreo importanță?

– Are, și uite de ce. Pentru că te-ar putea interna la nebuni și, crede-mă, oamenii care se ocupă de astfel de locuri sunt capabili de tot atâta compasiune ca gardienii de la o închisoare de maximă securitate din Georgia.

Eileen s-a ridicat brusc în picioare.

– Destul, mi-a tăiat-o ea. E bolnav și o știi foarte bine.

– Ar vrea să fie bolnav. Eu nu fac decât să-i amintesc care-ar fi prețul.

– Nu e ăsta momentul pentru așa ceva.

– Duceți-vă la dumneavoastră în cameră.

Din ochii ei albaștri au țâșnit scântei.

– Cum îndrăznești...

– Duceți-vă la dumneavoastră în cameră. Dacă nu vreți să chem poliția. Cazurile astea trebuie semnalate.

Wade aproape a zâmbit.

– Da, cheamă poliția. Așa cum ai făcut cu Terry Lennox, mi-a spus el.

Nu i-am dat atenție. Mă uitam la ea. Părea epuizată, fragilă și foarte frumoasă. Clipa de furie trecuse. Am întins o mână și am atins-o pe braț.

– S-a terminat, i-am spus, n-o să mai încerce. Mergeți la culcare.

S-a uitat lung la el și a ieșit. Când cadrul ușii s-a golit de silueta ei, m-am așezat pe marginea patului, acolo unde stătuse ea.

– Mai vrei pastile?

– Nu, mersi. Nu mai contează dacă dorm sau nu. Mă simt mult mai bine.

– Am avut dreptate cu împușcătura? A fost doar un gest mai teatral?

– Și da, și nu, a spus el întorcând capul. Cred că eram cam amețit.

– Dacă vrei cu adevărat să te sinucizi, nu te poate opri nimeni. Îmi dau seama foarte bine. Și tu la fel.

– Da. Continua să stea cu spatele la mine. Ai făcut cum te-am rugat... hârtiile din mașina de scris?

– Îhî. Mă mir că-ți mai aduci aminte. Ai scris niște chestii cam aiuristice. Ciudat e că sunt foarte corect ortografiate.

– Asta pot să fac oricând, beat sau treaz... până la un punct, măcar.

– Să nu te temi de Candy, i-am spus. Te înșeli crezând că nu-i place de tine. Iar eu am greșit când am spus că nimănui nu-i place. Încercam s-o stârnesc pe Eileen, s-o scot din sărite.

– De ce?

– A leșinat deja o dată astă-seară.

A clătinat ușor din cap.

– Eileen nu leșină niciodată.

– Atunci s-a prefăcut.

Nici așa nu i-a plăcut.

– Cum adică un om cumsecade a murit pentru tine? l-am întrebat.

S-a încruntat, gândind.

– Prostii. Ți-am spus că am visat...

– Eu vorbesc despre gogoșile-alea bătute la mașină.

Acum s-a uitat la mine, întorcând capul pe pernă ca și cum ar fi purtat o povară enormă.

– Alt vis.

– Mai încerc o dată. Cu ce te are Candy la mână?

– Mai las-o moartă, Jack, a spus el, închizând ochii.

M-am ridicat și am închis ușa.

– N-o să poți fugi la nesfârșit, Wade. Candy poate e un șantajist, bine. Simplu. S-ar putea chiar să se poarte frumos – te simpatizează și te stoarce și de bani, în același timp. Despre ce-i vorba, o femeie?

– L-ai crezut pe prostul de Loring, a zis el cu ochii închiși.

– Nu chiar. Dar cum e cu sora, cea care a murit?

Fusese o lovitură expediată la nimereală, dar s-a întâmplat să ajungă drept în poartă. Ochii i s-au deschis imediat, mari. Pe buze i-a apărut o spuză de salivă.

– De-asta... ești aici? a întrebat el rar, cu glas șoptit.

– Știi bine că nu. Am fost invitat. Tu m-ai invitat.

Capul i se bălăbănea dintr-o parte în alta pe pernă. În ciuda calmantelor, nervii îi erau întinși la maximum. Fața îi era acoperită de transpirație.

– Nu sunt eu primul soț adulter. Lasă-mă-n pace, lua-te-ar naiba să te ia! Lasă-mă-n pace!

M-am dus la baie, am luat un prosop și l-am șters pe față. I-am rânjit în batjocură. Eram cel mai mare ticălos din lume. Aștepți până când omul e la pământ și-atunci îl lovești, și încă o dată. E slăbit. Nu se poate opune și nu poate să te lovească la rândul lui.

– Într-o bună zi, o să-i dăm noi de capăt, i-am spus.

– Nu sunt nebun, mi-a replicat el.

– Doar nădăjduiești că nu ești nebun.

– Până acum am trăit în iad.

– A, da. Asta se vede de departe. Partea interesantă e de ce. Poftim, ia asta.

Am mai luat un somnifer din noptieră și un pahar cu apă. S-a ridicat într-un cot și a întins mâna să ia paharul, dar l-a ratat cu vreo zece centimetri. I l-am așezat în mână. A reușit să bea și să înghită pastila. Apoi s-a întins la loc pe pernă și s-a dezumflat, cu chipul secat de orice emoție. Avea nasul ca o frunză ofilită. Arăta ca un mort. În noaptea asta nu avea să mai împingă pe nimeni în jos pe scări. Și foarte probabil în nicio noapte de-acum încolo.

Când pleoapele i s-au îngreunat, am ieșit din cameră. Simțeam la șold greutatea pistolului Webley, care îmi atârna în buzunar. Am pornit în jos pe scări. Ușa lui Eileen era deschisă. Încăperea era cufundată în întuneric, dar luna lumina destul cât să o arate stând în picioare, în cadrul ușii. A pronunțat ceva ce părea a fi un nume, dar nu al meu. M-am apropiat.

– Mai încet, i-am spus. A adormit la loc.

– Am știut mereu c-o să te întorci, a spus ea încet. Chiar și după zece ani.

Mi-am mijit ochii, privind-o. Unul dintre noi o luase razna.

– Închide ușa, mi-a spus ea pe același ton mângâietor. M-am păstrat pentru tine în toți anii ăștia.

M-am întors și am închis ușa. În clipa aceea, ideea părea foarte bună. Când m-am răsucit cu fața spre ea, deja se prăbușea peste mine. Așa că am prins-o. Trebuia. S-a lipit strâns de mine și părul ei mi-a șters fața. Gura ei s-a înălțat spre a fi sărutată. Tremura. Buzele i s-au desfăcut, dinții i s-au desfăcut și limba i-a țâșnit printre ei. Apoi mâinile i-au coborât, trăgând de ceva, și halatul cu

care era îmbrăcată s-a descheiat și, pe dedesubt, a rămas goală ca *Dimineața de septembrie,* dar nici pe departe la fel de rușinoasă.

– Du-mă în pat, mi-a murmurat ea.

M-am conformat. Înconjurând-o cu brațele, am atins pielea goală, pielea moale, carnea moale și supusă. Am ridicat-o și am dus-o în brațe cei câțiva pași până la pat, unde am coborât-o. A rămas cu brațele pe după gâtul meu. Scotea un fel de șuierat din gâtlej. Apoi a început să se zbată, gemând. Era o crimă. Mă simțeam întărâtat ca un armăsar. Începeam să-mi pierd controlul. Femeile nu mai fac prea des asemenea invitații în zilele noastre.

M-a salvat Candy. Am auzit un scârțâit subțire și m-am întors repede, la timp ca să văd clanța răsucindu-se. M-am smucit, eliberându-mă, și m-am repezit la ușă. Am tras de ea, m-am năpustit afară și l-am văzut pe mexican alergând pe hol și pe urmă în jos, pe trepte. Pe la jumătatea lor, s-a oprit și, întorcându-se, mi-a zâmbit complice. Apoi a dispărut.

M-am întors la ușă și am închis-o – de data aceasta pe dinafară. Dinspre femeia de pe pat se auzeau niște zgomote stranii, dar acum nu mai erau mai mult de atât. Niște zgomote stranii. Vraja se destrămase.

Am coborât în goană scara, am traversat culoarul, până în birou, unde am înșfăcat sticla de scotch și am dat-o pe gât. Când n-am mai putut înghiți, m-am rezemat de perete, gâfâind, și am lăsat lichidul să mă ardă pe dinăuntru, până când aburii mi-au ajuns la creier.

Trecuse mult timp de la cină. Trecuse mult timp de când se mai întâmplase vreun lucru normal. Whisky-ul m-a lovit tare și repede, dar am continuat să beau cu înghițituri mari, până când încăperea a devenit încețoșată, cu mobilierul pus aiurea, când candelabrul s-a preschimbat într-un incendiu de pădure sau un fulger pe cerul verii. Apoi m-am trezit lățit pe canapeaua de piele, încercând să țin sti-

cla în echilibru pe piept. Părea să fie goală. S-a rostogolit și a căzut bufnind pe podea.

A fost ultimul incident pe care l-am remarcat cu exactitate.

30

Un mănunchi de raze de soare îmi gâdila o gleznă. Am deschis ochii și am văzut coroana unui copac mișcându-se ușor pe fondul unui cer albastru, lăptos. M-am rostogolit pe o parte și am atins pielea cu obrazul. O secure mi-a despicat craniul. M-am ridicat. Eram acoperit cu o cuvertură. Am aruncat-o cât colo și mi-am pus tălpile pe podea. M-am uitat încruntat la ceas. Arăta cu un minut înainte de șase și jumătate.

M-am ridicat în picioare, gest care mi-a cerut mult caracter. Era nevoie de voință. M-a sleit de puteri, din care oricum nu mai aveam cine știe ce. Anii mulți și grei își spuneau cuvântul.

M-am târât până în oficiu, unde mi-am scos cravata și cămașa și mi-am aruncat apă rece pe față cu amândouă mâinile, apoi mi-am aruncat și pe cap. După ce m-am udat zdravăn, m-am șters violent cu prosopul. Mi-am pus la loc cămașa și cravata și m-am întins să-mi iau sacoul, iar pistolul din buzunar s-a izbit de perete. L-am scos și, desfăcând butoiașul din cadru, am răsturnat cartușele în palmă, cinci pline, unul doar o carcasă înnegrită. Pe urmă mi-am spus: ce rost are, se găsesc oricând altele. Așa că le-am pus la loc, unde fuseseră, și am dus pistolul în birou și l-am băgat într-unul din sertare.

Când am ridicat privirea, l-am văzut pe Candy stând în prag, curățel și ordonat în sacoul lui alb, cu părul periat bine pe spate, negru și lucios, cu o privire înverșunată.

– Vrei o cafea?

– Mulțumesc.

– Am stins eu luminile. Șefu’ face bine. Doarme. Am închis ușa la camera lui. Ce ți-a venit să te-mbeți?

– Așa a trebuit.

A surâs sarcastic.

– Nu i-ai pus-o, hai? Te-a dat afară cu un șut în fund, copoiule.

– Cum vrei tu.

– Nu ești prea dur în dimineața asta, copoiule. Nu ești dur deloc.

– Adu-mi nenorocita aia de cafea! am zbierat la el.

– *Hijo de la puta!*

Dintr-un salt, l-am înșfăcat de braț. Nici nu s-a clintit. Doar m-a privit disprețuitor. Am râs și i-am dat drumul.

– Ai dreptate, Candy. Nu sunt deloc dur.

S-a întors și a ieșit. A revenit în câteva clipe, cu o tavă de argint cu o cafetieră mică de argint pe ea, cu zahăr, lapte și un șervet împăturit frumos în triunghi. Le-a așezat pe măsuță și a cules sticla goală și restul materialelor de băut. De pe jos a mai ridicat o sticlă.

– Proaspătă. Acum am făcut-o, a zis el și a ieșit.

Am băut două cești, fără zahăr. Pe urmă am încercat o țigară. Mergea. Eram în continuare membru al rasei umane. Apoi Candy s-a întors în sufragerie.

– Vrei ceva de mâncare? m-a întrebat el morocănos.

– Nu, mersi.

– Atunci întinde-o de-aici. N-avem nevoie de tine.

– Cine „n-aveți“?

A ridicat capacul unei cutii și s-a servit cu o țigară. Și-a aprins-o și a suflat fumul insolent, spre mine.

– Eu mă ocup de șefu’, a spus.

– Și câștigi bine?

S-a încruntat, apoi a înclinat din cap.

– Da. Bani frumoși.

– Și cât pe de lături, ca să nu dai în vileag ce știi?

A revenit la spaniolă.

– *No entendido.*

– Ba înțelegi foarte bine. De cât îl scuturi? Pun pariu că nu mai mult de vreo două sutare.

– Ce-i aia vreo două sutare?

– Două sute de dolari.

A zâmbit.

– Tu să-mi dai vreo două sutare, copoiule. Ca să nu-i spun lu' șefu' că azi-noapte ai ieșit de la ea din cameră.

– Cu banii ăștia cumpăr un autobuz plin cu mexicani prăpădiți ca tine.

A ridicat din umeri, fără să se supere.

– Șefu' se face rău de tot când se enervează. E mai bine dacă scoți banii, copoiule.

– Figuri de *pachuco,* i-am spus cu dispreț. Nu pui mâna decât pe mărunțiș. Mulți se joacă așa când le bate vântul prin buzunare. Oricum, ea știe tot, așa că n-ai nimic de vânzare.

În ochi i-a apărut o lucire.

– Numai să nu mai apari pe-aici, durule.

– Am plecat.

M-am ridicat în picioare și am dat ocol mesei. Se mișca atât cât să fie mereu cu fața spre mine. Îi urmăream mâna, dar era limpede că, în dimineața asta, nu avea cuțitul la el. Când am ajuns destul de aproape, i-am tras o palmă peste față.

– Eu nu las un servitor s-o facă pe mama curvă, mexican jegos ce ești. Am treabă aici și-o să vin ori de câte ori am chef. De-acum

încolo, ai grijă ce scoți pe gura aia, că s-ar putea să-ncasezi un pistol peste ea. Și mutra n-o să-ți mai fie la fel de drăgălașă.

Nu a reacționat în niciun fel, nici măcar la lovitură. Palma împreună cu epitetul de mexican jegos trebuie să fi fost insulte mortale pentru el. De data asta însă a rămas locului, cu chipul ca de lemn, neclintit. Pe urmă, fără o vorbă, a luat tava cu resturile de cafea și a ieșit.

– Mersi pentru cafea, i-am spus din urmă.

Nu s-a oprit. După plecarea lui, mi-am pipăit țepii din barbă, m-am scuturat și am decis să o iau din loc. Mă săturasem până în gât de familia Wade.

În timp ce traversam livingul, Eileen cobora scara, în pantaloni albi și sandale, cu o cămașă albastru pal. M-a privit extrem de mirată.

– Nu știam că sunteți aici, domnule Marlowe, mi-a spus ea, ca și cum nu m-ar fi văzut de o săptămână și atunci aș fi picat, la ceai.

– I-am pus pistolul în sertarul de la birou, am zis.

– Ce pistol?

Apoi a părut să-și amintească.

– A, seara de ieri a fost cam agitată, nu-i așa? Dar credeam că ați plecat acasă.

M-am apropiat de ea. Avea la gât un lanț subțire de aur și un fel de pandantiv complicat, cu email auriu și albastru pe fond alb. Partea emailată în albastru semăna cu o pereche de aripi, dar nedeschise. Pe fondul lor, un pumnal lat, alb cu auriu, străpungea un papirus. Nu vedeam să citesc ce scrie pe el, era un fel de simbol militar.

– M-am îmbătat, am spus. Deliberat și nu prea elegant. Mă simțeam singur.

– Nu era cazul, mi-a răspuns ea, cu ochii limpezi ca apa de izvor, în care nu se vedea nici urmă de vinovăție.

– Chestiune de opinie, am spus. Acum plec și nu sunt sigur că mă mai întorc. Ați auzit ce-am spus despre armă?

– Ați pus-o la el în birou. Ar fi, poate, mai bine dacă ați pune-o în altă parte. Dar nu a intenționat de-adevăratelea să se împuște, nu-i așa?

– La asta nu vă pot răspunde. Dar s-ar putea ca data viitoare să o facă.

A clătinat din cap.

– Nu cred. Zău că nu cred. Ne-ați fost de mare ajutor aseară, domnule Marlowe. Nici nu știu cum să vă mulțumesc.

– Ați încercat destul de convingător.

S-a înroșit. Apoi a izbucnit în râs.

– Azi-noapte am avut un vis curios, a spus ea rar, privind în depărtare, peste umărul meu. Aici, în casă, era cineva pe care l-am cunoscut mai demult. Cineva care e mort de zece ani.

Degetele i s-au înălțat, pipăind pandantivul de aur și email.

– De aceea port ăsta astăzi. El mi l-a dat.

– Și eu am visat un vis curios, am spus. Dar pe-al meu nu vi-l povestesc. Țineți-mă la curent cu starea lui Roger și anunțați-mă dacă vă pot ajuta cu ceva.

Și-a coborât privirea, uitându-se în ochii mei.

– Ați spus că nu vă mai întoarceți.

– Am spus că nu sunt sigur. S-ar putea să trebuiască. Sper că nu. În casa asta e ceva foarte strâmb. Și doar în parte scurs dintr-o sticlă.

Se uita la mine fix, încruntată.

– Ce vrea să însemne asta?

– Cred că știți despre ce vorbesc.

A reflectat atent. Degetele încă pipăiau ușor pandantivul. A scos un oftat prelung, răbdător.

– Întotdeauna există o altă femeie, a spus ea încet. Într-un moment sau altul. Dar nu e obligatoriu fatal. Vorbim amândoi în dodii, nu-i așa? Poate nici nu vorbim despre același lucru.

– E posibil, am spus.

Stătea în continuare pe scară, pe a treia treaptă de jos. Încă mai ținea degetele pe pandantiv. Arăta ca o nălucire aurie.

– Mai ales dacă te gândești că „cealaltă femeie“ e Linda Loring.

A dat drumul pandantivului și a mai coborât o treaptă.

– Doctorul Loring pare să fie de acord cu mine, a spus ea indiferentă. Și el trebuie să aibă o sursă de informații.

– Mie mi-ați spus că a jucat scena aia cu jumătate dintre bărbații din vale.

– Serios? Mă rog, în momentul acela era răspunsul cel mai la îndemână.

A mai coborât o treaptă.

– Nu m-am bărbierit, i-am spus.

Asta a luat-o pe nepregătite. După aceea, a râs.

– Ah, nu mă așteptam să faceți dragoste cu mine.

– Dar ce așteptați de la mine, doamnă Wade... la început, când m-ați convins să pornesc la vânătoare? De ce eu, ce am eu de oferit?

– V-ați păstrat credința, mi-a răspuns ea încet. Atunci când probabil că nu v-a fost ușor.

– Sunt mișcat. Dar nu cred că ăsta a fost motivul.

A coborât și ultima treaptă; acum se uita la mine de jos în sus.

– Atunci care a fost motivul?

– Sau, dacă a fost, a fost complet nefericit. Aproape cel mai prost din lume.

S-a încruntat puțin.

– De ce?

– Pentru că ceea ce am făcut... această credință păstrată... e ceva ce nici măcar un prost nu face de două ori.

– Știți ceva, mi-a spus ea zâmbind, conversația asta e din ce în ce mai enigmatică.

– Dumneavoastră sunteți o persoană enigmatică, doamnă Wade. La revedere și mult noroc și, dacă țineți câtuși de puțin la Roger, faceți bine și găsiți-i doctorul potrivit – și asta cât mai repede.

A râs iar.

– O, atacul de-aseară a fost unul ușor. Ar trebui să-l vedeți când face câte unul serios. Până după-amiază o să fie pe picioare, la masa de lucru.

– O să fie pe naiba.

– Credeți-mă că o să fie. Îl cunosc foarte bine.

Ultima lovitură i-am aplicat-o drept între dinți. A sunat destul de urât.

– De fapt, nici nu vreți să-l salvați, nu-i așa? Nu vreți decât să pară că încercați să-l salvați.

– Mi-ați spus, mi-a zis ea alegându-și cu atenție cuvintele, un lucru foarte urât.

A pășit pe lângă mine, ieșind pe ușa sufrageriei, și încăperea spațioasă a rămas goală; am traversat până la ușa principală și mi-am deschis-o singur. Era o dimineață desăvârșită de vară în valea aceea izolată. Prea departe de oraș pentru a avea smog și apărată de umezeala oceanului de către munții joși. Mai târziu avea să se încălzească, dar într-un fel plăcut, rafinat și exclusivist, nici brutal ca arșița deșertului, nici lipicios și mirositor ca în oraș. Idle Valley era locul perfect pentru locuit. Perfect. Oameni plăcuți cu case frumoase, mașini frumoase, cai frumoși, câini frumoși, poate chiar și copii frumoși.

Dar individul pe nume Marlowe nu dorea decât să iasă de-acolo. Cât mai repede.

31

M-am dus acasă, am făcut un duș, m-am bărbierit, m-am schimbat și am început să mă simt din nou curat. Mi-am gătit ceva pentru micul dejun și am mâncat, am spălat vasele, am măturat în bucătărie și pe verandă, apoi mi-am umplut pipa și am apelat robotul telefonic, să văd dacă am mesaje. Nimic. De ce să mă mai duc la birou? Nu mă aștepta nimic, în afară de vreo altă molie moartă și un strat nou de praf. În seif era portretul lui Madison. Puteam să mă duc ca să mă joc cu el și cu cele cinci bancnote foșnitoare de câte o sută de dolari, care mai miroseau și-acum a cafea. Puteam, dar nu aveam chef. Ceva se acrise pe dinăuntrul meu. Banii, de fapt, nu-mi aparțineau. Ce cumpăraseră ei? De câtă loialitate are nevoie un mort? Pfui! Priveam viața prin pâcla mahmurelii.

Era genul de dimineață care pare să dureze o veșnicie. Eram fără chef și obosit și minutele care treceau păreau să picure într-un hău, cu un sfârâit ușor, ca artificiile consumate. Afară, în tufe, ciripeau păsări și pe Laurel Canyon treceau fără întrerupere mașini, în sus și-n jos. De obicei, nici nu le auzeam. Acum însă eram morocănos, iritabil, înrăit și exagerat de sensibil. Am hotărât să ucid mahmureala.

În mod obișnuit, nu beau dimineața. Clima din sudul Californiei e prea blândă pentru așa ceva. Organismul nu metabolizează destul de rapid. De data asta însă mi-am amestecat ceva rece într-un pahar înalt și m-am așezat într-un șezlong, cu cămașa descheiată la gât, și am răsfoit o revistă, din care am citit o poveste trăsnită, despre un tip care avea două vieți și doi psihiatri, unul om, celălalt un fel de insectă dintr-un stup. Tipul îi tot schimba pe unul cu celălalt și întreaga istorie era complet fără sens, dar și comică,

într-un mod neconvențional. Atacam paharul cu băutură atent, puțin câte puțin, supraveghindu-mi mișcările.

Era aproape ora prânzului când a sunat telefonul și o voce mi-a spus:

– Sunt Linda Loring. Am sunat la birou și robotul telefonic mi-a spus să încerc acasă. Aș vrea să ne vedem.

– De ce?

– Prefer să vă explic între patru ochi. Presupun că, din când în când, tot mai treceți pe la birou.

– Mda. Din când în când. Ies și niște bani de-aici?

– Nu mă gândisem la asta. Dar, dacă vreți să fiți plătit, nu am nimic împotrivă. Pot ajunge la dumneavoastră la birou într-o oră.

– Ce bine!

– Ce-i cu dumneavoastră? m-a întrebat ea aproape răstit.

– Sunt mahmur. Dar nu paralizat. Vă aștept la birou. Doar dacă nu vreți să veniți încoace.

– La birou îmi convine mai mult.

– Am o locuință frumoasă și liniștită. Într-o fundătură, fără vecini prin apropiere.

– Ce insinuați nu mă tentează... dacă vă înțeleg eu bine.

– Pe mine nu mă înțelege nimeni, doamnă Loring. Sunt enigmatic. Bine, o să mă străduiesc să ajung la cuibar.

– Vă mulțumesc.

Și a închis. Am ajuns mai greu la birou, pentru că m-am oprit pe drum, să-mi iau un sendviș. Am aerisit, am conectat soneria și, când am băgat capul pe ușa intermediară, am găsit-o stând deja acolo, în același fotoliu în care stătuse Mendy Menendez și parcă răsfoind aceeași revistă. Astăzi era îmbrăcată cu un costum de gabardină bej și avea un aer elegant. A pus revista deoparte, mi-a adresat o privire serioasă și a spus:

– Feriga are nevoie de apă. De asemenea, ar trebui transplantată într-un ghiveci mai mare. Are prea multe rădăcini aeriene.

I-am deschis ușa biroului. Dă-o dracului de ferigă. După ce am intrat, lăsând ușa să se închidă singură, i-am ținut fotoliul pe care stau de obicei clienții, iar ea și-a aruncat obișnuita privire în jur. Am ocolit biroul pentru a ajunge la fotoliul meu.

– Nu funcționați tocmai într-un palat, a comentat ea. Nici măcar o secretară nu aveți?

– Duc o viață sordidă, dar m-am obișnuit.

– Și nu foarte lucrativă, îmi închipui, a spus ea.

– Știu și eu? Depinde. Vreți să vedeți un portret al lui Madison?

– Un ce?

– O bancnotă de cinci mii de dolari. Avans. O țin în seif.

M-am ridicat și m-am apropiat de seif. Am răsucit cadranul, am deschis ușa și am descuiat sertarul dinăuntru, am desfăcut un plic și am lăsat bancnota să cadă pe masă, în fața ei. A privit-o intens, parcă surprinsă.

– Nu vă lăsați păcălită de birou, am prevenit-o. Am lucrat odată pentru un tip care strânsese aproape douăzeci de milioane. Până și tatăl dumneavoastră l-ar fi salutat pe stradă. Biroul lui nu arăta mult mai bine decât al meu, doar că, tipul fiind puțin cam surd, avea tavanul antifonat. Și pe jos avea linoleum, nu covoare.

A apucat portretul lui Madison și, trăgându-l printre degete, l-a întors pe partea cealaltă. Apoi l-a lăsat iar jos.

– De la Terry ați primit asta, nu-i așa?

– Vai de mine, știți absolut totul, nu-i așa, doamnă Loring?

A împins bancnota mai departe de ea, încruntându-se.

– El avea una. O purta la el după ce s-a căsătorit a doua oară cu Sylvia. Zicea că sunt banii de nebunie. Bancnota nu a fost găsită asupra lui.

– Ar putea fi și alte motive.

– Știu. Dar câtă lume ține în portofel o bancnotă de cinci mii de dolari? Câți dintre cei care și-ar putea permite să vă plătească atâția bani vi i-ar da sub forma asta?

Întrebarea nu merita răspuns. M-am mulțumit să dau din cap. Ea a continuat răstit.

– Și ce-ar fi trebuit să faceți pentru ea, domnule Marlowe? Sau nu vreți să-mi spuneți? Pe drumul acela, ultimul, până la Tijuana, va fi avut destul timp ca să vorbească. Acum câteva seri, ați arătat limpede că nu credeți în mărturisirea lui. V-a dat cumva o listă de amanți ai soției lui, ca să-l găsiți printre ei pe criminal?

Nici de data asta nu i-am răspuns, dar din alte motive.

– Și, din întâmplare, pe lista aceea nu apare cumva și numele lui Roger Wade? a continuat ea cu asprime. Dacă nu Terry și-a omorât nevasta, atunci criminalul trebuie să fi fost un om agresiv și iresponsabil, un nebun sau un bețiv violent. Doar un asemenea om ar fi putut, ca să folosesc propria dumneavoastră expresie respingătoare, să îi facă fața terci. De aceea vă arătați atât de util pe lângă familia Wade – un ajutor de neprețuit, care vine când e chemat să-l îngrijească atunci când e beat, să-l găsească atunci când se rătăcește, să-l aducă acasă când e neputincios?

– Haideți să vă lămuresc vreo două aspecte, doamnă Loring. Poate gravura aceasta încântătoare o am de la Terry, poate că nu. Dar nu mi-a lăsat nicio listă și nu a pomenit niciun nume. Nu mi-a cerut să fac nimic, în afară de ceea ce păreți să știți atât de sigur că am și făcut, și anume să-l duc până la Tijuana. Relația mea cu familia Wade se datorează unui editor din New York, disperat ca Roger Wade să-și termine de scris cartea, ceea ce presupune că trebuie să stea treaz, ceea ce, la rândul său, presupune să aflu dacă are vreun necaz special, care îl împinge la beție. Dacă

are și el poate fi aflat, atunci următorul efort va fi de a-l elimina. Zic efort, pentru că e posibil să nu se poată. Dar putem încerca.

– Vă pot spune eu, într-o singură propoziție simplă, de ce se-mbată, mi-a replicat ea disprețuitor. Bibeloul blond și anemic cu care e însurat.

– Știu și eu, am comentat, parcă n-aș zice că-i anemică.

– Serios? Ce interesant.

Ochii îi luceau. Am luat de pe masă portretul lui Madison.

– Nu rumegați prea mult ideea asta, doamnă Loring. Nu mă culc cu doamna în chestiune. Îmi pare rău că vă dezamăgesc.

M-am dus la seif și am băgat banii la loc, în compartimentul încuiat. Am închis ușa și am învârtit cadranul.

– Acum, dacă mă gândesc mai bine, mi-a spus ea în timp ce eram cu spatele, mă îndoiesc profund că se mai culcă cineva cu ea.

M-am întors și m-am așezat cu fundul pe colțul biroului.

– Ați început să fiți răutăcioasă, doamnă Loring. De ce? Aveți vreo slăbiciune pentru amicul dumneavoastră alcoolic?

– Detest comentariile de genul ăsta, mi-a întors-o ea mușcător. Le detest. Presupun că scena aia tâmpită pe care a făcut-o bărbatul meu vă face să credeți că aveți dreptul să mă insultați. Nu, nu am nicio slăbiciune pentru Roger Wade. N-am avut niciodată, nici măcar când era treaz și se purta cum trebuie. Și cu atât mai puțin acum, că e așa cum e.

M-am trântit în fotoliu, m-am întins după o cutie de chibrituri și am fixat-o cu privirea. Ea s-a uitat la ceas.

– Dumneavoastră, oamenii cu bani, sunteți grozavi, am zis. Aveți impresia că orice vă vine să spuneți, oricât de urât, poate fi spus foarte bine. Dumneavoastră puteți face comentarii sarcastice la adresa lui Wade și a soției lui față de un om pe care abia dacă-l cunoașteți, dar, dacă eu vă răspund cu aceeași monedă, atunci e o

insultă. Haideți să temperăm puțin tonul. Orice bețiv sfârșește prin a-și găsi o femeie cu principii sumare. Wade e bețiv, dar dumneavoastră nu sunteți o astfel de femeie. E doar o aluzie pe care educatul dumneavoastră soț o lasă să-i scape pentru a mai anima atmosfera la petreceri. Nu vorbește serios, o declară doar de amuzament. Așadar, pe dumneavoastră vă excludem și căutăm femeia cu principii sumare în altă parte. Cât de departe trebuie să mergem, doamnă Loring, pentru a găsi pe cineva de dragul cui să veniți până aici, ca să schimbați replici usturătoare cu mine? Ar trebui să fie o persoană cu totul specială, nu-i așa, altminteri de ce v-ar păsa?

Stătea complet nemișcată, doar privind. A trecut o lungă jumătate de minut. Colțurile gurii i se albiseră și mâinile îi stăteau înțepenite pe geanta de gabardină, asortată cu costumul.

– Nu se poate spune că ați pierdut timpul, nu-i așa? a remarcat ea, în cele din urmă. Ce bine că editorul acela s-a gândit să vă angajeze tocmai pe dumneavoastră! Iar Terry nu v-a dat niciun nume. Nici măcar unul. Dar, în realitate, nici nu contează, nu-i așa, domnule Marlowe? Instinctul dumneavoastră nu se înșală. Pot să vă întreb ce intenționați să faceți în continuare?

– Nimic.

– Vai, cât talent irosit! Și cum împăcați asta cu obligația față de portretul lui Madison? Nu se poate să nu existe ceva de făcut.

– Rămâne între noi, i-am zis, dar să știți că bancurile încep să fie cam răsuflate. Deci Wade a cunoscut-o pe sora dumneavoastră. Vă mulțumesc că mi-ați spus, oricât de indirect. Dar asta ghicisem deja. Și ce-i cu asta? E doar unul din ceea ce trebuie să fi fost o colecție destul de bogată. Haideți să ne oprim aici. Și să ajungem la motivul pentru care ați vrut să mă vedeți. Pentru că l-am cam pierdut din vedere.

S-a ridicat în picioare și a aruncat încă o privire către ceas.

– Am mașina jos. V-aș putea convinge să mergeți cu mine până acasă, să bem o ceașcă de ceai?

– Haideți, am spus. Dați-i drumul.

– Atât de bănuitoare par? Am un musafir care ar vrea să vă cunoască.

– Bătrânul?

– Eu nu-i spun așa, mi-a replicat ea pe un ton plat.

M-am ridicat și m-am aplecat peste birou.

– Iubito, uneori ești tare drăgălașă, zău așa. Pot să-mi iau și pistolul?

– Nu pot să cred că vă e teamă de un bătrân, a strâmbat ea din buze.

– De ce nu? Tu te temi... și încă tare.

A oftat.

– Da, mă tem că așa e. Întotdeauna m-am temut. Poate fi destul de înfricoșător.

– Atunci mai bine-mi iau două pistoale, am spus și am regretat imediat.

32

Era cea mai a naibii casă pe care o văzusem vreodată. Un cub cenușiu cu trei niveluri, cu acoperiș mansardat, în pantă abruptă, întreruptă de douăzeci sau treizeci de lucarne duble, cu numeroase decorațiuni ca de frișcă printre ele și de jur împrejur. Intrarea avea coloane duble de-o parte și de alta, dar bomboana pe tort o punea scara exterioară în spirală, cu balustradă de piatră, care se termina cu o încăpere de unde probabil se vedea lacul pe toată lungimea lui.

Curtea pentru autoturisme era pavată cu piatră. Ceea ce părea să lipsească era o alee de un kilometru, cu plopi aliniați, un parc cu căprioare și o grădină cu flori, o terasă pe trei niveluri, câteva sute de trandafiri în fața geamului de la bibliotecă, o peluză lată, vizibilă de la toate ferestrele, care să se înfunde în pădure, în tăcere și într-un pustiu liniștit. Ceea ce avea era un zid de piatră care împrejmuia un domeniu confortabil de șase sau șapte hectare, o bucată frumușică de teren în țărișoara noastră aglomerată. Aleea avea, aliniați, chiparoși tunși. Ici și colo, se ițeau pâlcuri de copaci ornamentali de tot felul, care nu păreau a fi californieni. Marfă de import. Cel care construise proprietatea încercase să tragă coasta Atlanticului dincoace de Munții Stâncoși. Se străduise din greu, dar nu-i reușise.

Amos, șoferul negru între două vârste, a oprit ușor Cadillac-ul în fața intrării cu coloane, a sărit jos și a dat ocol mașinii, ca să-i deschidă portiera doamnei Loring. Am coborât primul și l-am ajutat să țină portiera. Am ajutat-o pe ea să coboare. Abia dacă-mi adresase două cuvinte de când ne urcaserăm în mașină, în fața blocului unde era biroul. Părea obosită și agitată. Poate arhitectura asta idioată și greoaie o deprima. Ar fi putut să deprime și un râs, făcându-l să uguie ca o turturică.

– Cine-a construit casa asta? am întrebat-o. Și pe cine era supărat?

În sfârșit, a zâmbit.

– N-ai mai văzut-o până acum?

– N-am mai fost până în capătul ăsta al văii.

M-a condus până pe partea opusă a aleii și a arătat în sus.

– Cel care a construit-o s-a aruncat din turnul acela și a aterizat cam acolo unde stai dumneata. Era un francez pe nume La Tourelle și, spre deosebire de majoritatea conților francezi, avea o grămadă de bani. Soția lui, Ramona Desborough, nu era nici ea

o sărăntoacă. Pe vremea filmelor mute, câștiga treizeci de mii de dolari pe săptămână. La Tourelle a construit casa asta pentru ei doi. Este, după câte se spune, un Château de Blois în miniatură. Pe care îl cunoști, fără îndoială.

– Ca pe propriul buzunar, am spus. Acum îmi amintesc. A fost mai demult un articol, într-un ziar de duminică. Ea l-a părăsit și el s-a sinucis. Și parcă mai era ceva despre un testament mai neobișnuit, nu?

A dat din cap.

– I-a lăsat fostei soții câteva milioane, de tramvai, și restul i-a băgat într-un trust. Domeniul trebuia să rămână neatins. Nimic să nu se schimbe, masa din sufragerie să fie pusă ca la carte în fiecare seară și nimeni să nu aibă voie pe domeniu, în afară de servitori și avocați. Desigur, testamentul a fost încălcat. În cele din urmă, terenul a fost ciopârțit într-o oarecare măsură și, când m-am căsătorit cu doctorul Loring, tata mi l-a făcut cadou de nuntă. Trebuie să-l fi costat o avere doar ca să-l facă din nou locuibil. Eu îl urăsc. L-am urât dintotdeauna.

– Dar nu sunteți obligată să locuiți aici, nu?

A ridicat din umeri cu un aer ostenit.

– Cel puțin o parte din timp. Una dintre fiice trebuie să dea măcar un semn de stabilitate. Doctorului Loring îi place foarte mult.

– Nu mă mir. Orice bărbat care e în stare de o scenă ca aceea pe care a făcut-o el acasă la Wade ar trebui să poarte ghetre la pijama.

Și-a arcuit sprâncenele.

– Mulțumesc pentru interesul manifestat, domnule Marlowe. Dar cred că am discutat destul despre acest subiect. Să intrăm. Tatei nu-i place să aștepte.

Am traversat din nou aleea și am urcat treptele de piatră; o jumătate a ușii mari și duble s-a deschis fără zgomot și un personaj

costisitor și cu nasul foarte pe sus s-a dat deoparte, ca să intrăm. Holul era mai mare decât toată suprafața la sol a casei în care locuiam eu. Avea o podea cu modele geometrice, iar la capăt, fereastra părea să aibă vitralii prin care, dacă ar fi avut ce lumină să intre, m-ar fi ajutat să văd ce altceva se mai găsea pe-acolo. Din hol, am trecut de o altă ușă dublă, sculptată, intrând într-o cameră întunecată, care nu putea avea mai puțin de douăzeci de metri lungime. Înăuntru stătea un bărbat, așteptând tăcut. Ne-a privit rece.

– Am întârziat, tată? a întrebat grăbită doamna Loring. Dânsul este Philip Marlowe. Domnul Harlan Potter.

Bărbatul s-a mulțumit să mă privească, aplecând bărbia cu un centimetru.

– Sună să aducă ceaiul, a spus el. Luați loc, domnule Marlowe.

M-am așezat și m-am uitat la el. Mă privea așa cum privește un entomolog o insectă. Nimeni nu rostea o vorbă. Până la sosirea ceaiului, a fost liniște deplină. Acesta a fost pus, împreună cu o uriașă tavă de argint, pe o măsuță chinezească. Linda s-a așezat la o masă și a turnat în cești.

– Două căni, a zis Harlan Potter. Tu poți să-ți bei ceaiul în altă cameră, Linda.

– Da, tată. Cum vă place ceaiul, domnule Marlowe?

– Oricum, am spus.

Glasul parcă îmi stârnea un ecou îndepărtat, devenind tot mai mic și mai singuratic.

Linda i-a dat bătrânului o ceașcă, apoi mi-a dat și mie una. Pe urmă s-a ridicat în tăcere și a ieșit din cameră. Am urmărit-o plecând. Am luat o gură de ceai și mi-am scos o țigară.

– Vă rog să nu fumați. Fac crize de astm.

Am băgat țigara la loc în pachet. Mă uitam atent la el. Nu știu cum e să ai o sută de milioane de dolari sau pe-acolo, dar el nu

părea să se bucure prea tare. Era un bărbat imens, înalt de cel puțin un metru nouăzeci și clădit pe măsură. Purta un costum de tweed gri, fără umeri falși. Nu avea nevoie de ei. Avea o cămașă albă și cravată închisă la culoare, fără batistă. Din buzunarul exterior de la piept îi ieșea un toc de ochelari. Era negru, la fel ca pantofii. Și părul îi era tot negru, fără niciun fir cărunt, periat cu cărare într-o parte, acoperindu-i creștetul într-o freză ca a lui MacArthur. Și aveam o presimțire că, pe dedesubt, nu era decât craniul gol. Sprâncenele îi erau dese și negre. Vocea parcă îi venea de undeva, de departe. Sorbea din ceai ca și cum l-ar fi detestat.

– Economisim timp, domnule Marlowe, dacă vă prezint fără preambul poziția mea. Am impresia că vă amestecați în afacerile mele. Și, dacă am dreptate, îmi propun să vă opresc.

– Nu știu destule despre afacerile dumneavoastră ca să mă amestec în ele, domnule Potter.

– Vă contrazic.

A mai sorbit o dată din ceai și a pus ceașca deoparte. S-a lăsat pe spate în fotoliul în care stătea și m-a făcut fărâme cu privirea lui cenușie și dură.

– Evident, știu cine sunteți. Și cum vă câștigați traiul – dacă e ceva de câștigat – și cum ați ajuns să-l cunoașteți pe Terry Lennox. Mi s-a raportat că l-ați ajutat să iasă din țară, că aveți îndoieli cu privire la vinovăția lui și că, de atunci încoace, ați luat legătura cu un bărbat pe care fiica mea decedată îl cunoștea. Pentru ce, asta nu mi s-a explicat. Explicați-mi.

– Dacă omul ăsta are un nume, am zis, spuneți-mi-l și mie.

A surâs foarte discret, dar nu ca semn că începea să mă îndrăgească.

– Wade. Roger Wade. Un fel de scriitor, cred. Autor, din câte mi s-a spus, de cărți licențioase, a căror lectură pe mine nu mă

interesează. În plus, înțeleg că omul acesta e un alcoolic primejdios. Poate așa v-a venit o idee mai neobișnuită.

– Poate-ar fi mai bine să mă lăsați pe mine să-mi văd de ideile mele, domnule Potter. Bineînțeles că nu au nicio importanță, dar sunt tot ce am. În primul rând, nu cred că Terry și-a omorât nevasta, din cauza felului în care a fost omorâtă și pentru că nu cred că era genul ăsta de om. În al doilea rând, nu eu am luat legătura cu Wade. Am fost invitat să locuiesc în casa lor și să am grijă să rămână treaz până termină de scris o carte. În al treilea rând, dacă Wade e un alcoolic primejdios, eu n-am detectat niciun semn. În al patrulea rând, primul contact a avut loc la solicitarea editorului lui de la New York și la vremea aceea nici prin cap nu-mi trecea că Roger Wade ar fi cunoscut-o măcar pe fiica dumneavoastră. În al cincilea rând, am refuzat însărcinarea, după care doamna Wade mi-a cerut să-i găsesc soțul, care se afla undeva, nu se știe unde, la un tratament. L-am găsit și l-am adus acasă.

– Foarte metodic, a remarcat el sec.

– N-am terminat încă să fiu metodic, domnule Potter. În al șaselea rând, dumneavoastră sau altcineva, la ordinele dumneavoastră, ați trimis un avocat pe nume Sewell Endicott să mă scoată din închisoare. Nu mi-a spus cine l-a trimis, dar nu putea fi nimeni altcineva. În al șaptelea rând, după ce-am ieșit din închisoare, un gangster pe nume Mendy Menendez, cu aere de dur, m-a avertizat să nu-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala și mi-a înșirat o istorie întreagă despre cum Terry i-a salvat viața, lui și unui cartofor din Las Vegas pe nume Randy Starr. Nu știu, povestea s-ar putea să fie adevărată. Menendez s-a prefăcut supărat că Terry nu i-a cerut lui ajutorul ca să fugă în Mexic și i l-a cerut unui prăpădit ca mine. El, Menendez, ar fi putut-o face în mai multe feluri și fără niciun efort, și cu rezultate mult mai bune.

– Sper, a intervenit Harlan Potter cu un zâmbet lipsit de veselie, că nu aveți impresia că îi număr pe domnii Menendez și Starr printre cunoștințele mele.

– N-am de unde să știu, domnule Potter. Banii, atâția câți aveți dumneavoastră, nu se fac într-un fel pe care eu să-l pot înțelege. Următoarea persoană care m-a amenințat cu legea a fost fiica dumneavoastră, doamna Loring. Ne-am întâlnit întâmplător într-un bar și am intrat în vorbă pentru că amândoi beam cocteiluri sfredel, băutura preferată a lui Terry, dar una destul de puțin cunoscută prin părțile astea. N-am știut cine e până când nu mi-a spus. I-am dezvăluit câte puțin din sentimentele mele față de Terry, iar ea mi-a sugerat că voi avea o carieră scurtă și nefericită dacă vă enervez. V-ați enervat, domnule Potter?

– Când o să mă enervez, mi-a replicat el cu răceală, n-o să mai fie nevoie să mă întrebați. N-o să încapă nici urmă de îndoială.

– Așa m-am gândit și eu. Am tot așteptat echipa de șoc să-mi facă o vizită, dar, până acum, nu s-a arătat. Nici poliția nu m-a deranjat. Ar fi putut. Puteau să-mi facă zile fripte. Cred că nu ați vrut decât să aveți liniște, domnule Potter. Ce-am făcut de v-am deranjat?

A zâmbit. Era un zâmbet acru, dar un zâmbet. Și-a împreunat degetele lungi și galbene, și-a pus un picior peste celălalt și s-a lăsat confortabil pe spate.

– O pledoarie destul de reușită, domnule Marlowe, pe care v-am lăsat să o duceți până la capăt. Acum, ascultați-mă. Aveți perfectă dreptate să credeți că nu vreau altceva decât liniște. Este foarte posibil ca relația dumneavoastră cu familia Wade să fie incidentală, accidentală sau coincidentală. Așa să rămână. Eu sunt un om de familie, într-o epocă în care acest lucru nu mai înseamnă aproape nimic. Una dintre fetele mele s-a căsătorit cu un snob

din Boston, iar cealaltă a avut mai multe căsnicii contractate prostește, dintre care ultima cu un sărăntoc fără voință, care a lăsat-o să ducă o viață inutilă și imorală până când, într-o bună zi și fără niciun motiv, și-a pierdut mințile și a ucis-o. Dumneavoastră considerați aceasta o imposibilitate din cauza brutalității cu care s-a făcut totul. Vă înșelați. A împușcat-o cu un Mauser automatic, aceeași armă pe care a luat-o cu el în Mexic. Și, după ce a împușcat-o, a făcut tot ce a făcut ca să ascundă urma glonțului. Recunosc, este o dovadă de mare brutalitate, dar nu uitați că individul a luptat în război, a fost grav rănit, a suferit mult și i-a văzut pe alții suferind. Poate nu a avut intenția să o omoare. Poate s-au luptat, căci arma îi aparținea fiicei mele, un pistol mic, dar cu multă forță, calibru de 7,65 mm, un model denumit PPK. Glonțul i-a străbătut capul dintr-o parte în alta, după care s-a înfipt în perete, în spatele unei draperii. Nu l-au găsit imediat și amănuntul nu a fost făcut public. Acum, haideți să ne gândim puțin la situație.

S-a oprit, măsurându-mă cu privirea.

– Chiar tânjiți după o țigară?

– Îmi cer scuze, domnule Potter, am scos-o fără să mă gândesc. Puterea obișnuinței.

Am pus țigara la loc pentru a doua oară.

– Terry tocmai își ucisese soția. Din punctul de vedere al poliției, destul de limitat, avea și de ce. Dar avea și o apărare solidă: pistolul era al ei, se afla în posesia ei, el încercase fără succes să i-l ia, iar ea se împușcase. Un avocat bun ar fi putut scoate orice din asta. Probabil ar fi fost achitat. Dacă m-ar fi sunat atunci, l-aș fi ajutat. Dar, pentru că a transformat totul într-o crimă brutală ca să acopere urma glonțului, a făcut ajutorul imposibil. A fost nevoit să fugă și până și aici s-a bâlbâit.

– Așa este, domnule Potter. Dar mai întâi v-a căutat la Pasadena, nu-i așa? Mie așa mi-a spus.

Marele om a dat din cap.

– I-am zis să dispară și eu o să văd ce mai pot să fac. N-am vrut să aflu unde se duce. Era extrem de important. Nu puteam ascunde un criminal.

– Sună foarte bine, domnule Potter.

– Detectez oare o undă de sarcasm? N-are importanță. Când am aflat amănuntele, nu se mai putea face nimic. Nu puteam îngădui genul de proces care avea să rezulte în urma unei asemenea crime. Ca să fiu cinstit, m-am bucurat când am aflat că s-a sinucis în Mexic și a lăsat o declarație scrisă.

– Înțeleg foarte bine, domnule Potter.

A încruntat din sprâncene la mine.

– Ai mare grijă, tinere, nu-mi place ironia. Acum înțelegi că nu voi mai tolera niciun fel de investigație, indiferent cine o derulează? Și de ce mi-am folosit întreaga influență pentru ca ancheta realizată să fie cât mai sumară și cât mai puțin publică?

– Sigur... dacă sunteți convins că el a omorât-o.

– Bineînțeles că el a omorât-o. Cu ce intenție, asta e altă chestiune. Și nu mai contează. Nu sunt un personaj public și nu am intenția să devin. Am depus întotdeauna mari eforturi ca să evit publicitatea, de orice fel. Am influență, dar nu abuzez de ea. Procurorul-șef din zona Los Angelesului e un om ambițios, prea rațional ca să-și distrugă cariera de dragul notorietății de moment. Văd o lucire în ochii dumneavoastră, domnule Marlowe. Renunțați la ea. Trăim în ceea ce se cheamă o democrație, bazată pe voința majorității cetățenilor. Un ideal frumos, dacă ar putea fi pus în practică. Cetățenii aleg, dar nominalizările le fac aparatele de partid, iar pentru a fi eficiente, aparatele de partid trebuie să cheltuiască

o mulțime de bani. Cineva trebuie să le dea acești bani și acel cineva, fie el o persoană, un grup financiar, un sindicat sau orice altceva, așteaptă în schimb puțină considerație. Ceea ce așteptăm noi, eu și cei ca mine, este să fim lăsați să ne ducem viața într-o intimitate decentă. Dețin mai multe ziare, dar nu-mi plac. Le privesc ca pe o amenințare permanentă la adresa puținei vieți personale care ne-a mai rămas. Schelălăielile lor constante despre libertatea presei nu vizează, cu câteva excepții onorabile, decât libertatea de a vinde scandaluri, crime, sex, știri de senzație, ură, zvonuri, plus utilizarea propagandei în scopuri politice și financiare. Un ziar e o afacere care vrea să scoată bani din veniturile provenite din reclame. Aceasta se răsfrânge asupra tirajului și știți foarte bine de ce depinde tirajul.

M-am ridicat și am dat ocol scaunului. M-a urmărit cu o atenție rece. M-am așezat la loc. Aveam nevoie de puțin noroc. Ba pe naiba, aveam nevoie de noroc cu carul.

– Bine, domnule Potter, și ce concluzie tragem din toate astea?

Nu mă auzea. Se încrunta din pricina propriilor gânduri.

– Banii au o trăsătură neobișnuită, a continuat el. În cantități mari, tind să aibă o viață proprie, ba chiar și o conștiință proprie. Puterea banilor devine foarte greu de controlat. Omul a fost întotdeauna un animal venal. Creșterea populației, costul uriaș al războaielor, presiunea neîncetată a fiscalității bazate pe confiscare – toate astea îl fac din ce în ce mai venal. Omul obișnuit e obosit și speriat, iar un om obosit și speriat nu-și poate permite să aibă idealuri. El trebuie să cumpere de mâncare pentru familie. În timpul vieții noastre, am asistat la un declin șocant al moralei publice și individuale. Nu te poți aștepta ca aceia a căror viață este supusă lipsei de calitate să dea calitate. Nu poți obține calitate din producția de masă. Nici n-o vrei, pentru că ține prea mult. Și-atunci o înlocuiești

cu stilul, care este o escrocherie comercială menită să producă învechirea artificială. Producția de masă nu și-ar mai putea vinde mărfurile la anul, decât dacă ceea ce produce anul ăsta va fi ieșit din modă peste un an. Avem cele mai albe bucătării și cele mai lucioase băi din lume. Dar, în superba și alba ei bucătărie, gospodina americancă medie nu poate găti o masă demnă de mâncat, iar încântătoarea și lucioasa baie este, în cea mai mare parte, un depozit de deodorante, laxative, somnifere și produse ale marii înșelătorii care se numește industria cosmetică. Producem cele mai frumoase ambalaje din lume, domnule Marlowe. Înăuntru însă, nu sunt decât gunoaie.

A scos o batistă mare și albă, cu care și-a tamponat tâmplele. Stăteam acolo cu gura căscată, întrebându-mă ce-l împinge de la spate. Nu era lucru pe care să nu-l deteste.

– Pentru mine, zona asta e puțin prea caldă, mi-a explicat el. Sunt obișnuit cu o climă mai rece. Dar încep să sun ca un editorial care a uitat ce încerca să demonstreze.

– Eu v-am înțeles foarte bine demonstrația, domnule Potter. Nu vă place cum merge lumea, drept care vă folosiți de puterea dumneavoastră pentru a izola un colț în care să trăiți cât mai aproape de felul în care trăiau oamenii acum cincizeci de ani, înainte de epoca producției de masă. Aveți o sută de milioane de dolari, care nu v-au adus decât neplăceri.

A tras de două colțuri ale batistei, întinzând-o, apoi a mototolit-o, făcând-o ghem, și a băgat-o în buzunar.

– Și mai departe? m-a întrebat el scurt.

– Atât. Mai departe nu mai e nimic. Puțin vă pasă cine v-a omorât fiica, domnule Potter. Ați decis de mult că pentru ea nu mai e nicio speranță. Chiar și dacă nu a ucis-o Terry Lennox și adevăratul criminal e în libertate, nu vă pasă. Nu vreți să fie prins, pentru că,

în felul acesta, s-ar redeschide scandalul și ar fi nevoie de un proces și apărarea v-ar arunca în aer viața personală până sus, pe Empire State Building. Doar dacă, bineînțeles, n-ar avea amabilitatea să se sinucidă înainte de inițierea procesului. De preferat în Tahiti, în Guatemala sau în mijlocul deșertului Sahara. Oriunde autoritățile regionale n-ar fi dispuse să trimită, pe cheltuiala lor, un om care să verifice ce s-a întâmplat.

Pe neașteptate, a zâmbit: un zâmbet larg și strâmb, relativ prietenos.

– Ce dorești de la mine, Marlowe?

– Dacă vă gândiți la bani, atunci nimic. Nu eu m-am invitat aici. Am fost adus. V-am spus adevărul despre cum l-am cunoscut pe Roger Wade. Dar a cunoscut-o pe fiica dumneavoastră și se știe că poate fi un om violent, chiar dacă eu nu l-am văzut. Aseară a încercat să se împuște. E un tip bântuit. Are un imens complex de vinovăție. Dacă ar fi să caut un suspect, el ar putea fi acela. Îmi dau seama că e doar unul din mulții posibili, dar se întâmplă să fie singurul pe care l-am cunoscut.

S-a ridicat în picioare: așa, era un adevărat uriaș. Și un dur. A venit și s-a postat în fața mea.

– Un singur telefon, domnule Marlowe, și rămâi fără autorizație. Nu te duela cu mine, că nu sunt dispus să înghit.

– Două telefoane și mă trezesc pupând rigola... și cu jumătate de craniu lipsă.

A râs răgușit.

– Eu nu procedez așa. Presupun că, dat fiind domeniul mai puțin obișnuit în care funcționezi, e normal să gândești așa. Dar ți-am acordat prea mult din timpul meu. Am să sun după majordom, să te conducă.

– Nu e nevoie, am spus, ridicându-mă, la rândul meu. Am venit până aici și am primit un avertisment. Mulțumesc pentru timpul acordat.

Mi-a întins mâna.

– Îți mulțumesc că ai venit. Văd că ești un tip onest. Dar nu face pe eroul, tinere, că nu-ți iese nimic din asta.

Ne-am strâns mâinile. Avea o palmă ca o menghină. Acum îmi zâmbea benign. Era Mr. Big, învingătorul, care ținea totul sub control.

– S-ar putea ca, într-o zi, să am de lucru pentru dumneata, mi-a spus el. Dar să nu pleci de-aici cu ideea că îi cumpăr pe politicieni sau pe polițiști. Nu am nevoie. La revedere, domnule Marlowe. Și-ți mulțumesc încă o dată că ai venit.

A rămas locului, în picioare, urmărindu-mă cum ies din încăpere. Eram cu mâna pe clanța ușii de la intrare, când Linda Loring s-a ivit de undeva, din umbră.

– Ei? m-a întrebat ea încet. Cum v-ați înțeles cu tata?

– Bine. Mi-a explicat cum e cu civilizația. Adică civilizația așa cum o vede el. Intenționează s-o mai lase o vreme să continue așa cum a început. Dar ar face bine să aibă grijă, să nu se amestece în viața lui particulară. Pentru că, altminteri, s-ar putea să-i dea un telefon Celui de Sus și să anuleze comanda.

– Sunteți incorigibil, mi-a spus ea.

– Eu? Incorigibil? Cucoană, uită-te mai bine la tatăl dumitale. Pe lângă el, eu sunt un prunc cu ochi albaștri și o zornăitoare nouă.

Am ieșit și l-am găsit afară pe Amos, cu Cadillac-ul, așteptându-mă. M-a dus înapoi la Hollywood. I-am oferit un dolar, dar nu a vrut să-l primească. M-am oferit să-i cumpăr poeziile lui T.S. Eliot. Mi-a spus că deja le are.

33

A trecut o săptămână fără nicio veste de la familia Wade. Aerul era fierbinte și lipicios, iar smogul se prelinsese spre vest până în Beverly Hills. Din vârful lui Mulholland Drive, îl vedeai întins peste tot orașul, ca o negură. Când te învăluia, îi simțeai gustul și mirosul și ochii te usturau. Toată lumea se plângea. La Pasadena, unde se refugiaseră milionarii snobi după ce intrușii din lumea filmului distruseseră Beverly Hills, mai-marii orașului tunau și fulgerau. Totul era din vina smogului. Dacă nu mai cânta canarul, dacă lăptarul întârzia, dacă pekinezul avea purici, dacă un bătrân cu guler scrobit făcea atac de cord pe drumul spre biserică era din cauza smogului. Acolo unde locuiam eu, cerul era de obicei limpede dimineața și aproape întotdeauna noaptea. Din când în când, aveam câte o zi întreagă senină, nimeni nu știa prea bine de ce.

Într-o zi ca aceasta – care se întâmpla să fie o zi de joi – m-a sunat Roger Wade.

– Ce mai faci? Wade la telefon.

După glas, părea să fie bine.

– Bine. Și tu?

– Treaz, mă tem. Încerc să câștig un ban. Ar trebui să vorbim. Și cred că ți-am rămas dator.

– Ba nu.

– Oricum, ce zici, ne putem vedea la prânz, azi? Poți ajunge aici pe la unu?

– Cred că da. Candy ce mai face?

– Candy? a repetat el mirat; în noaptea aceea își pierduse serios cunoștința. A, el te-a ajutat să mă bagi în pat atunci.

– Mda. E un băiat săritor... câteodată. Și doamna Wade?

– Și ea face bine. Azi a ieșit în oraș, la cumpărături.

Am închis amândoi, după care am rămas să mă legăn în fotoliul meu pivotant. Ar fi trebuit să-l întreb cum merge cartea. Poate un scriitor trebuie întrebat întotdeauna cum merge cartea. Sau poate s-a plictisit până peste cap de întrebarea asta.

În scurt timp, telefonul a sunat din nou. Vocea îmi era străină.

– La telefon Roy Ashterfelt. George Peters mi-a spus să te sun, Marlowe.

– A, da, mulțumesc. Ești tipul pe care l-a cunoscut Terry Lennox la New York. Pe vremea aia își spunea Marston.

– Exact. Era un mare bețiv. Dar cu siguranță e aceeași persoană, n-ai cum să-l confunzi. Aici l-am văzut doar o dată, la Chasen's, era cu nevasta. Eu eram cu un client, care-i cunoștea. Din păcate, nu pot să-ți spun numele clientului.

– Înțeleg. Nici nu e foarte important acum, cred. Care-i era numele mic?

– Așteaptă o clipă, să-mi rod unghiile. A, da, Paul. Paul Marston. Și mai e o chestie, nu știu dacă te interesează. Purta emblema de lăsare la vatră a trupelor britanice. Versiunea lor la „Rățoiul sfâșiat".

– Aha. Și ce s-a întâmplat cu el?

– Nu știu. Eu m-am mutat în vest. Data următoare când l-am întâlnit, era tot aici, se însurase cu fata cam nestrunită a lui Harlan Potter. Dar toate astea le știi.

– Acum sunt morți amândoi. Dar îți mulțumesc că mi-ai povestit.

– Pentru puțin. Mă bucur dacă ți-am fost de folos. Toate astea îți spun ceva?

– Absolut nimic, am mințit. Nu l-am întrebat niciodată nimic despre viața lui. O singură dată mi-a spus că a crescut într-un orfelinat. E posibil să-l fi confundat?

– Cu părul ăla alb și fața plină de cicatrice, frate? Nicio șansă. N-am să susțin că nu uit niciodată un chip, dar în niciun caz pe-al lui.

– El te-a văzut?

– Dacă m-a văzut, n-a dat niciun semn. În situația aia, nici nu e de mirare. Oricum, e posibil să nu-și fi amintit de mine. Cum ziceam, pe vremea când trăia la New York, era mai mereu abțiguit.

I-am mulțumit încă o dată, el mi-a spus că i-a făcut plăcere și am închis.

Am meditat o vreme. Afară, pe bulevard, în fața blocului, zgomotul traficului constituia un *obbligato* nemuzical la gândurile mele. Se auzea prea tare. Vara, când e foarte cald afară, totul se aude prea tare. M-am ridicat și am închis jumătatea de jos a ferestrei, apoi l-am sunat pe detectivul Green, de la Omucideri. A fost suficient de amabil încât să fie la birou.

– Uite ce e, am spus, după preliminarii. Am auzit o chestie despre Terry Lennox care mă nedumerește. Un tip pe care-l știu l-a cunoscut la New York, dar sub un alt nume. I-ai verificat dosarul din armată?

– Nu vă-nvățați niciodată minte, mi-a răspuns Green răstit. Nu vă-nvățați să nu vă mai băgați nasul în ciorba altuia. Chestiunea e închisă, ferecată, îngreunată cu plumb și aruncată-n ocean. Pricepi?

– Săptămâna trecută, am petrecut o parte dintr-o după-amiază cu Harlan Potter, acasă la fiica lui, în Idle Valley. Vrei să verifici?

– Și ce-ați făcut? m-a întrebat el acru. Asta presupunând că te cred.

– Am discutat. El m-a invitat. Mă simpatizează. Apropo, mi-a spus că fata a fost împușcată cu un Mauser PPK de 7,65 mm. Știai?

– Zi mai departe.

– Pistolul era al ei, băiatule. S-ar putea să fie important. Dar nu mă-nțelege greșit. Nu scotocesc la întâmplare, prin colțuri întunecate. E o problemă personală. De unde s-a ales cu rana aia?

Green a rămas tăcut. În fundal, am auzit o ușă închizându-se. Pe urmă, mi-a spus încet:

– Probabil într-o bătaie cu cuțite, la sud de graniță.

– Ce naiba, Green, i-ați luat amprentele. Le-ați trimis la Washington, ca de obicei. Ați primit un raport, ca de obicei. Nu te-am întrebat decât dacă ai aflat ceva din dosarului lui din armată.

– Și cine zice că are așa ceva?

– Păi, în primul rând Mendy Menendez. Se pare că Lennox i-a salvat viața o dată și așa s-a ales cu rana. A fost capturat de nemți, care i-au arajat fața așa cum o știm.

– Menendez, hai? Și-l crezi pe păduchele ăla? Pesemne ai și tu o gaură-n cap. Lennox nu avea niciun fel de dosar de armată. Nu avea niciun fel de dosar, pe niciun nume. Ești mulțumit?

– Dacă zici tu. Dar nu-nțeleg de ce s-ar osteni Menendez să vină pân-aici ca să-mi toarne gogoși și să mă avertizeze să nu-mi bag nasul unde nu-mi fierbe oala, pe motiv că Lennox a fost prietenul lui și-al lui Randy Starr din Vegas și că nu voiau să se amestece nimeni. La urma urmelor, Lennox era deja mort.

– Cine știe ce-i în capul unui interlop? a comentat Green cu amărăciune. Sau de ce? Poate Lennox a participat și el la afaceri, până să se-nsoare cu o fată bogată și să devină un cetățean respectabil. O vreme, a fost șef de sală într-unul din cazinourile lui Starr din Vegas. Acolo a cunoscut-o pe fată. Un zâmbet, o plecăciune și un smoching. Clienții trebuie să fie mulțumiți și tu trebuie să stai cu ochii pe jucători. Probabil avea stil pentru slujba asta.

– Avea farmec, am spus. Care, în activitățile poliției, nu se folosește. Multe mulțumiri, dom' sergent. Ce mai face căpitanul Gregorius?

– Se pensionează. Nu citești ziarele?

– Nu și știrile despre criminalitate. Sunt prea sordide.

Am dat să-mi iau la revedere, dar m-a întrerupt fără menajamente.

– Ce voia bogătanul de la tine?

– Am băut un ceai împreună. O vizită de curtoazie. A zis că s-ar putea să aibă ceva de lucru pentru mine. Și a lăsat să se-nțeleagă – doar așa, ca un apropo, nimic explicit – că orice polițist care se uită mai urât la mine o să aibă un viitor trist.

– Nu el conduce departamentul de poliție, a spus Green.

– Asta recunoaște și el. Și nici măcar nu-i cumpără pe șefii poliției sau ai procuraturii. Ei vin și se încolăcesc ca pisicile în poala lui, când trage câte-un pui de somn.

– Mai du-te dracului, mi-a spus Green și-mi trânti telefonul.

Nu e ușor să fii polițist. Nu știi niciodată cu cine te poți trage de brăcinari și cu cine nu.

34

Bucata de drum cu pavajul spart de la autostradă până la poalele dealului dansa în dogoarea amiezii și tufele presărate pe pământul uscat de pe ambele părți erau deja albe de la praful de granit, parcă acoperite cu făină. Mirosul de buruieni aproape îți făcea greață. Bătea un vânticel subțire, fierbinte și astringent. Îmi scosesem sacoul și-mi sumecasem mânecile cămășii, dar portiera era prea fierbinte ca să poți rezema mâna pe ea. Un cal priponit moțăia epuizat la umbra unui pâlc de stejari. Un mexican smead ședea pe pământ și mânca apatic ceva dintr-un ziar. O tufă de mărăcini s-a rostogolit leneș de-a curmezișul drumului și s-a oprit proptită într-o bucată de granit, iar o șopârlă care se aflase acolo cu o clipă înainte a dispărut fără a părea că s-a mișcat vreun pic.

Apoi am cotit pe după deal, intrând iar pe asfalt și într-o cu totul altă lume. Peste cinci minute întorceam pe drumul din fața casei lui Wade, parcam, traversam aleea cu dale și sunam la ușă. Mi-a deschis Wade însuși, într-o cămașă în carouri maro cu alb, cu mânecă scurtă, blugi deschiși la culoare și papuci de casă. Era bronzat și arăta bine. Pe mână avea o pată de cerneală și, pe laterala nasului, o dâră de scrum de țigară.

M-a condus la el în birou, unde s-a așezat la masa de lucru. Pe ea stătea un teanc gros de foi galbene, scrise la mașină. Mi-am lăsat sacoul pe un scaun și m-am așezat pe canapea.

– Îți mulțumesc că ai venit, Marlowe. Bei ceva?

Pe chip mi s-a așternut expresia aceea pe care o adopți ori de câte ori un bețiv îți oferă ceva de băut. O simțeam. El a zâmbit.

– Eu beau coca-cola, mi-a spus.

– Te prinzi repede. Nu, nu cred că am chef să beau nimic. O să iau o coca-cola, ca și tine.

A apăsat cu piciorul pe ceva și, în scurt timp, și-a făcut apariția Candy. Era bosumflat. Purta o cămașă albastră cu o eșarfă portocalie și fără sacou alb. Pantofi în două culori, negru cu alb, pantaloni eleganți de gabardină, cu talie înaltă.

Wade a comandat două coca-cola. Candy m-a țintuit o vreme cu privirea, apoi a ieșit.

– Cartea? am întrebat, arătând spre teancul de foi.

– Da. O porcărie.

– Nu cred. Cât mai ai?

– Am scris aproape două treimi – dacă scris se cheamă. Adică foarte puțin. Știi cum își dă seama un scriitor că e terminat?

– Nu știu nimic despre scriitori.

Mi-am umplut pipa.

– Când începe să-și recitească lucrările vechi, în căutarea inspirației. E indicatorul perfect. Aici am cinci sute de pagini bătute la mașină, bine peste o sută de mii de cuvinte. Cărțile mele sunt groase. Publicului îi plac cărțile groase. Tâmpitul de public are impresia că, dacă sunt pagini multe, trebuie să fie și valoare. Nu îndrăznesc să le recitesc. Și jumătate din ce-am scris nu-mi aduc aminte. Mi-e pur și simplu frică să mă uit prin propria mea creație.

– Dar tu arăți bine, i-am spus. După întâmplarea de acum câteva seri, n-aș fi crezut. Ești mai rezistent decât crezi.

– Acum am nevoie de ceva mai mult decât de tărie. Ceva ce nu capeți doar prin voință, și anume încrederea în propriile forțe. Sunt un scriitor răsfățat, care nu mai crede. Am o casă frumoasă, o nevastă frumoasă și vânzări frumoase. Și nu vreau decât să mă îmbăt și să uit.

Și-a așezat bărbia în palmele făcute căuș și m-a privit atent, pe deasupra mesei.

– Eileen mi-a spus că am încercat să mă-mpușc. Chiar atât de urât am făcut?

– Nu-ți amintești?

A clătinat din cap.

– Absolut nimic, decât că am căzut și mi-am spart capul. Și, după un timp, m-am trezit în pat. Și tu erai lângă mine. Eileen te-a chemat?

– Da. Nu ți-a povestit?

– În ultima săptămână n-a prea vorbit cu mine. Presupun că s-a săturat și ea. Pân-aici. Și-a trecut muchia palmei peste beregată, chiar sub bărbie. Și nici spectacolul pe care l-a dat Loring aici n-a ajutat.

– Doamna Wade mi-a spus că nu a avut nicio însemnătate.

– Da, ce altceva putea să spună? Întâmplător, e adevărat, dar cred că, atunci când ți-a spus-o, nu credea nici ea ce spune. Tipul

e anormal de gelos. Bei un pahar sau două cu nevastă-sa într-un colț, râzi puțin și o pupi de noapte bună și el trage imediat concluzia că te culci cu ea. Unul dintre motive fiind că el nu se culcă.

– Ce-mi place mie în Idle Valley, am spus, e că toată lumea duce o viață confortabilă și normală.

S-a încruntat, dar apoi s-a deschis ușa și a intrat Candy, cu două sticle de coca-cola și cu paharele, în care a turnat. Unul mi l-a pus în față, fără să se uite la mine.

– Masa de prânz peste o jumătate de oră, i-a spus Wade. Și unde ți-e haina albă?

– E ziua mea liberă, i-a răspuns Candy fără expresie. Și nu sunt bucătar, șefu'.

– Un platou rece sau niște sendvișuri și ceva bere ar trebui să ne-ajungă. Bucătarul are liber azi, Candy. Și am invitat un prieten la masă.

– Crezi că ți-e prieten? a ricanat Candy. Mai bine întreab-o pe nevastă-ta.

Wade s-a lăsat pe spate în scaun și i-a zâmbit.

– Ai grijă cum vorbești, piticule. Aici o duci bine. Și nu-ți cer prea des câte un serviciu, nu-i așa?

Candy privea în pământ. După câteva clipe a ridicat ochii și a rânjit.

– Bine, șefu'. Pun haina albă. Și pregătesc masa, cred.

S-a întors fără zgomot și a ieșit. Wade a urmărit ușa închizându-se. Pe urmă a ridicat din umeri și și-a întors privirea către mine.

– Pe vremuri le ziceam servitori. Acum li se spune personal angajat. Mă-ntreb cât o să mai treacă până să le aducem micul dejun în pat. Îl plătesc prea bine. S-a-nvățat.

– Salariu... sau ceva pe lângă?

– Ca de exemplu ce? a sărit el.

M-am ridicat și i-am întins câteva foi de hârtie galbenă, împăturite.

– Poate-ar fi bine să le citești. Evident, nu-ți amintești că m-ai rugat să le rup. Erau în mașina de scris, sub capac.

A desfăcut foile galbene și s-a rezemat de spătar, să le citească. Paharul cu coca-cola fâsâia nebăgat în seamă pe birou, în fața lui. A citit încet, încruntat. Când a ajuns la final, a împăturit foile la loc și și-a trecut un deget peste margine.

– Eileen le-a văzut? a întrebat el prudent.

– Nu știu. Se prea poate.

– Cam mare nebunia, nu ți se pare?

– Mie mi-a plăcut. Mai ales partea despre omul cumsecade care a murit pentru tine.

A desfăcut foile încă o dată și le-a rupt cu furie în fâșii lungi, pe care le-a aruncat la coșul de gunoi.

– Se vede treaba că un bețiv e în stare să scrie sau să spună orice, a rostit el rar. Pentru mine nu au niciun sens. Candy nu mă șantajează. Ține la mine.

– Poate ar trebui să te mai îmbeți o dată. Poate așa o să-ți aduci aminte ce-ai vrut să spui. S-ar putea să-ți aduci aminte multe. Am mai trecut o dată prin asta, în noaptea în care s-a descărcat pistolul. Cred că și sedativul ți-a șters din memorie, fiindcă păreai destul de treaz. Iar acum susții că nu-ți aduci aminte să fi scris chestia pe care tocmai ți-am dat-o. Nici nu-i de mirare că nu reușești să scrii o carte, Wade. E de mirare că reușești să rămâi în viață.

S-a aplecat într-o parte și a deschis un sertar al biroului. A moșmondit un pic în el și a scos un carnet gros de cecuri. L-a deschis și s-a întins după un stilou.

– Îți datorez o mie de dolari, mi-a spus el încet.

A scris în carnet. Apoi pe contrapagină. A rupt cecul, a dat ocol mesei și l-a lăsat să cadă în fața mea.

– E bine-așa?

M-am lăsat pe spate și am ridicat ochii spre el, fără să mă ating de cec, fără să-i răspund. Chipul îi era încordat și tras. Ochii îi erau goi, adânciți în orbite.

– Probabil crezi că am omorât-o pe ea și l-am lăsat pe Lennox să plătească, a spus el încet. Era ușuratică, e-adevărat. Dar nu-i storcești capul numai pentru atâta lucru. Candy știe că mă mai duceam din când în când pe-acolo. Mai interesant e că eu nu cred că e în stare să mă toarne. Poate mă înșel, dar nu cred.

– Nici n-ar conta, chiar dacă ar face-o. Harlan Potter nu l-ar asculta. În plus, n-a fost omorâtă cu statueta de bronz, ci a fost împușcată în cap cu propria armă.

– Poate avea o armă, a ripostat el pe un ton aproape visător. Dar eu n-am știut că a fost împușcată. Asta nu s-a dat publicității.

– N-ai știut sau nu ți-ai amintit? l-am întrebat. Nu, nu s-a dat publicității.

– Ce-ncerci să-mi faci, Marlowe? m-a întrebat pe același ton visător, aproape blând. Ce vrei de la mine? Să-i mărturisesc nevestei? Să mărturisesc la poliție? Ce-aș rezolva cu asta?

– Ai zis că un om cumsecade a murit pentru tine.

– N-am vrut să spun decât că, dacă s-ar fi făcut o anchetă adevărată, aș fi putut fi identificat drept unul – dar numai unul – dintre posibilii suspecți. Asta m-ar fi terminat în câteva zile.

– N-am venit aici ca să te acuz de crimă, Wade. Ce te roade e că nu știi nici tu sigur. Ai la activ acte de violență împotriva soției tale. Când te-mbeți, nu mai știi ce-ai făcut. Și faptul că nu-i storcești unei femei capul numai pentru că e ușuratică nu-i un argument. E exact lucrul pe care cineva tot l-a făcut. Iar tipul care s-a ales cu acuzația mi se pare mult mai improbabil decât tine.

S-a apropiat de ușile de sticlă ale terasei și a rămas în picioare, urmărind tremurul caniculei peste lac. Nu mi-a răspuns. Tot nu se clintise și nu rostise un cuvânt nici două sau trei minute mai târziu, când s-a auzit o bătaie ușoară la ușă și Candy a intrat cu un cărucior cu față de masă albă, apretată, vase acoperite cu capace de argint, o cafetieră plină și două sticle de bere.

– Deschid berea, șefu'? a întrebat el în direcția spatelui lui Wade.

– Adu-mi o sticlă de whisky, i-a răspuns Wade fără să se întoarcă.

– Îmi pare rău, șefu', fără whisky.

Wade s-a răsucit pe călcâie urlând la el, dar Candy nu s-a clintit. S-a uitat în jos, la cecul de pe măsuță și a sucit capul să citească. Apoi a ridicat privirea către mine și mi-a șuierat ceva printre dinți. Pe urmă s-a uitat la Wade.

– Acum plec. Azi ziua mea liberă.

S-a întors și a ieșit. Wade a izbucnit în râs.

– Bine, mi-l iau singur, a spus el scurt și s-a dus.

Am ridicat un capac și am văzut câteva sendvișuri triunghiulare, tăiate ordonat. Am luat unul, mi-am turnat niște bere și am mâncat sendvișul stând în picioare. Wade s-a întors cu o sticlă și un pahar. S-a așezat pe canapea, și-a turnat o porție zdravănă și a dat-o peste cap. S-a auzit zgomotul unei mașini îndepărtându-se, probabil Candy care pleca pe aleea de serviciu. Am mai luat un sendviș.

– Ia loc și simte-te ca acasă, mi-a spus Wade. Avem o după-amiază întreagă înainte.

Fața deja îi lucea. Vocea îi era vibrantă, veselă.

– Nu-ți sunt simpatic, nu-i așa, Marlowe?

– Întrebarea asta a mai fost pusă și a primit răspuns.

– Știi ceva? Ești un ticălos fără scrupule. Ești în stare de orice ca să afli ce vrei tu. Ești în stare chiar să faci amor cu nevastă-mea, în timp ce eu stau beat și neputincios în camera de-alături.

– Chiar crezi tot ce-ți spune cuțitarul ăsta?

Și-a mai turnat niște whisky în pahar și l-a ridicat în lumină.

– Nu chiar tot. Are culoare frumoasă whisky-ul, nu ți se pare? Să te-neci într-un potop auriu – nu-i tocmai rău. „Să-ncetezi să mai exiști la miezul nopții, fără durere.“ Cum e mai departe? A, scuză-mă, n-ai de unde să știi. Prea literar. Tu ești un fel de detectiv, nu-i așa? Poți să-mi spui și mie ce cauți aici?

A luat încă o gură de whisky și mi-a zâmbit. După care a observat cecul de pe măsuță. S-a întins după el și l-a citit pe deasupra paharului.

– Pare scris pe numele cuiva pe care-l cheamă Marlowe. Mă-ntreb de ce, pentru ce. Pare semnat de mine. Ce prostie, sunt grozav de credul.

– Termină cu teatrul, i-am spus aspru. Unde e soția ta?

A ridicat politicos privirile.

– Soția mea urmează să se întoarcă acasă curând. Fără îndoială, până atunci eu îmi voi fi pierdut cunoștința, iar ea se poate ocupa de tine în liniște. Casa o să fie toată numai a voastră.

– Unde e pistolul? l-am întrebat pe nepregătite.

A părut să nu înțeleagă. I-am spus că îl pusesem în birou.

– Acum nu e acolo, sunt sigur, mi-a răspuns el. Poți să cauți, dacă-ți face plăcere. Doar să nu-mi furi elasticele.

M-am dus la birou și l-am percheziționat. Pistolul nu era. Trebuie să fi avut o semnificație. Probabil îl ascunsese Eileen.

– Wade, te-am întrebat unde e soția ta. Cred că ar trebui să vină acasă. Nu pentru mine, amice, ci pentru tine. Cineva trebuie să te păzească și al naibii să fiu dacă voi fi eu ăla.

S-a uitat la mine cu ochi ficși și cam goi. Continua să stea cu cecul în mână. A pus paharul jos, a rupt cecul, apoi încă o dată și încă o dată, lăsând bucățelele să cadă pe jos.

– Se vede treaba că suma era prea mică, mi-a spus el. Serviciile tale vin la un preț ridicat. Nici măcar o mie de dolari plus nevastă-mea nu te mulțumesc. E păcat, dar la mai mult nu mai fac față. Decât la ăsta.

A bătut cu palma în sticla de whisky.

– Eu plec, l-am anunțat.

– Dar de ce? Ai vrut să-mi amintesc. Ei bine, aici, în sticla asta, e memoria mea. Mai stai, prietene. După ce mă abțiguiesc bine, îți povestesc despre toate femeile pe care le-am omorât.

– Bine, Wade, mai stau puțin. Dar nu aici. Dacă ai nevoie de mine, fărâmă un scaun de perete.

Am ieșit, lăsând ușa deschisă. Am traversat livingul mare și am ieșit pe terasă, unde mi-am tras un șezlong la umbra cornișei și m-am întins în el. Pe partea cealaltă a lacului, dealurile erau îmbrăcate într-o pâclă albastră. Briza oceanului începuse să se strecoare peste munții joși de la vest, spălând aerul și atât cât trebuia din căldură. În Idle Valley era o vară perfectă. Așa o proiectase cineva. Paradisul SRL, dar și cu acces limitat. Doar oamenii cei mai simpatici. Categoric fără est-europeni. Doar crema și smântâna, doar oamenii cei mai încântători cu putință. Ca familiile Loring și Wade. Aur curat.

35

Am zăcut acolo timp de o jumătate de oră, încercând să mă hotărăsc ce să fac. O parte din mine ar fi vrut să-l lase să se îmbete bine, să vedem dacă iese ceva de-aici. Nu mă temeam că are ce să i se întâmple în propriul lui birou, în propria casă. Putea să mai

cadă o dată, dar pentru asta era nevoie de timp. Tipul avea capacitate. Și, nu știu cum, dar bețivii nu se lovesc niciodată prea tare. Poate îi revenea starea de vinovăție. De data asta însă, șansele cele mai mari erau să adoarmă, pur și simplu.

Cealaltă parte a mea voia să iasă din povestea asta și să nu se mai întoarcă, dar asta era partea de care nu ascultam niciodată. Pentru că, dacă aș fi ascultat, aș fi rămas în orașul în care m-am născut, aș fi lucrat la magazinul de fierărie și m-aș fi însurat cu fata șefului, aș fi avut cinci copii cărora le-aș fi citit numărul de divertisment al ziarului de duminică și pe care i-aș fi altoit când nu erau cuminți, m-aș fi ciondănit cu nevasta pentru banii de buzunar ai plozilor și ce programe au voie să asculte și să vadă la radio sau televizor. Poate chiar m-aș fi îmbogățit – ce înseamnă să te îmbogățești într-un orășel de provincie: o casă cu opt camere, două mașini în garaj, pui la masă în fiecare duminică și *Reader's Digest* pe masa din living, nevasta cu un permanent ca de fier forjat și eu cu un creier ca betonul de Portland. N-aveți decât să vă bucurați voi de toate astea, eu prefer orașul mare, murdar, sordid și strâmb.

M-am ridicat și m-am întors în birou. Stătea acolo, privind fix în gol, cu sticla de whisky mai bine de jumătate goală, cu o încruntătură indecisă pe față și un luciu opac în ochi. S-a uitat la mine ca un cal care se uită peste gard.

– Ce vrei?

– Nimic. Ți-e bine?

– Lasă-mă-n pace. Am pe umăr un omuleț care-mi spune povești.

Am mai luat un sendviș de pe cărucior și încă un pahar de bere. Am mestecat la sendviș și mi-am băut berea, rezemat de biroul lui.

– Știi ceva? a zis el brusc și vocea i-a sunat mult mai limpede. Odată am avut un secretar, băiat. Îi dictam. A trebuit să-l concediez.

Mă enerva că stă acolo și așteaptă să creez. Mare greșeală. Ar fi trebuit să-l păstrez. S-ar fi răspândit zvonul că sunt homo. Trepădușii care scriu recenzii la cărți, pentru că nu sunt în stare să scrie altceva, ar fi auzit și ar fi început să-mi țeasă o legendă. Trebuie să te îngrijești de ai tăi. Toți sunt niște prințese, toți, până la unul. Poponarul e arbitrul artistic al epocii noastre. Perversul e acum cel mai tare.

– Serios? Dar au existat dintotdeauna.

Nu mă privea. Vorbea în gol. Dar auzise ce spusesem.

– Sigur, de mii de ani. Și mai ales în marile epoci artistice. Atena, Roma, Renașterea, epoca elisabetană, romantismul francez au fost pline de ei. Prințese pretutindeni. Ai citit vreodată *Creanga de aur*? Nu, e prea lungă pentru tine. Dar o versiune prescurtată. Ar trebui s-o citești. Demonstrează că obiceiurile noastre sexuale nu sunt decât convenții pure, așa cum e cravata neagră la haina de seară. Eu scriu despre sex, dar cu perdea și sunt heterosexual.

A ridicat ochii spre mine și a pufnit.

– Știi ceva? Sunt un mincinos. Eroii mei au peste doi metri înălțime și eroinele au bătături pe fund, de-atâta stat în pat, cu genunchii ridicați. Dantelă și volane, spade și trăsuri, eleganță și trândăveală, dueluri și morți galante. Numai minciuni. Indivizii foloseau parfumul în loc de săpun, dinții le putrezeau pentru că nu și-i curățau niciodată, unghiile le miroseau a sos de friptură sleit. Nobilimea Franței urina pe lângă pereții coridoarelor de marmură de la Versailles și, când izbuteai, în fine, să dai jos câteva rânduri de lenjerie de pe frumoasa marchiză, primul lucru pe care îl observai era că avea nevoie de o baie. Așa ar trebui să scriu.

– Și de ce n-o faci?

A chicotit.

– Cum să nu. Și să locuiesc într-o casă cu cinci camere din Compton... dacă am noroc.

S-a aplecat și a bătut sticla de whisky cu palma.

– Ești singurică, micuța mea. Ai nevoie de companie.

S-a ridicat și a ieșit, destul de drept, din cameră. Am așteptat, fără să mă gândesc la nimic. Pe lac a apărut o ambarcațiune cu motor, gonind. Când a ajuns în raza vederii noastre, am observat că stătea mult afară din apă la scară și că trăgea după ea o placă de surf, pe care era un tânăr musculos și bronzat. M-am apropiat de ușile de sticlă și am urmărit-o întorcând în loc cu un derapaj. Prea repede, barca era cât pe ce să se răstoarne. Surferul a țopăit într-un picior, încercând să-și păstreze echilibrul, dar apoi a căzut ca un bolovan în apă. Barca a încetinit, oprindu-se, iar bărbatul din apă a ajuns-o din urmă într-un craul leneș, pe urmă i-a fost aruncată frânghia de siguranță și s-a suit rostogolindu-se pe planșă.

Wade s-a întors cu o nouă sticlă de whisky. Ambarcațiunea cu motor a prins viteză și s-a pierdut în depărtare. Wade a pus sticla nouă alături de cea veche. S-a așezat, meditând posomorât.

– Sper că n-ai de gând să-l bei pe tot, nu-i așa?

S-a uitat în direcția mea cu ochii mijiți.

– Tunde-o, nene. Du-te acasă și spală pe jos și prin bucătărie, sau ce-oi face. Îmi stai în lumină.

Glasul i se îngroșase iar. Trăsese câteva gâturi la bucătărie, după cum îi era obiceiul.

– Dacă ai nevoie de mine, zbiară.

– Nu mă pot coborî destul ca să am nevoie de tine.

– Mda, mulțumesc. O să mai stau până se întoarce doamna Wade acasă. Ai auzit vreodată de un tip pe nume Paul Marston?

Capul i s-a înălțat lent. Ochii au început să focalizeze, dar cu mare efort. Îl vedeam cum se luptă să păstreze controlul. Pentru moment, a câștigat bătălia. De pe chip i-a dispărut orice expresie.

– Niciodată, mi-a spus el atent, vorbind foarte rar. Cine e?

Data următoare când m-am uitat să văd ce face, dormea cu gura căscată, cu părul ud de transpirație și duhnind a băutură. Buzele îi dezveleau dinții într-o grimasă neglijentă și suprafața neregulată a limbii îi părea uscată.

Una dintre sticlele de whisky era goală. Într-un pahar, pe masă, mai erau vreo trei degete, iar cealaltă sticlă era pe trei sferturi plină. Am așezat-o pe cea goală pe cărucior și am scos-o din încăpere, apoi m-am întors să închid ușile de la terasă și să las transperantele. Barca se putea întoarce oricând și-l putea trezi. Am închis ușa biroului.

Am împins căruciorul până în bucătăria alb cu albastru, spațioasă, aerisită și goală. Încă îmi mai era foame. Am mai mâncat un sendviș și am băut restul de bere, apoi mi-am turnat o cafea și am băut-o și pe aceea. Berea se trezise, dar cafeaua era încă fierbinte. Apoi m-am întors pe terasă. A trecut destul de mult timp până să revină barca, despicând apa lacului. I-am auzit mugetul îndepărtat crescând până la un urlet asurzitor. Ar fi trebuit să existe o lege. Probabil ea exista, iar tipului din barcă puțin îi păsa. Îi făcea plăcere să-i sâcâie pe cei din jur, la fel ca și alți indivizi pe care îi cunoșteam în ziua de astăzi. Am pornit spre malul lacului.

De data asta i-a reușit. Pilotul a încetinit atât cât trebuia în curbă și tipul bronzat de pe planșa de surf s-a aplecat mult în afară, pentru a contracara forța centrifugă. Planșa era aproape în întregime ieșită din apă, dar o margine a rămas și barca s-a îndreptat și planșa a continuat să aibă pe cineva pe ea și, așa, s-au întors toți de unde au venit și cu asta s-a terminat. Valurile stârnite de ambarcațiune s-au îndreptat mânioase spre malul lacului de la picioarele mele. S-au izbit cu putere de pilonii debarcaderului scurt și au săltat bărcuța cu vâsle legată în sus și-n jos. Continuau să o salte când am pornit înapoi spre casă.

Când am ajuns pe terasă, am auzit un clopoțel sunând dinspre bucătărie. Când a sunat a doua oară, am decis că nu puteau fi clopoței decât la ușa de la intrare. Am traversat și am deschis-o.

În prag stătea Eileen Wade, cu spatele spre casă. Întorcându-se, a spus:

– Scuze, mi-am uitat cheia – și abia atunci m-a văzut. Ah, am crezut că e Roger sau Candy.

– Candy nu-i aici. E joi.

A intrat și am închis ușa. Ea a așezat o pungă jos, pe măsuța dintre cele două sofale. Avea un aer stăpânit și distant. Și-a tras de pe mâini o pereche de mănuși albe, din piele de porc.

– S-a-ntâmplat ceva?

– Păi, e în curs de desfășurare o mică băută. Nimic grav. Doarme pe canapeaua din birou.

– El v-a chemat?

– Da, dar nu pentru asta. M-a invitat la prânz. Mă tem că el n-a mâncat nimic.

– Aha, a făcut ea, așezându-se încet pe o sofa. Știți, am uitat cu desăvârșire că e joi. Și bucătarul e plecat. Ce prostie.

– Candy a pregătit prânzul, până să plece. Cred că acum o-ntind și eu. Sper că mașina mea nu v-a incomodat.

A zâmbit.

– Nu. Am avut loc destul. Nu vreți un ceai? Eu îmi fac unul.

– Bine.

Nu știam de ce acceptasem. N-aveam chef de ceai. Dar asta îmi ieșise pe gură.

S-a dezbrăcat de sacoul de in. Pălărie nu avusese.

– Mă duc să văd dacă lui Roger îi e bine.

Am urmărit-o traversând către ușa biroului și deschizând-o. A rămas acolo un moment, apoi a închis ușa și s-a întors.

– Încă mai doarme. Foarte adânc. Trebuie să urc o clipă. Mă întorc imediat.

Am urmărit-o cum își adună haina, mănușile și poșeta și cum urcă scările și intră în camera ei. Ușa s-a închis. M-am îndreptat spre birou, cu gândul de a subtiliza sticla de scotch. Dacă încă mai dormea, nu avea nevoie de ea.

36

Ușile de sticlă închise făcuseră ca aerul din cameră să devină sufocant, iar jaluzelele trase filtrau lumina. În aer pluteau un miros amărui și o tăcere prea grea. De la ușă până la canapea nu erau mai mult de cinci metri, dar nu mi-au trebuit nici jumătate ca să-mi dau seama că pe canapeaua aceea stătea un mort.

Era întins pe o parte, cu fața spre spătarul canapelei, cu un braț încovoiat sub el și celălalt aproape acoperindu-i ochii. Între pieptul lui și spătar se întindea o baltă de sânge, iar în balta aceea era pistolul Webley Hammerless. Partea aceea a feței îi era o mască mânjită.

M-am aplecat deasupra lui, observând atent colțul ochiului larg deschis, brațul dezgolit indecent, prin unghiul interior al căruia îi vedeam gaura din craniu, cu marginile înnegrite și umflate, din care încă mai curgea sânge.

L-am lăsat așa. Avea încheietura caldă încă, dar nu încăpea îndoială că era mort. Am privit în jur, căutând un bilet sau o însemnare. N-am văzut nimic, decât teancul de foi de pe masa de lucru. Sinucigașii nu lasă întotdeauna scrisori de adio. Mașina de scris stătea descoperită pe suportul ei. Nici în ea nu era nimic. Altminteri, totul

arăta aproape normal. Sinucigașii se pregătesc în tot felul de moduri, unii cu băutură, alții cu cine elaborate, cu șampanie. Unii îmbrăcați de seară, alții complet dezbrăcați. S-au sinucis oameni pe creste de ziduri, în șanțuri, în băi, în apă, deasupra apei, pe apă. S-au spânzurat în baruri și s-au gazat singuri în garaje. Aceasta părea simplă. Nu auzisem împușcătura, dar trebuie să se fi declanșat când eram pe malul lacului, uitându-mă la surfer cum întoarce. Zgomot fusese destul. Ce semnificație avusese asta pentru Roger Wade nu știam. Poate niciuna. Impulsul final coincisese cu apariția bărcii cu motor. Nu-mi plăcea, dar nimănui nu-i păsa de ce-mi plăcea mie.

Bucățelele de cec erau tot pe jos, dar le-am lăsat acolo. Bucățile de foi pe care le scrisese acum câteva seri erau în coșul de gunoi. Pe acestea nu le-am lăsat. Le-am scos de-acolo și, asigurându-mă că le-am luat pe toate, le-am îndesat în buzunar. Coșul era aproape gol, ceea ce-mi ușura sarcina. Nu avea sens să mă întreb unde ținuse arma, locurile unde ar fi putut-o ascunde erau prea numeroase. Ar fi putut fi într-un scaun sau în canapea, sub o pernă. Ar fi putut fi pe jos, după cărți, oriunde.

M-am dus la ușă și am închis-o. Am ascultat. Din bucătărie, zgomote. M-am îndreptat într-acolo. Eileen purta un șorț albastru și ceainicul tocmai începea să șuiere. A dat flacăra mai mică și mi-a aruncat o privire scurtă, impersonală.

– Cum beți ceaiul, domnule Marlowe?

– Așa cum iese din ceainic.

M-am rezemat de perete și am scos o țigară, doar ca să am ceva de făcut cu mâinile. Am ciupit-o și am strivit-o, apoi am rupt-o în două și am aruncat o jumătate pe jos. Privirea ei a urmărit-o. M-am aplecat și am ridicat-o. Am mototolit cele două jumătăți laolaltă, făcându-le ghem. Ea se ocupa de ceai.

– Eu îl beau întotdeauna cu lapte și zahăr, mi-a spus ea peste umăr. Ciudat, pentru că în cafea nu pun nimic. Am învățat să beau ceai în Anglia. Ei foloseau zaharină în loc de zahăr. Și când a început războiul, bineînțeles că n-au mai avut lapte.

– Ați locuit în Anglia?

– Am lucrat acolo. Am stat acolo pe tot parcursul *blitzkrieg*-ului. Am cunoscut un bărbat... dar v-am mai spus asta.

– Unde l-ați cunoscut pe Roger?

– La New York.

– Acolo v-ați căsătorit?

S-a întors în loc, încruntându-se.

– Nu, nu ne-am căsătorit la New York. De ce?

– Făceam conversație, până e gata ceaiul.

S-a uitat pe fereastra de deasupra chiuvetei. De-acolo, vedea până la lac. S-a sprijinit de marginea picurătorului și degetele i s-au jucat cu un prosop de bucătărie împăturit.

– Trebuie oprit, a spus ea, și nu știu cum. Poate va trebui internat într-un spital. Nu știu de ce, dar nu mă văd făcând așa ceva. Va trebui să semnez niște acte, nu-i așa?

În timp ce punea întrebarea, s-a întors.

– Ar putea-o face el însuși, am spus. Adică ar fi putut-o face, până acum.

A sunat soneria pentru ceai. Ea s-a întors din nou cu fața la chiuvetă și a turnat lichidul dintr-un ceainic în altul. Apoi a așezat ceainicul nou pe tava deja pregătită cu cești. M-am apropiat, am luat-o și am pus-o pe masa dintre cele două sofale, din living. Eileen s-a așezat vizavi de mine și a turnat, umplând cele două cești. Am întins mâna după a mea, pe care mi-am pus-o dinainte, pe masă, să se răcească. Am urmărit-o punându-și două cuburi de zahăr și lapte. A gustat.

– Ce-ați vrut să spuneți cu ultima propoziție? m-a întrebat ea deodată. Că ar fi putut-o face până acum – adică s-ar fi putut interna singur într-un spital de boli mintale, nu-i așa?

– Poate am greșit. Ați ascuns pistolul despre care v-am vorbit? Știți, în dimineața de după ce a făcut scena aia la etaj.

– Să-l ascund? a repetat ea încruntându-se. Nu. Eu nu fac niciodată astfel de gesturi. Nu cred în ele. De ce mă întrebați?

– Iar astăzi v-ați uitat cheile de la casă?

– V-am spus că da.

– Dar nu și pe cele de la garaj. De regulă, la o asemenea casă, cheile de la anexe sunt unicate.

– Nu am nevoie de cheie pentru garaj, mi-a răspuns ea răstit. Se deschide de la un întrerupător. Imediat lângă ușa de la intrare e un întrerupător de releu, pe care îl acționezi când pleci de-acasă. Pe urmă, un alt întrerupător, de lângă garaj, pune ușa în funcțiune. De multe ori lăsăm ușa de la garaj deschisă. Sau se duce Candy și o închide.

– Înțeleg.

– Faceți niște observații cam stranii, mi-a spus ea pe un ton acid. Așa ați făcut și acum câteva zile.

– Am trăit câteva experiențe cam stranii în casa aceasta. Pistoale care se descarcă noaptea, bețivi întinși pe peluza din fața casei și doctori care vin, dar nu vor să facă nimic. Femei frumoase care mă strâng în brațe și-mi vorbesc ca și cum m-ar lua drept altcineva, băieți în casă mexicani care aruncă cu cuțite. Păcat de pistol. Dar nu vă iubiți cu adevărat soțul, nu-i așa? Dar și asta cred că am mai spus.

S-a ridicat încet în picioare. Era perfect calmă, dar ochii violeți parcă nu mai aveau aceeași nuanță și nici aceeași catifelare. Apoi gura a început să-i tremure.

– S-a... s-a întâmplat ceva dincolo? m-a întrebat ea vorbind foarte rar, cu ochii la ușa biroului.

Abia dacă am avut timp să dau din cap, că a și luat-o la goană. A ajuns la ușă într-o clipită. A dat-o de perete și s-a năspustit înăuntru. Dacă mă așteptasem la un țipăt sfâșietor, mă înșelasem. N-am auzit nimic. Mă simțeam mizerabil. Ar fi trebuit să o împiedic să intre și să lansez numărul despre vestea proastă, pregătiți-vă, nu vreți să luați loc, mă tem că s-a întâmplat ceva destul de grav. Bla, bla, bla. Și, la final, îți dai seama că n-ai cruțat pe nimeni de nimic. De multe ori chiar ai înrăutățit situația.

M-am ridicat și am urmat-o în birou. Stătea îngenuncheată lângă canapea, cu capul lui strâns la piept, mânjindu-se toată de sânge. Nu scotea niciun fel de sunet. Ținea ochii închiși. Se legăna înainte și-napoi pe genunchi, lăsându-se cât putea de mult pe spate, strângându-l tare.

Am ieșit și am găsit un telefon și o carte de telefoane. Am sunat la secția de poliție care părea cea mai apropiată. Oricum nu conta, aveau să transmită prin stație. Pe urmă m-am dus la bucătărie, unde am dat drumul la apă să curgă și am trecut fâșiile galbene de hârtie prin tocătorul electric de gunoi. În urma lor am aruncat frunzele de ceai din celălalt ceainic. În câteva clipe, dispăruse totul. Am închis apa și am oprit motorul. M-am întors în living, am deschis ușa de la intrare și am pășit afară.

Probabil unul dintre ajutoarele de șerif se afla deja în patrulă prin apropiere, căci a ajuns în șase minute. Când am intrat cu el în birou, am găsit-o tot îngenuncheată lângă canapea. S-a apropiat imediat de ea.

– Îmi pare rău, doamnă. Vă înțeleg foarte bine, dar n-ar trebui să atingeți nimic.

Ea a întors capul, apoi s-a ridicat cu greu în picioare.

– E soțul meu. A fost împușcat.

Ajutorul de șerif și-a scos cascheta și a așezat-o pe birou. A întins mâna după telefon.

– Îl cheamă Roger Wade, a continuat ea cu glas casant. Celebrul romancier.

– Știu cine e, doamnă, i-a răspuns el și a început să formeze un număr.

Ea și-a privit pieptul bluzei.

– Pot să mă duc sus, să mă schimb de asta?

– Sigur.

A înclinat din cap spre ea, a spus ceva în receptor, apoi a închis și s-a întors cu fața.

– Spuneați că a fost împușcat. Adică l-a împușcat altcineva?

– Cred că l-a ucis omul acesta, a spus ea fără să mă privească și a ieșit în grabă din încăpere.

Ajutorul de șerif s-a uitat la mine. A scos un carnețel. A scris în el ceva.

– Ar trebui să vă iau numele și adresa, mi-a spus el pe un ton normal. Dumneavoastră ați sunat la secție?

– Da.

I-am dat numele și adresa.

– Nu vă impacientați până nu ajunge locotenentul Ohls.

– Bernie Ohls?

– Da. Îl cunoașteți?

– Sigur, îl cunosc de mult. A lucrat pentru procuratură.

– Nu și în ultima vreme, m-a corectat ajutorul de șerif. E adjunctul șefului de la Omucideri și lucrează pentru biroul șerifului. Sunteți prieten de familie, domnule Marlowe?

– Doamna Wade nu asta a lăsat să se-nțeleagă.

A ridicat din umeri, pe jumătate zâmbind.

– Nu vă enervați, domnule Marlowe. Nu sunteți înarmat, nu-i așa?

– Astăzi nu.

– E de datoria mea să mă asigur.

S-a asigurat. Pe urmă și-a îndreptat atenția spre canapea.

– În situații ca asta, nu te poți aștepta ca soția să judece limpede. Mai bine să așteptăm afară.

37

Ohls era un tip de înălțime medie, îndesat, cu păr tuns scurt, de un blond decolorat, și ochi albaștri, decolorați. Avea sprâncenele țepene și albe și, pe vremuri, când mai purta încă pălărie, te lua întotdeauna prin surprindere când o scotea din capul mult mai mare decât te-ai fi așteptat. Era un polițist dur, cu o perspectivă mohorâtă asupra vieții, dar dincolo de fațadă era un om foarte cumsecade. Ar fi trebuit să-l facă de mult căpitan. Luase examenul de vreo șase ori între primii trei, dar șeriful nu-l iubea și el nu-l iubea pe șerif.

A coborât scara frecându-și falca pe-o parte. De o bucată bună de timp, în birou se tot declanșau blițurile. Eu stătusem în living împreună cu un polițist în civil, așteptând.

Ohls s-a așezat pe marginea unui scaun, cu mâinile atârnate. Mesteca o țigară neaprinsă. M-a privit gânditor.

– Mai ții minte pe vremuri, când aveau portar și poliție privată în Idle Valley?

Am înclinat din cap.

– Și jocuri de noroc.

– Sigur. N-ai cum să-i împiedici. Toată valea asta e și-acum proprietate privată. Așa cum era Arrowhead odată sau Emerald Bay. A trecut mult de când n-am mai avut un caz în care să nu-mi țopăie reporterii în jur. Cineva trebuie să-i fi șoptit la ureche șerifului Petersen. N-a apărut pe telex.

– Ce frumos din partea lor, am zis. Cum se simte doamna Wade?

– Prea relaxată. Cred că a pus mâna pe niște pastile. Au vreo zece feluri acolo, sus, până și demerol. Proastă chestie. Prietenii tăi nu prea au noroc în ultima vreme, nu-i așa? Mor pe capete.

Nu aveam ce să comentez.

– Sinuciderile cu foc de armă m-au interesat întotdeauna, a continuat Ohls fără grabă. Foarte ușor de contrafăcut. Soția susține că tu l-ai împușcat. Ce motiv are să spună așa ceva?

– Vorbește la figurat.

– Aici nu mai era nimeni altcineva. Zice că știai unde e arma, știai că se-mbată, știai că a mai tras cu pistolul acum câteva seri, când ea a trebuit să se lupte cu el ca să i-l smulgă. Ai fost aici și-n seara aia. Nu le ești de prea mare ajutor, nu-i așa?

– Azi după-amiază am căutat în sertarele de la birou. Pistolul nu era. Îi spusesem ei unde e și o sfătuisem să-l ascundă. Acum zice că nu crede în asemenea lucruri.

– Și când a fost „acum“-ul ăsta? m-a întrebat Ohls răgușit.

– După ce a venit acasă și înainte de a da eu telefon la secție.

– Ai căutat în sertarele de la birou. De ce?

Ohls și-a ridicat mâinile și le-a așezat pe genunchi. Mă privea indiferent, ca și cum puțin i-ar fi păsat ce spun.

– Era pe cale să se-mbete. M-am gândit că e mai bine ca pistolul să stea altundeva. Dar acum câteva seri n-a încercat să se omoare. Era doar de paradă.

Ohls a înclinat din cap. A scos țigara mestecată din gură, a lăsat-o într-o scrumieră și a băgat alta în gură, în locul ei.

– M-am lăsat de fumat, mi-a spus el. Începusem să tușesc prea mult. Dar blestemățiile astea mă urmăresc. Nu mă simt bine dacă nu țin una în gură. Trebuia să ai grijă de el când era singur?

– Bineînțeles că nu. M-a invitat aici la masă. Am stat de vorbă. Era cam deprimat fiindcă nu-i mergea scrisul. A hotărât să recurgă la sticlă. Crezi că ar fi trebuit să i-o iau?

– Deocamdată nu cred nimic. Încerc doar să-mi fac o imagine. Tu cât ai băut?

– Eu am băut bere.

– Ghinionul tău că te-ai aflat aici, Marlowe. Pentru ce era cecul? Ăla pe care l-a scris, l-a semnat și l-a rupt.

– Voiau toți să mă mut aici, să locuiesc aici și să-l țin din scurt. Toți însemnând soția și editorul, un tip pe nume Howard Spencer. E la New York, bănuiesc. Poți să verifici vorbind cu el. I-am refuzat. După aia, a venit la mine și mi-a spus că bărbatul ei e plecat de-acasă și ea e îngrijorată și m-a rugat să-l găsesc și să-l aduc înapoi acasă. Am făcut-o. Pe urmă m-am trezit că-l car în spate de pe peluza din fața casei și-l duc la culcare. N-am vrut să joc un rol în toată povestea asta, Bernie. Pur și simplu am fost prins la mijloc.

– Și n-are nicio legătură cu cazul Lennox, hai?

– Ah, pentru numele lui Dumnezeu! Cazul Lennox nici nu există.

– Foarte adevărat, a aprobat Ohls sec.

Și-a strâns rotulele în palme. În casă a intrat un bărbat care a schimbat câteva vorbe cu celălalt polițist. Pe urmă s-a îndreptat către Ohls.

– Afară e un anume doctor Loring, locotenente. Zice că a fost chemat. Cică e doctorul doamnei.

– Lăsați-l să intre.

Polițistul a plecat și doctorul Loring a intrat cu geanta lui neagră. Era calm și elegant, într-un costum tropical în dungi. A trecut pe lângă mine fără să-mi arunce o privire.

– Sus? l-a întrebat el pe Ohls.

– Da, la ea în cameră, i-a răspuns locotenentul ridicându-se în picioare. Pentru ce-i dai demerolul ăla, doctore?

Doctorul Loring s-a încruntat la el.

– Prescriu pacienților mei ceea ce cred eu de cuviință, a răspuns el rece. Nu sunt obligat să explic motivele. Și cine spune că i-am dat doamnei Wade demerol?

– Eu. Cutia e sus, cu numele dumitale pe ea. Are în baie o farmacie întreagă. Poate dumneata nu știi, doctore, dar la secție avem o expoziție aproape completă de pastiluțe. Albăstrele, roșioare, gălbenele, mingiuțe și tot restul listei. Demerolul e aproape cel mai rău dintre toate. Am auzit de undeva că e chestia care-l ținea în funcțiune pe Goering. Când l-au prins, ajunsese să ia optsprezece pe zi. Medicii militari au avut nevoie de trei luni ca să-l dezvețe.

– Nu cunosc termenii aceștia, a spus doctorul Loring pe un ton înghețat.

– Nu? Păcat. Albăstrelele sunt amitalul de sodiu. Roșioarele sunt seconal. Gălbenelele sunt ambutal. Mingiuțele sunt un barbituric, combinat cu benzedrină. Demerolul este un narcotic de sinteză, care dă foarte rapid dependență. Dar dumneata doar le recomanzi, nu-i așa? Doamna suferă de ceva grav?

– Un soț bețiv poate fi ceva foarte grav pentru o femeie sensibilă, i-a întors-o Loring.

– Deci lui n-ai ajuns încă să-i prescrii, nu-i așa? Păcat. Doamna Wade e la etaj, doctore. Mulțumesc pentru timpul acordat.

– Sunteți impertinent, domnule. Am să fac plângere.

– Mda, să nu uiți cumva, i-a spus Ohls. Dar, înainte de a depune plângerea, mai fă un lucru. Ai grijă ca doamna să rămână limpede la minte. Am câteva întrebări să-i pun.

– Am să procedez exact cum consider că e mai bine pentru starea ei. Apropo, dumneavoastră știți cumva cine sunt eu? Și, ca să clarificăm lucrurile, domnul Wade nu a fost pacientul meu. Eu nu tratez alcoolici.

– Doar pe nevestele lor, nu? a mârâit Ohls. Da, știu cine ești, doctore, și mi-e o frică de mor. Numele meu e Ohls. Locotenentul Ohls.

Loring a urcat scara. Ohls s-a așezat la loc, rânjind la mine.

– Cu felul ăsta de oameni trebuie să fii diplomat, a precizat el.

Un bărbat a ieșit din birou și s-a apropiat de Ohls. Un bărbat slab, cu un aer serios, cu ochelari și o frunte de om inteligent.

– Locotenente.

– Dă-i drumul.

– Plaga e de contact, tipică pentru sinucideri, cu extensie serioasă provocată de presiunea gazelor. Ochii sunt exoftalmici din aceeași cauză. Nu cred că se vor găsi amprente pe exteriorul armei. A curs prea mult sânge peste ea.

– Dacă tipul dormea sau dacă era beat mort, ar putea fi omucidere? a întrebat Ohls.

– Desigur, dar nimic nu indică așa ceva. Pistolul e un Webley Hammerless. În mod normal, e nevoie de multă forță pentru a-l arma, dar de o atingere foarte ușoară pentru a-l declanșa. Reculul explică poziția pistolului. Până acum, nu văd nimic care să excludă sinuciderea. Anticipez o mare concentrație de alcool în sânge. Dacă e suficient de mare – s-a oprit și a ridicat din umeri cu înțeles –, s-ar putea să înclin spre a pune la îndoială ipoteza sinuciderii.

– Mulțumesc. A anunțat cineva procuratura?

Bărbatul a dat din cap și a ieșit. Ohls s-a uitat la ceas, căscând. Apoi și-a îndreptat privirea spre mine.

– Vrei s-o ștergi?

– Sigur, dacă mă lași. Credeam că sunt suspect.

– S-ar putea să-ți facem pe plac, mai încolo. Învârte-te prin locuri pe unde poți fi găsit, asta-i tot. Ai fost și tu polițist odată, știi cum merg lucrurile. La unele cazuri, trebuie să te miști repede, ca să nu pierzi probele. Ăsta e exact invers. Dacă a fost crimă, cine-i voia moartea? Nevasta? Nu era aici. Tu? Bine, aveai casa la dispoziție și știai unde e pistolul. Aranjamentul perfect. Mai puțin lipsa mobilului, plus faptul că acordăm ceva credit și experienței tale. Mă gândesc că, dacă vrei să omori pe cineva, poți s-o faci într-un mod mai puțin evident.

– Mersi, Bernie. Asta pot.

– Angajații nu erau. Au ieșit în oraș. Deci trebuie să fi fost cineva care s-a întâmplat să treacă pe-aici. Cineva care ar fi trebuit să știe unde ținea Wade arma ar fi trebuit să-l găsească destul de beat ca să fie adormit sau leșinat, ar fi trebuit să apese pe trăgaci chiar când barca făcea destul zgomot ca să acopere focul și ar fi trebuit să fugă înainte să te întorci tu în casă. La câte informații am acum, nu pot să cred așa ceva. Singura persoană care avea mijloacele și ocazia era singura care nu putea face uz de ele, pentru simplul motiv că era singura care le avea la dispoziție.

M-am ridicat să plec.

– Bine, Bernie. Sunt acasă toată seara.

– Mai e un singur lucru, a continuat Ohls meditativ. Tipul ăsta, Wade, era un scriitor cunoscut. Bani cu grămada, reputație pe măsură. Pe mine, romanele lui mă lasă rece. Și-ntr-un bordel găsești lume mai cumsecade decât personajele lui. Dar asta e chestie de gust și nu e treaba mea de polițist. Cu banii lui, și-a luat o casă

frumoasă, într-unul dintre cele mai atrăgătoare locuri din ținut. Avea o nevastă frumoasă, mulți prieteni și niciun necaz. Ce vreau eu să știu e ce i-a făcut viața atât de grea, încât a trebuit să apese pe trăgaci? E clar că ceva a fost. Dacă știi cumva, e bine să fii pregătit să ne spui și nouă. La revedere.

M-am îndreptat spre ușă. Cel care o păzea s-a uitat la Ohls, a recepționat semnalul și m-a lăsat să ies. M-am urcat în mașină și a trebuit să intru pe iarbă ca să ocolesc diversele automobile oficiale înghesuite pe alee. La poartă, alt polițist s-a uitat atent la mine, dar nu a spus nimic. Mi-am pus ochelarii de soare și am pornit înapoi, în direcția șoselei principale. Drumul era gol și liniștit. Soarele de după-amiază bătea în jos, peste pajiștile tunse cu grijă și casele mari, spațioase și scumpe de la capătul lor.

Un om nu total necunoscut lumii murise într-o baltă de sânge, într-o casă din Idle Valley, dar pacea leneșă nu fusese tulburată. Din perspectiva ziarelor, era ca și cum crima s-ar fi petrecut în Tibet. Acolo unde drumul cotea, zidurile a două domenii coborau până pe acostament. Acolo era parcată o mașină verde, de poliție. Un ajutor de șerif a coborât din ea și a ridicat un braț. Am oprit. S-a apropiat de geam.

– Vă rog să prezentați permisul de conducere.

Am scos portofelul și i l-am întins, deschis.

– Doar permisul, vă rog. Nu am voie să mă ating de portofelul dumneavoastră.

L-am scos și i l-am dat.

– Ce s-a întâmplat?

A aruncat o privire în mașină și mi-a înapoiat permisul.

– Nu s-a întâmplat nimic, a spus. Doar un control de rutină. Scuze pentru deranj.

Mi-a făcut semn să trec și s-a întors la mașina parcată. Tipic pentru polițai. Nu-ți spun niciodată de ce fac un anume lucru. În felul acesta, nu poți să-ți dai seama că nu știu nici ei.

Am ajuns acasă, mi-am luat ceva rece de băut, am mâncat la restaurant, m-am întors, am deschis geamurile și nasturii de la cămașă și am așteptat să se întâmple ceva. Am așteptat mult și bine. Era ora nouă când a sunat Bernie Ohls, care mi-a spus să vin la secție și să nu mă opresc pe drum ca să cumpăr flori.

38

Candy stătea pe un scaun lipit de perete în anticameră. M-a urât din priviri în timp ce treceam pe lângă el, pentru a intra în încăperea mare și pătrată unde șeriful Petersen domnea în centrul unei colecții de mărturii ale celor douăzeci de ani de serviciu credincios în slujba publicului, aduse de cetățenii recunoscători. Pereții erau încărcați cu fotografii de cai și șeriful Petersen apărea în fiecare dintre ele. Colțurile biroului sculptat reprezentau capete de cai. Călimara era făcută dintr-o copită lăcuită, iar pixurile asortate stăteau înfipte în nisip alb. Câte o plăcuță de aur montată pe fiecare dintre ele menționa o dată. În centrul unei sugative imaculate stăteau o pungă de tutun Bull Durham și un pachet cu hârtie maro. Petersen își rula singur țigările. Era în stare să ruleze una cu o singură mână și stând călare, ceea ce și făcea adesea, mai ales când conducea câte o paradă, suit pe un cal alb, cu o șa mexicană împodobită cu decorațiuni mexicane de argint. Când călărea, purta un sombrero mexican, cu calotă plată. Era un călăreț excelent și calul său știa întotdeauna exact când să stea liniștit și când să se agite,

pentru ca șeriful, cu surâsul său calm și impenetrabil, să îl readucă la ordine cu o singură mână. Șeriful își făcea bine numărul. Avea un profil frumos, vulturesc, care acum se mai lăsase puțin pe sub bărbie, dar știa să țină capul în așa fel, încât să nu se vadă prea mult. Depunea eforturi mari pentru fotografiile făcute. Avea în jur de cincizeci și cinci de ani și moștenise de la tatăl său danez o grămadă de bani. Șeriful nu arăta a danez, pentru că avea părul negru și pielea smeadă, pentru că afișa poza impasibilă a statuilor de indieni așezate în ușa tutungeriilor și cam tot atâta minte. Dar nimeni, niciodată, nu-l acuzase că e escroc. Avusese escroci în departament, care îl prostiseră la fel cum prostiseră și publicul larg, dar șeriful Petersen nu se molipsise de escrocheriile lor. El continua să fie reales fără ca măcar să se străduiască, să călărească pe cai albi în fruntea paradelor și să interogheze suspecți în fața aparatelor de fotografiat. Așa spuneau legendele de dedesubtul pozelor. În realitate, nu interoga niciodată pe nimeni. N-ar fi știut cum. El nu făcea decât să stea la birou, privindu-l sever pe suspect, cu profilul întors spre aparatul foto. Blițurile se declanșau, fotografii îi mulțumeau cu deferență, după care suspectul era dus de-acolo fără ca măcar să fi deschis gura, iar șeriful Petersen se întorcea acasă, la ferma sa din San Fernando Valley. Acolo putea fi găsit întotdeauna. Dacă nu dădeai de el în persoană, puteai vorbi cu unul dintre cai.

Din când în când, la vremea alegerilor, câte un politician neinspirat încerca să-i ia locul lui Petersen, pe care îl numea Tipul cu Profil de Beton sau Jambonul care Se Afumă Singur, dar fără niciun rezultat. Șeriful Petersen continua să fie reales, dovadă vie a faptului că în țara noastră poți deține o funcție publică la nesfârșit, fără să ai alte calități decât o conștiință curată, un chip fotogenic și o gură nu prea mare. Dacă, peste toate acestea, mai arăți și bine călare, ești imbatabil.

Când am intrat, împreună cu Ohls, șeriful Petersen stătea în picioare în spatele biroului și băieții cu aparatele foto ieșeau în șir indian pe o altă ușă. Își scosese pălăria Stetson albă. Își rula o țigară. Era gata să plece acasă. M-a privit sever.

– Cine-i ăsta? a întrebat el cu glas plin, de bariton.

– Îl cheamă Philip Marlowe, șefu'. Singura persoană din casă când s-a împușcat Wade. Vrei o poză?

Șeriful m-a studiat.

– Nu cred, a zis el și s-a întors spre un bărbat masiv, cu păr oțeliu și un aer ostenit. Dacă ai nevoie de mine, sunt la fermă, căpitane Hernandez.

– Da, să trăiți.

Petersen și-a aprins țigara cu un chibrit de bucătărie. Pe acesta l-a aprins frecându-l de unghie. Șeriful Petersen nu folosea brichete. Era în exclusivitate genul care-și rulează singur țigările și le aprinde cu o singură mână.

Ne-a urat noapte bună și a ieșit. Un personaj cu chip împietrit și ochi negri și duri a plecat odată cu el, bodyguardul personal. Ușa s-a închis. După plecarea lui, căpitanul Hernandez s-a mutat la birou și s-a așezat în fotoliul enorm al șerifului; stenografa din colț și-a mutat lucrurile, ca să-i facă loc. Ohls a luat loc la capătul biroului, cu o expresie amuzată.

– Bine, Marlowe, mi-a spus Hernandez energic, dă-i drumul.

– Cum se face că pe mine nu mă trageți în poză?

– L-ai auzit pe șerif.

– Da, dar de ce? m-am văicărit.

Ohls a râs.

– Știi foarte bine de ce.

– Pentru că sunt înalt, brunet și chipeș și s-ar putea ca lumea să se uite la mine?

– Potolește-te, mi-a spus rece Hernandez. Hai să-i dăm drumul cu declarația. Ia-o de la-nceput.

Am luat-o de la început: discuția cu Howard Spencer, întâlnirea cu Eileen Wade, cum mă rugase să-l găsesc pe Roger, cum îl găsisem, invitația la ei acasă, ce mă rugase Wade să fac și cum îl găsisem fără cunoștință lângă tufele de hibiscus și tot restul. Stenografa nota totul. Nimeni nu m-a întrerupt. Totul era adevărat. Adevărul și numai adevărul. Dar nu și întregul adevăr. Ce lăsasem pe dinafară era treaba mea.

– Frumos, a comentat Herandez la final. Dar nu complet.

Era un tip rece, competent și periculos, Hernandez ăsta. Cineva din tot biroul acela trebuia să fie.

– În noaptea în care Wade a tras focul de armă la el în cameră, tu te-ai dus în dormitorul doamnei Wade, unde ai rămas ceva vreme, cu ușa închisă. Ce-ai făcut acolo?

– Ea m-a chemat, ca să mă întrebe cum se simte Wade.

– De ce cu ușa închisă?

– Wade adormise și nu voiam să fac zgomot. În plus, băiatul în casă își făcea de lucru pe lângă ușă, cu urechile ciulite. În plus, ea m-a rugat să închid ușa. N-am știut că o să fie atât de important.

– Cât ai stat acolo?

– Nu știu. Vreo trei minute.

– Eu zic c-ai stat vreo două ceasuri, m-a contrazis Hernandez cu răceală. Sunt destul de clar?

M-am uitat la Ohls. Ohls nu se uita la nimic. Ca de obicei, mesteca o țigară neaprinsă.

– Ai fost prost informat, căpitane.

– O să vedem. După ce-ai ieșit din dormitor, te-ai dus jos, în birou, și ai petrecut noaptea pe canapea. Poate-ar fi mai potrivit să spun restul nopții.

– Când m-a sunat el acasă, era unsprezece fără zece. Când am intrat ultima oară în birou în noaptea aia, era trecut bine de ora două. Spune-i restul nopții, dacă așa vrei.

– Aduceți-l pe băiatul în casă, a cerut Hernandez.

Ohls a ieșit și s-a întors împreună cu Candy. L-au așezat pe un scaun. Hernandez i-a pus câteva întrebări pentru a-i stabili identitatea și așa mai departe. Apoi a zis:

– Așa deci, Candy – așa o să-ți spunem, de conveniență –, după ce l-ai ajutat pe Marlowe să-l culce pe Roger Wade ce s-a mai întâmplat?

Știam, cu aproximație, ce urmează. Candy și-a spus povestea pe un ton scăzut și plin de ranchiună, aproape fără pic de accent. Părea că e în stare să-l adopte sau să-l abandoneze după voie. A povestit că mai stătuse jos, la parter, cu gândul că poate mai era nevoie de el, în parte în bucătărie, unde își făcuse ceva de mâncare, în parte în living. În timp ce stătea în living, pe un scaun de lângă ușa principală, o văzuse pe Eileen Wade, în picioare în pragul ușii de la camera ei, dezbrăcându-se. O văzuse îmbrăcând un halat fără nimic altceva pe dedesubt, pe urmă mă văzuse pe mine intrând în camera ei și închizând ușa. Stătusem acolo mult, cam vreo două ore, după părerea lui. Urcase scara și trăsese cu urechea. Auzise arcurile patului scoțând zgomote. Auzise șușoteli. A lăsat să se înțeleagă foarte clar ce însemnau toate. Când a terminat, mi-a aruncat o privire corozivă, cu gura strâmbă și strânsă de ură.

– Duceți-l de-aici, a spus Hernandez.

– O clipă, am intervenit. Vreau să-l întreb câte ceva.

– Aici, eu pun întrebările, mi-a retezat-o Hernandez.

– Dar nu știi cum, căpitane. N-ai fost acolo. Minte și știe asta la fel de bine ca mine.

Hernandez s-a lăsat pe spate, apucând unul dintre pixurile șerifului. L-a îndoit. Era lung și ascuțit, făcut din păr de cal întărit. Când a dat drumul vârfului, pixul s-a îndreptat ca un arc.

– S-auzim, a spus el în cele din urmă.

M-am întors cu fața spre Candy.

– Unde erai când ai văzut-o pe doamna Wade dezbrăcându-se?

– Stăteam pe un scaun, lângă ușa de la intrare, mi-a răspuns el posomorât.

– Între ușa de la intrare și cele două canapele extensibile, care stau față-n față?

– Cum am zis.

– Și doamna Wade unde era?

– În camera ei, imediat lângă ușă. Și ușa era deschisă.

– Ce lumini erau aprinse în living?

– Una. Lampadarul înalt.

– Ce lumini erau pe balcon?

– Niciuna. Lumini la ea în cameră.

– Ce lumini erau la ea în cameră?

– Nu prea multe. O veioză pe noptieră, poate.

– Nu lampa din plafon?

– Nu.

– După ce s-a dezbrăcat, stând în camera ei, imediat lângă ușă, cum ai spus, și-a pus un halat. Ce fel de halat?

– Albastru. Lung, ca un capot de casă. L-a legat cu un cordon lat.

– Așadar, dacă n-ai fi văzut-o dezbrăcându-se, n-ai fi știut ce are pe dedesubtul halatului?

A ridicat din umeri. Părea puțin alarmat.

– *Si.* Chiar așa. Dar am văzut-o cum s-a dezbrăcat.

– Ești un mincinos. Nu există, în living, colț din care s-o fi putut vedea dezbrăcându-se fix în pragul ușii, și cu atât mai puțin dacă

era în cameră. Ar fi trebuit să iasă până la marginea balconului. Și, dacă ar fi făcut asta, te-ar fi văzut.

Îmi arunca priviri ucigașe. M-am răsucit către Ohls.

– Tu ai văzut casa. Căpitanul Hernandez n-a văzut-o... sau da?

Ohls a clătinat ușor din cap. Hernandez s-a încruntat în tăcere.

– În tot livingul ăla, căpitane Hernandez, nu există loc de unde să-i fi putut vedea nici măcar creștetul capului doamnei Wade – nici măcar dacă ar fi stat în picioare, iar el declară că stătea jos –, dacă ea era în dreptul ușii sau dincolo de ea. Eu sunt cu zece centimetri mai înalt decât el și, de lângă ușa de la intrare, n-am văzut decât treizeci de centimetri din partea de sus a unei uși. Ar fi trebuit ca ea să vină până la marginea balconului, pentru ca el să vadă ce susține că a văzut. Și ce motiv avea să o facă? De ce să se dezbrace chiar în prag? N-are nicio noimă.

Hernandez se mulțumea să mă privească. Pe urmă s-a uitat la Candy.

– Și cum e cu elementul de timp? a întrebat el încet, adresându-mi-se.

– Aici el susține una, eu alta. Dar eu vorbeam despre lucruri demonstrabile.

Hernandez l-a potopit pe Candy cu un val de vorbe în spaniolă, prea repede ca să înțeleg ceva. Mexicanul doar îl privea bosumflat.

– Scoate-l de-aici, a zis Hernandez.

Ohls a făcut un gest scurt cu degetul și a deschis ușa. Candy a ieșit. Hernandez a scos un pachet de țigări, și-a lipit una de buză și a aprins-o cu o brichetă de aur.

Ohls s-a întors în cameră și Hernandez a spus calm:

– Tocmai i-am comunicat că, dacă se ajunge la o audiere și vine cu istoria asta în boxă, o să se trezească de la unu la trei la San Quentin, pentru sperjur. S-a-nfierbântat tărâța-n el. Dacă ar fi fost

în casă și dacă am fi avut vreun motiv să bănuim c-a fost crimă, ar fi fost un suspect potrivit. Doar că el ar fi folosit cuțitul. Am avut impresia, mai devreme, că regretă moartea lui Wade. Ai ceva întrebări să-i pui, Ohls?

Ohls a clătinat din cap. Hernandez m-a privit și a zis:

– Vino mâine-dimineață, să semnezi declarația. Până atunci o batem la mașină. Pe la zece ar trebui să vină și raportul autopsiei. Măcar unul preliminar. E ceva ce nu-ți convine la aranjamentul ăsta, Marlowe?

– Nu vreți să reformulați întrebarea? Așa cum sună acum, se-nțelege că ar fi și ceva ce-mi place.

– Bine, a făcut el ostenit. Întinde-o de-aici. Mă duc și eu acasă.

M-am ridicat în picioare.

– Bineînțeles că n-am crezut nicio clipă gogoșile lui Candy, a continuat el. L-am folosit pe post de tirbușon. Sper că n-ai resentimente.

– N-am nici măcar sentimente, căpitane. Niciun fel de sentimente.

M-au urmărit ieșind pe ușă fără să-mi spună noapte bună. Am parcurs coridorul lung până la intrarea din Hill Street, m-am urcat în mașină și am plecat spre casă.

Într-adevăr, nu aveam niciun fel de sentimente. Eram gol și pustiu asemenea spațiului dintre astre. După ce-am ajuns acasă, mi-am amestecat ceva tare și, stând la fereastra deschisă a livingului, am băut, am ascultat vuietul traficului pe Laurel Canyon Boulevard și m-am uitat la strălucirea orbitoare a orașului mare și mânios, planând pe deasupra crestelor dealurilor prin care fusese tăiat bulevardul. În depărtare, se auzea urletul ca de animal rănit al sirenelor de poliție, născându-se și murind, netăcând niciodată prea mult. Douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru, unul aleargă și altul încearcă să-l prindă. Afară, în noaptea crimelor, erau oameni care

mureau, oameni mutilați, tăiați de sticla care zbura prin aer, striviți de volan sau sub anvelope grele. Oameni bătuți, jefuiți, strangulați, violați și uciși. Oameni flămânzi, bolnavi, plictisiți, înnebuniți de singurătate, de remușcare sau de frică, furioși, cruzi, febrili, cutremurați de suspine. Un oraș nu mai rău decât altele, un oraș bogat, viguros și mândru, un oraș pierdut, înfrânt și gol.

Totul depinde de unde privești și care-ți e scorul personal. Eu nu aveam așa ceva. Nici nu-mi păsa. Mi-am terminat băutura și m-am dus la culcare.

39

Audierea a fost un eșec. Acuzarea a lansat-o înainte ca probele medicale să fie complete, de teamă ca publicitatea să nu-i moară sub nas. N-ar fi trebuit să-și facă griji. Moartea unui scriitor – chiar a unui scriitor de succes – nu ține prea mult prima pagină, iar în vara aceea concurența era prea mare. Un rege a abdicat și altul a fost asasinat. Într-o singură săptămână, s-au prăbușit trei avioane mari de pasageri. Directorul unui important post de radio a fost împușcat la Chicago, în propria lui mașină. Douăzeci și patru de deținuți au ars de vii într-un incendiu declanșat într-o închisoare. Reprezentantul procuraturii din Los Angeles avea ghinion, ratând tot ce era mai bun în viață.

Pe când coboram din boxă, l-am văzut pe Candy. Avea un zâmbet larg și malițios pe față – habar n-aveam de ce – și, ca de obicei, era îmbrăcat puțin prea bine, într-un costum de gabardină maro-cacao, cu cămașă albă de nailon și cravată bleumarin precum cerul nopții. În boxa martorilor, s-a arătat reținut, făcând

o impresie bună. Da, șeful se îmbătase destul de des în ultima vreme. Da, mă ajutase să-l duc la culcare în noaptea în care luase foc pistolul sus, la etaj. Da, șeful ceruse whisky înainte ca el, Candy, să plece, dar el refuzase să-i dea. Nu, nu știa nimic despre activitatea literară a domnului Wade, dar știa că șeful era descurajat. Mereu arunca foile și pe urmă le scotea din coșul de gunoi. Și tot așa. Acuzarea a încercat să stoarcă tot ce se putea de la el, dar fără succes. Cineva îl pregătise pe Candy foarte bine.

Eileen Wade era îmbrăcată în alb și negru. Era palidă și vorbea cu un glas scăzut și limpede, pe care nici măcar microfonul nu-l putea altera. Avocatul acuzării s-a purtat cu ea cu două perechi de mănuși de catifea, vorbindu-i de parcă i-ar fi venit și lui greu să-și rețină suspinele. Când a coborât din boxă, el s-a ridicat și a făcut o plecăciune, iar ea i-a adresat un zâmbet fugitiv și șters, care aproape l-a făcut să se înece cu propria salivă.

Era cât pe ce să treacă pe lângă mine, în drum spre ieșire, fără să-mi arunce nici măcar o privire, dar în ultimul moment a întors capul preț de cinci centimetri, aplecându-l foarte ușor, ca și cum m-ar fi cunoscut cândva, demult, dar nu-și aducea aminte când și unde.

Afară, pe trepte, după ce s-a terminat totul, m-am întâlnit cu Ohls. Urmărea mașinile care circulau pe stradă, la picioarele lui, sau cel puțin așa părea.

– Bravo, mi-a spus el fără să se întoarcă. Felicitări.

– Ați făcut treabă bună cu Candy.

– Nu eu, puștiule. Procuratura a decis că partea sexy era irelevantă.

– Care parte sexy?

Acum s-a uitat la mine.

– Ha-ha-ha! a făcut el. Și nu la tine mă refer – apoi expresia i-a devenit detașată. Îi văd de prea mulți ani de zile. Te consumă.

Ăsta a fost dintr-o sticlă specială. Din rezerva personală. Exclusiv pentru cei cu bani foarte mulți. La revedere, fraiere. Mai sună-mă când începi să porți cămăși de douăzeci de dolari. O să vin să-ți țin haina, ca să te îmbraci.

Lumea urca și cobora treptele, ocolindu-ne. Noi stăteam nemișcați. Ohls a scos o țigară din buzunar și s-a uitat la ea, apoi a lăsat-o să cadă pe pavaj și a strivit-o cu călcâiul până nu a mai rămas nimic din ea.

– Ce risipă, am spus.

– E doar o țigară, amice, nu o viață. După o vreme, poate te și însori cu fata, hai?

– Mai du-te naibii.

A râs acru.

– Am vorbit cu cine trebuia, despre ce nu trebuia, mi-a spus el acid. Ai vreo obiecție?

– N-am nicio obiecție, locotenente.

Am coborât treptele. A spus ceva în urma mea, dar mi-am văzut de drum. M-am dus la un local muncitoresc de pe Flower. Se potrivea cu starea mea de spirit. La intrare, o pancartă anunța grosolan: „Exclusiv Bărbați. Intrarea Femeilor și a Câinilor Interzisă." Înăuntru, serviciul era la fel de rafinat. Chelnerul care-ți azvârlea mâncarea în față era neras și își oprea bacșișul fără să te întrebe. Mâncarea era simplă, dar foarte bună și aveau o bere neagră, suedeză, care te putea ameți la fel ca un martini.

Când am ajuns înapoi, la birou, suna telefonul. Ohls mi-a zis:

– Trec pe la tine. Am câteva chestii să-ți spun.

Probabil era la una din secțiile din Hollywood, pentru că a ajuns în mai puțin de douăzeci de minute. S-a instalat în fotoliul rezervat clienților, și-a pus picior peste picior și a mârâit:

– Am sărit calul. Scuze. Hai să uităm.

– De ce să uităm? Mai bine să deschidem rana.

– Mie-mi convine. Dar cu acoperire. Sunt unii care te consideră pătat. Eu nu te știu să fi făcut vreodată ceva prea alăturea cu drumul.

– Ce-a fost gluma aia despre cămașa de douăzeci de dolari?

– A, a fost doar de oftică, mi-a răspuns Ohls. Mă gândeam la bătrânul Potter. Cum i-a spus unei secretare să-i spună unui avocat să-i spună procurorului districtual să-i spună căpitanului Hernandez că ești prietenul lui personal.

– Nu-și bate el capul cu atâta lucru.

– L-ai cunoscut. Ți-a acordat din timpul lui.

– L-am cunoscut, și-atât. Nu mi-a plăcut, dar poate a fost doar din invidie. A trimis după mine ca să-mi dea mai multe sfaturi. E mare și rău și nu mai știu cum. Nu cred că e necinstit.

– Nu poți să faci o sută de milioane de dolari cinstit, a zis Ohls. Poate omul din frunte se crede cu mâinile curate, dar undeva, pe traseu, tot sunt oameni împinși la disperare după ce firmele, mici, dar sănătoase, le-au fost distruse și vândute pe două parale, oameni cumsecade care și-au pierdut slujbele, acțiuni al căror curs la bursă e aranjat, acțiuni false cumpărate la prețuri umflate, ca niște mici comori, și procente și onorarii de sute de mii revin marilor firme de avocatură pentru a fi contribuit la respingerea unei legi pe care cetățenii o doreau, dar bogătașii nu, pentru că le-ar fi redus profiturile. Banii înseamnă putere, iar puterea poate fi folosită în mod greșit. Ăsta e sistemul. Poate e cel mai bun pe care-l avem, dar nu-i nici pe departe curat ca lacrima.

– Vorbești ca un comunist, am spus doar ca să-l înțep.

– Habar n-am, mi-a răspuns el disprețuitor. Încă nu mi-au cerut dosarul. Ți-a plăcut verdictul de sinucidere, nu-i așa?

– Cum altfel ar fi putut să sune?

– N-avea cum, probabil.

Și-a așezat mâinile aspre și boante pe birou, privindu-și pistruii mari și cafenii de pe dosul lor.

– Îmbătrânesc. Keratoză, așa le zice petelor cafenii. Nu le faci până după cincizeci de ani. Sunt un polițist bătrân, iar un polițist bătrân e un bătrân ticălos. Moartea asta a lui Wade are câteva lucruri care nu-mi plac.

– Ca de pildă?

M-am lăsat pe spate, urmărindu-i ridurile fine, ca niște raze, din jurul ochilor.

– De la un punct încolo, ajungi să miroși o făcătură murdară, chiar și când știi că n-ai ce-i face. Atunci te mulțumești să stai și să vorbești, ca acum. Nu-mi place că n-a lăsat o scrisoare de adio.

– Era beat. Poate a fost doar o nebunie de moment.

Ohls a ridicat ochii palizi și a lăsat mâinile să-i cadă de pe birou.

– I-am căutat prin sertare. Omul scria scrisori pe care și le adresa sieși. Scria fără oprire. Beat sau treaz, bătea la mașina aia. În parte sunt aiureli, în parte lucruri amuzante, în parte triste. Îl muncea ceva. În ce a scris, s-a tot învârtit în jurul subiectului, dar nu l-a abordat niciodată direct. Un asemenea om ar fi lăsat o scrisoare pe două pagini, dacă era să-și ia zilele.

– Era beat, am spus încă o dată.

– La el, n-avea importanță, a spus Ohls obosit. Altă chestie care nu-mi place e că a făcut-o acolo, în camera aia, lăsând-o pe soție să-l găsească. OK, era beat. Dar mie tot nu-mi place. Altă chestie care nu-mi place e că a apăsat pe trăgaci chiar în momentul în care zgomotul bărcii cu motor putea acoperi împușcătura. Ce mai conta pentru el? Altă coincidență, nu? Și altă coincidență e faptul că soția și-a uitat cheile de la casă chiar în ziua liberă a servitorilor și a trebuit să sune la ușă ca să intre.

– Ar fi putut intra prin spate, am spus.

– Mda, știu. Dar eu vorbesc despre situație. Nu era nimeni să-i deschidă, în afară de tine, iar în instanță a declarat că nu știa că ești acolo. Dacă ar fi fost în viață și ar fi lucrat la el în birou, Wade n-ar fi auzit soneria. Ușa biroului e antifonată. Servitorii erau plecați. Era joi. Ceea ce ea a uitat. La fel cum și-a uitat și cheile.

– La rândul tău, uiți ceva, Bernie. Mașina mea era în față. Deci știa că sunt acolo – sau că e cineva acolo – înainte să sune la sonerie.

A zâmbit.

– Asta mi-a scăpat, nu-i așa? Bun, uite cum stăm. Tu erai pe malul lacului, barca aia cu motor făcea multă gălăgie – apropo, erau doi tipi din Lake Arrowhead în vizită, veniseră cu barca la remorcă –, Wade era adormit sau leșinat în camera lui, cineva îi luase deja pistolul din sertar, iar ea știa că acolo îl puseseși, pentru că o anunțaseși încă de data trecută. Acum, hai să presupunem că nu și-a uitat cheile, că intră în casă, se uită și vede că ești pe malul apei, se uită în birou și-l vede pe Wade dormind, știe unde e pistolul, îl ia, așteaptă momentul potrivit, îl împușcă, lasă pistolul acolo unde l-am găsit, iese din nou din casă, mai stă puțin, să se îndepărteze barca, și pe urmă sună la ușă și așteaptă să-i deschizi. Ai vreo obiecție?

– Care ar fi mobilul?

– Mda, a zis el acru. Asta e problema. Dacă ar fi vrut să se despartă de el, i-ar fi fost ușor. Îl avea la mână, tipul era un bețiv despre care se știa că are purtări violente față de ea. Pensia alimentară ar fi fost substanțială, ar fi primit și din proprietăți. N-avea niciun motiv. Și, oricum, coordonarea în timp e prea exactă. Cu cinci minute mai devreme n-ar mai fi putut face nimic, decât dacă o ajutai tu.

Am dat să spun ceva, dar el a ridicat o mână.

– Stai liniștit, nu acuz pe nimeni, fac doar speculații. Cinci minute mai târziu, situația ar fi fost aceeași. N-a avut decât zece minute în care să aranjeze tot.

– Zece minute, am spus iritat, pe care nu le-ar fi putut anticipa și cu atât mai puțin planifica.

S-a lăsat pe spate în fotoliu și a oftat.

– Știu. Știi toate răspunsurile. Și eu le știu. Dar tot nu-mi place. Și ce mama dracului căutai cu oameni ca ăștia? Tipul îți scrie un cec pentru o mie de dolari, pe urmă îl face bucățele. Zici că s-a supărat pe tine. Zici că oricum nu voiai banii și nu i-ai fi primit. Poate. Credea că te culci cu nevastă-sa?

– Las-o moartă, Bernie.

– Nu te-am întrebat dacă te culcai, te-am întrebat dacă asta credea el.

– Răspunsul e același.

– OK, hai să-ncercăm altfel. Cu ce-l avea mexicanul la mână?

– Eu nu știu să-l fi avut la mână cu ceva.

– Mexicanul are prea mulți bani. Peste o mie cinci sute la bancă, tot felul de țoale, un Chevrolet nou-nouț.

– Poate face trafic de droguri, am zis.

Ohls s-a ridicat din fotoliu încruntându-se în jos la mine.

– Ești un tip foarte norocos, Marlowe. De două ori ai scăpat ca prin urechile acului. Ți-ai cam luat-o în cap. Le-ai fost de ajutor indivizilor ălora, fără să câștigi un ban. Din câte aud, i-ai fost de ceva ajutor și unuia pe nume Lennox. Și nici de-acolo n-ai câștigat nimic. Cum te descurci cu banii de coșniță, prietene? Ai pus deoparte și-acum nu mai ai nevoie să muncești?

M-am ridicat și am dat ocol biroului, ajungând față în față cu el.

– Eu sunt un romantic, Bernie, dacă aud voci țipând noaptea, mă duc să văd ce se întâmplă. În felul ăsta, nu câștigi prea mulți bani. Dacă ai un pic de minte, închizi ferestrele și dai televizorul mai tare. Sau calci accelerația și te îndepărtezi cât mai mult. Nu te bagi în problemele altora, pentru că nu poți ieși decât pătat. Ultima dată când l-am văzut pe Terry Lennox, am băut împreună o cafea făcută de mine, la mine acasă, și am fumat o țigară. De-aia, când am auzit că a murit, m-am dus la bucătărie și am făcut o cafea și i-am turnat și lui o cană și i-am aprins țigara și, când s-a răcit cafeaua și țigara s-a stins, i-am spus noapte bună. Așa nu se câștigă bani. Tu n-ai proceda așa. De-aia tu ești un polițist bun, iar eu sunt detectiv particular. Eileen Wade e îngrijorată de soarta soțului ei, drept care mă duc după el și-l aduc acasă. Data următoare când e la ananghie, mă sună, iar eu mă duc, îl salt de pe peluză și-l duc la culcare, dar nu câștig un ban. Niciun procent. Nimic altceva decât că, din când în când, cineva îmi umflă fața, mă trezesc la pușcărie sau primesc amenințări din partea unui parvenit ca Mendy Menendez. Dar bani nu ies, nici măcar un bănuț. Am în seif o hârtie de cinci mii de dolari, din care n-am să cheltui niciodată niciun cent. Pentru că, în felul în care am primit-o, a fost ceva necurat. La început, m-am jucat puțin cu ea și încă o mai scot din când în când și mă uit la ea. Dar atât – niciun cent din ea nu e de cheltuială.

– Trebuie să fie falsă, a spus Ohls sec. Doar că bancnotele așa de mari nu se falsifică. Da' unde vrei s-ajungi cu toată miorlăiala asta?

– Nicăieri. Ți-am spus că sunt un romantic.

– Te-am auzit. Și că așa nu câștigi un ban. Am auzit și asta.

– Dar pot oricând să trimit un polițist la dracu'. Du-te dracului, Bernie.

– Nu m-ai mai trimite la dracu' dacă ai sta în cămăruța din spate, de la secție, cu lampa-n ochi, prietene.

– Poate o să aflăm și asta într-o bună zi.

S-a îndreptat spre ușă și a smucit-o, să se deschidă.

– Știi ceva, puștiule? Te crezi simpatic, dar nu ești decât prost. Ești o umbră pe perete. Am douăzeci de ani de poliție, fără pată. Știu când se fac bancuri pe seama mea și știu când mi se ascunde ceva. Cine face pe nebunul nu se păcălește decât pe sine. Crede-mă pe cuvânt, prietene, că știu ce vorbesc.

Și-a tras capul din ușă, lăsând-o să se închidă. Tălpile pantofilor i-au călcat greu pe coridor. Încă se mai auzeau când a început să sune telefonul de pe birou. Glasul a rostit pe un ton clar, profesional:

– O convorbire de la New York pentru domnul Philip Marlowe.

– La telefon.

– Mulțumesc. O clipă, vă rog, domnule Marlowe. Vorbiți, vă rog.

Glasul următor îmi era cunoscut.

– Howard Spencer, domnule Marlowe. Am auzit veștile despre Roger Wade. A fost o lovitură destul de grea. Nu avem toate detaliile, dar numele dumneavoastră pare să fie implicat cumva.

– Am fost acolo când s-a întâmplat. S-a îmbătat și s-a împușcat. Doamna Wade a ajuns acasă la puțin timp după aceea. Servitorii plecaseră, joia e ziua lor liberă.

– Erați singur cu el?

– Nu eram cu el. Ieșisem din casă, îmi treceam vremea și așteptam să vină soția acasă.

– Înțeleg. Presupun că urmează o anchetă.

– S-a terminat totul, domnule Spencer. Sinucidere. Și remarcabil de puțină publicitate.

– Zău? Ce curios, a constatat el, fără să pară prea dezamăgit, ci mai degrabă nedumerit și surprins. Era foarte cunoscut. Aș fi crezut că... În fine, nu mai contează ce-am crezut eu. Probabil ar trebui să vin până acolo, dar nu pot înainte de sfârșitul săptămânii

viitoare. Am să-i trimit doamnei Wade o telegramă. Este posibil să pot face ceva pentru ea. Și pentru carte. Adică s-ar putea să avem suficient material pentru a angaja pe altcineva să o termine. Presupun că, până la urmă, ați acceptat oferta.

– Nu, deși mi-a făcut-o el însuși. I-am spus de la bun început că nu-l pot împiedica să bea.

– S-ar părea că nici nu ați încercat.

– Uitați ce e, domnule Spencer, dumneavoastră nu știți absolut nimic despre situația asta. Mai bine așteptați puțin, înainte de a vă grăbi să trageți concluzii. Nu că nu mă consider și eu puțin vinovat. Cred că e inevitabil, atunci când se întâmplă așa ceva și tu ești în centrul întâmplărilor.

– Desigur. Îmi pare rău pentru observația făcută. Nu și-a avut rostul. Eileen Wade e oare acasă sau nu știți?

– N-am de unde să știu, domnule Spencer. N-aveți decât să-i dați un telefon.

– Presupun că nu vrea să discute cu nimeni, încă, a spus el rar.

– De ce nu? Cu procurorul a discutat, și încă fără să clipească.

Și-a dres glasul.

– Nu păreți să aveți prea multă înțelegere.

– Roger Wade e mort. A fost, în parte, un ticălos și poate, în parte, genial. Asta nu pot eu să judec. A fost un bețiv egoist care se detesta de moarte. Mi-a adus o grămadă de necazuri și, în final, numai supărări. De ce mama naibii aș avea înțelegere?

– Eu vorbeam despre doamna Wade, mi-a spus el scurt.

– Și eu.

– Vă mai sun când ajung, a retezat-o el brusc. La revedere.

A închis. Am închis și eu. Câteva minute, am rămas cu ochii țintă la telefon, fără să mă mișc. Apoi am scos cartea de telefoane pe birou și am căutat un număr.

40

L-am sunat pe Sewell Endicott la birou. Cineva mi-a comunicat că era la tribunal și că nu va fi disponibil decât târziu, după-amiază. Doream să las un nume? Nu doream.

Am format numărul localului lui Mendy Menendez din Strip. Anul acesta, se numea El Tapado, care nici măcar nu era un nume rău. În spaniola americană, el înseamnă, între altele, comoară îngropată. Purtase și alte nume în trecut, destul de multe. Într-un an, nu fusese decât un număr de neon albastru pe un perete înalt, cu fața spre Strip, cu spatele la deal și o alee curbându-se pe o parte, nevăzută dinspre stradă. Foarte exclusivist. Nimeni nu știa mare lucru despre el, cu excepția polițiștilor de la Moravuri și a celor care își puteau permite să dea treizeci de dolari pe o cină bună și oricât, până la cincizeci de mii, în sala mare și liniștită de la etaj. Mai întâi, am vorbit cu o femeie care habar nu avea de nimic. Pe urmă, am dat de un căpitan cu accent mexican.

– Vreți să vorbiți cu domnul Menendez? Cine-l caută?

– Fără nume, *amigo.* E o chestiune personală.

– *Un momento, por favor.*

Am așteptat destul de mult. De data asta am dat peste un dur, care parcă vorbea prin trapa unui vehicul blindat. Probabil nu era decât trapa practicată în mutra lui.

– Spune. Cine vrea să discute cu el?

– Mă numesc Marlowe.

– Cine-i ăla, Marlowe?

– Ești cumva Chick Agostino?

– Nu, nu sunt Chick. Hai, s-auzim parola.

– Du-te și te-mpușcă.

S-a auzit un chicotit.

– Stai pe fir.

În fine, o altă voce a spus:

– Salut, coate-goale. Cât e ceasul la tine?

– Ești singur?

– Poți să vorbești, coate-goale. Vizionam niște numere pentru spectacol.

– Într-unul, ți-ai putea lua singur gâtul.

– Și la bis ce mai fac?

Am râs. A râs și el.

– Sper că nu ți-ai mai băgat nasul unde nu-ți fierbe oala.

– N-ai auzit încă? M-am împrietenit cu alt tip care s-a sinucis. De-acum încolo, o să mi se spună Domnul Sărutul-Morții.

– Și ți se pare distractiv?

– Nu, nu e distractiv. De asemenea, acum câteva zile am luat ceaiul cu Harlan Potter.

– Bravo ție. Eu, unul, nu pot să sufăr ceaiul.

– Ți-a transmis să te porți frumos cu mine.

– Nu l-am cunoscut și nici nu-mi propun.

– Are tentacule lungi. Nu vreau decât niște informații mărunte, Mendy. Despre Paul Marston, de exemplu.

– N-am auzit de el.

– Te-ai cam grăbit s-o spui. Paul Marston e numele pe care l-a folosit Terry Lennox pe vremuri, la New York, înainte de a veni în vest.

– Și?

– I-au căutat amprentele prin dosarele FBI-ului. Nu apare nimic. Înseamnă că nu a fost în armată.

– Și?

– Trebuie să-ți desenez? Ori povestea ta din tranșee a fost o mare minciună, ori s-a petrecut în altă parte.

– Nu ți-am spus unde s-a petrecut, coate-goale. Ascultă un sfat dat din bunătate și uită tot. Ai fost avertizat, rămâi avertizat.

– Cum să nu. Fac ceva ce nu-ți place și pornesc înot spre Catalina, cu un tramvai legat în cârcă. Nu-ncerca să mă sperii, Mendy. Am avut de-a face cu profesioniști. Ai fost vreodată în Anglia?

– Fii deștept, coate-goale. În orașul ăsta, oricui i se pot întâmpla multe. Ca de exemplu unui tip mare și puternic, cum e Big Willie Magoon. Aruncă o privire prin ziarul de seară.

– O să-l cumpăr, dacă zici tu. S-ar putea să fie și poza mea în el. Dar ce-i cu Magoon?

– Cum ziceam, se pot întâmpla multe. Nu știu cum, știu doar ce-am citit. Se pare că Magoon a încercat să se dea la patru băieți, aflați într-o mașină cu numere de Nevada. Parcată chiar în fața casei lui. Numere de Nevada, scrise cu cifre mari, cum nu există în realitate. Trebuie să fi fost un banc. Doar că Magoon nu mai are chef de bancuri. Acum, că are ambele mâini în ghips, mandibula legată cu sârmă în trei locuri și un picior în tracțiune, Magoon nu mai e la fel de tare. Ți s-ar putea întâmpla și ție.

– Te-a călcat pe bătături, hai? L-am văzut dând cu Chick, băiatul tău, de pereți la Victor's. Să sun un prieten de la poliție și să-i spun?

– N-ai decât, coate-goale, mi-a zis el, vorbind foarte lent. N-ai decât.

– Și o să menționez că, la momentul respectiv, tocmai terminasem de băut un pahar cu fiica lui Harlan Potter. Într-un fel, probele se coroborează, nu ți se pare? Ce zici, îi faci și ei felul?

– Ascultă-mă atent, coate-goale...

– Ai fost vreodată în Anglia, Mendy? Tu, Randy Starr și Paul Marston sau Terry Lennox, cum l-o fi chemat? Poate în armata

britanică? Ați avut o mică afacere în Soho care a dat de necaz și v-ați gândit că armata e un loc numai bun ca să aștepți să treacă furtuna?

– Stai pe fir.

Am stat. Nu s-a întâmplat nimic, decât că am așteptat până mi-a amorțit brațul. Am trecut receptorul în mâna cealaltă. Într-un final, a revenit.

– Acum ascultă-mă cu mare grijă, Marlowe. Dacă tulburi apele în cazul Lennox, ești ca și mort. Terry mi-a fost prieten și să știi că am și eu sentimente. Și tu ai. Până aici, o să-ți fac pe plac. E vorba de o unitate de comando. Britanică. Totul s-a petrecut în Norvegia, pe una din insulele din apropierea coastei. Au vreun milion de asemenea insule. Noiembrie 1942. Acum vrei să te întinzi și să lași creierul ăla ostenit să se odihnească?

– Mulțumesc, Mendy, o să-l las. Iar secretul tău e bine păzit. N-o să-l spun nimănui, decât tuturor celor pe care-i cunosc.

– Cumpără ziarul, coate-goale. Citește și nu uita. Willie Magoon cel mare și rău. Bătut măr în fața propriei case. Mamă, ce s-a mai mirat când s-a trezit din anestezie!

A închis. Am coborât să cumpăr un ziar și era întocmai cum îmi spusese Menendez. Într-o fotografie apărea Big Willie Magoon, pe un pat de spital. I se vedeau o jumătate de față și un ochi. Restul era numai bandaje. Grav rănit, dar nu critic. Băieții avuseseră multă grijă. Voiau să trăiască. La urma urmelor, era polițist. În orașul nostru, mafiile nu omoară polițiști. Lasă asta pe seama delincvenților juvenili. Iar un polițist viu care a trecut prin mașina de tocat face o reclamă cu atât mai eficientă. În cele din urmă, se însănătoșește și se întoarce la muncă. Dar, din momentul acela, ceva lipsește: ultimul centimetru de oțel, esențial. Este lecția vie care arată că este o greșeală să-i presezi prea tare pe interlopi, mai

ales când lucrezi la Moravuri, când mănânci în restaurantele cele mai bune și conduci un Cadillac.

Am stat o vreme pe gânduri, apoi am format numărul de la Carne Organization și am cerut cu George Peters. Era plecat. Mi-am lăsat numele, precizând că era vorba de o urgență. Era așteptat să revină pe la cinci și jumătate.

M-am dus la biblioteca publică din Hollywood, unde am pus câteva întrebări la secția cu lucrări de referință, dar nu am găsit ce căutam. În consecință, am fost nevoit să mă întorc la mașină și să merg în centru, la biblioteca municipală. Am găsit ce căutam aici, într-o carte de format mic, cu coperte roșii, publicată în Anglia. Am copiat ce-mi trebuia și am plecat spre casă. Am sunat încă o dată la Carne Organization. Peters încă nu se întorsese, așa că am rugat-o pe centralistă, când vine, să mă sune acasă.

Am scos tabla de șah pe măsuță și am așezat piesele pentru o problemă intitulată „Sfinxul". Ea apare la sfârșitul unei lucrări despre șah a lui Blackburn, englezul vrăjitor, probabil cel mai dinamic jucător din câți au existat vreodată, care însă nu ar trece nici de calificări în șahul ca un război rece care se joacă astăzi. „Sfinxul" este o poziție cu mat în unsprezece mutări, care își merită numele. Problemele de șah nu au, în general, mai mult de patru sau cinci mutări. Dincolo de acest număr, gradul de dificultate crește aproape în progresie geometrică. Un mat în unsprezece mutări este aproape o imposibilitate.

Foarte rar, când sunt destul de nervos, o așez pe tablă și caut o modalitate nouă de rezolvare. E o metodă liniștită și plăcută de a înnebuni. Nu urli, dar îți vine.

George Peters m-a sunat pe la șase fără un sfert. Am schimbat politețuri și condoleanțe.

– Văd că iar te-ai băgat în încurcătură, mi-a spus el vesel. De ce nu încerci și tu un domeniu liniștit, ca de exemplu îmbălsămările?

– Mi-ar lua prea mult să-nvăț. Ascultă, vreau să devin clientul agenției voastre, dacă nu costă prea mult.

– Depinde ce serviciu dorești, bătrâne. Și va trebui să vorbești cu Carne.

– Nu.

– Atunci spune-mi mie.

– Londra e plină de tipi ca mine, doar că eu n-aș ști cum să aleg. Li se spune agenți privați de investigații. Organizația voastră trebuie să aibă ceva legături. Eu aș fi nevoit să aleg un nume la întâmplare și aș da, probabil, peste un escroc. Vreau niște informații care ar trebui să fie ușor de obținut și le vreau repede, neapărat înainte de sfârșitul săptămânii viitoare.

– Zi-i.

– Vreau să aflu câte ceva despre dosarul militar al lui Terry Lennox sau Paul Marston, oricare va fi fost numele pe care l-a folosit. A fost în trupele de comando acolo. A fost luat prizonier în noiembrie 1942, în urma unui raid pe o insulă norvegiană. Vreau să știu ce unitate l-a trimis și ce i s-a întâmplat acolo. Toate datele trebuie să se găsească la Ministerul de Război. Nu sunt informații secrete sau cel puțin nu cred. Să zicem că e o chestiune legată de o moștenire.

– Pentru asta nu ai nevoie de un detectiv. Poți obține informațiile direct. Scrie-le o scrisoare.

– Du-te-ncolo, George. Așa, s-ar putea să primesc răspuns în trei luni. Eu îl vreau în cinci zile.

– Da, n-o să fie ușor, amice. Altceva?

– Doar un lucru. Toate documentele de stare civilă se țin acolo într-un loc denumit Somerset House. Vreau să știu dacă omul

figurează în arhive, indiferent cum: naștere, căsătorie, naturalizare, orice.

– Și dacă numele lui nu apare?

– Atunci, am încurcat-o. Dacă apare însă, vreau copii legalizate după orice document descoperit de omul vostru. De câți bani mă scuturați?

– O să trebuiască să-l întreb pe Carne. E posibil să zică nu, pur și simplu. Noi nu vrem publicitatea de care te bucuri tu. Dacă mă lasă pe mine să mă ocup și ești de acord să nu menționezi legătura cu noi, aș zice trei sute de dolari. Tipii de-acolo nu cer mult, în dolari. S-ar putea să vrea vreo zece guinee, adică mai puțin de treizeci de dolari. Plus cheltuielile. Să zicem cincizeci una peste alta, dar Carne nici nu se deranjează să deschidă un dosar fără două sute cincizeci.

– Preț special pentru colegii de breaslă.

– Ha, ha, nici n-a auzit de el.

– Sună-mă, George. Ai chef să ieșim undeva, la cină?

– La Romanoff?

– Bine, am mormăit. Dacă vor să-mi facă rezervare, ceea ce mă-ndoiesc.

– Putem să stăm la masa lui Carne. Întâmplător, știu că azi mănâncă acasă. La Romanoff e client obișnuit. Când ești printre cei de la vârful profesiei, îți permiți. Carne e un personaj important în orașul ăsta.

– Da, sigur. Știu pe cineva – și-l cunosc personal – care-l are pe Carne la degetul mic.

– Bravo, puștiule, am știut din prima că o să te descurci în viață. Ne vedem pe la șapte, în barul de la Romanoff. Spune-i hoțului cel mare că-l aștepți pe colonelul Carne. O să facă loc în jurul tău, ca să nu te sâcâie cine știe ce terchea-berchea de scenariști sau actori de televiziune.

– Ne vedem la șapte, am spus.

Am închis și am revenit la tabla de șah. „Sfinxul“ însă parcă nu mă mai atrăgea. În scurt timp, Peters m-a sunat din nou, să-mi spună că și Carne era de acord, cu condiția ca numele agenției lor să nu fie asociat cu problemele mele. A adăugat că trimite imediat o scrisoare la Londra.

41

Howard Spencer m-a sunat în vinerea următoare, dimineață. Era la Ritz-Beverly și mi-a propus să trec să bem ceva la barul hotelului.

– Mai bine sus, în cameră, am zis.

– Bine, dacă așa preferi. La 828. Tocmai am vorbit cu Eileen Wade. Pare resemnată. A citit romanul lăsat neterminat de Roger și spune că, după părerea ei, poate fi finalizat ușor. Va fi considerabil mai scurt decât restul cărților lui, dar e un defect care va fi compensat de valoarea pe care o să i-o dea publicitatea. Presupun că ne consideri pe noi, editorii, o tagmă fără scrupule. Eileen e acasă toată după-amiaza. Bineînțeles că vrea să mă vadă și eu vreau să o văd pe ea.

– Ajung într-o jumătate de oră, domnule Spencer.

Avea un apartament frumos pe latura dinspre vest a hotelului. Livingul avea uși înalte, care dădeau pe un balcon îngust, cu balustradă de fier. Mobila era tapițată într-un material în dungi care, împreună cu modelul floral încărcat al covorului, dădea un aer de lume veche, dacă făceai abstracție de faptul că toate piesele de mobilier pe care ai fi putut așeza un pahar erau acoperite

cu sticlă și la îndemână erau vreo nouăsprezece scrumiere. Camera de hotel reprezintă o unitate de măsură relevantă pentru bunele maniere ale oaspeților. Conducerea de la Ritz-Beverly nu se aștepta la prea mult din partea clienților săi.

Spencer mi-a întins mâna.

– Ia loc, m-a invitat el. Ce bei?

– Orice sau nimic. Nu trebuie neapărat să beau.

– Eu aș vrea un pahar de Amontillado. În California, nu e bine să bei vara. La New York, poți să bei de patru ori mai mult, la o mahmureală doar pe jumătate.

– Atunci, o să beau un whisky de secară, cu lămâie.

A făcut comanda la telefon. Pe urmă s-a așezat într-unul din fotoliile vărgate și și-a scos ochelarii fără rame, ca să-i șteargă cu o batistă. Și i-a pus la loc, i-a aranjat atent și m-a privit.

– Bănuiesc că te preocupă ceva. De aceea ai vrut să ne vedem aici, sus, și nu la bar.

– Vă duc eu în Idle Valley. Vreau și eu s-o văd pe doamna Wade.

A părut puțin stânjenit.

– Nu sunt sigur că și ea vrea să te vadă.

– Știu sigur că nu vrea. O să intru odată cu dumneavoastră.

– N-ar fi o dovadă de diplomație din partea mea, nu-i așa?

– V-a spus ea că nu vrea să mă vadă?

– Nu așa, explicit, a spus el și și-a dres vocea. Am impresia că te consideră vinovat pentru moartea lui Roger.

– Mda. Și i-a comunicat-o răspicat polițistului care a venit în după-amiaza în care a murit Wade. Probabil i-a spus-o și locotenentului de la Omucideri care a anchetat incidentul. Dar nu i-a zis-o procurorului.

S-a lăsat pe spate și și-a scărpinat palma dreaptă încet, cu un deget. Era doar un gest reflex.

– Și la ce ți-ar folosi să o vezi, Marlowe? Pentru ea, experiența a fost îngrozitoare. Îmi închipui că întreaga ei viață a fost îngrozitoare în ultimul timp. Ce rost are s-o obligi să o retrăiască? Tu crezi că ai s-o convingi că n-ai ratat ținta de puțin?

– I-a declarat polițistului că eu l-am omorât.

– Nu cred că vorbea serios. Altfel...

S-a auzit soneria de la ușă. El s-a ridicat să deschidă. Ospătarul a intrat, aducând băuturile, și le-a așezat pe masă cu gesturi înflorite, parcă ar fi servit un dineu cu șapte feluri de mâncare. Spencer a semnat nota și i-a dat patru monede bacșiș. Omul a plecat. Spencer a luat paharul de sherry și s-a îndepărtat, parcă nevrând să mi-l dea pe al meu. L-am lăsat acolo unde era.

– Altfel ce? am întrebat.

– Altfel i-ar fi spus ceva și procurorului, nu? mi-a răspuns el încruntându-se. Cred că discutăm aiurea. De ce voiai să mă vezi?

– Dumneavoastră ați vrut să mă vedeți pe mine.

– Asta, mi-a replicat el cu răceală, numai pentru că, atunci când am vorbit de la New York, mi-ai spus că mă pripesc cu concluziile. Ceea ce, pentru mine, a fost un semn că mai ai o explicație să-mi oferi. Ei, care e?

– Aș vrea să vă explic de față cu doamna Wade.

– Nu-mi place ideea. Cred că e mai bine dacă îți aranjezi singur o întrevedere. Eu o respect enorm pe Eileen Wade. Ca om de afaceri, aș vrea să salvez opera lui Roger, dacă se poate. Dacă Eileen are față de dumneata sentimentele pe care spui că le are, atunci eu nu pot reprezenta modalitatea prin care să pătrunzi la ea în casă. Fii rezonabil.

– Nu-i nimic, am spus. Lăsați. Pot să o văd fără probleme. M-am gândit doar că era bine dacă aveam pe cineva cu mine, ca martor.

– Martor la ce? m-a întrebat el, aproape răstit.

– O să auziți de față cu ea sau n-o să auziți deloc.

– Atunci n-o să aud deloc.

M-am ridicat.

– Probabil procedezi corect, Spencer. Vrei să pui mâna pe cartea aia a lui Wade – dacă poate fi utilizată. Și vrei să rămâi un om cumsecade. Două ambiții lăudabile, pe care nu le condamn în niciun fel. Îți urez mult succes. La revedere.

S-a ridicat brusc și a pornit în direcția mea.

– Stai puțin, Marlowe. Nu știu ce-i în mintea dumitale, dar am impresia că iei totul prea în serios. E vreun mister legat de moartea lui Roger Wade?

– Nu-i niciun mister. A fost împușcat în cap cu un revolver Webley Hammerless. N-ai văzut nicio relatare a anchetei?

– Ba da. Stătea acum aproape de mine, cu o expresie preocupată. În ziarele de pe Coasta de Est și, câteva zile mai târziu, una mult mai completă în cele din Los Angeles. Era singur în casă, deși dumneata nu erai prea departe. Personalul era plecat, Candy și bucătăreasa, iar Eileen fusese în oraș, la cumpărături, și s-a întors imediat după întâmplare. În momentul acesteia, o barcă foarte zgomotoasă, cu motor, a acoperit sunetul împușcăturii, în așa fel încât nici măcar dumneata nu l-ai auzit.

– Așa e, am spus. Pe urmă, barca s-a îndepărtat și eu m-am întors de pe malul lacului și am intrat în casă, am auzit clopoțelul de la intrare și am deschis, ca să constat că Eileen Wade își uitase cheile. Roger era deja mort. Ea a aruncat o privire din pragul biroului, l-a crezut adormit pe canapea și a urcat în camera ei, apoi s-a dus la bucătărie, ca să facă un ceai. La puțin timp după ea, am aruncat și eu o privire în birou, am observat că nu se auzea zgomotul respirației și am descoperit de ce. La momentul potrivit, am sunat la poliție.

– Eu nu văd niciun mister, a spus Spencer, din glasul căruia dispăruse orice asprime. Pistolul îi aparținea lui Roger și nu trecuse o săptămână de când trăsese cu el, chiar la el în cameră. Dumneata ai găsit-o pe Eileen luptându-se să i-l ia din mână. Starea de spirit, comportamentul, depresia legată de scris, astea l-au împins la sinucidere.

– Ea ți-a spus că romanul e bun. Ce motiv avea să fie deprimat din cauza lui?

– E doar opinia ei. Cartea poate să fie foarte proastă. Sau el poate s-o fi crezut mai proastă decât e în realitate. Dar continuă. Nu sunt tâmpit, văd că mai vine ceva.

– Detectivul de la Omucideri care s-a ocupat de caz îmi e prieten vechi. E un buldog, un câine de vânătoare și un polițist bătrân și înțelept. Sunt câteva lucruri care nu-i plac. De ce n-a lăsat Roger nicio scrisoare, când era obsedat de scris? De ce s-a împușcat în așa fel, încât să-i lase soției șocul descoperirii? De ce s-a ostenit să aleagă tocmai momentul în care eu nu puteam să aud împușcătura? Cum se face că ea și-a uitat cheile și a trebuit să sune la ușă, ca să poată intra în casă? Cum de l-a lăsat singur în ziua în care personalul angajat avea liber? Nu uita, a declarat că nu știa că vin. Dacă știa, cele două se anulează una pe alta.

– Dumnezeule mare, a scheunat Spencer, doar nu vrei să spui că prostul de polițist o bănuiește pe Eileen?

– Dacă ar reuși să găsească un mobil.

– E ridicol. De ce să nu te bănuiască pe dumneata? Ai avut toată după-amiaza la dispoziție. Ea nu avea decât câteva minute în care putea să comită fapta – și, în plus, își uitase cheile de la casă.

– Ce motiv aș fi putut avea?

S-a întins în spate și, apucând paharul meu cu whisky, l-a golit dintr-o sorbitură. A pus paharul jos cu grijă și, scoțând o batistă,

și-a șters buzele și degetele, acolo unde i le umezise paharul rece. A băgat batista la loc. S-a uitat la mine cu ochi mari.

– Ancheta mai continuă?

– N-aș putea să-ți spun. Un lucru e sigur. Până acum vor fi aflat dacă băuse suficient ca să-și piardă cunoștința. Dacă da, atunci s-ar putea ca problemele să nu se fi terminat.

– Și vrei să vorbești cu ea, a spus el rar. De față cu martori.

– Exact.

– Asta, pentru mine, nu poate însemna decât unul din două lucruri, Marlowe. Ori ți-e o frică teribilă, ori consideri că ar trebui să-i fie ei.

Am dat din cap.

– Care e? m-a întrebat el hotărât.

– Mie nu mi-e frică.

S-a uitat la ceas.

– Sper din tot sufletul că ești nebun.

Ne-am privit în tăcere.

42

În Coldwater Canyon începea să se scurgă căldura dinspre nord. După ce am trecut culmea și am început să coborâm pe serpentine către San Fernando Valley, devenise sufocantă, pătrunzătoare. M-am uitat pieziș la Spencer. Purta costum cu vestă, dar căldura nu părea să îl supere. Altceva părea să-l sâcâie mult mai mult. Privea drept înainte prin parbriz, fără să scoată o vorbă. Valea era acoperită de un strat de smog, ca o plapumă. De deasupra, ar fi putut părea o pâclă, dar apoi am pătruns în ea și Spencer n-a mai putut să tacă.

– Dumnezeule mare, credeam că sudul Californiei are un climat sănătos! Ce fac oamenii ăștia, dau foc la cauciucuri?

– În Idle Valley o să fie bine, l-am liniștit. Acolo au briza dinspre ocean.

– Mă bucur că mai au și altceva decât băutură, a spus el. După câte-am văzut la cei care stau în suburbiile bogate, cred că Roger a făcut o mare greșeală venind să locuiască aici. Scriitorul are nevoie de stimulente, dar nu din cele pe care le îmbuteliază ei. Aici nu găsești decât o mare mahmureală, pe două picioare și frumos bronzată. Vorbesc despre straturile superioare ale societății, desigur.

Am cotit, încetinind pe bucata de drum nepavată de la intrarea în Idle Valley, apoi am regăsit asfaltul și, în scurt timp, briza a început să se facă simțită, strecurându-se prin spărtura dintre dealurile de la capătul îndepărtat al lacului. Aspersoare înalte se roteau pe deasupra pajiștilor mari și netede, iar apa lingea iarba cu un fâșâit. La ora asta, majoritatea locuitorilor avuți erau deja plecați prin alte zări. Se vedea după obloanele trase de la case și după felul în care stătea camionul grădinarului, parcat drept în mijlocul aleii. Am ajuns în dreptul locuinței familiei Wade, unde am cotit, intrând pe poartă, și am parcat în spatele Jaguarului lui Eileen. Spencer a coborât, pășind hotărât pe dale, spre veranda casei. A sunat la sonerie și ușa s-a deschis aproape imediat. În prag era Candy, cu haina lui albă, cu chipul smead și frumos, cu ochii negri, vicleni. Totul era în ordine.

Spencer a intrat. După ce mi-a aruncat o privire rapidă, Candy mi-a închis ușa în nas. Am așteptat, dat nu s-a întâmplat nimic. M-am proptit în sonerie și am auzit clopoțelul zăngănind. Ușa s-a deschis larg și Candy și-a făcut apariția, mârâind.

– Șterge-o de-aici! Hai, întinde-o. Vrei un cuțit în burtă?

– Am venit s-o văd pe doamna Wade.

– Nu vrea să aibă de-a face cu tine.

– La o parte din calea mea, țărane! Am treabă aici.

– Candy!

Era vocea ei și sunase tăios. Cu o ultimă privire amenințătoare, Candy a dat cu spatele, intrând în casă. Am intrat și am închis ușa. Stătea în picioare, la capătul uneia dintre sofale, cu Spencer alături. Arăta de milioane. Era îmbrăcată într-o pereche de pantaloni albi, lejeri, cu talie foarte înaltă, și o cămașă sport, albă, cu mâneci trei sferturi, cu o batistă de culoarea liliacului înflorindu-i din buzunarul de deasupra sânului stâng.

– În ultima vreme, Candy se poartă cam dictatorial, i-a spus ea lui Spencer. Mă bucur mult să te văd, Howard. Și ce frumos din partea ta să vii tocmai până aici. Dar n-am știut că vii însoțit.

– Marlowe m-a adus cu mașina, i-a spus Spencer. În plus, voia să te vadă.

– Nu pot să-mi închipui de ce, a comentat ea rece.

În fine, și-a întors privirea spre mine, dar nu ca și cum săptămâna în care nu mă văzuse i-ar fi lăsat vreun gol în existență.

– Ei?

– O să dureze ceva, am spus.

S-a așezat încet. Am luat loc pe cealaltă sofa. Spencer se încrunta. Și-a scos ochelarii și i-a șters. Asta i-a dat posibilitatea să se încrunte mai natural. Apoi s-a așezat la celălalt capăt al sofalei față de mine.

– Eram sigură că ajungi la timp pentru masa de prânz, i-a spus ea, zâmbind.

– Astăzi nu, mulțumesc.

– Nu? Desigur, dacă ești prea ocupat. Atunci, vrei doar să vezi textul.

– Dacă se poate.

– Desigur. Candy! Ah, a plecat. E pe birou, în camera de lucru a lui Roger.

Spencer s-a ridicat în picioare.

– Îmi dai voie să-l aduc eu?

Și, fără să mai aștepte vreun răspuns, a pornit să traverseze încăperea. Când a ajuns la trei metri în spatele ei, s-a oprit și mi-a aruncat o privire chinuită. Apoi și-a continuat drumul. Am stat și am așteptat, până când capul ei s-a întors și ochii m-au privit cu o expresie rece, impersonală.

– Pentru ce voiați să mă vedeți? m-a întrebat ea scurt.

– Câteva chestii. Văd că purtați iar pandantivul.

– Îl port adesea. L-am primit de la un prieten drag, cu mult timp în urmă.

– Mda, mi-ați mai spus. E un fel de emblemă militară britanică, nu-i așa?

L-a ridicat atât cât îi permitea lanțul.

– Este o bijuterie care reproduce o emblemă. Mai mică decât originalul și făcută din aur și email.

Spencer s-a întors, traversând încăperea, s-a așezat pe locul lui și a pus un teanc gros de hârtii galbene pe colțul măsuței din fața lui. L-a măsurat rapid din priviri, după care ochii i s-au fixat asupra lui Eileen.

– Pot să-l văd mai de-aproape? am întrebat-o.

A rotit lanțul în jurul gâtului până a reușit să desfacă încheietoarea. Mi-a întins pandantivul, sau mai degrabă i-a dat drumul să cadă în palma mea. Apoi și-a împreunat mâinile în poală, cu o expresie curioasă.

– De ce vă interesează atât de mult? E emblema unui regiment denumit Pușcașii Artiști, regimentul teritorial. Cel care mi l-a dat

a dispărut curând după aceea. La Andalsnes, în Norvegia, în primăvara teribilului an 1940. A zâmbit, făcând un gest ușor cu mâna. Era îndrăgostit de mine.

– Eileen a locuit la Londra pe toată perioada *blitzkrieg*-ului, a precizat Spencer pe un ton golit de emoție. Nu a putut pleca.

L-am ignorat amândoi.

– Și dumneavoastră erați îndrăgostită de el, am spus.

Privea în pământ. Pe urmă a înălțat capul și privirile ni s-au întâlnit.

– Asta a fost demult, mi-a spus ea. Și era război. Se petreceau lucruri stranii.

– A fost ceva mai mult decât atât, doamnă Wade. Probabil ați uitat cât de deschis mi-ați vorbit despre el. „Dragostea nestăpânită, misterioasă și improbabilă pe care n-o întâlnești decât o dată." V-am citat. Într-un fel, sunteți și-acum îndrăgostită de el. Ce frumos din partea mea că am aceleași inițiale. Presupun că e, într-un fel, motivul pentru care m-ați ales.

– Numele lui nu are nicio legătură cu al dumneavoastră, mi-a replicat ea cu răceală. Iar el e mort, mort, mort.

I-am întins medalionul de aur și email lui Spencer. L-a luat, parcă fără să vrea.

– L-am mai văzut, a murmurat el.

– Vezi dacă îl descriu corect, i-am spus. Se compune dintr-un pumnal cu lama lată, din email alb, cu marginea aurită. Pumnalul e îndreptat în jos și latul lamei trece prin fața a două aripi de email bleu, care se deschid în sus. Apoi prin spatele unui papirus. Pe acesta sunt cuvintele: CEL CE ÎNDRĂZNEȘTE ÎNVINGE.

– Pare să fie corect, a zis Spencer. Și ce-l face atât de important?

– Doamna Wade afirmă că e emblema unei unități teritoriale a Pușcașilor Artiști. Afirmă că i-a fost dăruit de un bărbat care a făcut parte din unitatea aceea, care a dispărut în campania desfășurată de armata britanică în Norvegia în primăvara lui 1940, la Andalsnes.

Acum mă bucuram de atenția lor. Spencer mă urmărea neclintit. Nu vorbeam în dodii și o știa și el. La fel și Eileen. Sprâncenele ei castanii erau strânse într-o încruntătură care ar fi putut fi sinceră. Dar era și neprietenoasă.

– Asta e o emblemă de umăr, am continuat. A apărut pentru că Pușcașii Artiști s-au reunit sau au fost atașați sau detașați sau cum i s-o fi spunând în limbaj cazon, formând o unitate specială a forțelor aeriene. Inițial, au fost un regiment de infanterie al regimentelor teritoriale. Emblema asta nici nu a existat până în 1947. Ca atare, nu i-a dat-o nimeni doamnei Wade în 1940. De asemenea, Pușcașii Artiști nu au debarcat la Andalsnes, în Norvegia, în 1940. Regimentele din Sherwood Forest și Leicestershire, da. Amândouă teritoriale. Pușcașii Artiști, nu. Vi se pare că mă port neelegant?

Spencer a așezat medalionul pe masă, împingându-l ușor, până a ajuns în fața lui Eileen. Nu a scos niciun cuvânt.

– De unde-aș putea să știu eu? a întrebat Eileen cu dispreț.

– Dar Ministerul de Război britanic ar putea să știe? i-am întors-o.

– Evident, undeva s-a făcut o greșeală, a spus încet Spencer.

M-am răsucit, țintuindu-l cu privirea.

– E și ăsta un mod de a formula.

– Un alt mod ar fi să spuneți că sunt o mincinoasă, a zis Eileen pe un ton ca de gheață. N-am cunoscut în viața mea pe cineva cu numele de Paul Marston, nu l-am iubit și nici el pe mine.

Nu mi-a dăruit o reproducere a emblemei regimentului lui, nu a dispărut în misiune, nici nu a existat vreodată. Am cumpărat cu mâna mea emblema asta dintr-un magazin de la New York, specializat în produse de lux englezești: obiecte de pielărie, încălțăminte lucrată de mână, cravate cu însemnele regimentelor și școlilor, jachete din echipamentele de crichet, mărunțișuri cu blazoane pe ele și așa mai departe. O astfel de explicație v-ar satisface, domnule Marlowe?

– Ultima parte da. Nu și prima. Fără îndoială, cineva v-a spus că era emblema adoptată de Pușcașii Artiști, dar a uitat să menționeze și de care, sau nu a știut. Dar l-ați cunoscut, într-adevăr, pe Paul Marston și el a făcut, într-adevăr, parte din unitatea respectivă și a dispărut în misiune în Norvegia. Dar asta nu s-a întâmplat în 1940, doamnă Wade. S-a întâmplat în 1942 și el făcea parte din trupele de comando, și nu la Andalsnes, ci pe o insuliță din largul coastei au organizat băieții din trupele de comando un raid-fulger.

– Nu văd de ce ești atât de ostil, a intervenit Spencer, pe ton directorial.

Acum își făcea de lucru cu foile galbene din fața lui. Nu știam dacă încearcă să mă ajute sau dacă e doar nervos. A luat o parte din teancul galben și a cântărit-o în mână.

– Vrei să cumperi romanul ăla la kilogram? l-am întrebat.

A părut surprins, apoi a afișat un surâs mic și chinuit.

– Eileen a dus-o greu la Londra, a spus el. Amintirile se mai amestecă.

Am scos din buzunar o hârtie împăturită.

– Sigur. Ca de exemplu, persoana cu care te-ai căsătorit. Am aici o copie legalizată a unui certificat de căsătorie. Originalul se află la arhiva primăriei din Caxton. Data ceremoniei este august

1942. Numele soților sunt Paul Edward Marston și Eileen Victoria Sampsell. Într-un fel, doamna Wade are dreptate. Paul Edward Marston nu a existat. Numele era fals, pentru că, în armată, ai nevoie de permisiune ca să te însori. Omul și-a inventat o identitate. În armată avea alt nume. Am aici întreaga lui istorie militară. Ce mă uimește pe mine e că oamenii nu par să înțeleagă că nu trebuie decât să ceri.

Spencer era foarte tăcut. Se lăsase pe spate și se uita atent. Dar nu la mine. Se uita la Eileen. Ea îi întorcea privirea cu unul din zâmbetele acelea pe jumătate autocritice, pe jumătate seducătoare, la care femeile se pricep atât de bine.

– Dar a murit, Howard. Cu mult înainte să-l cunosc pe Roger. Ce importanță mai avea? Roger a știut tot. Eu mi-am folosit tot timpul numele de fată. În situația aceea, nu aveam altă soluție. Era cel din pașaport. Apoi, după ce el a fost ucis în misiune...

S-a oprit, a inspirat adânc și și-a lăsat mâna să-i cadă ușor și lent pe genunchi.

– Totul era sfârșit, totul terminat, totul pierdut.

– Ești sigură că Roger a știut? a întrebat-o el rar.

– A știut o parte, i-am răspuns eu. Numele de Paul Marston însemna ceva pentru el. L-am întrebat o dată și în ochi i s-a aprins o lumină ciudată. Dar nu mi-a spus de ce.

Ea m-a ignorat, vorbindu-i lui Spencer.

– Sigur că Roger a știut tot.

Acum îi zâmbea cu răbdare, ca și cum Spencer ar fi fost puțin cam greu de cap. Ce de trucuri au la îndemână!

– Atunci de ce-ai mințit în privința datelor? a întrebat-o el direct. De ce să spui că omul a dispărut în 1940, când el a dispărut în 1942? De ce porți o emblemă pe care nu ți-ar fi putut-o da el și ai grijă să precizezi că o ai de la el?

– Poate m-am rătăcit într-un vis, i-a răspuns ea cu blândețe. Sau, mai precis, într-un coșmar. Mulți dintre prietenii mei au murit în bombardamente. Pe vremea aceea, când spuneai noapte bună cuiva, încercai să faci să nu sune ca un adio. Dar, de multe ori, asta era. Și când te despărțeai de un soldat... era și mai rău. Întotdeauna mor cei buni și blânzi.

Spencer nu spunea nimic. Eu nu spuneam nimic. Eileen și-a coborât privirea spre pandantivul așezat pe măsuță, în fața ei. L-a luat și, atârnându-l la loc pe lanțul de la gât, s-a sprijinit de spătarul sofalei, cu un aer stăpânit.

– Știu că nu am niciun drept să te interoghez, Eileen, a început Spencer încet. Hai să dăm totul uitării. Marlowe a făcut mult caz de emblemă și de certificatul de căsătorie și așa mai departe. Timp de o clipă, m-a pus și pe mine pe gânduri.

– Domnul Marlowe a făcut mult caz pentru nimic, a spus ea. Când vine vorba de lucrurile cu adevărat mari, cum ar fi să salvezi viața unui om, el e afară, pe malul lacului, uitându-se după bărci cu motor.

– Și nu l-ați revăzut niciodată pe Paul Marston, am zis.

– Cum aș fi putut să-l văd, dacă era mort?

– Dumneavoastră nu știați că e mort. Crucea Roșie nu a emis un raport în care să-l declare mort. Putea să fi fost luat prizonier.

Deodată, s-a cutremurat.

– În octombrie 1942, a spus ea încet, Hitler a dat ordin ca toți prizonierii care făcuseră parte din trupele de comando să fie predați Gestapoului. Cred că știm cu toții ce a însemnat asta. Torturi și o moarte anonimă în cine știe ce temniță a poliției secrete.

S-a cutremurat încă o dată. Apoi s-a întors spre mine.

– Sunteți un om oribil. Vreți să retrăiesc totul, ca să mă pedepsiți pentru o minciună banală. Cum ar fi dacă cineva la care

țineați ar fi căzut în mâinile acelor oameni și dumneavoastră ați ști ce s-a întâmplat, ce i s-a întâmplat? E chiar atât de neobișnuit faptul că am încercat să-mi construiesc o altă amintire, fie ea și falsă?

– Trebuie să beau ceva, a spus Spencer. Trebuie neapărat să beau ceva. Se poate?

La bătaia ei din palme, Candy s-a întrupat din neant, așa cum proceda întotdeauna. A făcut o plecăciune dinaintea lui Spencer.

– Ce-ați dori să beți, *señor* Spencer?

– Un scotch mare și sec, a spus acesta.

Candy s-a dus în colț, unde a tras barul din perete. A scos o sticlă, din care a turnat o porție zdravănă într-un pahar. S-a întors și l-a așezat în fața lui Spencer, apoi a dat să plece.

– Candy, a spus Eileen încet, poate domnul Marlowe dorește și dânsul ceva de băut.

El s-a oprit și a privit-o, cu o expresie întunecată și încăpățânată.

– Nu, mersi, am spus. Eu nu vreau să beau.

Candy a scos un zgomot ca un fornăit și s-a îndepărtat. A urmat o nouă tăcere. Spencer a pus jos o jumătate de pahar. Și-a aprins o țigară. A început să vorbească fără să se uite la mine.

– Sunt convins că doamna Wade sau Candy poate să mă ducă înapoi cu mașina, în Beverly Hills. Sau pot să chem un taxi. Presupun că ai epuizat ce aveai de spus.

Am împăturit la loc certificatul de căsătorie și l-am băgat în buzunar.

– Ești sigur că asta vrei? l-am întrebat.

– Asta vrea toată lumea.

– Bine, am zis și m-am ridicat. Probabil a fost o prostie să încerc să procedez în felul ăsta. Fiind așa un mare editor și având inteligența necesară pentru meseria asta – dacă o fi nevoie de așa ceva –,

puteai să-ți dai seama că n-am venit până aici doar ca să mă dau dur. N-am dezgropat o poveste de demult și nu mi-am cheltuit banii aflând detaliile reale doar ca să sugrum pe cineva cu ele. Nu am făcut cercetări privind viața lui Paul Marston pentru că a fost ucis de Gestapo, pentru că doamna Wade purta altă emblemă decât ar fi trebuit, pentru că a confundat datele sau pentru că s-a căsătorit cu el într-o ceremonie pripită, tipică pentru vremurile de război. Când am început să fac cercetări, nu știam niciunul din aceste lucruri. Nu-i știam decât numele. Și de unde crezi că-l știam?

– Fără îndoială că ți l-a spus cineva, mi-a răspuns Spencer cam răstit.

– Corect, domnule Spencer. Cineva care l-a cunoscut la New York după război și care, ulterior, l-a văzut aici, la Chasen, cu soția.

– Marston e un nume destul de răspândit, a comentat Spencer, sorbind din whisky.

A întors capul într-o parte și pleoapa dreaptă i-a coborât câțiva milimetri. Drept care m-am așezat din nou.

– Nici Paul Marston nu e un unicat. În cărțile de telefon din zona metropolitană a New Yorkului, de exemplu, există nouăsprezece Howard Spencer, de pildă. Dintre care patru sunt Howard Spencer pur și simplu, fără vreun alt nume.

– Mda. Și câți Paul Marston știi cu o jumătate de față distrusă de o schijă de mortier cu acțiune întârziată, pe care se văd cicatricele și urmele operației estetice care a reparat distrugerile?

Spencer a rămas cu gura căscată. Scotea un fel de gâfâit greu. A găsit o batistă, cu care și-a șters tâmplele.

– Câți Paul Marston crezi că au salvat, cu aceeași ocazie, viețile unor clienți înrăiți ai jocurilor de noroc pe nume Mendy Menendez și Randy Starr? Care trăiesc și pot să vorbească oricând le cade

lor bine. Ce rost are să ne mai ascundem după deget, Spencer? Paul Marston și Terry Lennox sunt unul și același. Se poate dovedi fără putință de tăgadă.

Nu mă așteptam ca vreunul dintre ei să sară preț de doi metri în aer și nimeni nu a făcut-o. Dar există un fel de tăcere aproape la fel de zgomotoasă ca un țipăt. De ea am avut parte. Plutea de jur împrejur, groasă și tare. Am auzit apa curgând la bucătărie. De-afară, de pe stradă, am auzit bufnitura înăbușită a unui ziar împăturit izbind dalele aleii, urmat de fluieratul vesel și afon al unui băiețel care se îndepărta pedalând pe bicicletă.

Am simțit o înțepătură în ceafă. M-am smucit, îndepărtându-mă, și m-am întors. În spatele meu era Candy, cu cuțitul în mână. Chipul smead îi era ca de piatră, dar în ochi avea ceva ce nu mai văzusem până atunci.

– Ești obosit, *amigo,* mi-a spus el suav. Îți pregătesc ceva de băut, da?

– Bourbon cu gheață, mulțumesc, i-am spus.

– *De pronto, señor.*

A închis lama cuțitului, i-a dat drumul în buzunarul lateral al sacoului alb și s-a îndepărtat pășind ușor.

În fine, m-am uitat și la Eileen. Ședea aplecată înainte, cu mâinile încleștate. Înclinarea capului îi ascundea expresia feței, dacă avea vreuna. Când a început să vorbească, avea în glas goliciunea mecanică a vocii mecanice care, la telefon, îți dă ora exactă și care, dacă asculți mai departe, ceea ce lumea nu face pentru că nu are niciun motiv, va continua să marcheze la nesfârșit trecerea secundelor, fără nici cea mai mică schimbare a inflexiunilor.

– L-am văzut o dată, Howard, doar o dată. N-am schimbat nicio vorbă cu el. Nici el cu mine. Era teribil de schimbat. Părul îi era alb și fața... nu mai era aceeași. Dar bineînțeles că l-am re-

cunoscut și el m-a recunoscut pe mine. Ne-am privit. Asta a fost tot. Pe urmă a ieșit din cameră și a doua zi părăsise locuința lor. Acasă la familia Loring l-am văzut... și pe ea. Într-o după-amiază, târziu. Erai și tu acolo, Howard. Și Roger. Cred că l-ai văzut și tu.

– Ni s-a făcut cunoștință, a spus Spencer. Știam cu cine e căsătorit.

– Linda Loring mi-a spus că a dispărut, pur și simplu. Nu a oferit niciun motiv. Nu s-a certat cu nimeni. Apoi, după un timp, femeia aceea a cerut divorțul. Pe urmă, l-a găsit din nou. Era terminat. Și s-au recăsătorit. Dumnezeu știe de ce. Presupun că nu avea bani și că, pentru el, nu mai avea importanță. Știa că eu m-am măritat cu Roger. Eram pierduți fiecare pentru celălalt.

– De ce? a întrebat Spencer.

Candy mi-a așezat paharul în față fără să scoată un cuvânt. S-a uitat spre Spencer și acesta a clătinat din cap. Candy s-a îndepărtat alene. Nimeni nu-i acorda atenție. Era ca recuziterul dintr-o piesă chinezească, tipul care mută obiectele pe scenă, în timp ce publicul și actorii, deopotrivă, se prefac că el nu există.

– De ce? a repetat ea. Ah, n-ai să înțelegi. Ce fusese între noi se pierduse și nu mai putea fi regăsit. Până la urmă, Gestapoul nu pusese mâna pe el. Or mai fi existat și naziști cumsecade, care nu executaseră ordinul lui Hitler privind soldații din trupele de comando. În felul acesta supraviețuise și se întorsese acasă. Mi-am făcut un obicei din a mă preface că am să-l regăsesc, dar așa cum fusese, tânăr, entuziast și nepătat. Dar să dau peste el însurat cu târfa aia roșcată... era dezgustător. Știam deja despre relația dintre ea și Roger. Nu mă îndoiesc că și Paul știa. La fel și Linda Loring, care e și ea o mică parașută, dar nu în totalitate. În grupul ei, toată lumea e la fel. O să mă întrebi de ce nu l-am lăsat pe

Roger, ca să mă întorc la Paul. După ce el trecuse prin brațele ei și Roger se aflase în aceleași brațe primitoare? Nu, mulțumesc. Aveam nevoie de ceva care să-mi inspire mai mult respect. Pe Roger l-aș fi putut ierta. Era un bețiv care nu știa ce face. Îl preocupa munca și se detesta pentru că nu era decât un mercenar impostor. Era un om slab, neîmpăcat cu sine însuși, frustrat, dar pe care îl puteai înțelege. Era pur și simplu un soț. Paul însă fie era mult mai mult, fie nu era nimic. În cele din urmă, n-a fost nimic.

Am luat o gură de bourbon. Spencer își golise paharul. Acum zgrepțăna materialul canapelei. Uitase de teancul de foi din fața sa, romanul neterminat al definitiv terminatului scriitor de succes.

– Eu n-aș zice că nu a fost nimic, am contrazis-o.

A ridicat privirea, s-a uitat la mine fără să mă vadă, apoi și-a coborât-o din nou.

– Mai puțin decât nimic, a continuat ea cu o undă nouă de sarcasm în glas. Știa ce-i poate pielea, doar se căsătorise cu ea. Și pe urmă, pentru că ea era ceea ce el știa că e, a omorât-o. După care a fugit și s-a sinucis.

S-a îndreptat de spate cu o mișcare lină și m-a privit cu ochi goi. Spencer a scos un fel de sunet.

– Roger a omorât-o, i-am spus, și știți foarte bine asta.

– V-a mărturisit el? m-a întrebat ea încet.

– Nu mai era nevoie. Dar mi-a oferit câteva indicii. Cu timpul ar fi mărturisit, mie sau altcuiva. Tăcerea îl sfâșia pe dinăuntru.

A clătinat ușor din cap.

– Nu, domnule Marlowe. Nu tăcerea îl sfâșia. Roger nici n-a știut că a ucis-o. Își pierduse complet cunoștința. Știa că ceva era în neregulă și încerca să scoată asta la suprafață, fără să reușească însă. Șocul îi distrusese această amintire. Poate avea să-și amintească

și poate, în ultimele clipe de viață, chiar și-a amintit. Dar nu înainte. Nu înainte.

Spencer a spus cu un fel de mârâit:

– Chestii din astea nu se întâmplă cu adevărat, Eileen.

– Ba da, se-ntâmplă, l-am contrazis. Eu știu de două cazuri oficiale. Unul al unui bețiv care, fără să-și dea seama ce face, a omorât o femeie pe care o agățase într-un bar. A sugrumat-o cu eșarfa pe care o purta femeia, prinsă cu o agrafă elegantă. Au mers acasă la el și ce s-a petrecut acolo nu se cunoaște, în afară de faptul că ea a murit și, când l-au prins, el purta agrafa prinsă de propria cravată, fără să aibă nici cea mai vagă idee de unde o are.

– Niciodată? a întrebat Spencer. Sau doar atunci, pe moment?

– N-a recunoscut niciodată. Și nu mai trăiește, ca să poată fi întrebat. L-au gazat. Celălalt caz e cu o rană la cap. Un tip trăia cu un pervers bogat, genul care colecționează ediții princeps, căruia îi place să gătească și care are o bibliotecă secretă și foarte scumpă, ascunsă după un lambriu, în perete. Cei doi s-au certat. S-au bătut alergând prin toată casa, dintr-o cameră în alta, până au întors casa cu susul în jos și bogatul, în cele din urmă, a încasat-o. Ucigașul, când l-au prins, avea zeci de vânătăi pe corp și un deget rupt. Nu știa sigur decât că îl durea capul și că nu reușea să se întoarcă în Pasadena. Se învârtea în cerc, oprindu-se să ceară îndrumări la aceeași stație de benzină. Tipul de acolo a hotărât că e nebun și a chemat poliția. Data următoare când a venit, îl așteptau.

– Nu pot să cred așa ceva despre Roger, a spus Spencer. Nu era psihopat, cum nu sunt eu.

– Dar nu mai știa ce face când era beat, am zis.

– Eram de față. L-am văzut, a spus Eileen calmă.

I-am zâmbit lui Spencer. Era un fel de zâmbet, probabil nu din cele mai vesele, dar îmi simțeam fața cum se străduiește.

– O să ne povestească, i-am zis. Ascultă. O să ne povestească. Acum nu se mai poate abține.

– Da, așa e, a confirmat ea grav. Sunt lucruri pe care nu-ți face plăcere să le povestești nici despre un dușman, darămite despre propriul tău soț. Și n-o să-ți placă dacă va trebui să le relatez în public, din boxa martorilor, Howard. Scriitorul tău subtil, talentat, atât de popular și de lucrativ o să se arate a fi de două parale. Sexy nevoie mare, nu-i așa? Pe hârtie, poate. Și ce eforturi depunea ca să fie la fel și-n viață! Femeia nu era, pentru el, decât un trofeu. Îi spionam. Ar trebui să-mi fie rușine. Sunt lucruri pe care trebuie să le pui în cuvinte. Nu-mi e rușine de nimic. Am văzut întreaga scenă urâtă. Casa de oaspeți pe care o folosea pentru întâlnirile amoroase se întâmplă să fie o clădire izolată frumușel, cu garaj propriu și intrare de pe o străduță lăturalnică, o fundătură umbrită de pomi mari. A venit momentul, după cum vine întotdeauna pentru oamenii ca Roger, când nu a mai dat satisfacție ca amant. Era puțin cam prea beat. A încercat să plece, dar ea a ieșit după el țipând, goală pușcă și vânturând ceva ca o statuetă mică. Folosea un limbaj de o murdărie și o depravare pe care nici nu încerc să le descriu. Pe urmă, a încercat să-l lovească folosind statueta. Sunteți amândoi bărbați și știți că nimic nu șochează un bărbat mai mult decât să audă o femeie pe care o consideră rafinată utilizând un limbaj de șanț și de closet public. Era beat și mai avusese accese de violență, așa că a făcut unul și atunci. I-a smuls statueta din mână. Restul îl ghiciți și singuri.

– Trebuie să fi curs mult sânge, am spus.

– Sânge? a râs ea amar. Ar fi trebuit să-l vedeți când a ajuns înapoi acasă. Când am fugit la mașină, să plec de-acolo, l-am lăsat

stând pe loc și uitându-se în jos, la ea. Pe urmă s-a aplecat și a luat-o în brațe și a dus-o în casa de oaspeți. Știam că șocul l-a trezit, parțial cel puțin. Acasă a ajuns după vreo oră. Era foarte tăcut. S-a mirat foarte tare să mă vadă așteptându-l. Dar nu mai era beat. Era în stare de șoc. Avea sânge pe față, în păr, pe toată partea din față a hainei. L-am dus în baia de lângă biroul lui, l-am dezbrăcat și l-am spălat atât cât să-l pot ajuta să meargă sus, la duș. Am luat o valiză veche și am coborât la parter, unde am adunat toate hainele murdare de sânge și le-am pus în ea. Am spălat lavoarul și gresia și pe urmă am luat un prosop ud și m-am asigurat că mașina e curată. Am băgat-o în garaj și am scos-o pe a mea. M-am dus până la lacul de acumulare Chatsworth și vă imaginați ce-am făcut cu valiza burdușită cu haine și prosoape pline de sânge.

S-a oprit. Spencer se scărpina în palma stângă. Ea i-a aruncat o privire rapidă, apoi a continuat.

– În timp ce eu eram plecată, Roger s-a sculat și a băut o groază de whisky. Iar a doua zi de dimineață nu-și mai amintea nimic. N-a rostit un cuvânt și nu s-a văzut din purtarea lui că l-ar chinui altceva decât o mahmureală. Nici eu nu am deschis subiectul.

– Trebuie să fi observat că îi lipsesc hainele, am spus.

Ea a înclinat din cap.

– Cred că a observat, într-un târziu, dar nu a spus nimic. Totul părea să se petreacă simultan. Ziarele erau pline de relatări, pe urmă a dispărut Paul, pe urmă a apărut, mort, în Mexic. De unde era să știu că avea să se întâmple așa ceva? Roger era soțul meu. Comisese o faptă îngrozitoare, dar și ea era o femeie îngrozitoare. Și el nu știuse ce face. Iar apoi, aproape la fel de brusc cum începuseră, ziarele au abandonat subiectul. Trebuie să fi intervenit tatăl Lindei. Roger citea ziarele, bineînțeles, dar comentariile lui

erau cele la care te-ai aștepta din partea unui spectator inocent, care s-a întâmplat să-i cunoască pe cei implicați.

– Dar nu ți-a fost frică? a întrebat-o Spencer cu glas scăzut.

– Mi-a fost o frică de moarte, Howard. Dacă și-ar fi amintit, probabil m-ar fi omorât și pe mine. Era un actor bun – majoritatea scriitorilor sunt – și poate știa deja și aștepta doar momentul potrivit. Dar nu puteam fi sigură. Exista o șansă, o șansă slabă, să fi uitat totul, pentru totdeauna. Și Paul era mort.

– Dacă nu a pomenit niciodată de hainele pe care le-ați aruncat în lac, înseamnă că bănuia ceva, am spus. Și vă amintiți că, în hârtiile pe care le-a lăsat în mașina de scris – atunci, în ziua în care a tras cu pistolul sus, la etaj, și v-am găsit încercând să i-l luați – spunea că un om cumsecade a murit pentru el.

– A zis el asta?

A mărit ochii exact atât cât trebuia.

– A pus-o în scris, la mașină. Am distrus hârtiile, el mi-a cerut-o. Dar presupun că le văzuserăți deja.

– N-am citit niciodată nimic din ce scria când era în birou.

– Dar ați citit biletul pe care l-a lăsat când l-a luat Verringer. Ba chiar ați recuperat ceva din coșul de gunoi.

– Atunci a fost altceva, mi-a spus ea calmă. Căutam un indiciu asupra locului unde s-ar fi putut afla.

– Bine, am zis, lăsându-mă pe spate. Mai e și altceva?

A clătinat din cap încet, cu o tristețe profundă.

– Cred că nu. La sfârșit de tot, în după-amiaza în care s-a sinucis, se poate să-și fi amintit. N-o să aflăm niciodată. Dar vrem oare să aflăm?

Spencer și-a dres glasul.

– Și Marlowe ce rol ar fi trebuit să joace în toată povestea asta? A fost ideea ta să-l chemi aici. Tu m-ai convins, sper că-ți aduci aminte.

– Îmi era teribil de teamă. Mă temeam de Roger și mă temeam pentru el. Domnul Marlowe era prieten cu Paul, aproape ultimul dintre cei care îl cunoșteau și care îl mai văzuse în viață. Era posibil ca Paul să-i fi spus ceva. Trebuia să aflu sigur. Dacă era periculos, voiam să fie de partea mea. Dacă afla adevărul, poate se mai găsea o cale de a-l salva pe Roger.

Pe neașteptate și fără vreun motiv aparent, Spencer și-a luat un aer autoritar. S-a aplecat în față, scoțându-și falca în afară.

– Stai să-nțeleg mai bine, Eileen. Avem aici un detectiv particular, care era deja în relații proaste cu poliția, care îl băgase la închisoare. Era bănuit că l-a ajutat pe Paul – îi spun așa pentru că așa îi spui și tu – să treacă granița în Mexic. Dacă Paul se dovedea a fi un criminal, asta constituie infracțiune. Așadar, dacă el descoperea adevărul care l-ar fi ajutat să își spele reputația, avea să stea cu brațele încrucișate și să nu facă nimic. Asta era ideea?

– Îmi era frică, Howard. Nu înțelegi atâta lucru? Trăiam în aceeași casă cu un ucigaș, care putea fi dezaxat. O mare parte a timpului, eram singură cu el.

– Asta înțeleg, i-a replicat Spencer încă făcând pe durul. Dar Marlowe n-a mușcat, iar tu tot singură ai rămas. Pe urmă, Roger a tras cu pistolul și, timp de o săptămână după aceea, ați fost singuri. Apoi Roger s-a sinucis și, foarte convenabil, de data asta Marlowe era singur.

– Așa e, a aprobat ea. Și ce-i cu asta? Ce puteam să fac eu?

– Bine, a zis Spencer. Mă-ntreb dacă nu cumva te-ai gândit că Marlowe ar putea să descopere adevărul și, dat fiind antecedentul cu pistolul care luase deja foc o dată, să i-l dea, pur și simplu,

spunându-i ceva de genul: „Uite ce e, bătrâne, ești un criminal și eu o știu, la fel ca și soția ta, care e o femeie de toată isprava. A suferit destul. Ca să nu-l mai punem la socoteală și pe soțul Sylviei Lennox. Nu vrei tu să faci un gest frumos și să apeși pe trăgaci, și toată lumea o să creadă că ți s-a tras de la băutura prea multă? Uite, bătrâne, eu mă duc să mă plimb pe malul lacului și să fumez o țigară. Succes și adio. A, uite și pistolul. E încărcat și îți aparține."

– Începi să te porți oribil, Howard. Nici nu mi-a trecut prin cap așa ceva.

– Polițistului i-ai spus că Marlowe l-a ucis pe Roger. Asta ce-ar fi trebuit să însemne?

Mi-a aruncat o privire scurtă, aproape timidă.

– Am greșit îngrozitor. Nici nu știam ce zic.

– Poate ai crezut că Marlowe l-a împușcat? i-a sugerat Spencer calm.

Ea a mijit ochii.

– A, nu, Howard. De ce? Ce motiv avea? E o insinuare abominabilă.

– De ce? s-a interesat Spencer. Ce-i atât de abominabil în ea? Și poliția a venit cu aceeași idee. Iar Candy le-a oferit mobilul. Le-a spus că Marlowe a stat la tine în cameră timp de două ore în noaptea în care Roger a făcut gaură-n tavan... asta după ce Roger adormise luând pastile.

Eileen s-a înroșit până la rădăcina părului. Îl privea amuțită.

– Și că nu aveai nimic pe tine, a completat Spencer brutal. Asta le-a spus Candy.

– Dar la audiere..., a început ea pe un ton sfârșit, dar Spencer a întrerupt-o.

– Polițiștii nu l-au crezut. Așa că, la audiere, n-a mai declarat același lucru.

– Aha.

Cu un oftat de ușurare.

– În plus, a continuat Spencer cu răceală, polițiștii te suspectau pe tine. Și încă te mai suspectează. Nu au nevoie decât de un mobil. Pe care, acum, cred că nu le va fi greu să-l găsească.

Eileen s-a ridicat în picioare.

– Cred că ar fi mai bine să ieșiți amândoi din casa mea, a spus ea furioasă. Și cu cât mai repede, cu atât mai bine.

– Ei, ai făcut-o sau nu? a întrebat-o Spencer fără să facă altă mișcare decât să întindă mâna după pahar, pe care l-a găsit gol.

– Ce să fac?

– L-ai împușcat pe Roger?

Stătea acolo în picioare, uitându-se fix la el. Sângele îi pierise din obraji. Chipul îi era alb, încordat și mânios.

– Nu fac decât să-ți pun întrebările care ți se vor pune în instanță.

– Eram plecată. Mi-am uitat cheile. A trebuit să sun la ușă ca să pot intra în casă. Când am ajuns eu, el era mort. Toate astea se știu. Ce te-a apucat, pentru numele lui Dumnezeu?

El a scos o batistă, cu care s-a șters la gură.

– Eileen, am fost musafir în casa asta de douăzeci de ori. N-am văzut niciodată ușa de la intrare încuiată în timpul zilei. Nu zic că tu l-ai împușcat. Te întreb doar. Și nu-mi spune că n-ar fi fost posibil. Așa cum s-au desfășurat lucrurile, ar fi fost chiar ușor.

– Mi-am împușcat propriul soț? a întrebat ea rar.

– Presupunând că era soțul tău, a continuat Spencer pe același ton indiferent. Când te-ai măritat cu el, aveai deja unul.

– Mulțumesc, Howard, mulțumesc foarte mult. Ai în față ultima carte a lui Roger, cântecul lui de lebădă. Ia-o și pleacă. Și poate-ar fi bine să suni și la poliție, să le spui ce părere ai. Va fi

un final încântător pentru prietenia noastră. Absolut încântător. La revedere, Howard. Sunt foarte obosită și mă doare capul. Mă duc în camera mea, să mă întind. În ce-l privește pe domnul Marlowe – și presupun că el te-a montat –, nu pot să-i spun decât că, dacă nu l-a omorât efectiv pe Roger, în orice caz l-a împins la moarte.

S-a întors să plece. Am zis repede:

– Doamnă Wade, stați puțin. Haideți să terminăm ce-am început. N-are niciun rost să păstrăm resentimente. Toți încercăm să procedăm cum e mai bine. Valiza pe care ați aruncat-o în lacul Chatsworth... era grea?

S-a întors și m-a privit cu ochi mari.

– Era o valiză veche, cum am spus. Da, foarte grea.

– Și cum ați trecut-o peste gardul de sârmă care împrejmuiește lacul?

– Poftim? Care gard? a întrebat ea cu un gest de neajutorare. Probabil, în situații speciale, capeți puteri neobișnuite ca să faci ceea ce trebuie făcut. Într-un fel sau altul, am trecut-o, și gata.

– Numai că gardul nu există, am spus.

– Nu există gard? a repetat ea plat, ca și cum cuvintele n-ar fi avut niciun sens.

– Și pe hainele lui Roger nu era pic de sânge. Și Sylvia Lennox nu a fost omorâtă în fața casei de oaspeți, ci înăuntru, în pat. Și sânge n-a curs aproape deloc, pentru că era deja moartă – împușcată cu pistolul – și cine i-a terciuit fața cu lovituri de statuetă a lovit un mort. Iar morții, doamnă Wade, nu sângerează decât foarte puțin.

Și-a răsfrânt buza de sus către mine cu dispreț.

– Presupun că ați fost de față, mi-a spus ea batjocoritor.

Și s-a îndepărtat. Am urmărit-o amândoi cu privirea. A urcat scara încet, mișcându-se cu o eleganță calmă. A dispărut în dormitor și ușa s-a închis încet, dar ferm în urma ei. Tăcere.

– Ce-a fost chestia aia cu gardul de sârmă? m-a întrebat Spencer visător.

Dădea din cap înainte și-napoi. Era roșu la față și transpirat. Suporta totul cu curaj, dar nu-i venea ușor.

– O păcăleală, i-am răspuns. N-am trecut niciodată destul de aproape de lacul de acumulare ca să știu cum arată. Poate are un gard de sârmă de jur împrejur, poate că nu.

– Înțeleg, a spus el nefericit. Important e că nici ea n-a știut.

– Bineînțeles că n-a știut. Ea i-a omorât pe amândoi.

43

Atunci am sesizat o mișcare și l-am văzut pe Candy în capătul canapelei, cu ochii la mine. Ținea în mână cuțitul cu lama rabatabilă. A apăsat pe buton și lama a țâșnit din locaș. A apăsat pe buton și lama a intrat la loc, în mâner. În ochi avea o strălucire uleioasă.

– *Million de pardones, señor,* mi-a spus el. M-am înșelat în ce te privește. Ea l-a omorât pe șefu'. Cred că...

S-a întrerupt și lama cuțitului a țâșnit din nou.

– Nu, am spus, ridicându-mă și întinzând mâna. Dă-mi cuțitul, Candy. Ești doar un băiat în casă mexican, de treabă. Or să-ți pună ție totul în cârcă, și cu cea mai mare plăcere. Exact genul de perdea de fum care o să le dea fiori de încântare. Nu știi despre ce vorbesc, dar eu știu. Au încurcat lucrurile atât de rău, încât acum nu le-ar mai putea îndrepta, nici să vrea. Iar ei nu vor. Or să scoată

de la tine o mărturisire atât de repede, că n-o să apuci nici să le spui cum te cheamă. Și, de marți în trei săptămâni, o să înfunzi frumușel pușcăria San Quentin, cu o condamnare pe viață.

– Am spus la tine că eu nu mexican. Eu chilian din Viña del Mar, lângă Valparaiso.

– Cuțitul, Candy. Toate astea le știu. Ești liber. Ai strâns ceva bani. Probabil acasă ai vreo opt frați și surori. Fii deștept și întoarce-te de unde-ai venit. Slujba de-aici s-a terminat.

– Slujbe multe, a spus el încet, apoi s-a întins și a lăsat cuțitul să-mi cadă în palmă. Pentru tine fac asta.

Am dat drumul cuțitului în buzunar. El a aruncat o privire în sus, spre balcon.

– *La señora*... Ce facem acum?

– Nimic. Nu facem absolut nimic. *Señora* e foarte obosită. A avut probleme mari. Nu vrea să fie deranjată.

– Trebuie să sunăm la poliție, a spus Spencer scrâșnit.

– De ce?

– Ah, Doamne, Marlowe... Așa trebuie.

– Mâine. Ia-ți mormanul de roman neterminat și hai să mergem.

– Trebuie să sunăm la poliție. Mai există și legi pe lumea asta.

– Nu suntem obligați să facem nimic. Nu avem probe nici cât să strivim o muscă. Lasă-i pe polițiști să-și vadă singuri de treburile lor murdare. Lasă-i pe avocați să descurce ițele. Ei scriu legile pentru ca alți avocați să le disece în fața altor avocați, denumiți judecători, pentru ca alți judecători să poată declara că primii judecători s-au înșelat și Curtea Supremă să poată declara că al doilea rând de judecători s-a înșelat. Sigur că există legi. Suntem îngropați până peste cap în ele. Și cam tot ce fac ele e să le dea avocaților de lucru. Cât crezi că ar rezista marii mafioți dacă avocații nu le-ar arăta cum să opereze?

Spencer a zis furios:

– N-are nicio legătură. În casa asta a fost ucis un om. Întâmplător, era scriitor, și încă unul de succes și important. Dar nici asta n-are nicio legătură. Era om, iar tu și cu mine știm cine l-a omorât. Există pe lume ceva ce se cheamă justiție.

– Mâine.

– Dacă o lași să scape, ești la fel de rău ca ea. Încep să mă întreb ce e cu tine, Marlowe. I-ai fi putut salva viața, dacă ai fi fost mai atent. Într-un fel, tu i-ai îngăduit să îl omoare. Și e foarte posibil ca tot spectacolul din după-amiaza asta să fi fost doar atât, un spectacol.

– Exact. O scenă de dragoste mascată. S-a văzut că Eileen e nebună după mine. După ce se mai potolesc lucrurile, poate ne și căsătorim. Ea cred că e aranjată binișor. Eu încă n-am văzut un ban de pe urma familiei Wade. Încep să-mi pierd răbdarea.

Și-a scos ochelarii și i-a lustruit. Și-a șters transpirația din adânciturile de sub ochi, și-a pus ochelarii la loc și s-a uitat în pământ.

– Scuze, a spus el. Am încasat o lovitură grea în după-amiaza asta. Nu-mi era de ajuns să știu că Roger s-a sinucis. Varianta cealaltă însă îmi lasă o senzație de... degradare doar pentru că știu ce s-a petrecut.

A ridicat ochii spre mine.

– Pot să am încredere în tine?

– Că am să fac ce?

– Ce trebuie... Indiferent ce înseamnă asta.

S-a aplecat și, apucând teancul de foi galbene, l-a vârât sub braț.

– Nu, mai bine lasă. Presupun că știi ce faci. Eu sunt un editor foarte bun, dar povestea asta iese din sfera mea de competență. Cred că, de fapt, nu sunt altceva decât un birocrat.

A trecut pe lângă mine și Candy s-a dat la o parte din calea lui, apoi s-a îndreptat grăbit spre ușa de la intrare, pe care a deschis-o.

Spencer a ieșit pe lângă el, salutându-l scurt din cap. L-am urmat. M-am oprit în dreptul lui Candy și m-am uitat în ochii lui negri, strălucitori.

– Fără șmecherii, *amigo,* i-am spus.

– *Señora* e foarte obosită, a zis el încet. S-a retras în camera ei. Nu vrea să fie deranjată. Eu nu știu nimic, *señor. No me acuerdo de nada... A sus órdenes, señor.*

Am scos cuțitul din buzunar și i l-am întins. A zâmbit.

– În mine nu are nimeni încredere, dar eu am încredere în tine, Candy.

– *Lo mismo, señor. Muchas gracias.*

Spencer era deja în mașină. Am urcat, am pornit motorul și am dat cu spatele pe alee, apoi l-am dus înapoi în Beverly Hills. L-am lăsat la o intrare laterală a hotelului.

– Pe tot drumul de întoarcere m-am gândit, mi-a spus el, în timp ce cobora. Trebuie să fie parțial iresponsabilă. Probabil n-or s-o condamne.

– Nici n-or să încerce, am spus. Dar ea nu știe asta.

S-a luptat puțin cu teancul de hârtii galbene de la subraț, l-a prins mai bine și mi-a făcut semn din cap. L-am urmărit împingând ușa să o deschidă și intrând. Am dat drumul la frână și Oldsmobile-ul s-a desprins de la bordura albă. A fost ultima dată când l-am văzut pe Howard Spencer.

Am ajuns acasă târziu, obosit și deprimat. Era una din serile acelea când aerul e greu și zgomotele nopții par înăbușite și îndepărtate. Sus pe cer, luna era cețoasă și indiferentă. M-am plimbat de colo-colo și mi-am pus câteva discuri, fără să aud mai nimic. Parcă, de undeva, se auzea un ticăit constant. Dar în casă nu era nimic

care să ticăie. Sunetul era în capul meu. Era ceasul care măsura timpul care-mi mai rămăsese.

Mi-am amintit când o văzusem prima dată pe Eileen Wade, apoi a doua, a treia și a patra oară. După aceea însă, ceva din ea a părăsit imaginea. Parcă nu mai era reală. Orice criminal devine ireal odată ce afli că e criminal. Sunt oameni care omoară din ură, de frică sau din lăcomie. Sunt ucigași abili, care își planifică totul și speră să scape nepedepsiți. Sunt mulți ucigași mânioși, care nu gândesc deloc. Și mai sunt ucigașii îndrăgostiți de moarte, pentru care moartea e un fel de sinucidere. Într-un fel, toți sunt iresponsabili, dar nu în sensul la care se referise Spencer.

Se făcuse aproape ziuă când m-am dus la culcare.

Trilul telefonului m-a smuls din puțul întunecat al somnului. M-am rostogolit în pat, mi-am căutat pe pipăite papucii și mi-am dat seama că dormisem doar vreo două ore. Mă simțeam ca o mâncare pe jumătate digerată, mâncată într-o cârciumă soioasă. Pleoapele îmi erau lipite și gura plină de nisip. Cu un efort, m-am ridicat în picioare și m-am dus clătinându-mă în sufragerie, unde am smuls telefonul din furcă și am spus în receptor:

– Nu închideți.

Am pus telefonul jos și, intrând în baie, mi-am aruncat niște apă rece pe față. Afară, în fața geamului, ceva făcea: țac, țac, țac. M-am uitat cu ochi împăienjeniți și am văzut un chip cafeniu, lipsit de orice expresie. Era grădinarul care venea o dată pe săptămână și pe care îl botezasem Harry, Inimă-mpietrită. Tundea tufa de tecoma, așa cum tunde orice grădinar japonez o tufă de tecoma. Îl întrebi de patru ori și el zice: „Săptămâna viitoare“ și pe urmă te trezești că vine într-o zi la șase dimineața, s-o tundă sub geamul tău de la dormitor.

M-am șters pe față și m-am întors la telefon.

– Da?

– Sunt Candy, *señor.*

– Bună dimineața, Candy.

– *La señora es muerta.*

Moartă. Ce cuvânt rece, negru și lipsit de rezonanță, în orice limbă. Doamna e moartă.

– Sper că nu ai nicio contribuție.

– Cred că medicamentul. Se numește demerol. Cred că patruzeci, cincizeci în sticluță. Acum goală. Aseară n-a mâncat. Dimineață am urcat pe scară și m-am uitat pe fereastră. Îmbrăcată exact ca ieri după-amiază. Rup plasa. *La señora es muerta. Frio como agua de nieve.*

Rece ca apa înghețată.

– Ai chemat pe cineva?

– *Si. El doctor Loring.* El chemat poliția. Nu ajuns încă.

– Doctorul Loring, hai? Omul potrivit ca să ajungă prea târziu.

– Nu arătat lui scrisoarea, a continuat Candy.

– Scrisoarea pentru cine?

– *Señor* Spencer.

– Dă-le-o polițiștilor, Candy. Nu-l lăsa pe doctorul Loring s-o ia. Doar poliția. Și încă ceva, Candy. Nu le ascunde nimic, nu le spune minciuni. Am fost acolo. Spune adevărul. De data asta, adevărul și întreg adevărul.

A urmat o mică pauză. Apoi a spus:

– *Si.* M-am prins. *Hasta la vista, amigo.*

Și a închis. Am format numărul de la Ritz-Beverly și am cerut cu Howard Spencer.

– O clipă, vă rog. Vă dau recepția.

Un glas bărbătesc a spus:

– Recepția. Cu ce pot să vă ajut?

– Am cerut cu Howard Spencer. Știu că e devreme, dar e o urgență.

– Domnul Spencer a părăsit hotelul aseară. A luat zborul de ora opt spre New York.

– A, scuzați-mă, n-am știut.

M-am dus la bucătărie, să fac cafea... metri întregi de cafea. Parfumată, tare, amară, opărită, nemiloasă, depravată. Sângele care dă viață celor osteniți.

Au mai trecut vreo două ceasuri și m-a sunat Bernie Ohls.

– Gata, șmechere, mi-a spus el. Vino-ncoace, să dai seama.

44

A fost la fel ca data anterioară, doar că acum era ziuă, noi eram în biroul căpitanului Hernandez și șeriful era la Santa Barbara, la deschiderea Săptămânii de Fiesta. Erau de față căpitanul Hernandez, Bernie Ohls, un individ de la medicină legală și doctorul Loring, care arăta ca și cum ar fi fost surprins făcând un avort, plus un tip pe nume Lawford, trimis de procuratură, un bărbat înalt și slăbănog, fără nicio expresie, despre al cărui frate se zvonea că e unul din șefii operațiunilor de loterie ilegală din Central Avenue.

Hernandez avea în față câteva foi de hârtie scrise de mână, hârtie rozalie precum carnea crudă, cu margini neregulate, pe care scrisul era cu cerneală verde.

– Discuția asta e neoficială, mi-a spus Hernandez când toată lumea s-a așezat atât cât se poate de confortabil pe scaunele tari de lemn. Fără stenogramă sau echipament de înregistrare. Poți

să spui ce vrei. Doctorul Weiss reprezintă serviciul de medicină legală, care va decide dacă e nevoie de o anchetă. Doctore Weiss?

Era gras, vesel și părea competent.

– Cred că nu e nevoie de anchetă, a spus el. Toate indiciile confirmă otrăvirea cu narcotice. Când a sosit ambulanța, femeia mai respira foarte, foarte superficial și era în comă profundă, cu toate reflexele negative. În faza asta, nu salvezi nici unul dintr-o sută. Avea pielea rece și răsuflarea nici nu se observa fără o examinare atentă. Băiatul în casă a crezut-o moartă. A murit cam la o oră după aceea. Înțeleg că doamna suferea, din când în când, atacuri violente de astm bronșic. Demerolul i-a fost prescris de doctorul Loring, ca măsură în caz de urgență.

– Aveți vreo informație sau ați putut deduce ceva cu privire la cantitatea de demerol ingerată, domnule doctor?

– O doză fatală, a răspuns medicul zâmbind vag. Nu o putem determina rapid, fără să știm care sunt starea medicală și nivelul de toleranță, căpătată sau naturală. Conform propriei mărturii, a luat două mii trei sute de miligrame, de patru sau cinci ori doza letală pentru cineva care nu e dependent.

L-a privit întrebător pe doctorul Loring.

– Doamna Wade nu era dependentă, a spus acesta rece. Doza prescrisă ar fi de una sau două tablete de cincizeci de miligrame. Nu i-aș fi permis mai mult de trei sau patru într-un interval de douăzeci și patru de ore.

– Dar i-ați dat cincizeci dintr-un foc, a intervenit căpitanul Hernandez. Un medicament pe care e periculos să-l ai în preajmă într-o asemenea cantitate, nu credeți? Cât de grav era astmul ăsta bronșic, domnule doctor?

Doctorul Loring a zâmbit cu dispreț.

– Era intermitent, ca toate formele de astm. Nu a ajuns niciodată la ceea ce noi numim *status asthmaticus*, un atac atât de sever, încât pacientul să fie în pericol de sufocare.

– Comentarii, domnule doctor Weiss?

– Păi, a rostit legistul tărăgănat, presupunând că n-ar fi existat biletul și că n-am fi avut niciun indiciu asupra cantității pe care a luat-o, ar putea fi o supradoză accidentală. Marja de siguranță nu e foarte mare. Mâine o să știm mai exact. Sper că nu vrei să elimini biletul, Hernandez, pentru Dumnezeu!

Hernandez s-a încruntat în jos, spre birou.

– Mă întrebam și eu. N-am știut că narcoticele sunt tratamentul obișnuit pentru astm. În fiecare zi înveți ceva nou.

Loring se înroșise.

– Ca măsură de urgență am spus, căpitane. Doctorul nu poate fi în același timp peste tot. Iar debutul unei crize de astm poate fi foarte brusc.

Hernandez i-a aruncat o privire fugară, apoi s-a întors către Lawford.

– Ce se-ntâmplă la voi la birou dacă eu dau presei scrisoarea asta?

Procurorul adjunct s-a uitat scurt spre mine, fără expresie.

– Ăsta ce caută aici, căpitane?

– Eu l-am invitat.

– Și de unde știu eu că n-o să povestească tot ce s-a spus aici vreunui reporter?

– Da, e foarte guraliv. Ați constatat și voi asta când l-ați săltat.

Lawford a zâmbit, apoi și-a dres glasul.

– Am citit așa-zisa confesiune, a spus el prudent. Și nu cred o iotă. Avem contextul de epuizare emoțională, dezolare, ceva consum de droguri, presiunea vieții din timpul războiului în Anglia bombardată, căsnicia asta clandestină, bărbatul care se întoarce

aici și așa mai departe. Fără discuție că a intrat sub imperiul unui sentiment de vinovăție, de care a încercat să scape printr-un fel de transfer.

S-a oprit și s-a uitat de jur împrejur, fără să vadă însă decât chipuri împietrite.

– Nu pot să vorbesc în numele procuraturii, dar senzația mea e că, pe baza confesiunii, nu s-ar fi putut cere punerea sub acuzare, nici dacă femeia ar fi trăit.

– În plus, după ce ați luat deja de bună o mărturisire, nu doriți să mai credeți încă una, care o contrazice pe prima, a adăugat Hernandez caustic.

– Ușurel, Hernandez. Orice instituție care se ocupă de punerea în aplicare a legii trebuie să se gândească și la relațiile publice. Dacă ziarele publică această confesiune, dăm de naiba. Asta-i sigur. Avem destule grupuri de reformatori entuziaști pentru ca o asemenea chestie să ne înjunghie ca un cuțit, în spate. Avem niște jurați în instanța preliminară deja speriați de bătaia pe care a încasat-o locotenentul vostru de la Moravuri săptămâna trecută... acum aproape zece zile.

Hernandez a spus:

– OK, voi decideți. Semnează-mi de primire.

A pus toate filele rozalii, cu margini neregulate, laolaltă și Lawford s-a aplecat să își pună iscălitura pe un formular. A luat filele, le-a împăturit, le-a băgat în buzunarul de la piept și a ieșit.

Doctorul Weiss s-a ridicat în picioare. Era puternic, plăcut, neimpresionat.

– Ultima anchetă asupra familiei Wade s-a desfășurat prea rapid, a spus el. Presupun că, de data asta, n-o să ne mai deranjăm deloc.

A înclinat din cap către Ohls și Hernandez, i-a strâns mâna oficial lui Loring și a ieșit. Doctorul s-a ridicat să plece, apoi a ezitat.

– Să înțeleg că pot informa o anume persoană interesată că afacerea asta nu va mai fi anchetată în niciun fel? a întrebat el țeapăn.

– Ne scuzați că v-am ținut atâta vreme departe de pacienți, domnule doctor.

– Nu mi-ați răspuns la întrebare, s-a răstit Loring. Vă avertizez...

– Pieri din ochii mei, Jack, a spus Hernandez.

Doctorul Loring aproape s-a clătinat sub imperiul șocului. Pe urmă s-a întors pe călcâie și, mai mult pe pipăite, a găsit ieșirea din încăpere. După ce s-a închis ușa, a trecut o jumătate de minut până când cineva să vorbească. Hernandez s-a scuturat și și-a aprins o țigară. Apoi s-a uitat la mine.

– Ei? a făcut el.

– Ei, ce?

– Ce mai aștepți?

– E finalul, nu? S-a sfârșit? Kaput.

– Spune-i, Bernie.

– Mda, sigur, e finalul, a zis Ohls. Eram hotărât s-o aduc aici, la un interogatoriu. Wade nu s-a sinucis. Avea prea mult alcool în creier. Dar cum îți spuneam și ție, ce motiv ar fi avut? Confesiunea ei poate conține detalii greșite, dar ea dovedește că îl spiona. Cunoștea casa de oaspeți din Encino. Stricata lui Lennox îi răpise ambii bărbați. Ce s-a întâmplat în casa de oaspeți e exact așa cum ai vrea să-ți imaginezi. O întrebare ai uitat să-i pui lui Spencer. Wade avea un Mauser PPK? Da, avea un mic Mauser automatic. Am vorbit deja azi cu el la telefon. Wade era dintre alcoolicii care beau până își pierd cunoștința. Nefericitul fie a crezut că a omorât-o pe Sylvia Lennox, fie chiar a omorât-o, fie a avut vreun motiv să știe că a omorât-o nevastă-sa. Oricum ar fi fost, într-un final urma să lămurească lucrurile. Sigur, se uita de mult în fundul sticlei, dar era un bărbat însurat cu un nimic frumos. Mexicanul știe foarte

bine. Ticălosul mic știe aproape tot, lua-l-ar să-l ia. Fata era de vis. O parte a ei trăia aici și acum, dar o mare parte trăia într-un alt loc și alt timp. Dacă se înfierbânta vreodată, n-o făcea după bărbatul ei. Pricepi ce spun?

Nu i-am răspuns.

– Era să i-o tragi până și tu, nu-i așa?

Iar nu i-am răspuns. Ohls și Hernandez au rânjit acru, amândoi.

– Să știi că nici noi nu suntem chiar complet fără minte, mi-a spus Ohls. Am știut că povestea cu ea care se dezbracă de haine are ceva adevăr. L-ai făcut din vorbe și te-a lăsat. Era lovit și derutat și îl simpatiza pe Wade și voia să fie sigur. Când s-ar fi asigurat, ar fi folosit cuțitul. Pentru el, era o chestiune personală. Pe Wade nu l-a turnat niciodată. Nevasta lui Wade a turnat și a încurcat special ițele, ca să-l zăpăcească pe Wade. Se leagă. Până la urmă, cred că a ajuns să-i fie frică de el. Iar Wade n-a împins-o niciodată pe scări. A fost un accident. S-a împiedicat, iar el a încercat să o prindă. A văzut și Candy.

– Nimic din toate astea nu explică la ce i-a trebuit prezența mea.

– Ar fi câteva motive. Unul dintre ele e vechi de când lumea. Orice polițist a dat peste el de o sută de ori. Reprezentai o treabă rămasă neterminată, omul care îl ajutase pe Lennox să scape, prietenul și, probabil, într-o oarecare măsură, confidentul lui. Cât știa și cât îți spusese ție? A luat pistolul cu care fusese omorâtă ea și și-a dat seama că se trăsese cu el. Poate Eileen a crezut că o face de dragul ei. Așa a început să presupună că el știe că a folosit pistolul. Când el s-a sinucis, a fost sigură. Dar cum rămânea cu tine? Tu erai aceeași treabă rămasă neterminată. A vrut să stoarcă de la tine cât mai multe informații și și-a folosit farmecul, împreună cu o situație pregătită dinainte, ca scuză ca să se apropie de tine. Și, dacă avea nevoie de un țap ispășitor, tu ai fi fost ăla. Parcă făcea colecție de țapi ispășitori.

– O creditezi cu prea multă inteligență, am zis.

Ohls a rupt o țigară în două și a început să mestece o jumătate. Cealaltă jumătate și-a înfipt-o după ureche.

– Alt motiv ar putea fi că voia un bărbat mare și puternic, care s-o strângă tare în brațe și să o facă să viseze din nou.

– Mă detesta, am spus. Nu pot să cred în versiunea asta.

– Bineînțeles, s-a băgat și Hernandez, sec. Tu ai refuzat-o. Dar i-ar fi trecut. Pe urmă însă, i-ai azvârlit totul în față, cu Spencer pe post de public.

– Voi ați mai trecut pe la psihiatru în ultima vreme, caricaturilor?

– Doamne ferește, n-ai auzit? m-a întrebat Ohls. În ziua de azi, nu mai scăpăm de ei. Avem doi, angajați cu normă întreagă. Asta nu mai e muncă de poliție. Începe să aducă a ramură a medicinei. Îi vezi în pușcării și afară din pușcării, în săli de tribunal și camere de interogatoriu. Scriu rapoarte de câte cincisprezece pagini despre cine știe ce vagabond juvenil, care a jefuit un magazin de băuturi, a violat o elevă sau a codoșit-o la clasele mai mari. Peste zece ani, tipii ca Hernandez și ca mine o să facă teste Rohrschach și asocieri de cuvinte, în loc de ridicări în brațe și trageri în poligon. Când o să ieșim pe teren, la câte un caz, o să cărăm cu noi gentuțe mici și negre, cu detectoare de minciuni portabile și sticluțe cu serul adevărului. Păcat că n-am pus mâna pe cele patru maimuțe care i-au făcut felul lui Big Willie Magoon. Am fi putut, cred, să îi ajutăm să se adapteze și să-și iubească mamele.

– Pot să mă car?

– Ce nu te convinge? m-a întrebat Hernandez, plesnind dintr-o bandă elastică.

– Sunt convins. Cazul ăsta e mort. Ea e moartă, sunt morți cu toții. Pretutindeni domină o rutină fără obstacole. Nu mai poți decât să pleci acasă și să uiți că s-a-ntâmplat. Așa că eu asta o să fac.

Ohls a dus mâna la jumătatea de țigară de după ureche, s-a uitat la ea parcă întrebându-se cum a ajuns acolo și a aruncat-o peste umăr.

– Și de ce te vaiți? a spus Hernandez. Dacă n-ar fi rămas de curând fără pistoale, poate ar fi stabilit un scor perfect.

– De asemenea, a adăugat Ohls crâncen, ieri, telefoanele au mers.

– Cum să nu, am zis. Și voi ați fi venit în fuga mare și ați fi găsit o situație încurcată și câteva minciuni nevinovate, recunoscute. În dimineața asta aveți ceea ce presupun că e o mărturisire completă. Nu mi-ați dat voie să o citesc, dar n-ați fi chemat procuratura dacă ar fi fost un simplu bilet de adio. Dacă s-ar fi realizat o anchetă serioasă în cazul Lennox, la vremea lui, cineva i-ar fi dezgropat dosarul militar și ar fi aflat unde a fost rănit și așa mai departe. De undeva ar fi apărut o legătură cu familia Wade. Roger Wade știa cine e Paul Marston. La fel ca și un alt detectiv particular cu care s-a întâmplat să iau legătura.

– E posibil, a recunoscut Hernandez, dar investigațiile desfășurate de poliție nu funcționează așa. Nu te joci cu un caz clar, chiar dacă nu se fac presiuni să fie încheiat și uitat. Am anchetat sute de omucideri. Unele sunt dintr-o bucată, cuminți și ordonate, ca la carte. Majoritatea au logică pe ici, dar nu au pe dincolo. Dar, când ai mobilul, mijloacele, ocazia, fuga, o mărturisire scrisă și o sinucidere imediat după aceea, lași cazul în pace. Niciun departament de poliție din lume nu are nici oamenii, nici timpul pentru a pune la îndoială ceea ce e evident. Singurul amănunt care

contrazicea ideea că Lennox era un criminal era că cineva îl considera un băiat de treabă, care nu ar fi putut comite fapta, când erau alții, care ar fi putut-o comite foarte bine. Dar ceilalți nu au șters-o englezește din oraș, n-au mărturisit, nu și-au zburat creierii. El a făcut-o. Cât despre faptul că era băiat de treabă, cred că șaizeci până la șaptezeci la sută din criminalii care sfârșesc în camera de gazare, pe scaunul electric sau la capătul unei frânghii sunt oameni pe care vecinii i-au considerat inofensivi, ca un comis-voiajor care vinde perii. Inofensivi și liniștiți și bine-crescuți, ca doamna Roger Wade. Vrei să citești ce-a scris în scrisoare? OK, citește. Eu trebuie să mă duc până la capătul holului.

S-a ridicat, a tras un sertar și a pus un dosar pe birou.

– Aici sunt cinci fotocopii, Marlowe. Să nu te prind că te uiți la ele.

A pornit spre ușă, apoi a întors capul și l-a întrebat pe Ohls:

– Vrei să mergi cu mine, să vorbim cu Peshorek?

Acesta a dat din cap și l-a urmat afară din cameră. Rămas singur în birou, am ridicat coperta dosarului și m-am uitat la fotocopiile alb-negru. Apoi, atingând doar marginile, le-am numărat. Erau șase seturi, fiecare cu mai multe pagini, capsate laolaltă. Am luat unul, l-am rulat și l-am strecurat în buzunar. Apoi l-am citit pe următorul din teanc. După ce am terminat, m-am așezat pe scaun și am așteptat. După vreo zece minute s-a întors Hernandez, singur. S-a așezat din nou la biroul lui, a numărat fotocopiile din dosar și a pus dosarul la loc, în sertar. A ridicat ochii și m-a privit fără nicio expresie.

– Mulțumit?

– Lawford știe de astea?

– De la mine, nu. Nici de la Bernie. Bernie le-a făcut cu mâna lui. De ce?

– Ce s-ar întâmpla dacă ar ieși vreuna la lumină?

A zâmbit neplăcut.

– N-o să iasă. Dar, dacă ar ieși, n-ar fi vina nimănui de-aici. Și procuratura are aparatură de fotocopiere.

– Procurorul districtual Springer nu-ți e prea simpatic, nu-i așa, căpitane?

Și-a luat un aer mirat.

– Mie? Mie-mi sunteți simpatici toți, chiar și tu. Ieși naibii de-aici, am treabă.

M-am ridicat să plec. Pe neașteptate, m-a întrebat:

– Umbli înarmat?

– Uneori.

– Big Willie Magoon avea două pistoale la el. Mă-ntreb de ce nu le-a folosit.

– Probabil și-a închipuit că toată lumea se teme de el.

– S-ar putea, a spus Hernandez calm.

A luat o bandă elastică de pe birou și a întins-o între degetele mari. A continuat să tragă tot mai tare de ea. În cele din urmă, banda s-a rupt, plesnind. S-a frecat la deget, acolo unde îl lovise capătul rupt al elasticului.

– Orice om își are limitele lui, a zis el. Indiferent cât de dur pare. Ne mai vedem.

Am ieșit pe ușă și apoi din clădire, cât am putut de repede. Când ai fost o dată fraier, fraier rămâi.

45

Ajuns acasă, la etajul șase al blocului Cahuenga, am intrat în obișnuitul joc în doi pași cu poșta de dimineață, de la cutie pe birou și de-acolo la coșul de gunoi. Am făcut puțin loc pe birou și am desfășurat fotocopiile. Le rulasem ca să nu facă niciun fel de cute.

Le-am mai citit o dată. Scrisoarea era suficient de detaliată și de rațională ca să satisfacă o minte deschisă. Eileen Wade o omorâse pe soția lui Terry într-un acces de gelozie furioasă și ulterior, când i se ivise ocazia, îl omorâse pe Roger, convinsă fiind că el știa. Focul de pistol tras în tavan, în noaptea aceea, făcuse parte din înscenare. Întrebarea rămasă și care rămânea pe vecie fără răspuns era de ce Roger Wade nu făcuse nimic pentru a o împiedica. Nu se poate să nu fi știut că acesta va fi sfârșitul. Așadar, se ștersese singur din catastif, fără să-i pese. Cuvintele erau domeniul lui, avusese cuvinte pentru aproape orice, dar nu și pentru asta.

„Am patruzeci și șase de pastile de demerol din ultima rețetă", scria ea. „Intenționez să le iau acum și să mă întind în pat. Ușa e încuiată. Peste puțin timp, salvarea nu va mai fi posibilă. Asta vreau să se înțeleagă bine, Howard. Ce scriu acum scriu în prezența morții. Fiecare cuvânt e adevărat. Nu am regrete – poate doar că nu i-am putut găsi împreună, ca să-i omor împreună. Nu am niciun regret pentru Paul, pe care tu îl știi drept Terry Lennox. Era doar cochilia goală a omului pe care l-am iubit și cu care m-am măritat. Nu a însemnat nimic pentru mine. Când l-am văzut în după-amiaza aceea, singura dată după ce s-a întors din război, la început nici n-am știut cine e. Pe urmă l-am recunoscut; și el pe mine, imediat. Ar fi trebuit să moară tânăr în troienele norvegiene, iubitul pe care îl lăsasem morții. S-a întors,

prieten cu niște cartofori, soț al unei curve bogate, un om răsfățat și distrus, probabil un fel de escroc în viața anterioară. Timpul face ca totul să arate mărunt, ponosit și șifonat. Partea tragică a vieții, Howard, e nu că lucrurile frumoase mor repede, ci că îmbătrânesc și sărăcesc. Mie nu mi se va întâmpla așa ceva. Adio, Howard."

Am băgat fotocopia în sertar și l-am încuiat. Era vremea prânzului, dar n-aveam chef să mănânc. Am scos sticla de birou din sertarul cel adânc și mi-am turnat o porție, apoi am ridicat receptorul telefonului din furcă și am căutat numărul redacției de la *Journal*. L-am format și i-am cerut centralistei să mi-l dea pe Lonnie Morgan.

– Domnul Morgan nu vine până pe la patru. Puteți încerca la biroul de presă al primăriei.

Am sunat acolo. Și am dat de el. Și-a adus aminte de mine.

– Am auzit că nu ți-ai pierdut vremea până acum.

– Am ceva pentru tine, dacă ești doritor. Dar eu nu cred că ești.

– Serios? Ce?

– Fotocopia unei mărturisiri privind două crime.

– Unde ești?

I-am spus. A vrut mai multe informații. N-am vrut să i le dau la telefon. Mi-a spus că nu se ocupă de crime. I-am spus că tot ziarist se cheamă că e, și la singurul ziar independent din oraș. Ar fi vrut să se mai târguiască.

– Și de unde ai chestia aia, cum îi zice? De unde știu eu că merită să-mi pierd timpul?

– Originalul e la procuratură, care nu vrea să-l dea publicității pentru că scoate la iveală vreo două lucruri pe care ei le-au ascuns bine până acum.

– Te sun eu. Trebuie să cer aprobarea de sus.

Am închis. M-am dus la magazinul alimentar, de unde mi-am luat un sendviș cu salată de pui și o cafea. Cafeaua era fiartă prea mult și sendvișul avea o aromă grea, ca o bucată ruptă dintr-o cămașă veche. Americanii mănâncă orice, cu condiția să fie băgat la cuptor și fixat cu câteva scobitori și dacă pe lături iese o frunză de salată, de preferință puțin ofilită.

Pe la trei și jumătate, Lonnie Morgan a venit să mă vadă. Era același reprezentant lungan, slăbănog și ațos al unei omeniri obosite și lipsite de expresie care fusese și în noaptea în care mă dusese acasă de la închisoare. Mi-a strâns mâna fără energie și a scotocit după un pachet de țigări mototolit.

– Domnul Sherman – ăsta-i șeful meu – a zis că pot să vin, să văd ce ai.

– Până nu accepți condițiile mele, e neoficial.

Am descuiat biroul și i-am înmânat fotocopiile. A parcurs rapid cele patru pagini, apoi încă o dată, mai încet. Părea entuziasmat – cam ca un cioclu la o înmormântare ieftină.

– Dă-mi telefonul.

L-am împins pe birou, spre el. A format un număr, a așteptat, apoi a zis:

– Sunt Morgan. Vreau să vorbesc cu domnul Sherman.

A așteptat, după care a vorbit cu altă femeie, pe urmă l-a găsit pe cel pe care îl căuta și l-a rugat să-l sune de pe altă linie. A închis, rămânând cu telefonul în poală, cu arătătorul apăsat pe furcă. Acesta a sunat, iar el a dus receptorul la ureche.

– Domnu' Sherman, fiți atent aici.

A citit rar și distinct. La sfârșit, a urmat o pauză. Apoi a spus:

– O clipă, domnule.

A coborât receptorul, privind pe deasupra biroului.

– Vrea să știe cum ai intrat în posesia ăstora.

M-am întins peste birou și i-am luat fotocopiile.

– Spune-i că nu e treaba lui cum am intrat în posesia fotocopiilor. De unde provin, asta-i altă poveste. Ștampila de pe dosul foilor arată de unde.

– Domnule Sherman, pare să fie un document oficial aparținând poliției din Los Angeles. Presupun că-i putem verifica ușor autenticitatea. Și are și-un preț.

A mai ascultat puțin, apoi a spus:

– Da, domnule. Aici, lângă mine – și a împins telefonul pe birou. Vrea să discute cu tine.

Tonul era brusc autoritar.

– Care sunt condițiile dumneavoastră, domnule Marlowe? Și țineți cont de faptul că *Journal* este singurul ziar din Los Angeles care ar putea fi dispus să se apropie de povestea asta.

– În cazul Lennox n-ați făcut mare scofală, domnule Sherman.

– Îmi dau seama. Dar, la vremea respectivă, ideea era de a face scandal de dragul scandalului. Nu se punea problema vinovatului. Ce avem acum, dacă documentul este autentic, e cu totul altă mâncare de pește. Care vă sunt condițiile?

– Publicați confesiunea în întregime, sub forma unei reproduceri fotografice. Sau n-o publicați deloc.

– Va fi verificată, vă dați seama.

– Nu văd cum, domnule Sherman. Dacă îl întrebați pe procurorul districtual, fie va nega, fie o va împărți tuturor ziarelor din oraș. Va fi obligat. Dacă întrebați la poliție, cei de-acolo vor da vina pe procuratură.

– Nu vă faceți griji, domnule Marlowe. Avem canalele noastre. Cum rămâne cu condițiile?

– Tocmai v-am spus.

– Aha. Nu așteptați nicio plată?

– Nu în bani.

– Dumneavoastră vă știți mai bine socotelile, presupun. Mi-l mai dați puțin pe Morgan, vă rog?

I-am înapoiat receptorul lui Lonnie Morgan. A vorbit puțin și a închis.

– E de acord, mi-a spus el. O să iau fotocopiile și el le verifică. O să procedeze cum ai cerut. Micșorate la jumătate, vor ocupa o jumătate din pagina 1A.

I-am dat fotocopiile înapoi. Stând cu ele în mână, s-a tras de vârful nasului lung.

– Te superi dacă-ți spun că ești prost?

– Sunt de acord.

– Încă mai ai timp să te răzgândești.

– Nu. Mai ții minte noaptea în care m-ai adus acasă cu mașina de la Bastilia orașului? Mi-ai spus că trebuie să-mi iau adio de la un prieten. Nu am apucat să-mi iau cu adevărat adio de la el. Dacă publicați scrisoarea asta, va fi ca și când aș fi făcut-o. N-a fost ușor… n-a fost deloc ușor.

– Bine, prietene, mi-a zâmbit el strâmb. Dar eu tot sunt de părere că ești prost. Chiar trebuie să-ți spun de ce?

– Tu spune-mi oricum.

– Știu mai multe decât crezi. Asta-i partea enervantă a muncii de ziarist. Întotdeauna afli o groază de lucruri pe care nu le poți folosi. Așa devii cinic. Dacă mărturisirea asta apare în *Journal,* o să supere pe mulți. Procurorul districtual, legistul, șeriful și ai lui, un cetățean particular influent și puternic pe nume Potter și un cuplu de bătăuși pe nume Menendez și Starr. Probabil o să ajungi la spital. Sau iar la închisoare.

– Nu cred.

– Tu crezi ce vrei, amice. Eu îți spun ce cred eu. Procurorul o să se supere pentru că o să vrea să știe cum se face că Lennox, un nevinovat, a ajuns să mărturisească o crimă, cum a murit, dacă într-adevăr s-a sinucis sau a fost ajutat, de ce împrejurările n-au fost investigate și cum se face că întreaga poveste s-a stins atât de rapid. În plus, dacă e în posesia originalului fotocopiilor ăstora, o să creadă că l-au tras pe sfoară oamenii șerifului.

– Nu e nevoie să tipăriți și ștampila de pe spate.

– Nici n-o s-o tipărim. Suntem prieteni cu șeriful. Ni se pare un om dintr-o bucată. Nu dăm vina pe el pentru că nu-i poate opri pe tipii asemenea lui Menendez. Nimeni nu poate opri jocurile de noroc, atât timp cât sunt legale în toate formele lor în unele locuri și legale în unele forme în toate locurile. Astea le-ai furat din biroul șerifului. Nu știu cum de-ai scăpat neprins. Îmi spui și mie?

– Nu.

– OK. Legistul o să fie supărat pentru că a feștelit sinuciderea lui Wade. Acolo l-a ajutat și procurorul. Harlan Potter o să fie supărat pentru că se redeschide un dosar pentru închiderea căruia și-a folosit din greu influența. Menendez și Starr vor fi supărați pentru motive de care nu sunt sigur, dar ce știu e că ai fost avertizat. Și când băieții ăia se supără pe cineva, respectivul are de suferit. Ai toate șansele să beneficiezi de același tratament ca și Big Willie Magoon.

– Cred că Magoon începuse să fie prea greoi pentru slujba lui.

– De ce? a spus tărăgănat Morgan. Pentru că băieții ăia trebuie să-și păstreze credibilitatea. Dacă ei se ostenesc să-ți spună să te potolești, te potolești. Dacă nu și dacă ei te lasă să scapi nepedepsit, atunci vor părea slabi. Și răii răilor care dau ordine în domeniul lor, șmecherii cei mari, consiliul de conducere nu agreează oamenii slabi. Sunt periculoși. Și mai e Chris Mady.

– Aud că aproape e șef peste toată Nevada.

– Ai auzit bine, prietene. Mady e un tip simpatic, dar știe ce e mai bine pentru Nevada. Infractorii bogați care operează în Reno și Vegas au mare grijă să nu cumva să-l supere pe domnu' Mady. Altminteri, taxele le cresc rapid și colaborarea cu poliția se duce de râpă cu aceeași viteză. După care mai-marii din est o să decidă că sunt necesare niscaiva schimbări. Un operator care nu se poate înțelege cu Chris Mady nu operează corect. Trebuie dat dracului afară și înlocuit cu altul. Iar datul afară, pentru ei, nu are decât un singur sens. Afară într-un coșciug de lemn.

– De mine n-au auzit, am spus.

Morgan s-a încruntat, scuturând un braț în sus și-n jos, într-un gest care nu însemna nimic.

– Nici n-au nevoie. Domeniul lui Mady de pe malul dinspre Nevada al lacului Tahoe se învecinează cu al lui Harlan Potter. E posibil să se salute din când în când. E posibil ca vreun personaj care e în solda lui Mady să audă de la alt personaj, în solda lui Potter, că un muscoi pe nume Marlowe bâzâie prea tare pe teme care nu-l privesc. E posibil ca această remarcă să se transmită până acolo unde un telefon sună într-un apartament din L.A. și un băiat musculos primește o sugestie să iasă, împreună cu doi sau trei prieteni, să facă mișcare. Când cineva vrea să te vadă bătut sau făcut chiseliță, băieții musculoși n-au nevoie să li se explice de ce. Pentru ei, e o chestiune de rutină. Fără resentimente. Doar stai tu cuminte, până-ți rupem noi o mână. Vrei astea înapoi?

Mi-a întins fotocopiile.

– Știi ce vreau, am spus.

Morgan s-a ridicat încet și a băgat fotocopiile în buzunarul interior al hainei.

– Poate mă-nșel, a zis el. Poate tu știi mai bine decât mine. Eu nu știu cum privește lucrurile un om ca Harlan Potter.

– Încruntat, i-am răspuns. L-am cunoscut. Dar el nu operează cu găști de bătăuși. Nu s-ar potrivi cu opinia lui despre felul în care vrea să-și ducă traiul.

– După părerea mea, mi-a întors-o repede Morgan, fie că oprești o anchetă cu un telefon, fie că o oprești eliminând martorii, tot aia e, chestiune doar de metodă. Ne mai vedem... sper.

A ieșit din birou ca un lucru suflat de vânt.

46

M-am dus la Victor's, cu gândul de a bea un sfredel, pierzându-mi vremea până la apariția ediției de seară a ziarelor. Dar barul era aglomerat și nu avea niciun haz. Când barmanul pe care îl cunoșteam a ajuns și la mine, m-a strigat pe nume.

– Vrei și un strop de bitter în cocteil, da?

– De obicei, nu. Astăzi în mod special, doi stropi.

– În ultima vreme n-am mai văzut-o pe prietena ta. Aia cu pietroaiele verzi.

– Nici eu.

S-a îndepărtat și s-a întors cu paharul. Am luat doar o gură ca să dureze mai mult, pentru că nu voiam să mă amețesc. Ori mă îmbătam serios, ori rămâneam treaz. După o vreme, am mai cerut unul. Era puțin trecut de ora șase când a intrat în bar băiatul cu ziarele. Unul dintre barmani a strigat la el să iasă, dar a izbutit să facă un tur rapid al clienților înainte ca un ospătar să pună mâna pe el și să-l arunce în stradă. Am fost unul dintre clienți. Am deschis un

Journal și mi-am aruncat privirile pe pagina 1A. Reușiseră. Era totul acolo. Inversaseră contrastul, făcând imaginea negru pe alb și, reducându-i dimensiunile, tipăriseră totul pe jumătatea de sus a paginii. Pe o altă pagină, era un editorial scurt și alert. Și, pe alta, o jumătate de coloană scrisă de Lonnie Morgan, cu un rând de prezentare.

Mi-am terminat băutura și m-am mutat la alt local, pentru cină, după care am plecat spre casă.

Articolul lui Lonnie Morgan făcea o recapitulare a faptelor concrete și evenimentelor din cazul Lennox și „sinuciderea" lui Roger Wade – faptele așa cum fuseseră ele făcute publice. Nu adăuga nimic, nu elimina nimic, nu imputa nimănui nimic. Era o relatare clară, concisă, practică. Editorialul era altceva. Punea întrebări – genul pe care ziarele le pun persoanelor publice atunci când le prind cu mâța-n sac.

Pe la nouă și jumătate, a sunat telefonul și Bernie Ohls mi-a comunicat că trece pe la mine în drum spre casă.

– Ai văzut *Journal*? m-a întrebat el cu falsă timiditate și a închis fără să aștepte să-i răspund.

A ajuns murmurând din cauza treptelor și a declarat că ar bea o cafea, dacă ar fi posibil. M-am oferit să fac. Între timp, el se plimba prin casă, simțindu-se complet în largul lui.

– Locuiești cam izolat pentru un om care și-ar putea face dușmani, mi-a spus el. Ce e dincolo de dealul din spate?

– Altă stradă. De ce?

– Întrebam și eu. Tufele alea ar mai trebui tunse.

Am dus niște cafea în living, unde Ohls s-a instalat să o bea. Și-a aprins o țigară de la mine și a tras din ea timp de un minut sau două, după care a stins-o.

– Au ajuns să nu-mi mai placă, a spus el. Poate e din cauza reclamelor de la televizor. Te fac să detești tot ce încearcă să-ți vândă.

Doamne, ăștia cred pesemne că restul lumii e înapoiată la minte. De fiecare dată când apare câte un cretin în halat alb și cu stetoscopul la gât, ținând în mână o pastă de dinți, un pachet de țigări, o sticlă de bere, o apă de gură, o sticlă de șampon sau un borcănel cu ceva care face un luptător gras să miroasă a flori de liliac, îmi propun să nu cumpăr în veci produsul respectiv. Nu-l mai cumpăr nici dacă-mi place. Ai citit ediția de azi din *Journal*?

– M-a anunțat un prieten. Reporter.

– Ai și prieteni? s-a mirat el. Și nu ți-a spus cum de-au pus mâna pe material, nu?

– Nu. Și, la momentul ăsta, nu e obligat să vă spună nici vouă.

– Springer face spume de furie. Lawford, procurorul adjunct care a preluat scrisoarea azi-dimineață, susține că i-a dus-o direct șefului, dar nu poți să fii sigur. Ce s-a publicat în *Journal* pare să fie o reproducere direct după original.

Am sorbit din cafea, fără să spun nimic.

– Așa-i trebuie, a continuat Ohls. Springer ar fi trebuit să se ocupe personal. Eu unul nu cred că de la Lawford s-a aflat. E și el politician.

S-a uitat la mine cu un chip ca de piatră.

– Ce cauți aici, Bernie? De simpatizat, nu mă simpatizezi. Am fost prieteni pe vremuri, atât cât poate fi cineva prieten cu un polițist dur. Dar prietenia noastră s-a cam sleit.

S-a aplecat în față zâmbind – un zâmbet cam primejdios.

– Niciunui polițist nu-i plac cetățenii particulari care fac muncă de poliție pe la spatele lui. Dacă mi-ai fi arătat ce legătură era între Wade și fufa lui Lennox la moartea lui Wade, aș fi dat lovitura. Dacă mi-ai fi arătat ce legătură era între doamna Wade și tipul ăsta, Terry Lennox, aș fi făcut-o să-mi mănânce din palmă... dar ar fi trăit. Dacă ai fi spus de la început tot ce știai, poate Wade ar

mai fi fost în viață. Ca să nu mai vorbim de Lennox. Te crezi tare deștept, nu-i așa?

– Ce-ai vrea să-ți răspund?

– Nimic. E prea târziu. Ți-am mai spus că șmecherii nu păcălesc pe nimeni, decât pe ei înșiși. Ți-am spus-o clar și răspicat. Dar n-ai vrut să înțelegi. Acum lucrul cel mai deștept pe care-l poți face e să pleci din oraș. Nu te simpatizează nimeni și vreo doi indivizi cărora nu le plac diverși oameni au început să ia măsuri. Mi-a șoptit o păsărică.

– Nu-i atât de important, Bernie. Hai să nu ne mai rânjim colții unul la altul. Tu nici n-ai intrat în jocul ăsta până n-a murit Wade. După aia, nici nu a părut să mai conteze pentru tine, pentru legist, pentru procuratură sau pentru oricine altcineva. Poate am greșit. Dar adevărul a ieșit la iveală. Puteai s-o arestezi ieri după-amiază? Cu ce?

– Cu ce ne-ai fi putut spune tu despre ea.

– Eu? Cu munca de poliție făcută pe la spatele vostru?

S-a ridicat brusc. Era roșu la față.

– Bine, șmechere. Dar ar fi trăit. Am fi putut să o arestăm pentru suspiciune. Tu ai vrut să moară, tu, ticălosule, și o știi foarte bine.

– Am vrut să se privească îndelung și atent în oglindă. Ce făcea după aia era treaba ei. Eu am vrut să reabilitez un om nevinovat. Nu mi-a păsat cum o fac și nu-mi pasă nici acum. Când vrei să mă pedepsești, sunt aici.

– O să se ocupe băieții răi de tine, grozavule. Eu n-o să am nevoie. Ai impresia că nu ești destul de important ca să se deranjeze. Ca detectivul particular Marlowe, într-adevăr, nu ești. Ca unul care a fost avertizat să nu se bage, dar le-a dat cu tifla în mod public, în presă, e altă situație. Asta-i lovește la mândrie.

– Ce tristețe, am spus. Doar gândul ăsta și-mi dă hemoragie internă, ca să te citez.

S-a îndreptat spre ușă și a deschis-o. A rămas uitându-se în jos, la treptele din lemn de sequoia, la copacii de pe coasta dealului de vizavi și de pe panta de la capătul străzii.

– E liniște și frumos aici, a comentat el. Liniște cât trebuie.

A coborât treptele, s-a urcat în mașină și a plecat. Polițaii nu spun niciodată la revedere. Întotdeauna speră să te revadă, la vreo recunoaștere.

47

Pentru scurt timp, a doua zi, lucrurile au părut că încep să miște. Procurorul districtual Springer a convocat devreme o conferință de presă și a făcut o declarație. Era genul masiv, expansiv, cu sprâncene negre și tâmplele prematur încărunțite, care are întotdeauna un viitor frumos în politică.

> Am citit documentul care se pretinde a fi confesiunea unei femei nefericite și fără noroc, care și-a luat de curând viața, document care poate este autentic, poate nu, dar care, dacă este autentic, este evident produsul unei minți tulburate. Sunt dispus să cred că ziarul care a publicat documentul a fost de bună-credință, în ciuda numeroaselor absurdități și inconsecvențe cu enumerarea cărora n-am să vă plictisesc. Dacă Eileen Wade a așternut pe hârtie aceste cuvinte și serviciul meu, împreună cu oamenii respectatului meu coleg, șeriful Petersen, vor decide cât de curând dacă este așa sau nu, atunci eu vă spun că nu le-a scris nici cu mintea limpede, nici cu o mână

sigură. Nu au trecut decât câteva săptămâni de când nefericita doamnă și-a găsit soțul bălăcindu-se în propriul sânge, vărsat de propria mână. Închipuiți-vă șocul, disperarea, singurătatea profundă care trebuie să fi urmat unui asemenea dezastru neașteptat! Iar acum i s-a alăturat pe amarul tărâm al morții. Avem ceva de câștigat stârnind cenușa morților? Câștigăm ceva, prieteni, în afară de vânzarea câtorva exemplare ale unui ziar care are atât de mare nevoie de tiraje? Nimic, prieteni, nimic. Haideți să lăsăm lucrurile așa cum sunt. Ca și Ophelia din marea capodoperă dramatică intitulată *Hamlet* a nemuritorului William Shakespeare, Eileen Wade și-a purtat durerea altfel decât restul lumii. Inamicii mei politici ar vrea să dea acestui fapt un sens anume, dar prietenii și concetățenii mei alegători nu se vor lăsa înșelați. Ei știu că procuratura a susținut întotdeauna o aplicare matură și înțeleaptă a legii, o justiție temperată de compasiune, o guvernare solidă, stabilă și conservatoare. Nu știu ce poziție apără *Journal* și poziția pe care o apără nici nu mă interesează, nici nu mă impresionează. Luminatul public poate să judece și singur.

Journal i-a publicat toate gogomăniile în ediția de dimineață (era un ziar cu apariții multiple) și Hanry Sherman, redactorul-șef, i-a dat imediat replica lui Springer cu un comentariu semnat.

Domnul procuror districtual Springer s-a aflat în formă bună azi-dimineață. Este un bărbat prezentabil și vorbește cu o voce profundă de bariton, pe care este o plăcere să o asculți. Dânsul însă nu ne-a plictisit cu fapte concrete. Oricând va dori să i se dovedească autenticitatea documentului în chestiune, *Journal* o va face cu cea mai mare plăcere. Nu ne așteptăm ca domnul Springer să facă ceva pentru a redeschide dosare închise oficial cu aprobarea sau din ordinul domniei sale, după cum nu ne așteptăm ca

domnul Springer să stea în cap pe acoperișul turlei primăriei. După cum domnul Springer însuși formulează cu atâta abilitate, ce avem de câștigat dacă stârnim cenușa morților? Sau, în formularea mai puțin elegantă, preferată de *Journal,* ce mai avem de câștigat dacă aflăm cine a comis o crimă, când criminalul este deja mort? Nimic, desigur, în afara justiției și adevărului.

În numele răposatului William Shakespeare, *Journal* dorește să-i mulțumească domnului Springer pentru menționarea favorabilă a lui *Hamlet* și pentru aluzia în principiu, chiar dacă nu în detaliu, corectă la Ophelia. „Căci trebuie să-ți porți durerea altfel decât alții" nu s-a spus despre Ophelia, ci de către ea, iar sensul exact al acestei fraze nu a fost niciodată foarte limpede minților mai puțin erudite. Dar o să lăsăm să treacă. De sunat, sună bine și ajută la derutarea audienței. Poate-mi este permis să citez din aceeași operă dramatică aprobată, cunoscută sub numele de *Hamlet,* un lucru bun care se întâmplă să fie rostit de un om rău: „Și unde e ocara, să cadă greaua secure."

Pe la prânz m-a sunat Lonnie Morgan, să mă întrebe cum merge. I-am răspuns că nu cred că o să-l afecteze în vreun fel pe Springer.

– Decât în ochii intelectualilor, mi-a spus Lonnie Morgan, iar ei erau deja avertizați. Dar eu mă refeream la tine.

– Eu, nimic. Stau aici și aștept să-mi pice banii din cer.

– Nu asta te-am întrebat.

– Sunt încă bine, mersi. Nu mai încerca să bagi spaima-n mine. Am obținut ce-am vrut. Dacă ar mai trăi, Lennox s-ar putea duce drept la Springer, să-l scuipe în ochi.

– Tu ai obținut asta pentru el. Și, de-acum, Springer o știe. Ăștia au la îndemână o sută de modalități pentru a-i aranja ceva cuiva

pe care nu-l agreează. Nu-mi dau seama de ce-ai considerat că merită. Lennox nu era un tip chiar așa de grozav.

– Și ce legătură are?

A tăcut câteva clipe. Pe urmă a spus:

– Scuză-mă, Marlowe. O să-mi țin gura asta mare. Succes!

Am închis după ce ne-am luat la revedere.

Pe la două după-amiază, m-a sunat Linda Loring.

– Fără nume, vă rog, mi-a spus ea. Tocmai am aterizat, vin de la marele lac din nord. Acolo, cineva fierbe din cauza unui articol publicat aseară de *Journal.* Aproape fostul meu soț a încasat lovitura în plină figură. Bietul de el, plângea când am plecat. A luat avionul ca să dea raportul.

– Cum adică aproape fostul soț?

– Nu faceți pe prostul. O dată în viața lui, tata e de acord. Parisul este un loc excelent pentru un divorț discret. Așa că, în curând, am să mă îndrept spre el. Și, dacă aveți măcar un dram de minte, veți cheltui o parte a gravurii aceleia prețioase pe care mi-ați arătat-o luând, la rândul dumneavoastră, o distanță cât mai mare.

– Ce legătură are cu mine?

– E a doua întrebare prostească pe care o puneți. Nu păcăliți pe nimeni în afară de dumneavoastră înșivă, domnule Marlowe. Știți cum se împușcă tigrii?

– De unde-aș putea ști?

– Vânătorul leagă o capră de un par, apoi se ascunde după un paravan. Destul de neplăcut pentru capră. Îmi sunteți simpatic. Habar nu am de ce, dar îmi sunteți și detest ideea că ați putea fi capra. Ați depus eforturi mari ca să faceți ceea ce se cuvenea... atât cât v-ați priceput.

– Ce frumos din partea dumneavoastră, i-am întors-o. Dacă scot capul de la cutie și mi-l retează cineva, tot capul meu se cheamă că e.

– Nu face pe eroul, prostule, s-a răstit ea la mine. Simplul motiv că un om pe care-l cunoaștem amândoi a decis să devină țap ispășitor nu înseamnă că trebuie să-l imiți.

– Dacă mai stați destul pe-aici, fac cinste cu un pahar.

– Fă-mi cinste la Paris. Parisul e minunat toamna.

– Mi-ar plăcea și asta. Aud că e încă și mai frumos primăvara. Dat fiind că n-am fost niciodată, nu știu.

– În ritmul ăsta, nici n-o să afli vreodată.

– Adio, Linda. Sper să găsești ce cauți.

– Adio, mi-a spus ea cu răceală. Eu găsesc întotdeauna ce caut. Doar că, după ce găsesc, nu mai vreau.

A închis. Restul zilei a fost pustiu. Am mâncat de seară și am dus Oldsmobile-ul la un garaj cu program de noapte, să-i verifice frânele. Până acasă am luat un taxi. Strada era, ca de obicei, pustie. În cutia de scrisori, din lemn, era un cupon de gratuitate la o marcă de săpun. Am urcat treptele încet. Noaptea era blândă, cu o pâclă subțire în aer. Copacii de pe deal abia dacă se clinteau. Briza nu bătea. Am descuiat ușa și am deschis-o parțial, apoi m-am oprit. Era deschisă preț de vreo douzeci de centimetri față de ramă. Înăuntru era întuneric și liniște. Dar am avut senzația că încăperea de dincolo nu era goală. Poate un arc să fi scârțâit ușor sau poate am zărit luciul unui sacou alb în capătul celălalt. Poate, într-o noapte caldă și liniștită ca asta, camera din spatele ușii nu era destul de caldă sau de liniștită. Poate în aer se simțea iz de om. Sau poate erau doar nervii mei întinși.

Am făcut un pas în lateral, coborând de pe verandă pe pământ și aplecându-mă printre tufe. Nu s-a întâmplat nimic. Înăuntru nu

s-a aprins nicio lumină, nu s-a auzit nicio mișcare. În tocul de la centură, pe partea stângă, cu patul înainte, aveam un pistol cu țeava scurtă, de calibrul 38, ca ale poliției. L-am scos smucindu-l, dar nu mi-a ajutat la nimic. Tăcerea s-a prelungit. Am decis că sunt un prost. M-am îndreptat de șale și am ridicat un picior, cu gândul să mă întorc la ușa de la intrare, când o mașină a dat colțul și, urcând dealul în viteză, a oprit aproape fără niciun sunet la baza scării mele. Era o berlină mare și neagră, cu linii ca de Cadillac. Ar fi putut fi mașina Lindei Loring, dacă n-ar fi fost două lucruri. Nu a deschis nimeni nicio portieră și geamurile de pe partea mea erau, toate, închise bine. Am așteptat ascultând, așezat pe vine lângă tufe, dar nu era nimic de auzit și nimic de așteptat. Doar o mașină neagră, stând nemișcată la baza scării mele din lemn de sequoia, cu geamurile închise. Dacă motorul mergea, eu nu-l auzeam. Apoi, cu un declic, s-a aprins un reflector mare și roșu, a cărui rază a căzut la șase sau șapte metri dincolo de colțul casei. După care, foarte încet, mașina mare a dat înapoi, până când reflectorul a putut fi orientat către casă, pe deasupra capotei și în sus.

Poliția nu are Cadillac-uri. Cadillac-uri cu reflectoare roșii au băieții mari, primarii și șefii poliției, poate și procurorii districtuali. Poate gangsterii. Raza reflectorului a baleiat. M-am întins pe burtă, dar tot m-a găsit. A rămas fixată asupra mea. Atât și nimic mai mult. Portierele mașinii tot nu s-au deschis, casa a rămas tăcută și întunecată.

Pe urmă, o sirenă a mârâit gros timp de o secundă sau două și s-a oprit. Și apoi, în sfârșit, casa s-a umplut de lumini și un bărbat în smoching alb a ieșit în capul scărilor, uitându-se într-o parte, pe lângă perete și tufe.

– Hai înăuntru, coate-goale, mi-a spus Menendez chicotind. Ai musafiri.

L-aș fi putut împușca fără niciun pic de efort. Apoi însă a făcut un pas înapoi și momentul a trecut... chiar dacă aș fi putut-o face. Unul din geamurile din spate ale mașinii s-a deschis și i-am auzit bufnitura când a coborât. Un pistol-mitralieră s-a declanșat, trăgând o rafală scurtă în rambleul aflat la zece metri depărtare de mine.

– Hai înăuntru, coate-goale, a repetat Menendez. N-ai unde să te duci în altă parte.

Așa că m-am ridicat, punându-mă în mișcare, iar reflectorul m-a urmărit cu precizie. Am băgat pistolul la loc, în tocul de la șold. Am pășit pe micul palier din lemn de sequoia, am trecut pragul și m-am oprit imediat dincolo de ușă. La capătul celălalt al încăperii stătea un individ, picior peste picior, cu o armă în poală, de-a curmezișul. Era înalt și dur, cu o piele care avea aspectul uscat al celor care trăiesc în zone albite de soare. Purta o geacă de un cafeniu-închis, dintr-un material asemănător gabardinei, cu fermoarul descheiat aproape până la brâu. Se uita la mine fără să miște nici ochii, nici arma. Era calm ca un zid de chirpici în lumina lunii.

48

Am rămas prea mult cu ochii la el. Am simțit o mișcare ușoară, doar pe jumătate văzută, în lateral, și o durere ascuțită în capul umărului. Întregul braț mi-a amorțit până la vârful degetelor. M-am întors și am dat cu privirea de un mexican mare și fioros. Nu rânjea, doar mă țintuia cu privirea. Pistolul de calibrul .45 pe care-l ținea în mâna bronzată i-a coborât pe lângă trup. Avea mustață și capul i se bomba sub părul negru și uleios, periat pe

spate, peste creștet și în jos. La ceafă avea un sombrero jegos, a cărui curelușă de piele îi atârna liber, cu cele două capete pe pieptul unei cămăși brodate, care mirosea a transpirație. Nu există pe lume nimic mai dur decât un mexican dur, tot așa cum nu există nimic mai blând decât un mexican blând, nimic mai cinstit decât un mexican cinstit și, mai presus de toate, nimic mai trist decât un mexican trist. Acesta era unul dintre cei duri. Mai duri decât atât nu găsești nicăieri.

Mi-am frecat brațul. Mă furnica puțin, dar încă mă durea și îmi era amorțit. Dacă aș fi încercat să mai scot o dată pistolul, probabil mi-ar fi căzut din mână.

Menendez a întins mâna spre bătăuș. Parcă fără să se uite măcar, acesta i-a aruncat pistolul și Menendez l-a prins. Acum stătea în fața mea și chipul îi lucea.

– Unde-l preferi, coate-goale?

Ochii negri îi jucau în cap. M-am mulțumit să-l privesc. La o astfel de întrebare nu există răspuns.

– Te-am întrebat ceva, coate-goale.

Mi-am umezit buzele și i-am răspuns cu o întrebare.

– Ce s-a-ntâmplat cu Agostino? Credeam că el e pistolarul tău.

– Chick s-a înmuiat, mi-a răspuns el cu blândețe în glas.

– A fost moale întotdeauna. Ca și șeful lui.

Cel așezat pe scaun a fulgerat din priviri. Era să zâmbească, dar n-a zâmbit. Durul care-mi paralizase brațul nici nu se clintea, nici nu scotea o vorbă. Știam că răsuflă. Îi simțeam mirosul gurii.

– S-a ciocnit cineva de brațul tău, coate-goale?

– M-am împiedicat de o enchilada.

Cu un gest neglijent, fără să se uite la mine măcar, mi-a tras una peste față cu țeava pistolului.

– Nu face pe deșteptul cu mine, coate-goale. A trecut vremea pentru așa ceva. Ți s-a spus și ți s-a spus frumos. Când eu mă ostenesc să vin personal în vizită ca să-i spun cuiva să se potolească, atunci se potolește. Sau se potolește definitiv.

Simțeam o picătură de sânge cum mi se scurge pe obraz. Simțeam din plin amorțeala dureroasă în pomeți. S-a răspândit până a început să mă doară tot capul. Lovitura nu fusese puternică, dar obiectul folosit era tare. Puteam în schimb să vorbesc și nimeni nu a încercat să mă oprească.

– Cum de faci personal pe bătăușul, Mendy? Credeam că asta e muncă de negru, pentru băieți de genul celor care l-au ciomăgit pe Big Willie Magoon.

– E o chestie personală, mi-a răspuns el suav, pentru că am avut motive personale să-ți spun. Magoon a fost o chestiune strict profesională. Începuse să creadă că poate să mă strângă cu ușa – pe mine, care i-am cumpărat hainele de pe el și mașinile, care i-am alimentat contul în bancă și i-am achitat creditul pentru casă. Copiii ăștia de la Moravuri sunt toți la fel. Eu i-am plătit până și taxele școlare ale lui fiu-său. Ai zice că poate să-mi arate un pic de recunoștință, ticălosul. Și el ce face? Dă buzna la mine în birou și mă pocnește de față cu angajații.

– Și de ce, mă rog? l-am întrebat, în speranța vagă de a-i îndrepta mânia împotriva altcuiva.

– Fiindcă nu știu ce șmecher cu bani a zis că folosim zaruri măsluite. Se pare că a ciripit una dintre fetele cu care se culca. A trebuit s-o dau afară de la club – cu tot cu banii pe care-i aducea.

– Mi se pare de înțeles, am spus. Magoon ar fi trebuit să știe că niciun jucător profesionist nu participă la jocuri măsluite. Pentru că nu e obligat. Dar eu ce ți-am făcut?

M-a lovit încă o dată, cu un aer gânditor.

– Mi-ai șifonat imaginea. În domeniul meu, oamenii nu sunt avertizați de două ori. Nici măcar cei mai ai naibii. Ori fac cum le-ai spus, ori se cheamă că nu poți să-i stăpânești. Și, dacă nu poți să-i stăpânești, înseamnă că nu ai ce căuta în domeniu.

– Am senzația că e vorba de ceva mai mult decât atât, am spus. Îmi cer scuze, dar trebuie să bag mâna după batistă.

Pistolul m-a urmărit în timp ce scoteam batista și îmi tamponam sângele de pe față.

– Un târâie-brâu, a spus Menendez rar, are impresia că poate să-l înghesuie pe Mendy Menendez într-un colț. Că poate să mă facă de râsul lumii. Că poate să facă mișto de mine – de mine, Menendez. Ar trebui să pun cuțitul pe tine, coate-goale. Ar trebui să las din tine doar felii de carne crudă.

– Lennox ți-a fost prieten, am zis, urmărindu-i atent ochii. Și a murit. L-au îngropat ca pe un câine, fără măcar un nume scris în pământul cu care i-au acoperit trupul. Iar eu am contribuit într-o oarecare măsură la dovedirea nevinovăției lui. Și asta zici că ți-a șifonat imaginea? Omul ți-a salvat viața și și-a pierdut-o pe-a lui, dar asta pentru tine nu înseamnă nimic. Pentru tine, doar imaginea ta de mare mahăr înseamnă ceva. Nu dai doi bani pe nimeni în afara ta. Nu ești mare, ești doar tare-n gură.

Chipul i-a înghețat; a ridicat mâna să mă lovească și a treia oară, de data asta cu toată puterea. Mâna încă nu descrisese tot arcul când am făcut o jumătate de pas în față și l-am lovit cu piciorul drept la lingurică.

Nu m-am gândit, n-am plănuit, nu mi-am calculat șansele și nu m-am întrebat dacă am vreuna. Doar că mă săturasem de vorbăria lui, mă dureau toate și-mi curgea sânge și poate eram și puțin amețit.

S-a îndoit ca un briceag, icnind, și a scăpat pistolul din mână. A pipăit disperat după el, scoțând niște sunete sugrumate din gâtlej. I-am trântit un genunchi în mutră. A scos un urlet.

Tipul așezat pe scaun a râs. Asta m-a luat prin surprindere. Apoi s-a ridicat în picioare, iar arma din mâna lui s-a ridicat odată cu el.

– Nu-l omorî, mi-a spus el calm. Vrem să-l folosim drept momeală vie.

Din întunericul holului s-a întrupat o mișcare și Ohls a ieșit pe ușă cu ochii goi, lipsiți de orice expresie și de un calm desăvârșit. A privit în jos, la Menendez. Acesta stătea îngenuncheat, cu capul sprijinit de podea.

– Moale, a comentat Ohls. Moale ca o balegă.

– Nu e moale, am spus. Suferă. Oricine poate suferi. Ce, Big Willie Magoon era moale?

Ohls s-a uitat la mine. Celălalt se uita la mine. Mexicanul dur de la ușă nu scosese un sunet.

– Aruncă dracului țigara aia, am mârâit către Ohls. Ori o fumezi, ori o lași deoparte. M-am săturat să mă uit la tine. M-am săturat de tine, punct. M-am săturat de polițai.

A părut surprins. Pe urmă a zâmbit.

– A fost o păcăleală, puștiule, mi-a spus el vesel. Te doare tare? Omul rău te-a lovit peste fețișoară? După părerea mea, ai cam căutat-o cu lumânarea și a fost foarte util c-ai căutat-o.

Și-a coborât privirea către Mendy. Acesta stătea cu genunchii strânși sub el. Parcă ar fi ieșit dintr-o fântână, urcând centimetru cu centimetru. Respira sacadat.

– Ce flăcău vorbăreț e, a comentat Ohls, când n-are lângă el trei avocați corupți care să-i închidă gura.

L-a săltat pe Menendez în picioare. Lui Mendy îi curgea sânge din nas. S-a scotocit după batistă în buzunarul smochingului alb și a dus-o la nas. N-a scos un cuvânt.

– Ești varză, drăguțule, i-a spus Ohls grijuliu. Eu nu-i plâng prea tare de milă lui Magoon. A găsit ce-a căutat. Dar e polițist și jigodiile ca tine nu se ating de polițiști – nici acum, nici altă dată.

Menendez a lăsat batista în jos și s-a uitat la Ohls. S-a uitat la mine. S-a uitat la tipul care stătuse așezat pe scaun. S-a întors încet și s-a uitat la mexicanul cel dur de lângă ușă. Toți se uitau la el. Pe fețele lor nu se citea nimic. Apoi de nicăieri s-a ivit un cuțit și Mendy s-a aruncat asupra lui Ohls. Acesta a făcut un pas în lateral și, apucându-l de gât cu o mână, l-a făcut să scape cuțitul cu ușurință, aproape cu indiferență. Și-a depărtat picioarele, și-a îndreptat spinarea și, îndoind ușor genunchii, l-a săltat pe Menendez de la podea, continuând să-l țină cu o mână de gât. L-a mânat până la capătul holului, unde l-a lipit de perete. Acolo l-a lăsat să pună picioarele jos, dar nu i-a dat drumul la beregată.

– Dacă mă mai atingi vreodată, fie și numai cu un deget, te omor, i-a spus Ohls. Doar cu un deget.

A lăsat mâinile în jos. Mendy a zâmbit în batjocură, s-a uitat în batistă și a împăturit-o la loc în așa fel, încât să nu se vadă sângele. A dus-o iar la nas. A coborât privirile către pistolul de care se folosise ca să dea în mine. Tipul care stătuse pe scaun a spus fără grabă:

– Nu-i încărcat, chiar dacă ai putea să ajungi la el.

– Varză, i-a spus Mendy lui Ohls. Te-am auzit din prima.

– Ai cerut trei bătăuși, i-a replicat Ohls. Te-ai ales cu trei polițiști din Nevada. Cuiva din Vegas nu i-a plăcut c-ai uitat să ceri permisiunea. Cuiva care vrea să stea de vorbă cu tine. Poți să te duci împreună cu polițiștii sau poți să vii cu mine la secție, să te leg de

dosul ușii cu o pereche de cătușe. Am acolo câțiva băieți care tare-ar vrea să te vadă mai de-aproape.

– Doamne, ajută Nevada, a spus Mendy încet, întorcându-și iar privirea către mexicanul dur de la ușă.

Și-a făcut repede o cruce și a ieșit pe ușa din față. Mexicanul dur l-a urmat. I-a urmat celălalt, tipul uscat de soarele deșertului, care a cules pistolul și cuțitul și a ieșit, la rândul lui, închizând ușa. Ohls a așteptat fără să se clintească. S-a auzit zgomot de portiere trântite, apoi o mașină pornind în noapte.

– Ești sigur că pungașii ăia sunt polițiști? l-am întrebat pe Ohls.

S-a răsucit, ca și cum prezența mea acolo l-ar fi mirat.

– Aveau insigne, mi-a răspuns el scurt.

– Frumos, Bernie, foarte frumos. Crezi că mai ajunge viu la Vegas, ticălos cu inima înghețată ce ești?

M-am dus la baie, am dat drumul la apa rece și mi-am pus un prosop ud pe obrazul care-mi zvâcnea. M-am privit în oglindă. Obrazul era umflat, diform și învinețit, cu răni neregulate provocate de forța impactului dintre țeava pistolului și os. Sub ochiul stâng aveam altă vânătaie. Timp de câteva zile, n-aveam să arăt prea chipeș.

În spatele meu, în oglindă, a apărut imaginea lui Ohls. Plimba pe buze nenorocita de țigară neaprinsă, ca o mâță care se joacă cu un șoarece pe jumătate mort, încercând să-l facă să mai fugă măcar o dată.

– Data viitoare nu te mai crede mai deștept decât poliția, mi-a spus el răgușit. Ai impresia că te-am lăsat să furi fotocopiile doar așa, ca să ne amuzăm? Am avut o presimțire că Mendy o să se grăbească să te caute. I-am făcut propunerea lui Starr, cât se poate de sec. I-am spus că nu putem împiedica toate jocurile de noroc din ținut, dar putem să-i îngreunăm participarea la profit. Pe teritoriul nostru, nu se poate ca un gangster să bată un polițist, fie

el și unul corupt, și să scape nepedepsit. Starr ne-a convins că nu a avut nicio legătură, că toată lumea e furioasă din cauza întâmplării și că Menendez avea să fie mustrat aspru. Drept care, când Mendy a cerut o echipă de caftangii din alt oraș ca să-ți facă felul, Starr i-a trimis trei tipi pe care-i cunoștea, cu una din mașinile lui și pe cheltuiala lui. Starr e comisar de poliție la Vegas.

M-am răsucit pe călcâie și l-am privit.

– Coioții din deșert vor avea ce mânca în noaptea asta. Felicitări. Munca de poliție e o treabă înălțătoare, plină de idealism, Bernie. Singurul lucru prost în activitatea poliției e că e desfășurată de polițiști.

– Ghinionul tău, eroule, mi-a răspuns el cu o furie rece, neașteptată. Abia m-am stăpânit să nu râd când ai intrat în propriul salon, ca să-ți iei porția de bătaie. Mi-a plăcut la nebunie, puștiule. Treaba era murdară și trebuia făcută murdar. Ca să-i faci pe ăștia să vorbească, trebuie să-i convingi că dețin puterea. Nu te-a mototolit prea tare, dar trebuia să-l lăsăm să te mototolească un pic.

– Regret, am spus. Regret enorm că a trebuit să suferi atât.

Și-a împins fața încordată către mine.

– Îi urăsc pe cartofori, mi-a întors-o el aspru. Îi urăsc la fel de tare ca pe vânzătorii de droguri. Încurajează un viciu care e la fel de periculos ca drogurile. Ai impresia că toate palatele alea din Reno și Vegas sunt doar pentru distracții nevinovate? Aiurea, sunt pentru omul mărunt, fraierul care vrea să câștige fără să investească nimic, flăcăul care se oprește, în drum spre casă, cu plicul în care are leafa și pierde toți banii de coșniță. Cartoforul bogat pierde patruzeci de mii și râde, apoi se întoarce și mai vrea. Dar nu cartoforul bogat aduce câștigurile mari, amice. Furtul cel mare e la monedele de zece, de douășcinci și de cincizeci de cenți și, din când în când, la hârtiile de un dolar sau chiar de cinci. Câștigurile mari

curg ca apa din robinetul de la baie, într-un șuvoi constant, care nu se oprește niciodată. Oricând e cineva care vrea să-i facă felul unui jucător profesionist poate să conteze pe mine. Îmi place. Și ori de câte ori un guvern ia bani din jocuri și îi botează impozite, nu face decât să contribuie la întreținerea în afaceri a mafioților. Frizerul sau fata de la cosmetică dau câte doi dolari fiecare. Ăștia sunt bani pentru Mafia și de-acolo iese profitul. Oamenii vor o forță de poliție onestă, zici? Pentru ce? Ca să-i protejeze pe tipii cu invitații de favoare? În statul ăsta avem hipodromuri legale și le avem tot anul. Ele funcționează onest și statul își ia partea, dar pentru fiecare dolar pariat la hipodrom, se pariază alți cincizeci la agenții ilegali. Pe o foaie de pariuri sunt opt sau nouă curse și în jumătate din ele, cele mărunte, pe care nu le bagă nimeni în seamă, se pot face aranjamente oricând se primește ordinul. Un jocheu nu are decât o modalitate de a câștiga, dar douăzeci pentru a pierde, cu câte un steward urmărindu-l la fiecare al optulea stâlp, complet neputincios, dacă jocheul își cunoaște meseria. Astea sunt jocurile de noroc legale, prietene, o afacere curată și cinstită, aprobată de stat. Și asta înseamnă că e corect? Eu zic că nu. Pentru că tot jocuri de noroc sunt și, când tragi linie și aduni, rezultă că nu există decât un singur fel de asemenea jocuri, cele necinstite.

– Acum te simți mai bine? l-am întrebat, punându-mi puțin iod alb pe răni.

– Sunt un polițist bătrân, ostenit și sătul de toate. Nu mai simt altceva decât un gust acru.

M-am răsucit pe călcâie și m-am uitat la el.

– Ești un polițist al dracului de bun, Bernie, dar ești și tare naiv. Într-un fel, așa sunt toți polițiștii. Toți dau vina pe ce nu trebuie. Dacă cineva își pierde leafa la masa de joc, trebuie interzise jocurile de noroc. Dacă se îmbată, interziceți băutura. Dacă omoară

pe cineva cu mașina, nu mai facem automobile. Dacă e prins cu o fată într-o cameră de hotel, interzicem contactele sexuale. Dacă se prăbușește pe scări, nu mai construim case.

– Ah, mai taci din gură!

– Sigur, mie poți să-mi spui să tac din gură. Nu sunt decât un cetățean oarecare. Las-o mai moale, Bernie. Nu avem mafii și organizații criminale și găști din cauză că avem politicieni, cu turnătorii lor de la primărie și din administrația statală. Criminalitatea nu e o boală, ci un simptom. Poliția e ca un doctor care-ți prescrie aspirină pentru o tumoră pe creier, doar că polițistul va prefera să o vindece cu bulanul. Suntem un popor mare, dur, bogat și nestăpânit, iar criminalitatea reprezintă prețul pe care-l plătim pentru toate astea, după cum criminalitatea organizată reprezintă prețul plătit pentru organizare. Și n-o să scăpăm de ea prea curând. Crima organizată e doar fața murdară a dolarului câștigat ușor.

– Și fața curată care e?

– Eu încă n-am văzut-o. Poate Harlan Potter să-ți poată spune. Hai să bem ceva.

– Arătai binișor când ai intrat pe ușa aia, mi-a spus Ohls.

– Tu ai arătat și mai bine când a scos Mendy cuțitul la tine.

– Hai noroc, a zis el și mi-a întins mâna.

Am băut un pahar și el a plecat pe ușa din dos, pe care o forțase ca să intre, după ce, cu o noapte înainte, trecuse pe-aici în recunoaștere. Ușile din dos sunt ușor de forțat dacă se deschid spre în afară și dacă sunt destul de vechi pentru ca lemnul să se fi uscat și să se fi strâns. Scoți cuiele de la balamale și restul e simplu. Când a ieșit, urmând să treacă înapoi dealul până la locul unde-și parcase mașina, pe o stradă învecinată, Ohls mi-a arătat adâncitura din rama ușii. Ar fi putut deschide aproape la fel de ușor și ușa de la

intrare, dar asta ar fi însemnat să spargă broasca și s-ar fi văzut prea tare.

L-am urmărit suind printre copaci, precedat de raza lanternei, și dispărând după culme. Am încuiat ușa și mi-am făcut încă un cocteil nu prea tare, cu care m-am înapoiat în living și m-am așezat. M-am uitat la ceas. Era încă devreme. Doar părea că trecuse mult timp de când mă întorsesem acasă.

M-am dus la telefon, am format numărul centralei și i-am dat numărul locuinței familiei Loring. Majordomul m-a întrebat cine sunt, apoi s-a dus să vadă dacă doamna Loring era acasă. Era.

– Am jucat, într-adevăr, rolul caprei, i-am spus, dar au prins tigrul viu. Eu m-am ales cu câteva vânătăi.

– Trebuie neapărat să-mi povestești odată.

Părea la fel de îndepărtată ca și cum ar fi ajuns deja la Paris.

– Ți-aș putea povesti la un pahar... dacă ai timp.

– Astă-seară? A, tocmai îmi fac bagajele, să mă mut. Mă tem că nu se poate.

– Da, văd și eu. Bine, m-am gândit că poate vrei să afli. Ai făcut un gest frumos că m-ai avertizat. N-a avut absolut nicio legătură cu tatăl tău.

– Ești sigur?

– Categoric.

– Aha. Stai puțin.

A lipsit o vreme, apoi s-a întors, cu un glas ceva mai cald.

– Poate reușesc să-mi fac timp pentru un pahar. Unde?

– Unde vrei. În seara asta nu am mașină, dar pot să iau un taxi.

– Prostii, trec să te iau eu, dar durează o oră sau poate chiar mai mult. Ce adresă ai?

I-am dat-o și a închis, iar eu am aprins lumina de pe verandă și am rămas în pragul ușii deschise, inhalând aerul nopții. Se răcise considerabil.

Am intrat înapoi în casă și am încercat să-l sun pe Lonnie Morgan, dar n-am dat de el. Apoi, de amorul artei, am cerut o convorbire cu Clubul Terrapin din Las Vegas, cu domnul Randy Starr. Probabil n-avea să o accepte. Dar a acceptat-o. Avea o voce calmă și competentă, de om de afaceri.

– Mă bucur să te aud, Marlowe. Orice prieten al lui Terry e și prietenul meu. Ce pot să fac pentru tine?

– Mendy e pe drum.

– Pe ce drum?

– Pe drumul spre Vegas, cu cei trei bătăuși pe care i-ai trimis după el într-un Cadillac mare și negru, cu reflector roșu și sirenă. Al tău, presupun.

A râs.

– La Vegas, cum zicea un ziarist, folosim Cadillac-urile pe post de remorchere. Ce s-a-ntâmplat?

– Mendy m-a așteptat acasă, cu doi băieți cu mușchi. Ideea era să mă snopească în bătaie – ca să nu spun mai mult – pentru un articol apărut în ziar, pentru care mă credea vinovat.

– Și erai vinovat?

– Nu sunt proprietar de ziar, domnule Starr.

– Nici eu de băieți musculoși în Cadillac-uri, domnule Marlowe.

– Poate să fi fost ajutoare de șerif.

– N-aș putea spune. Altceva?

– M-a pocnit cu pistolul. I-am tras un picior în stomac și genunchiul meu a făcut cunoștință cu nasul lui. N-a părut prea încântat. Dar tot sper că o să ajungă viu la Vegas.

– Sunt convins, dacă a pornit încoace. Acum mă tem că trebuie să scurtăm conversația.

– O secundă, Starr. Ai fost implicat în povestea de la Otatoclán sau Mendy a operat singur?

– Poftim?

– Lasă bancurile, Starr. Mendy nu era supărat pe mine pentru ce mi-a spus – nu până acolo încât să-mi pună casa sub observație și să-mi administreze același tratament ca lui Big Willie Magoon. Nu avea un motiv destul de solid. M-a avertizat să nu-mi bag nasul și să nu scotocesc în cazul Lennox. Nu l-am ascultat, pentru că așa s-a întâmplat să evolueze lucrurile. Drept care el a procedat cum ți-am spus. Deci trebuie să fi avut un motiv mai solid.

– Înțeleg, a spus Starr rar, în continuare încet și blând. Crezi că e ceva necurat în felul în care a murit Terry? Că, de pildă, nu s-a împușcat el, ci l-a împușcat altcineva?

– Cred că detaliile mă vor ajuta. A scris o scrisoare de mărturisire care e falsă. Mi-a scris mie o scrisoare, care a ajuns la poștă. Un chelner sau un băiat de la hotel urma să o scoată pe furiș și să o expedieze în locul lui. El era ascuns într-un hotel, de unde nu putea ieși. În plic era o bancnotă cu valoare mare și, chiar când a terminat de scris scrisoarea, s-a auzit o bătaie la ușă. Aș vrea să știu cine a intrat atunci în cameră.

– De ce?

– Dacă ar fi fost un băiat de la bagaje sau un chelner, Terry ar fi adăugat un rând la scrisoare și mi-ar fi spus. Dacă ar fi fost un polițist, scrisoarea n-ar mai fi ajuns la poștă. Și-atunci, cine a fost… și de ce a scris Terry declarația?

– N-am idee, Marlowe. N-am niciun fel de idee.

– Scuze pentru deranj, domnule Starr.

– Niciun deranj, mi-a făcut plăcere să te aud. O să-l întreb pe Mendy dacă are vreo idee.

– Mda, dacă-l mai vezi... în viață. Dacă nu... află oricum. Sau vor afla alții.

– Tu?

Vocea i se înăsprise, dar era în continuare calmă.

– Nu, domnule Starr. Nu eu. Cineva care te poate sufla din Vegas fără să tragă prea adânc aer în piept. Crede-mă, domnule Starr. Crede-mă. Tot ce-ți spun e adevărat.

– O să-l văd pe Mendy în viață. Să nu-ți faci griji din pricina asta, Marlowe.

– M-am gândit eu că știi toate chestiile astea. Noapte bună, domnule Starr.

49

Când mașina a tras în fața ușii și portiera din față s-a deschis, am ieșit în capul scărilor, pregătit să cobor. Dar șoferul negru, între două vârste, îi ținea deja portiera să iasă. Apoi a urmat-o în sus pe scări, ducând o valijoară cu lucruri pentru o noapte. Astfel că am rămas în așteptare.

Când a ajuns sus, s-a întors către șofer:

– O să mă ducă domnul Marlowe la hotel, Amos. Mulțumesc pentru tot. Te sun mâine-dimineață.

– Bine, doamnă Loring. Pot să-i pun domnului Marlowe o întrebare?

– Sigur, Amos.

A așezat valijoara pe jos, înăuntru, lângă ușă, iar ea a trecut pe lângă mine și a intrat, lăsându-ne singuri.

– „Îmbătrânesc... Îmbătrânesc... O să-mi suflec manșetele pantalonilor." Ce-nseamnă asta, domnule Marlowe?

– Absolut nimic. Doar sună bine.

A zâmbit.

– E din *Cântecul de dragoste al lui J. Alfred Prufrock.* Uite încă una: „În cameră intră și ies femei/Vorbind de Michelangelo". Vă spune ceva, domnule?

– Mda, îmi spune că tipul nu știa mare lucru despre femei.

– Exact așa m-am gândit și eu, domnule. Cu toate acestea, am o mare admirație față de T.S. Eliot.

– Ai spus cumva „cu toate acestea"?

– Da, domnule Marlowe, așa am spus. A fost incorect?

– Nu, dar să n-o repeți și de față cu vreun milionar. O să creadă că faci mișto de el.

A surâs trist.

– Nici nu-mi trece prin cap. Ați suferit un accident, domnule?

– Nu. A fost ceva planificat. Noapte bună, Amos.

– Noapte bună, domnule.

A coborât treptele, iar eu am intrat la loc în casă. Linda Loring stătea în picioare în mijlocul livingului, privind în jur.

– Amos e absolvent al Universității Howard, mi-a spus ea. Nu locuiești într-un mediu prea sigur... pentru un om atât de nesigur.

– Nu există medii sigure.

– Biata ta față! Cine ți-a făcut felul?

– Mendy Menendez.

– Și tu ce i-ai făcut lui?

– Nu cine știe ce. I-am tras vreo două picioare. A căzut într-o capcană. Acum e în drum spre Nevada, în compania a trei sau patru din polițiștii mai duri ai statului Nevada. Scoate-ți-l din minte.

S-a așezat pe sofa.

– Ce vrei să bei? am întrebat-o.

Am luat pachetul de țigări și i l-am întins. Mi-a spus că nu vrea să fumeze. Mi-a spus că îi e indiferent ce bea.

– Mă gândeam la niște șampanie, am spus. N-am frapieră, dar e rece. O păstrez de mai mulți ani. Două sticle de Cordon Rouge. Presupun că e bună. Nu prea mă pricep.

– Pentru ce-o păstrai? m-a întrebat ea.

– Pentru tine.

A zâmbit, dar a continuat să mă privească drept în față.

– Ești tăiat peste tot.

A ridicat degetele și mi-a atins ușor de tot fața.

– Ai păstrat-o pentru mine? Puțin probabil. Nu ne cunoaștem decât de vreo două luni.

– Atunci o păstram pentru momentul în care aveam să ne cunoaștem. Mă duc s-o aduc.

I-am luat valijoara și am dat să ies din cameră.

– Unde te duci cu aia? m-a întrebat ea repede.

– Sunt lucruri pentru noapte, nu?

– Pune-o jos și vino înapoi aici.

M-am supus. Ochii îi erau foarte strălucitori și, în același timp, somnoroși.

– E ceva nou, mi-a spus ea încet. Ceva foarte nou.

– Cum adică?

– Nu m-ai atins nici cu un deget. Nu te-ai dat la mine, n-ai bătut apropouri, nu m-ai pipăit, nimic. Te-am crezut dur, sarcastic, rău și rece.

– Cred că și sunt... uneori.

– Acum sunt aici și, presupun, fără preambul, după ce vom fi băut o cantitate rezonabilă de șampanie, îți propui să mă iei și să mă azvârli pe pat. Așa e?

– Ca să fiu cinstit, o idee asemănătoare mi-a trecut, într-adevăr, prin cap.

– Sunt măgulită, dar ce te faci dacă eu nu vreau așa? Îmi placi. Îmi placi foarte mult. Dar asta nu înseamnă neapărat că vreau și să mă culc cu tine. Nu cumva te pripești... doar pentru că s-a întâmplat să aduc cu mine câteva lucruri pentru noapte?

– Poate m-am înșelat eu, am spus și, luând valijoara, am așezat-o la loc, lângă ușa de la intrare. Mă duc să aduc șampania.

– N-am vrut să te jignesc. Poate preferi să păstrezi șampania pentru o ocazie mai fericită.

– Nu am decât două sticle, am spus. Iar pentru o ocazie cu adevărat fericită, e nevoie de o duzină.

– Aha, înțeleg, a făcut ea, deodată furioasă. Eu nu sunt decât de umplutură, până apare una mai frumoasă și mai atrăgătoare. Mulțumesc foarte mult. Acum tu m-ai jignit pe mine, dar aici sunt pe teren sigur. Dacă-ți închipui că o sticlă de șampanie o să facă din mine o femeie ușoară, te asigur că te înșeli cum nu se poate mai tare.

– Am recunoscut deja că m-am înșelat.

– Faptul că ți-am spus că urmează să divorțez de soțul meu și că Amos m-a adus aici cu o geantă pregătită pentru noapte nu face din mine o pradă chiar atât de ușoară, a continuat ea, la fel de furioasă.

– Mai las-o-ncolo de geantă! am mârâit. Dă-o dracului de geantă! Dacă mai pomenești o dată de ea, o arunc în jos pe scări. Te-am invitat să bem ceva. Acum mă duc la bucătărie, să aduc de băut. Asta-i tot. Nici nu mi-a trecut prin cap să te îmbăt. Nu vrei să te culci cu

mine. Înțeleg perfect. N-ai niciun motiv să vrei. Dar tot putem bea unul sau două pahare de șampanie, nu-i așa? Nu trebuie neapărat să intrăm într-o dispută despre care dintre noi urmează să fie sedus, când, unde și cu câtă șampanie.

– Nu-i nevoie să te enervezi, mi-a răspuns ea, roșind.

– Nu e decât un alt gambit, am mârâit. Știu vreo cincizeci și le detest pe toate. Sunt false, toate, și toate vin cu ocheade ascunse.

S-a ridicat și, apropiindu-se, și-a trecut cu blândețe vârfurile degetelor peste tăieturile și umflăturile de pe fața mea.

– Iartă-mă. Sunt o femeie obosită și dezamăgită. Te rog, fii bun cu mine. Nu sunt o cucerire prea grozavă pentru nimeni.

– Nu ești obosită și nici mai dezamăgită decât majoritatea oamenilor. Conform oricărei reguli, ar trebui să fii la fel de superficială, de răzgâiată și de promiscuă ca sora ta. Printr-o minune însă nu ești. Ai toată onestitatea și o mare parte din curajul familiei. N-ai nevoie să fie nimeni bun cu tine.

M-am întors pe călcâie și, ieșind din cameră, am traversat holul și am intrat în bucătărie, de unde am luat una dintre sticlele de șampanie din frigider, i-am scos dopul și am umplut repede două pahare puțin adânci și cu gura largă, din care am golit unul pe loc. Înțepăturile au făcut să-mi dea lacrimile, dar l-am băut până la fund. L-am umplut la loc. Apoi am așezat totul pe o tavă, pe care am dus-o în living.

Nu era acolo. Nici geanta nu era. Am lăsat tava jos și am deschis ușa de la intrare. N-o auzisem deschizându-se, iar ea nu avea mașină. Nu auzisem niciun zgomot. Apoi a rostit de undeva, din spatele meu:

– Prostule, ce credeai, că am fugit?

Am închis ușa și m-am întors. Își desfăcuse părul și purta papuci cu ciucuri în picioarele goale și un halat de mătase de culoarea

apusului dintr-o stampă japoneză. S-a apropiat de mine încet, cu un surâs neașteptat de timid. I-am întins un pahar. L-a luat, a băut două guri și mi l-a dat înapoi.

– E foarte bună, mi-a spus ea.

Apoi, foarte tăcută și fără nicio urmă de prefăcătorie sau de afectare s-a cuibărit în brațele mele, lipindu-și gura de a mea și desfăcând buzele și dinții. Vârful limbii ei l-a atins pe al meu. După mult timp, și-a tras capul înapoi, dar a rămas cu brațele pe după gâtul meu. Avea ochii ca două stele.

– De la bun început am vrut să fac asta, mi-a spus ea. Dar trebuia să fiu dificilă. Nu știu de ce. Poate de emoție. Nu sunt deloc o femeie ușoară. E rău?

– Dacă aș fi crezut că ești, m-aș fi dat la tine de când te-am cunoscut în bar, la Victor's.

A clătinat lent din cap, zâmbind.

– Nu cred. Tocmai de aceea mă aflu aici.

– Poate nu chiar în seara aia, am recunoscut. Seara aia era dintr-o altă poveste.

– Și poate nu te dai niciodată la femei prin baruri.

– Nu prea des. E prea puțină lumină.

– Dar multe femei merg la bar tocmai ca să se dea cineva la ele.

– Multe femei se trezesc dimineața cu ideea asta în cap.

– Dar băutura e un afrodiziac... până la un punct.

– Recomandat de doctori.

– Cine-a pomenit ceva de doctori? Vreau șampania.

– De ce?

– Dacă n-o bem, se trezește. Și-apoi, îmi place gustul.

– Bine.

– Mă iubești foarte mult? Sau o să mă iubești, dacă mă culc cu tine?

– Poate.

– Nu trebuie neapărat să te culci cu mine, să știi. Nu insist categoric.

– Mulțumesc.

– Vreau șampania.

– Câți bani ai?

– În total? De unde să știu? Vreo opt milioane de dolari.

– M-am hotărât să mă culc cu tine.

– Mercenarule, mi-a spus ea.

– Eu am plătit șampania.

– Dă-o naibii de șampanie, a mai spus ea.

50

O oră mai târziu, a întins un braț gol, m-a gâdilat în ureche și a spus:

– Te-ai însura cu mine?

– N-ar dura nici șase luni.

– Bine, să presupunem că n-ar dura. Dar n-ar merita? Ce aștepți de la viață, o asigurare completă, pentru orice fel de risc?

– Am patruzeci și doi de ani. Sunt răsfățat cu independență. Iar tu ești răsfățată – puțin, nu mult – cu bani.

– Eu am treizeci și șase. Nu e un păcat să ai bani și nici să te căsătorești pentru ei. Majoritatea celor care îi au nu-i merită și nu știu cum să se poarte cu ei. Dar n-o să mai dureze mult. O să izbucnească un nou război și, la sfârșitul lui, n-o să mai aibă nimeni bani, în afară de escroci și de pungași. Toți ceilalți vom plăti la impozite până vom rămâne fără nimic.

I-am mângâiat părul, răsucindu-mi o șuviță pe deget.

– S-ar putea să ai dreptate.

– Am putea pleca la Paris, să ne distrăm grozav.

S-a ridicat într-un cot și s-a uitat în jos la mine. Îi vedeam luciul ochilor, dar nu-i puteam desluși expresia.

– Ai ceva împotriva căsătoriei? m-a întrebat ea.

– Pentru doi oameni dintr-o sută, e un lucru minunat. Restul fac doar eforturi. Primul divorț e singurul mai greu. După aceea, e doar o chestiune administrativă. Pentru tine, asta nu e o problemă. Peste zece ani, s-ar putea să treci pe lângă mine pe stradă și să te întrebi unde mama naibii m-ai mai văzut. Asta dacă o să mă observi.

– Ticălos independent, suficient, arogant și intangibil ce ești. Mai vreau niște șampanie.

– Așa măcar ai să-ți amintești de mine.

– Și încrezut. Monumental de încrezut. Cam plin de vânătăi acum. Crezi că o să-mi amintesc de tine? Indiferent cu câți bărbați mă mărit sau cu câți mă culc, crezi că o să-mi amintesc de tine? De ce?

– Scuze, mi-am dat prea multă importanță. Mă duc să-ți aduc șampanie.

– Ce drăguț și rezonabil suntem! a făcut ea, sarcastică. Sunt o femeie bogată, dragul meu, și am să fiu infinit mai bogată. Ți-aș putea cumpăra lumea întreagă, dacă ar merita cumpărată. Tu ce ai acum? O casă goală la care te întorci, fără măcar un câine sau o pisică, un birou mic și îmbâcsit în care stai și aștepți. Chiar și dacă aș divorța de tine, nu te-aș lăsa să te întorci la așa ceva.

– Și cum m-ai putea opri? Eu nu sunt Terry Lennox.

– Te rog, hai să nu vorbim despre el. Și nici despre sloiul de gheață aurie, femeia Wade. Și nici despre bietul ei soț, bețivul

pasiv. Vrei să fii unicul bărbat care m-a refuzat vreodată? Ce fel de mândrie e asta? Ți-am făcut cel mai mare compliment pe care știu eu să-l fac. Te-am cerut în căsătorie.

– Mi-ai făcut un compliment încă și mai mare.

A început să plângă.

– Prostule, prost ca noaptea ce ești!

Obrajii îi erau uzi. Îi simțeam lacrimile curgând pe ei.

– Și dacă ar dura șase luni, un an sau doi. Ce-ai avea de pierdut, în afară de praful de pe birou, de murdăria de pe jaluzelele tale venețiene și de singurătatea unui mod de viață cam pustiu?

– Tot mai vrei șampania aia?

– Bine.

Am tras-o lângă mine și mi-a plâns pe umăr. Nu era îndrăgostită de mine și asta știam amândoi. Nu plângea după mine. Doar că venise vremea să verse câteva lacrimi.

După aceea s-a dezlipit de mine și eu m-am dat jos din pat, iar ea s-a dus în baie, să-și repare fața. Am adus șampania. Când a revenit, zâmbea.

– Îmi cer scuze c-am bocit, a spus ea. Peste șase luni n-o să-mi mai aduc aminte nici cum te cheamă. Adu-o în living. Vreau să văd lumini.

Am făcut întocmai. S-a așezat ca mai înainte, pe sofa. I-am pus șampania în față. A privit paharul, dar nu s-a atins de el.

– O să mă prezint, i-am spus. Și o să bem ceva împreună.

– Ca astă-seară?

– Ca astă-seară n-o să mai fie niciodată.

A ridicat paharul cu șampanie, a băut puțin din el, încet, s-a răsucit cu tot corpul pe sofa și mi-a aruncat restul în față. Apoi a început din nou să plângă. Am scos o batistă și mi-am șters fața, apoi i-am șters-o și ei.

– Nu știu de ce-am făcut una ca asta. Dar, te rog, nu spune că sunt femeie și femeile nu știu niciodată de ce fac ce fac.

I-am mai turnat niște șampanie și am râs. A băut-o fără grabă, după care s-a răsucit în partea opusă și s-a prăbușit în poala mea.

– Sunt obosită, mi-a spus. De data asta va trebui să mă duci în brațe.

După un timp, a adormit.

Dimineața încă mai dormea când m-am sculat eu să fac cafeaua. Am făcut duș, m-am bărbierit și m-am îmbrăcat. Atunci s-a trezit și ea. Am luat micul dejun împreună. I-am chemat un taxi și i-am dus valijoara în jos pe scări.

Ne-am luat la revedere. Am urmărit taxiul cum dispare. Am urcat treptele, m-am dus în dormitor, am dat totul jos din pat și l-am făcut la loc. Pe una din perne era un fir lung de păr negru. În stomac aveam o bucată de plumb.

Francezii au o expresie pentru asta. Nenorociții ăia au câte o expresie pentru toate și au dreptate întotdeauna.

Când spui adio, mori câte puțin.

51

Sewell Endicott mi-a spus că lucrează până târziu și că pot să trec pe la el seara, pe la șapte și jumătate.

Avea un birou pe colț, cu un covor albastru, o masă de lucru de mahon roșu, cu colțuri sculptate, foarte veche și foarte valoroasă, obișnuitele biblioteci cu uși de sticlă pentru lucrările juridice de un galben-muștar, obișnuitele caricaturi ale lui Spy cu judecători englezi celebri și un portret mare al judecătorului Oli-

ver Wendell Holmes, singur pe peretele dinspre sud. Fotoliul lui Endicott era tapițat în piele neagră. Lângă el era un birou cu capac rulant, care gemea de hârtii. Era o încăpere pe care niciunui decorator nu i se oferise șansa de a o înfrumuseța.

Stătea doar în cămașă și arăta obosit, dar așa era fața lui. Fuma una dintre țigările lui fără gust. Scrumul îi căzuse pe cravata cu nodul lărgit. Părul negru și moale îi stătea în toate părțile.

După ce m-am așezat, m-a țintuit cu privirea în tăcere. Apoi mi-a zis.

– Ești cel mai căpos individ pe care l-am văzut în viața mea. Nu-mi spune că mai faci și-acum săpături în povestea aia.

– Ceva mă cam îngrijorează. Acum pot să pornesc de la premisa că îl reprezentați pe Harlan Potter când ați venit să mă vedeți după gratii?

A înclinat din cap. Mi-am pipăit ușor partea dreaptă a feței cu vârful degetelor. Se vindecase și umflătura dispăruse, dar una dintre lovituri trebuie să-mi fi atins vreun nerv. O parte a obrazului îmi era și acum amorțită. Și nu mă puteam abține să n-o pipăi. Avea să treacă, dar cu timpul.

– Și că, atunci când v-ați dus la Otatoclán, ați făcut-o ca reprezentantul temporar al procuraturii?

– Da, dar nu e nevoie să dai atâta importanță, Marlowe. S-a terminat. Domnul Potter își rezolvă problemele de natură juridică prin intermediul unor firme din San Francisco, New York și Washington.

– Presupun că mă detestă din tot sufletul... dacă stă să se gândească puțin.

Endicott a zâmbit.

– În mod curios, dă vina pe ginere, doctorul Loring. Un om ca Harlan Potter trebuie să dea vina pe cineva. Nu se poate să fie el

însuși de vină. E de părere că, dacă Loring nu i-ar fi dat femeii medicamente periculoase, nimic din toate astea nu s-ar fi petrecut.

– Se înșală. Ați văzut cadavrul lui Terry Lennox la Otatoclán, nu?

– Așa e. În spatele magazinului unui meșter de dulapuri. Acolo nu au o morgă propriu-zisă. Tipul îi făcea și sicriul. Trupul era rece ca gheața. I-am văzut rana din tâmplă. Nu încape îndoială asupra identității, dacă la asta te gândeai.

– Nu, domnule Endicott, nu mă gândeam, pentru că, în cazul acesta, ar fi aproape cu neputință. Dar era puțin deghizat, nu?

– Fața și mâinile mai închise la culoare, părul vopsit brunet. Dar cicatricele tot se vedeau bine. Și amprentele, bineînțeles, au fost ușor de verificat după lucrurile pe care pusese mâna acasă.

– Cum e poliția pe-acolo?

– Primitivă. *Jefe* abia dacă știa să scrie și să citească. Dar despre amprente știa. Vremea era foarte caldă. Aproape caniculară.

S-a încruntat și, scoțând țigara din gură, i-a dat drumul neglijent într-un vas enorm de bazalt negru.

– Au fost nevoiți să aducă gheața de la hotel, a adăugat el. Gheață multă. M-a privit din nou. Acolo nu se practică îmbălsămarea. Lucrurile trebuie să se miște repede.

– Vorbiți spaniola, domnule Endicott?

– Doar câteva cuvinte. Mi-a tradus directorul hotelului, a spus el zâmbind. Un tip elegant și uns cu toate alifiile. Părea dur, dar a fost politicos și săritor. Totul s-a terminat foarte repede.

– Am primit o scrisoare de la Terry. Presupun că domnul Potter știe de ea. I-am spus fiicei lui, doamna Loring. I-am și arătat-o. În plic era un portret al lui Madison.

– Un ce?

– O bancnotă de cinci mii de dolari.

A ridicat din sprâncene.

– Nu, zău. Ce să zic, își putea permite. Nevasta i-a dat un sfert de milion de dolari când s-au căsătorit a doua oară. Părerea mea e că voia să se mute oricum în Mexic – fără nicio legătură cu ce s-a întâmplat. Nu știu ce s-a ales de bani. Nu m-au informat despre ei.

– Poftim scrisoarea, domnule Endicott, dacă vreți s-o citiți.

Am scos-o și i-am dat-o. A citit-o cu atenție, așa cum citesc avocații totul. A pus-o pe birou și s-a rezemat de spătarul scaunului, cu ochii în gol.

– Cam literară, nu? a spus el încet. Mă-ntreb de ce a făcut-o.

– De ce s-a sinucis, de ce a mărturisit sau de ce mi-a scris scrisoarea?

– De ce a mărturisit și de ce s-a sinucis, bineînțeles, mi-a replicat el scurt. Scrisoarea e ușor de explicat. Măcar dumneata ai fost răsplătit pentru ce ai făcut pentru el – până atunci și de atunci încoace.

– Dar mă sâcâie cutia poștală, am zis. Acolo unde spune că pe stradă, sub geamul lui, era o cutie de scrisori și că chelnerul de la hotel urma să ridice plicul în mână înainte de a-l introduce, pentru ca Terry să vadă că l-a expediat.

În privirea lui Endicott, ceva adormise.

– De ce? a întrebat el indiferent.

A luat încă o țigară de-a lui, cu filtru, dintr-o cutie pătrată. I-am întins bricheta aprinsă peste masă.

– Nu există așa ceva într-un loc ca Otatoclán, am spus.

– Zi mai departe.

– La început, nu m-am prins. Apoi am căutat informații despre localitate. E doar un sat. Cu o populație de circa zece sau douăsprezece mii de locuitori. O stradă pavată parțial. *Jefe* are un Ford Model A ca mașină oficială. Oficiul poștal e într-un colț de magazin, la *chanceria,* măcelăria. Un hotel, vreo două *cantinas,* niciun

drum cumsecade, un mic aerodrom. În munți se vânează... din greu. De unde și aerodromul. Singura cale decentă de a ajunge acolo.

– Mai departe. Despre vânătoare știu.

– Și pe stradă au o cutie poștală. Tot așa cum au și o pistă pentru cursele de cai și una pentru cursele de câini și un teren de golf și unul de squash, plus un parc cu fântână colorată și chioșc pentru fanfară.

– Înseamnă că a făcut o greșeală, a spus Endicott rece. Poate era ceva care i s-a părut că seamănă cu o cutie poștală... Să zicem un coș de gunoi.

M-am ridicat. Am întins mâna după scrisoare, am împăturit-o la loc și am băgat-o iar în buzunar.

– Un coș de gunoi, am spus. Sigur, asta e. Vopsit în culorile drapelului mexican, verde, alb, roșu, și cu o lozincă imprimată pe el cu litere mari: PĂSTRAȚI CURĂȚENIA ORAȘULUI. În spaniolă, firește. Și în jurul ei, întinși, șapte câini răpciugoși.

– Nu face pe nebunul, Marlowe.

– Scuze că las să mi se vadă mintea. Și încă un aspect minor, pe care i l-am menționat deja lui Randy Starr. Cum se face că scrisoarea a apucat să ajungă la poștă? Din câte scrie în ea, metoda fusese hotărâtă dinainte. Deci cineva i-a spus despre cutia poștală. Deci cineva a mințit. Deci cineva a expediat totuși plicul, cu cinci miare înăuntru. Ciudat, nu vi se pare?

A suflat un nor de fum și l-a urmărit cum se îndepărtează plutind.

– Și ce concluzie tragi? Și de ce-l bagi pe Starr în povestea asta?

– Starr împreună cu un escroc pe nume Menendez, acum eliminat dintre noi, au fost camarazi cu Terry în armata britanică. Sunt niște bandiți din multe puncte de vedere – ar trebui să spun din aproape toate punctele de vedere –, dar le mai rămâne loc pen-

tru mândrie și așa mai departe. Aici a fost o mușamalizare, regizată din motive evidente. În Otatoclán s-a desfășurat o alta, de alt fel, din cu totul alte motive.

– Și ce concluzie tragi? m-a întrebat el încă o dată, dar mult mai aspru.

– Dar dumneavoastră?

Nu mi-a răspuns. De aceea, i-am mulțumit pentru timpul acordat și am plecat. Când am deschis ușa stătea încruntat, dar mi s-a părut că era o formă cinstită de nedumerire. Sau poate încerca să-și amintească peisajul din fața hotelului și dacă era și o cutie poștală.

O altă roată care începuse să se învârtă, nimic mai mult. S-a învârtit timp de o lună până să iasă ceva la lumină.

Apoi, într-o vineri dimineață, am găsit un străin așteptându-mă la birou. Era un mexican bine îmbrăcat sau un *sudamericano* de vreun fel. Ședea la fereastra deschisă, fumând o țigară cafenie, cu miros puternic. Era înalt și foarte suplu și foarte elegant, cu o mustață neagră, frumos tunsă, și păr negru, ceva mai lung decât îl purtăm noi, îmbrăcat într-un costum bej, dintr-o țesătură rară. Avea ochelarii aceia verzi. S-a ridicat politicos în picioare.

– *Señor* Marlowe?

– Cu ce vă pot ajuta?

Mi-a întins o hârtie împăturită.

– *Un aviso de parte del Señor Starr en Las Vegas, señor. Habla Usted Español?*

– Da, dar nu prea repede. Mai bine în englezește.

– Atunci în englezește, a acceptat el. Mie îmi e indiferent.

Am luat hârtia și am citit-o.

„Ți-l prezint pe Cisco Maioranos, prietenul meu. Cred că el te poate ajuta. S."

– Haideți să intrăm, *señor* Maioranos, am spus.

I-am ținut ușa. Când a trecut pe lângă mine, mi-a mirosit a parfum. Și sprâncenele îi erau tare spilcuite. Dar probabil nu era chiar atât de spilcuit pe cât părea, pentru că avea urme de cuțit pe ambele laturi ale feței.

52

S-a așezat pe scaun, picior peste picior.

– Mi s-a spus că doriți anumite informații despre *señor* Lennox.

– Doar despre ultima scenă.

– Eram acolo, *señor.* Aveam o slujbă la hotel, a precizat el, ridicând din umeri. Neimportantă și, bineînțeles, temporară. Eram recepționerul de zi.

Vorbea englezește perfect, dar cu un ritm spaniol. Spaniola – cea americană – are un ritm sinusoidal care, pentru urechea unui american, pare să nu aibă nicio legătură cu înțelesul. E ca ritmul valurilor unui ocean.

– Nu prea pari genul, i-am spus.

– Toți avem probleme.

– Cine a pus la poștă scrisoarea pentru mine?

Mi-a întins un pachet de țigări.

– Încercați una din astea.

Am clătinat din cap.

– Sunt prea tari pentru mine. Țigările columbiene îmi plac. Cele cubaneze sunt crimă.

A surâs șters, și-a mai aprins o țigară și a suflat fumul. Individul era atât de elegant, că începea să mă calce pe nervi.

– Știu despre scrisoare, *señor.* Chelnerului i-a fost teamă să mai urce în camera acestui *señor* Lennox după ce a fost instalată *guarda.* Polițistul sau copoiul, cum îi spuneți dumneavoastră. Așa că am dus cu mâna mea scrisoarea la *correo.* După împușcături, mă înțelegeți.

– Ar fi trebuit să te uiți în plic. Avea înăuntru o bancnotă de valoare mare.

– Plicul era sigilat, mi-a replicat el cu răceală. *El honor no se mueve de lado como los congrejos.* Cu alte cuvinte, onoarea nu merge într-o parte, precum crabul, *señor.*

– Îmi cer scuze. Continuă.

– *Señor* Lennox ținea o hârtie de o sută de pesos în mâna stângă când am intrat în cameră și am trântit ușa în nasul polițistului. În mâna dreaptă ținea un pistol. Pe masă, în fața lui, stătea scrisoarea. Plus încă o hârtie, pe care n-am citit-o. Am refuzat bancnota.

– Prea mulți bani, am comentat, dar el nu a reacționat la sarcasm.

– A insistat. Până la urmă, am luat banii și, mai târziu, i-am dat chelnerului. Am scos plicul pe tava pe care fusese cafeaua de mai devreme, sub șervet. Polițistul m-a măsurat din priviri, dar n-a zis nimic. Coborâsem deja scara pe jumătate când am auzit împușcătura. Imediat am ascuns scrisoarea și am luat-o la fugă înapoi, în sus pe scări. Polițistul încerca să dărâme ușa cu piciorul. Am folosit cheia mea. *Señor* Lennox era mort.

Și-a trecut degetele blând peste marginea biroului și a oftat.

– Restul nu mă îndoiesc că-l știți.

– Hotelul era plin?

– Nu, nu era deloc plin. Aveam vreo cinci sau șase clienți.

– Americani?

– Doi *americano del norte.* Vânători.

– Gringos adevărați sau mexicani transplantați?

Cu vârful degetului, a trasat o linie pe materialul bej care îi acoperea genunchiul.

– Cred că unul dintre ei ar fi putut fi de origine hispanică. Vorbea spaniola de pe graniță. Foarte neelegantă.

– S-a apropiat vreunul de camera lui Lennox?

A ridicat capul brusc, dar ochelarii verzi îi ascundeau complet expresia.

– De ce s-ar fi apropiat, *señor?*

Am înclinat din cap.

– Bine. Ai făcut un gest foarte frumos venind până aici să-mi spui toate astea, *señor* Maioranos. Spune-i lui Randy că-i rămân extrem de recunoscător, te rog.

– *No hay de que, señor.* N-aveți pentru ce.

– Și mai încolo, când o avea timp, ar putea să-mi trimită pe cineva care știe despre ce vorbește.

– *Señor?* a făcut el cu glas catifelat, dar rece ca gheața. Vă îndoiți de cuvântul meu?

– Vorbiți tot timpul despre onoare. Onoarea e mantia hoților... uneori. Nu te enerva. Stai cuminte și dă-mi voie să-ți spun povestea altfel.

S-a lăsat pe spate, foarte grijuliu.

– Ține minte că merg pe ghicite. S-ar putea să mă înșel. Dar s-ar putea și să am dreptate. Cei doi *americanos* erau acolo cu un rost. Au venit cu avionul. S-au dat drept vânători. Pe unul îl chema Menendez, cartofor. Poate s-a înregistrat sub alt nume la hotel, poate nu. N-am de unde să știu. Lennox știa că sunt acolo. Știa și de ce. Mi-a scris scrisoarea pentru că avea conștiința încărcată. Mă luase de fraier și era un om prea cumsecade ca să-i priască. A pus bancnota – de cinci mii de dolari – în plic pentru că el avea o grămadă de bani și știa că eu nu am. De asemenea, a introdus

un mic indiciu, care putea să-mi atragă atenția sau nu. Era genul de om care vrea mereu să procedeze cum trebuie, dar, nu se știe cum, sfârșește prin a face pe dos. Zici că ai dus scrisoarea la *correo.* De ce n-ai pus-o la cutia poștală din fața hotelului?

– Ce cutie, *señor?*

– Cutia poștală. *Cajón cartero,* așa cred că-i spuneți voi.

A zâmbit.

– Otatoclán nu e Mexico City, *señor.* E un loc tare primitiv. O cutie poștală pe stradă, în Otatoclán? N-ar ști nimeni la ce folosește. N-ar ridica nimeni corespondența dinăuntru.

– Bine, trecem peste asta, am spus. N-ai dus niciun fel de cafea pe niciun fel de tavă în camera domnului Lennox, *señor* Maioranos. Nu ai trecut pe lângă polițist, ca să intri în cameră. Dar cei doi americani au intrat. Polițistul a fost cumpărat, desigur. La fel ca și alți câțiva. Unul dintre *americanos* l-a lovit pe Lennox pe la spate. Pe urmă a luat pistolul Mauser, a desfăcut unul din cartușe, a scos glonțul și a pus cartușul la loc în locaș. Pe urmă a dus pistolul la tâmpla lui Lennox și a apăsat pe trăgaci. A lăsat o rană urâtă, dar nu l-a ucis. Pe urmă, l-au luat pe o targă, acoperit și bine ascuns. Apoi, când a sosit avocatul american, l-au drogat, l-au pus la gheață și l-au ținut într-un colț al *carpinteriei* unde meșterul făcea un sicriu. Avocatul american l-a văzut pe Lennox acolo, rece ca gheața, dormind profund și cu o rană însângerată și înnegrită la tâmplă, aparent mort definitiv. A doua zi, sicriul a fost îngropat, plin cu bolovani. Avocatul american s-a întors acasă cu amprentele lui și cu un document complet fals. Cum îți place până aici, *señor* Maioranos?

A ridicat din umeri.

– E posibil, *señor.* E nevoie de bani și de influență. S-ar putea, de pildă, dacă acest *señor* Menendez ar avea legături strânse cu

persoane importante din Otatoclán, cu *alcade*, cu proprietarul hotelului și așa mai departe.

– Da, e și asta o posibilitate. O idee bună. Ar explica de ce au ales un colț îndepărtat precum Otatoclánul.

A zâmbit fugar.

– Înseamnă că *señor* Lennox ar putea fi în viață, *no?*

– Desigur. Sinuciderea trebuia să fie falsă, ca să confirme mărturisirea. Trebuia să fie destul de bine pusă în scenă pentru a păcăli un avocat fost procuror, dar, dacă dădea greș, avea să-l facă de tot râsul pe actualul procuror districtual. Menendez ăsta nu e chiar atât de tare pe cât se crede, dar a fost suficient de dur ca să-mi dea sângele, lovindu-mă cu pistolul pentru că mi-am băgat nasul unde nu-mi fierbea oala. Așadar, trebuie să fi avut un motiv serios. Dacă falsul ieșea la iveală, Menendez s-ar fi aflat drept în mijlocul unei porcării internaționale. Și nici mexicanilor nu le plac polițiștii corupți, cum nu ne plac nici nouă.

– Toate astea sunt posibile, *señor,* și o știu foarte bine. Dar m-ați acuzat că am mințit. Ați afirmat că n-am intrat în camera unde se afla *señor* Lennox și n-am luat scrisoarea.

– Pentru că erai deja acolo, amice, scriai tu însuți scrisoarea.

A ridicat o mână și și-a scos ochelarii cu lentile întunecate. Culoarea ochilor unui om nu o poate schimba nimic.

– Presupun că e cam devreme pentru un sfredel, a zis el.

53

Făcuseră o treabă excelentă cu el în Mexico City, dar de ce nu? Doctorii lor, tehnicienii, spitalele, pictorii, arhitecții lor sunt la fel

de buni ca ai noștri. Uneori ceva mai buni. Un polițist mexican a inventat testul cu parafină pentru nitrații sub formă de pulbere. Nu putuseră să-i facă lui Terry o față fără cusur, dar se apropiaseră destul de mult. Îi modificaseră până și nasul, îndepărtând o porțiune de os și făcându-i-l mai plat, mai puțin nordic. Nu reușiseră să elimine chiar toate cicatricele, de aceea îi mai făcuseră vreo două și pe partea opusă a feței. Urmele de cuțit nu sunt un lucru neobișnuit în țările latine.

– Ba mi-au implantat și un nerv aici, mi-a spus, ducând mâna la ceea ce fusese partea afectată a feței.

– Cât de mult m-am apropiat?

– Destul de mult. Ai greșit la câteva detalii, dar care nu au importanță. Totul s-a făcut în grabă, cu ceva improvizații, și nici eu n-am știut ce urmează să se întâmple. Mi s-a spus să fac anume lucruri și să las o urmă clară. Lui Mendy nu i-a plăcut că ți-am scris, dar m-am ținut tare. Te-a subevaluat un pic. Și n-a remarcat chestia cu cutia poștală.

– Știi cine-a ucis-o pe Sylvia?

Nu mi-a răspuns direct.

– E greu să dai o femeie pe mâna poliției pentru crimă, chiar dacă n-a însemnat niciodată mare lucru pentru tine.

– Viața e grea. Harlan Potter a știut de toate astea?

A zâmbit iar.

– Crezi că o să spună cuiva, vreodată? Eu bănuiesc că n-a știut. Bănuiesc că mă crede mort. Cine să-i spună că nu-i așa... doar dacă n-o faci tu?

– Ce i-aș spune eu lui se poate ambala într-un fir de iarbă. Ce mai face Mendy... sau nu mai face?

– Face foarte bine. E la Acapulco. A scăpat datorită lui Randy. Dar băieților nu le place violența împotriva polițiștilor. Mendy nu-i chiar atât de rău pe cât crezi. Are și el inimă.

– Și șarpele are.

– Ei, ce zici de sfredelul ăla?

M-am ridicat fără să-i răspund și m-am dus la seif. Am învârtit de buton și am scos plicul cu portretul lui Madison înăuntru și cu cele cinci bancnote de o sută care miroseau a cafea. Am răsturnat totul pe birou, apoi am cules cele cinci bancnote de o sută.

– Pe astea le păstrez. Aproape atât au fost cheltuielile și cercetările. Cu portretul lui Madison mi-a plăcut să mă joc. Acum îți aparține.

L-am întins pe marginea biroului, în fața lui. S-a uitat la el, dar nu l-a atins.

– E al tău, poți să-l păstrezi, mi-a spus. Eu am destul. Ai fi putut lăsa lucrurile așa cum erau.

– Știu. După ce și-a omorât bărbatul și a scăpat nepedepsită, ar fi putut trece la lucruri mai bune. El nu conta, bineînțeles. O simplă ființă omenească, una cu sânge, creier și sentimente. Știa ce se întâmplase și încerca din răsputeri să se împace cu soarta. Scria cărți. Poate-ai auzit de el.

– Uite ce e, ce-am făcut trebuia făcut, mi-a spus el încet. N-am vrut să pățească nimeni nimic. Aici nu aveam nicio șansă. Nimeni nu poate evalua atât de repede situația din toate unghiurile. Mi s-a făcut frică și am fugit. Ce-ar fi trebuit să fac?

– Nu știu.

– Avea în ea o doză de nebunie. Poate l-ar fi ucis oricum.

– Da, tot ce se poate.

– Hai, înmoaie-te puțin. Hai să bem ceva, undeva unde e răcoare și liniște.

– Acum n-avem timp, *señor* Maioranos.

– Pe vremuri eram prieteni destul de buni, a spus el nefericit.

– Serios? Am uitat. Mi se pare că trebuie să fi fost alți doi oameni. Te-ai stabilit definitiv în Mexic?

– Da. Aici nici măcar n-am statut legal. N-am avut niciodată. Ție ți-am spus că m-am născut la Salt Lake City. De fapt, m-am născut la Montreal. Cât de curând, o să primesc cetățenia mexicană. Nu e nevoie decât de un avocat bun. Mexicul mi-a plăcut întotdeauna. O vizită la Victor's, după sfredelul ăla, n-ar presupune cine știe ce risc.

– Ia-ți banii, *señor* Maioranos. E prea mult sânge pe ei.

– Dar tu ești sărac.

– De unde știi tu?

A apucat bancnota și a întins-o între degetele subțiri, apoi a strecurat-o calm într-un buzunar interior. Și-a mușcat buzele cu dinții foarte albi pe care poți să-i ai atunci când ai o piele oacheșă.

– N-am putut să-ți spun mai mult decât ți-am spus în dimineața aia, când m-ai dus la Tijuana. Ți-am dat o șansă să suni la poliție și să mă predai.

– Nu sunt supărat pe tine. Asta ți-e firea. Vreme îndelungată nu te-am înțeles deloc. Te purtai frumos și aveai multe calități, dar ceva nu era cum ar fi trebuit. Aveai standarde pe care le respectai, dar ele erau personale. Nu aveau nicio legătură cu niciun fel de etică sau de scrupule. Erai un om plăcut pentru că aveai o fire plăcută. Dar te simțeai la fel de bine printre pungași și escroci ca printre oameni cinstiți. Asta cu condiția ca escrocii să vorbească suficient de corect englezește și să se poarte frumos la masă. Moralmente, ești un defetist. Poate războiul e de vină că ai ajuns așa sau poate așa te-ai născut.

– Nu pricep, a protestat el. Zău că nu pricep. Încerc să te răsplătesc și nu mă lași. Nu am putut să-ți spun mai mult decât ți-am spus. N-ai fi suportat.

– Ăsta e unul dintre cele mai frumoase lucruri care mi s-au spus vreodată.

– Mă bucur că e și ceva care-ți place la mine. Am intrat într-o încurcătură urâtă. S-a întâmplat să cunosc oameni care știu cum să rezolve încurcăturile urâte. Îmi erau datori în urma unui incident petrecut demult, în război. Probabil singura dată în viață când am avut reacția potrivită, rapid ca un șoricel. Și, când am avut nevoie de ei, s-au achitat imediat de datorie. Pe gratis. Nu ești tu singurul om din lume care nu se lasă cumpărat, Marlowe.

S-a aplecat peste birou și mi-a înșfăcat o țigară. Pe sub bronzul intens, fața îi era congestionată inegal. Pe fondul ăsta, cicatricele deveneau vizibile. L-am urmărit scoțând o brichetă scumpă cu gaz din buzunar și aprinzându-și țigara. Dinspre el mi-a venit un iz de parfum.

– Ai cumpărat o halcă bună din mine, Terry. Cu un zâmbet, o înclinare din cap, o fluturare de mână și câteva pahare băute în liniște în câte un bar, ici și colo. A fost frumos, atâta cât a fost. Cu bine, *amigo.* N-am să-ți spun adio. Asta ți-am spus atunci când însemna ceva. Ți-am spus când era ceva trist, singuratic și definitiv.

– M-am întors prea târziu, a spus el. Operațiile astea plastice cer timp.

– Nu te-ai fi întors deloc dacă nu te-aș fi scos eu din vizuină.

Pe neașteptate, în ochi i-a apărut luciul lacrimilor. Și-a pus repede ochelarii de soare la loc.

– N-am fost sigur, a spus el. Nu mă hotărâsem. Ceilalți n-ar fi vrut să-ți spun nimic. Și încă nu mă hotărâsem.

– Nu te teme, Terry. O să ai întotdeauna pe lângă tine pe cineva care s-o facă în locul tău.

– Am luptat în trupele de comando, prietene. Ăia nu te primesc dacă ești doar o cârpă. Am fost rănit rău și, cu doctorii

naziști, distracția nu e prea mare. Mi-au rămas urme.

– Ştiu toate astea, Terry. Din multe puncte de vedere, eşti un om minunat. Nu te judec. Nu te-am judecat niciodată. Doar că nu mai eşti aici. Te-ai dus de mult. Porți haine frumoase, te parfumezi şi eşti elegant ca o prostituată de casă mare.

– E doar o mască, a facut el, disperat.

– Dar îți face oarece plăcere, nu-i aşa?

Colțurile gurii s-au lăsat într-un zâmbet amar. A ridicat din umeri ca orice latin, expresiv şi energic.

– Sigur. Nu e decât o mască. Nimic altceva. Aici, înăuntru - s-a bătut în piept cu bricheta -, nu e nimic. M-am săturat, Marlowe. Mi-a ajuns de mult. Ei, cred că am ajuns la final.

S-a ridicat. M-am ridicat şi eu. Mi-a întins o mînă subțire. I-am strâns-o.

– La revedere, señor Maioranos. Mi-a făcut plăcere să te cunosc... chiar şi aşa, pentru scurt timp.

– Adio.

S-a întors şi, traversând încăperea a ieşit. Am urmărit uşa închizându-se. I-am ascultat paşii îndepărtându-se pe coridorul cu imitație de marmură. După un timp, s-au auzit mai înăbuşit, apoi nu s-au mai auzit deloc. Am continuat însă să ascult. Ce aşteptam ? Voiam să se oprească deodată, să se întoarcă şi să mă convingă că nu am dreptate ? Dar nu a facut-o. A fost ultima dată când l-am mai văzut.

Nu l-am mai văzut pe niciunul dintre ei, niciodată... cu excepția polițiştilor. Încă nu s-a inventat modalitatea în care poți să-ți iei adio de la ei.

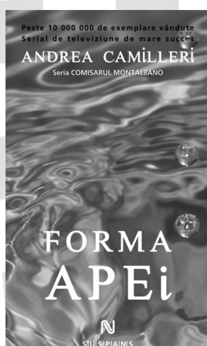
Andrea Camilleri

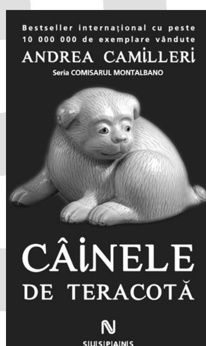
Seria COMISARUL MONTALBANO

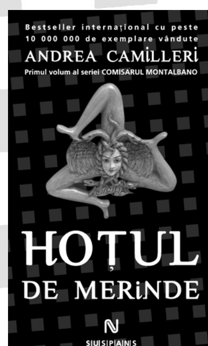
traducere din limba italiană de Emanuel Botezatu

Andrea Camilleri este autorul italian al momentului. Seria ce îl are ca protagonist pe Salvo Montalbano – un amestec unic de umor, cinism, compasiune și dragoste pentru mâncăruri rafinate – a devenit un adevărat fenomen internațional. Cel mai iubit detectiv italian trăiește în Sicilia zilelor noastre, unde aventurile tipice unui roman polițist se împletesc cu tradițiile locale.

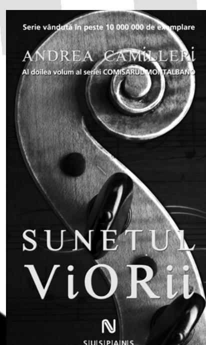
În seria
COMISARUL MONTALBANO
au apărut:
Forma apei
Câinele de teracotă
Hoțul de merinde
Sunetul viorii
Excursie la Tindari

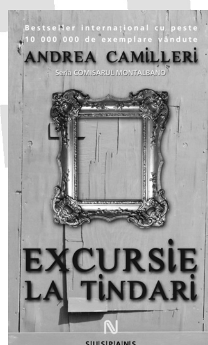

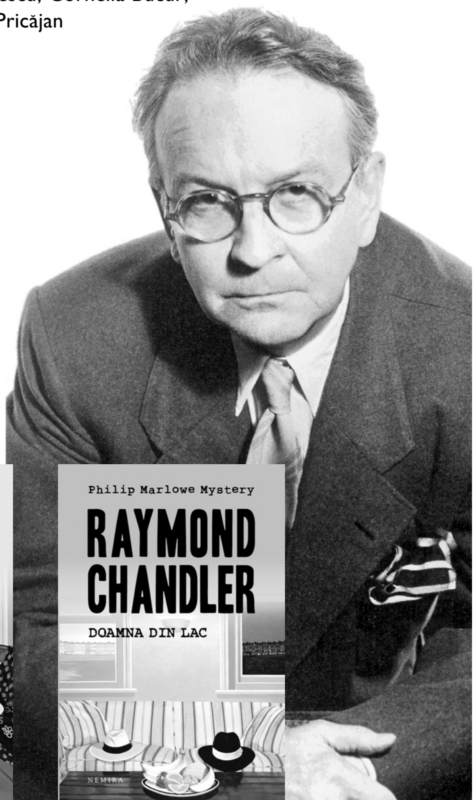

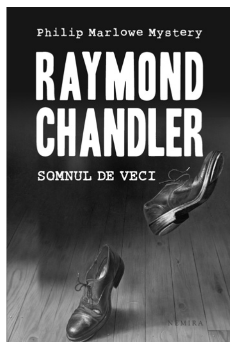

Raymond Chandler

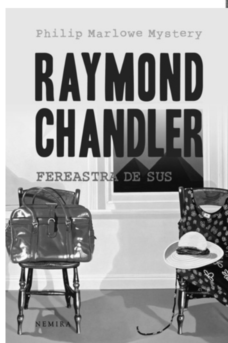
Seria PHILIP MARLOWE MYSTERY

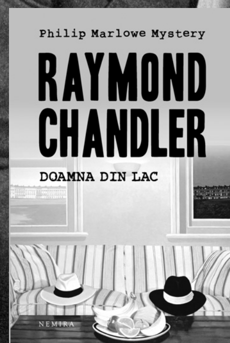
traducere din limba engleză de Adriana Bădescu, Cornelia Bucur,
Mihai-Dan Pavelescu, Mircea Pricăjan

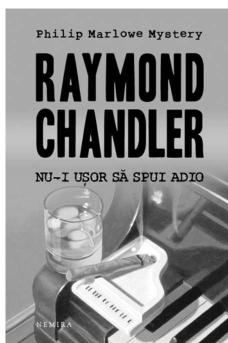

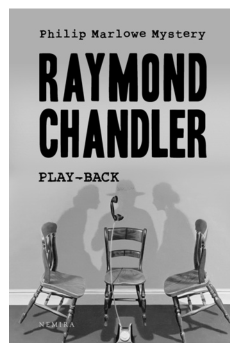

S|U|S|P|A|N|S

Colecția SUSPANS este un brand românesc de referință al beletristicii care te ține cu sufletul la gură: literatură polițistă, atât contemporană, cât și clasică, thriller, romane noir și horror, romane de aventuri. Cele peste trei sute de titluri apărute îi oferă publicului pe maeștrii desăvârșiți ai acțiunii, misterului, societăților secrete și ai aventurii: Stephen King, Raymond Khoury, Patricia Cornwell, Dorothy L. Sayers, Ed McBain, Iain Pears, Andrea Camilleri, John Sandford, Gerald Messadié sau Rodica Ojog-Brașoveanu. Fiecare pagină ascunde un pericol și promite o răsturnare de situație.

În curând:

David Wishart, *Ovidiu*
Simon Scarrow, *Centurionul*
Enrique Moriel, *Orașul din afara timpului*